

САНДРА БРАУН ЗАВИСТ

Превод от английски: Славянка Мундрова-Неделчева, 2001

chitanka.info

„ЗАВИСТ“

ПРОЛОГ — КИЙ УЕСТ, ФЛОРИДА, 1988

Солени бисквити и сардини. Опорните точки на диетата му. Добавяш парченце сирене и стръкче копър и ето ти четирите основни групи храни. Какво по-елементарно ядене?!

Това беше непоклатимото мнение на Хач Уокър с изпеченото от слънце и обрулено от вятър лице, което само майка на готически страшилища би могла да обича. Докато предъвкваше вечерята си, очите му, примигвали срещу остриетата на безброй морски бури, се присвиха, оглеждайки хоризонта.

Търсеше да съзре проблясващи светкавици, сигнал за приближаването на буря. Тук на брега още нямаше и помен от подобно нещо, но то беше някъде там, набираше енергия, засмукваше влага от морето, за да я прати обратно на земята като подгонван от вятъра дъжд.

Само че по-късно. Лунният сърп висеше в ясното небе над залива. Звездите съперничеха на неоновите блясъци на земята. Хач обаче не се оставяше да бъде заблуден. Усещаше необратимата метеорологична промяна дълбоко в костите си, още преди барометърът да беше спаднал. Подушваше бурята още преди облаците да се бяха появили, преди платното да бе уловило първия силен порив на вятъра. Прогнозите му рядко биваха погрешни. Преди зазоряване щеше да завали.

Пожълтелите му от никотина зъби ухапаха туршията, той се наслаждаваше на саламурата с вкус на чесън, в която топеше сиренето си. По-добре не можеше и да бъде. Просто не си представяше как може да има хора, склонни да похарчат едноседмична заплата за ядене, с което и птиче няма да се засити, когато могат да се нахранят също толкова добре — а според него и много по-добре — за кинта и половина. Чалнати!

Разбира се, те плащаха не само за продуктите от бакалията. Финансираха обслужващите паркинга, колосаните бели покривки по масите и сервитьорите с халки по ушите, които се държаха така, сякаш

ги пъдиш, когато ги помолиш да донесат още хляб. Плащаха и за причудливото френско име, забодено върху рибеното филе, което обикновено наричаха „примамката на деня“. Беше виждал такива претенциозни заведения във всички пристанища по света. Имаше няколко подобни дори тук, в Кий Уест, и те му бяха най-противни.

Тъй като беше средата на седмицата, улиците тази вечер бяха сравнително спокойни. Туристическият сезон си отиваше. „Слава на добрия Бог за малките благодеяния“, помисли Хач, докато отпиваше от кутийката пепси и изливаше посред оригванията си презрителни думи по адрес на туристите изобщо и по-специално на тези, които се мотаеха из Кий Уест.

Дебаркираха с хиляди всяка година, омазани в слънцезащитни кремове, вонящи като маймунска пикня, накачулени с камери, повлекли хленчеци дечурлига, които копнееха да са в Орландо, да се захласват по ръкотворните чудеса на Дисни, а не да наблюдават едни от най-живописните залези на планетата.

Хач можеше само да презира тия глупаци, които петдесет седмици в годината се трепеха, спечелвайки си ранни сърдечни заболявания, единствено за да могат в останалите две седмици да се трепят двойно повече, мъчейки се да се забавляват. Още по-чудно му беше това, че можеха да си залагат отпускните, анемични задници заради тази привилегия.

За съжаление препитанието му зависеше от тях. И за Хач това беше морална дилема. Презираше туристическото нашествие, но не би могъл да си изкарва прехраната без него.

Фирмата на Уокър „Морски чартъри“ прибираше част от парите, които почиващите харчеха по време на шумната окупация на неговия град. Той ги снабдяваше с леководолазна екипировка, водни очила и шнорхели, даваше им корабчета под наем и ги водеше на експедиции за дълбоководен риболов, за да могат после да се върнат на брега и да снимат ухилените си, изпечени от слънцето физиономии с някоя благородна риба, вероятно оскърбена много повече от глупашките снимки, отколкото от факта, че е била уловена.

Тази вечер бизнесът не беше особено вълнуващ, но за сметка на това беше тих. Дори мирен, би могло да се каже. И това не беше лошо. Със сигурност. Не и ако се сравнеше с живота на търговските кораби, където квартирната част беше шумна и пренаселена и човек не

можеше да се усамоти. Беше му писнало от това. Хач Уокър си мечтаеше за самота и тишина.

Водата в пристанището беше тиха като в езеро. Бреговете светлини се отразяваха по повърхността ѝ с едва доловимо полюшване. От време на време проскърцваше някоя мачта или от някоя яхта се чуваше звънене на телефон. От нощните клубове покрай брега долиташе по някоя нота, дочуваха се ударни инструменти. Ръмженето на колите не спираше. Иначе всичко беше тихо и макар това да означаваше финансово слаба седмица, Хач предпочиташе да е така.

Тази вечер би могъл да затвори и да си иде рано у дома, но едно корабче не се беше върнало. Бе дал под наем двадесет и петфутовото на някакви хлапета, ако двадесет и няколкогодишните можеха да се нарекат така. В сравнение с него бяха хлапета. Двама мъже, една жена — това според Хач беше огнеопасна комбинация във всякакви обстоятелства.

Хлапетата бяха загорели и стройни, привлекателни и самоуверени, та чак наперени. Хач подозираше, че никога в живота си не са работили дори един ден. Бяха от местните, или поне трайно се бяха заселили тук. Беше ги виждал да се мотаят наоколо.

Бяха вече пийнали, когато наеха корабчето точно преди залез, и отнесоха на борда няколко контейнера с лед. Как ги замъкнаха — бяха тежки като котви. Като нищо вътре можеше да има пиячка. Не носеха риболовни принадлежности. Ако не бяха тръгнали на плаване само за да прекарат няколко часа в пиене и разврат, да не му беше името Хач Уокър. Беше се запитал дали да им даде корабчето, но почти празната му каса го убеди, че не са просто някакви пияндета.

Строго им беше наредил да не пият, докато управляват кораба му. Те му се бяха ухилили толкова искрено, колкото контрабандист на диаманти, и го бяха уверили, че нямат такова намерение. Единият се преви в кръста, едва сдържайки смеха си, другият му изкозирува и отсече: „Тъй вярно, сър!“.

Докато Хач помагаше на младата жена да се качи на кораба, силно се надяваше тя да знае в какво се забърква. Вярваше, че е така. И нея я беше виждал. Много пъти. С много мъже. Превръзка за око би покрила доста повече повърхност от долнището на бикините ѝ и Хач

не би имал правото да се нарече мъж, ако не бе забелязал, че тя дори можеше да си спести труда да носи горнище.

Носенето му не трая дълго.

Още преди да бяха излезли от пристанището, един от мъжете ѝ грабна горнището и го развя над главата си като трофей. Опитите ѝ да си го върне преминаха в игра на пляскания и кикотения.

Наблюдавайки това, докато корабчето излизаше в открито море, Хач разтърси глава и се сметна за щастливец, че няма дъщеря, чиято добродетел да пази.

Накрая в кутията остана една последна сардина. Хач я измъкна от олиото, сложи я диагонално на солената бисквита, добави последното парче туршия и резен сирене, заля я с порядъчна доза сос табаско, сложи отгоре друга бисквита и пъкна целия ансамбъл в устата си, а после изтърси трохите от брадата си.

Дъвчейки доволно, той случайно погледна към входа на залива. Това, което видя, накара сандвича да заседне в гърлото му. Ръбът на едната бисквита задра в хранопровода, докато Хач преглъщаше насила, мърморейки: „Какво, по дяволите, смята, че прави тоя?“

Едва бе изрекъл мисълта си на глас, и едно дълго изсвирване на сирената на приближаващия кораб за малко да го събори от табуретката.

Така и така щеше да иде. Защото когато непокътнатият сандвич със сардина стигна в стомаха му, Хач беше вече излязъл пред вратата на проядената от времето барака, от която въртеше бизнеса си, и сърдито куцаше надолу по кея, размахвайки ръце и викайки на пилота — може би турист от ония квадратни, сухоземни щати, който вероятно никога не беше виждал водна площ, по-голяма от поилка — че навлиза прекалено бързо в пристанището, че нарушава правилото да не се плава в килватер и че безразсъдството му ще му струва едно сериозно мъмрене, ако не и няколко ноци в ареста.

После Хач осъзна, че корабчето е негово. Негово! Тоя проклет глупак злоупотребява с неговото корабче, с най-хубавото и най-голямото от флотилията му!

Той заизригва потоци подобрани ругатни от времето, когато беше в търговската флота. Само да пипне тия хлапета, ще съжалят за деня,

когато татенцата им са ги създали. Може да е стар, грозен и прегърбен, може бакенбардите му да са побелели и да куца като последица от зле завършила схватка с един въоръжен с нож кубинец, но не се дава на някакви си плажни гларуси. „И хич не се заблуждавайте, надменни нахалници такива!“

Дори след като помете шамандурите, корабчето не забави ход. Продължаваше напред. Мина на една боя разстояние от един четиридесет и две футов кораб и го разлюля. Малка гумена лодка се блъсна в борда на яхта за няколко милиона долара и хората, които си пиеха вечерното питие на лакираната палуба на яхтата, се втурнаха към перилата и се разкрещяха на невнимателния пилот.

Хач размаха юмрук към младежа на кормилото. Пияният глупак се насочваше право към вълнолома като камикадзе, но изведнъж угаси мотора и рязко извъртя кормилото към пристана. Извънбордовият мотор пръсна переста опашка от пяна.

Хач едва успя да отскочи настрани, преди корабчето да се забие в кея. Младежът излезе от кабината на пилота, свлече се по палубата, скочи на вълнолома, спъна се в един кнехт и пропълзя няколко метра на четири крака.

Хач се хвърли върху него, сграбчи го за раменете и го перна, както би направил с риба, която се кани да изкорми. Ако ножът му беше в ръката, сигурно щеше да го разпори от слабините до гръкляна, преди да се опомни. За щастие бе въоръжен само с нескончаеми проклетия, ругатни и обвинения.

Но те замряха в гърлото му, преди да ги бе изрекъл.

Дотогава Хач виждаше само корабчето си, безразсъдството и огромната скорост, с която бе нахълтало в акваторията на пристанището. Не беше обърнал сериозно внимание на младежа, който го управляваше.

Сега видя, че лицето на момчето беше окървавено. Лявото му око беше подуто и почти затворено. Тениската му висеше съдрана, прилепнала на слабата му фигура като мокър парцал.

— Помогнете. Господи, о, Господи... — той свали ръката на Хач от рамото си и се изправи на крака. — Те са там — и заразмахва трескаво ръце към откритото море. — Те са в океана... не можах да ги намеря. Те... те...

Веднъж Хач беше видял човек, ухапан от акула. Беше успял да го измъкне от водата преди акулата да е отмъкнала нещо друго, освен левия му крак. Беше жив, но в лошо състояние, в шок, изплашен до смърт, заекващ и неразбиращ, докато кръвта му шуртеше по пясъка.

В очите на този младеж Хач съзря същата дива паника. Нямаше никакви преструвки, перчене или пиянски номера, както първоначално бе сметнал. Хлапето — това, което му бе козирувало на тръгване — беше изпаднало в състояние, близко до истерия.

— Успокой се, синко — Хач го хвана за раменете и го разтърси леко. — Какво стана там? Къде са приятелите ти?

Младежът покри лицето си с ръце, които, забеляза Хач, бяха също окървавени и изподрани. Той хлипаше неудържимо.

— Във водата.

— Паднали са през борда?

— Да. О, Господи. О, божичко.

— Тоя задник без малко да ми съсипе яхтата! Какво прави, по дяволите?

Приблужи се един мъж с джапанки, сложил ръце на кръста и вонящ на одеколон, който всяка уважаваща себе си проститутка би сметнала за прекалено натрапчив. Беше само с бански костюм, скрит под увисналия, обрасъл с черни къдрави косми корем. Носеше дебела златна гривна на дясната китка и говореше с носов северозападен акцент — точно с каквито Хач никога не пропускаше да се сбие.

— Момчето е ранено. Станал е инцидент.

— Глупости, инцидент! Проби огромна дупка в „Динки Ду“.

Към тях се присъедини компаньонката на мъжа, по бикини и високи токчета. И загарът, и циците ѝ бяха изкуствени. Под всяка мишница мъкнеше по едно миниатюрно пуделче. Животинките с розови панделки на ушенцата джавкаха в ядосан синхрон.

— Звънете на 911 — каза Хач.

— Искам да знам какво смята да прави тоя кучи син...

— Звънете на 911!

Интериорът на „офиса“ на Хач миришеше на сардини, мокри кълчища, умряла риба и моторно масло. Вътре беше притесняващо

горещо и задушно, сякаш в колибата нямаше достатъчно кислород за трима мъже, макар обикновено да се обитаваше от един.

Ограниченото пространство на пода бе запълнено със сандъци с риболовни и гмуркачески принадлежности, сплитки въжета, карти, инструменти, метална кантонерка, в която Хач рядко слагаше каквото и да било, и неговото бюро, спасено от един разбит кораб и купено на търг за тридесет долара.

Момчето, което бе блъснало корабчето, бе повърнало на два пъти в тоалетната му, но според Хач гаденето беше по-скоро от нерви и страх, отколкото от глътката бренди, която му бе подал скришом, когато никой не ги гледаше.

Естествено, младежът бе пил доста преди брендите и това не беше само предположение. Така бе признал пред офицера от бреговата охрана, който го разпитваше. Полицията на Кий Уест вече го бе разпитала за блъсването на корабчето във вълнолома на пристанището. После го прехвърлиха на офицера от бреговата охрана, който искаше да знае какво се е случило на борда, та двамата му приятели са попаднали във вълните на Атлантика.

Той бе съобщил имената и възрастта им, местните им адреси. Хач бе проверил информацията в договора за наем, който двамата младежи бяха подписали, преди да отплават, и потвърди данните пред офицера.

На Хач никак не му се искаше да споделя личното си пространство с външни хора, но се радваше, че не го помолиха да чака отвън, докато хората на закона разпитват хлапето. Пристанището сега гъмжеше от зяпачи, налитащи на разигралата се драма като мухи на месо. Яйце да хвърлиш, ще попадне върху някой униформен.

Тъй като добре познаваше арестите в много пристанища по цял свят, Хач ненавиждаше униформите и значките. С радост би избегнал срещите с всякакъв вид власти. Ако човек не може да живее по свои собствени правила, според собствените си разбирания за право и криво, тогава какъв е смисълът да живееш? Тази позиция му бе осигурявала място в килии по цял свят, но това беше неговата философия и той се придържаше към нея.

Честно казано обаче, Хач трябваше да го признае на бреговата охрана и местните полицаи, които бяха разпитали младежа и бяха организирали спасителната акция — не се проявиха като загубеняци.

Ясно беше, че младежът е на ръба на абсолютен нервен срив. Хората на закона проявиха достатъчно здрав разум да разберат, че той може да рухне, ако върху него се упражни още натиск. За да го успокоят и да го накарат да отговаря, те се държаха доста меко с него.

Той още беше облечен в мокър бански костюм и гумените му обувки пускаха вадички вода по грубото дюземе, когато помръднеше крак. Освен че му даде бренди, Хач го бе завил с одеяло, но сега го махна заедно със съдраната тениска.

Тичащи стъпки и възбудени гласове отвън накараха младежа да вдигне глава. Той погледна с надежда към вратата.

Но стъпките отминаха, без да спрат. Офицерът, който стоеше с гръб към него, докато си наливаше кафе от кафеничето на Хач, се приближи и отгатна правилно въпроса на лицето му.

— Ще разбереш веднага, когато и ние разберем, синко.

— Трябва да са живи! — гласът му звучеше като на човек, който дълго време е надвиквал буря. От време на време се запъваше на някоя дума. — Мисля, че просто не можах да ги намеря в тъмното. Толкова тъмно беше там — очите му прескачаха между Хач и офицера. — Но не ги чух. Виках, виках, обаче... Защо не ми отговаряха? Защо не викаха за помощ? Освен ако...

Не можеше да изрече на глас онова, от което всички се страхуваха.

Офицерът се върна на табуретката на Хач, сложена близо до стола, където младежът седеше с превити рамене. Няколко мъчителни минути офицерът не правеше нищо друго, освен да отпива от кафето.

Беше ужасно дразнещо, но Хач не гъкна. Сега с нещата се бе заел законът, не беше вече негова работа. Корабчето му беше застраховано. Щеше да падне голямо писане на обяснения, в които щеше да се рови някой подозрителен книжен плъх, но в края на краищата всичко щеше да бъде наред. Може би дори малко по-добре, отколкото беше преди.

Не беше настроен толкова оптимистично за перспективите пред младежа. Никаква застраховка нямаше да му направи живота по-лек след всичко това. Колкото до двамата изчезнали във водата, Хач не хранеше особени надежди. Изгледите им за спасение бяха минимални.

Познаваше неколцина души, които бяха паднали зад борда и бяха оцелели, за да разкажат. Но не бяха много. Ако се озовеш зад борда,

удавянето е най-милосърдната смърт. Смъртта от изтощение е бавна. А за хищниците си само още един източник на храна.

Офицерът от бреговата охрана въртеше очуканата кафена чашка в дланите си и плискаше полека съдържанието ѝ.

— Защо не използвахте радиото, за да повикате помощ?

— Направих го. Искам да кажа, опитах. Не можах да го накарам да проработи.

Офицерът се взираше в плискащото се кафе.

— Някои кораби са чули вашия сигнал SOS. Опитали се да ви кажат да стоите на място. Но вие не сте останали.

— Не съм ги чул. Предполагам... — и той погледна към Хач. — Предполагам, че не съм обърнал достатъчно внимание, когато той ни показваше как работи радиото.

— Скъпо струваща грешка.

— Да, сър.

— Правилно ли е да предположа, че не сте опитен моряк?

— Опитен? Не, сър. Но за пръв път ми се случват неприятности.

— Аха. Сега ми разкажете за сбиването.

— Сбиването?

Това накара офицера да се намръщи.

— Не ме баламосвай, синко. Окото ти е подуто. Носът ти е разкървавен, устата ти е разбита. Пръстите ти са изподраскани и ожулени. Знам какво представлява юмручната борба. Така че не ми играй номерца.

Раменете на младежа започнаха да треперят. От очите му потекоха сълзи, но той дори не си даде труд да ги възпре или да избърше носа си.

— За момичето ли беше? — запита офицерът по-меко. — Господин Уокър каза, че била хубавичка. Момиче за забавление. На някого от вас ли беше?

— В смисъл приятелка? Не, сър. Просто случайна позната.

— И двамата с приятеля си се сбихте за нея?

— Не, сър. Не точно. Тоест, тя не беше причината.

— Тогава какво?

Момчето подсмръкна, но не каза нищо.

— Хайде кажи ми — поде отново офицерът, — защото ще разберем какво е станало и ще ти вървим по петите, докато не кажеш

всичко.

— Бяхме пияни.

— Аха.

— И... и...

Младежът вдигна глава, погледна към Хач, после към офицера и изрече искрено:

— Той ми е най-добрият приятел.

— Добре. И какво стана?

Младежът облиза пресъхналата си горна устна.

— Той пощуря. Направо пощуря. Никога не съм го виждал такъв.

— Какъв?

— Луд. Превъртял. Като че ли нещо му беше прещракало.

— Прещракало?

— Да, сър.

— Какво си направил, та да го подлудиш да прещрака?

— Нищо! По едно време беше долу с нея. Аз ги оставих насаме, нали разбирате?

— За секс ли? Секс ли правеха?

— Да. Искам да кажа, забавляваха се. И след малко той се качи горе и тръгна към мене.

— Без причина? Просто така?

Момчето заклати глава нагоре-надолу.

— Това трябваше да бъде парти. Празник. Не разбирам как всичко отиде по дяволите толкова скоро. Кълна се в Бога, не знам.

Той подпря в длани издрасканото си лице и отново захлипа.

Офицерът погледна към Хач, сякаш да се посъветва с него. Хач отвърна на погледа му и поклати глава. Не беше психотерапевт. Не беше родител. И със сигурност не беше офицер от бреговата охрана или полицай. Това вече не беше негов проблем.

Когато не каза нищо, офицерът го запитва дали няма какво да добави към историята на младежа.

— Не.

— Видяхте ли ги, чухте ли ги да се бият?

— Единственото, което видях, беше, че се забавляваха.

Офицерът се обърна пак към младежа.

— Най-добрите приятели не се бият без причина. Дори когато са пили прекалено много. Може да си разменят по някоя обидна дума,

дори един-два юмрука. Но щом ядът се излее, значи край, нали така?

— Сигурно — отговори тихо младежът.

— Затова искам да си кажеш всичко сега. Нали? Чуваш ли ме?

Какво предизвика сбиването?

Младежът преглътна едва-едва.

— Той просто ме нападна.

— Как така?

— Аз само се защитавах. Кълна се — запелтечи той. — Не исках да се бия с него. Това беше парти.

— Защо ще те напада?

Той само поклати глава.

— Е, не е вярно, нали, синко? Знаеш защо те е нападнал. Затова ми кажи. Какво е накарало твоя най-добър приятел така да пощурее, че да се нахвърли да те бие?

Близо двадесет секунди цареше тишина, после младежът измърмори нещо.

Хач не беше сигурен дали е чул добре, защото първият гръмотевичен трясък от очакваната буря разтърси квадратното прозорче на бараката му точно когато младежът проговори, а и защото това, което чу, изглеждаше странен отговор на такъв въпрос.

Офицерът навярно бе помислил същото. Поклати неразбиращо глава и се наведе, за да чуе по-добре.

— Я пак. Повтори, синко.

Младежът вдигна глава и изтри нос с опакото на дланта си. Прокашля се. После фокусира офицера с единственото си здраво око.

— Завист — произнесе той дрезгаво. — Заради това е всичко. Завист.

П. М. И.

*О-в Сейнт Ан, Джорджия
февруари 2002*

ГЛАВА 1

— Трябва да има!

Марис Мейдърли-Рийд потупваше нетърпеливо с молива си по бележника, върху който бе надраскала серии триъгълници и верига от примки. Под тях бе скицирала идея за обложка на книга.

— П. М. И., нали така?

— Точно така.

— Съжалявам, госпожо, но няма такъв абонат. Проверих два пъти.

Идеята за обложката — автобиографични бележки на авторката за обърканите отношения с доведения ѝ брат — бе хрумнала на Марис, докато чакаше оператора да локализира телефонния номер. Обаждане, за което трябваше да отидат не повече от няколко секунди и което бе отнело цели няколко минути.

— Нямате абонат П. М. И. в този район, така ли?

— В никой район — отговори операторът. — Търсих из цялата територия на Щатите.

— Може да е бизнес телефон, а не домашен.

— Проверих и двете.

— Може ли да е номер, невписан в указателя?

— Щеше да се появи с такова обозначение. Нямам нищо с такива инициали и точка. Ако знаехте поне фамилното име...

— Но не го знам.

— Тогава съжалявам.

— Благодаря, че опитахте.

Разочарована, Марис огледа отново скицата си, после започна да драска по нея. Тази книга нямаше да ѝ хареса, независимо от вида на обложката. Кръвосмесителните намеци я смущаваха, страхуваше се, че доста много читатели ще споделят притеснението ѝ.

Само че редакторката, на която беше поверена, държеше много на нея. Темата гарантираше, че авторът ще се появява по телевизията и радиото, за него ще се пише в списанията... Дори при отрицателни

рецензии сюжетът беше достатъчно гъделичкащ, за да доведе до бум в продажбите. Останалите с постове, позволяващи да вземат решения в отдела за издания с твърди корици на „Мейдърли прес“ бяха съгласни с редакторката, когато тя разви тезата си, така че Марис се бе подчинила на мнозинството. Бяха ѝ задължени.

И това я отведе отново при пролога на „Завист“, който бе прочела тази сутрин. Беше я открила в купчина ръкописи без резолюция, стояли месеци наред върху една лавица в кабинета ѝ, събирайки прах, докато в някой бъдещ ден графикът ѝ позволише да ги прегледа, преди да прати на нетърпеливо чакащите автори стандартното писмо за отхвърляне. Като си представи съкрушаващото им разочарование, когато получеха тази безлична и прозрачна прощална целувка, тя помисли, че всеки писател заслужава поне по няколко минути от времето ѝ.

Винаги съществуваше и екзотичният, едно на хиляда шанс, че от прашния куп може да бъде изровен някой нов Фокнър или Стайнбек, или Хемингуей. Това, разбира се, бе неугасващата мечта на всеки редактор.

Марис би се задоволила да намери някой бестселър. Тези петнадесетина страници пролог решително обещаваха подобно нещо. Бяха я развълнували повече от всичко, което бе чела напоследък, дори от публикуваните ѝ автори и със сигурност много повече от всичко, което бе прочела от новоизлюпените романисти.

Прологът бе възбудил любопитството ѝ, както се очакваше от пролог или първа глава. Тя бе пленена, нямаше търпение да узнае повече, да прочете целия ръкопис. Дали тази история е написана докрай, запита се тя. Дали поне е екипирана? Това първият опит на автора в романите ли е, писал ли е в друг жанр? Какви са препоръките му? Има ли изобщо препоръки?

Нищо не издаваше пола на автора, макар вътрешното ѝ чувство да сочеше, че е мъж. Вътрешният диалог на Хач Уокър разкриваше чепат характер и ѝ звучеше на езика, на който би мислил един мъж. Разказът следваше поетичната душа на стария моряк.

Но тези страници бяха пратени от човек, свършено неопитен и незапознат с начина, по който се изпращат ръкописи в престижни издателства. Не беше спазено нито едно от стандартните правила. Нямаше самоадресиран плик за отговора. Липсваше придружително

писмо. Нямахте телефон за връзка, адрес, пощенска кутия, електронен адрес. Само инициалите и името на един остров, за който Марис никога не беше чувала. Как авторът се надява да продаде ръкописа си, ако няма начин да се свържат с него?

Забеляза, че пощенското клеймо на плика, с който бе пратен ръкописът, е от четири месеца. Ако авторът е пратил пролога едновременно на няколко издателства, той може вече да е откупен. Още една причина да го издири възможно най-скоро. Или си губеше времето, или бе попаднала на нещо с потенциал. Каквото и да беше, трябваше да го узнае, и то по-скоро рано, отколкото късно.

— Не си ли готова?

Ноа се появи на отворената врата на кабинета ѝ, облечен в смокинг, носещ марката на „Армани“.

Марис възкликна:

— Господи, колко хубаво изглеждаш!

Погледна към часовника на бюрото си и разбра, че е загубила представа за времето и че наистина закъснява. Прокара пръсти през косата си и се засмя с къс, самобичуващ се смях.

— На мен пък ще ми трябва доста сериозно освежаване.

Съпругът ѝ — такъв само отпреди двадесет и два месеца — затвори вратата зад себе си и влезе в кабинета ѝ. Хвърли на бюрото ѝ едно списание, после застана зад стола ѝ и започна да масажирата врата и раменете ѝ, където знаеше, че се събират напрежението и умората.

— Тежък ден, а?

— Не чак толкова. Само едно събрание следобед. Повечето време употребих да отворя малко място тук — и тя махна с ръка към купчините отхвърлени ръкописи, които трябваше да бъдат изнесени.

— Четеш изпратените ръкописи? Но, Марис — смъмри я той, — защо си даваш този труд? Политиката на „Мейдърли прес“ е да не приема нищо, което не е било предложено от агент.

— Това е официалната линия на компанията, но тъй като съм Мейдърли, мога, ако искам, да наруша правилата.

— Оженил съм се за анархистка — пошегува се той, навеждайки се, за да целуне тила ѝ. — Но ако планираш въстание, не би ли могло каузата ти да е нещо, което организира действията, вместо да поглъща ценното време на нашата издателка и старши вицепрезидент?

— Каква смущаваща титла — забеляза тя с леко вдигане на рамене. — Кара ме да се чувствам като някоя превземка, която мирише на таблетки против гърлобол и носи здравословни чехли.

Ноа се засмя.

— Кара те да изглеждаш силна, каквато си. И ужасно заета, каквато също си.

— Забрави да споменеш „умна и секси“.

— Това се разбира от само себе си. Престани да сменяш темата. Защо се занимаваш с тези ръкописи, когато дори младшите редактори не го правят?

— Защото баща ми ме е учил да уважавам всеки човек, който се опитва да пише. Дори талантът да е ограничен, самото усилие си заслужава да му се обърне внимание.

— Далеч съм от мисълта да споря с уважаемия Даниел Мейдърли.

Въпреки мекия упрек на Ноа, Марис възнамеряваше да продължи да се рови в купчината ръкописи. Дори задачата да беше непроизводителна и да отнемаше време, това бе един от принципите, върху които един Мейдърли бе основал издателството преди цял век. Ноа можеше да се подиграва с архаичната традиция, защото не беше роден в семейство Мейдърли. Бе станал член на семейството чрез брака си, не с кръвна връзка, и тази съществена разлика обясняваше по-нехайното му отношение към традицията.

А в кръвта на семейство Мейдърли течеше мастило. Преклонението пред словото, изглежда, се носеше из вените им. Марис твърдо вярваше, че възхищението и уважението на нейното семейство пред писаното слово и писателите е било основополагащо за успеха и процъфтяването им като издатели.

— Донесох предварителен отпечатък на статията — каза Ноа.

Тя взе списанието, което ѝ бе донесъл. Едно лепнато листче насочваше към конкретна страница. Обърна на нея и каза:

— О, добра снимка.

— Добър фотограф.

— Добър обект.

— Благодаря.

— „Ноа Рийд е на четиридесет, но може да мине за доста по-млад“ — прочете тя на глас изречение от статията. Наклони глава и го

изглежда критично. — Съгласна съм. Не изглеждаш и ден по-стар от тридесет и девет.

— Ха-ха.

— „Всекидневните упражнения във фитнеса на шестия етаж на «Мейдърли прес» — едно от нововъведенията на Рийд, откакто дойде във фирмата преди три години — поддържат всичките му сто и осемдесет сантиметра гъвкави и подвижни.“ Тази авторка със сигурност е влюбена. Имал ли си нещо с нея?

Той се изсмя.

— Нищичко.

— Една от малкото.

На сватбата им Марис шеговито му бе подметнала, че тъй като толкова много неомъжени жени оплаквали загубата на един от най-желаните ергени в града, тя била изненадана, че вратите на катедралата „Сейнт Патрик“ не са драпирани в черно.

— Успяла ли е да спомене за върховете ти постижения в бизнеса и за приноса ти към „Мейдърли прес“?

— Доста по-надолу.

— Да видим... „с побеляващи слепоочия, което подчертава изискания му външен вид...“ И тъй нататък за внушителното му поведение и чар. Сигурен ли си... А, ето нещо. „Той споделя върховната власт с тъста си, издателската легенда Даниел Мейдърли, който е президент и изпълнителен директор, и със съпругата си Марис Мейдърли-Рийд, която според него притежава съвършени селекционни и редакторски умения. Той със скромност ѝ приписва репутацията на компанията, че публикува бестселъри.“ — поласкана, тя се усмихна. — Казал ли си такова нещо?

— И още нещо, което тя не е включила.

— Тогава много ти благодаря.

— Казах само това, за което знам, че е истина.

Марис дочете ласкателната статия, после отмести списанието.

— Много мило, но покрай тези си излияния тя е пропуснала две важни точки в биографично отношение.

— И те са?

— Че си прекрасен писател.

— „Изчезналият“ е стара новина.

— Но трябва да се споменава всеки път, когато името ти се появи в пресата.

— Какво е второто? — запита той с рязък тон, с каквото заговаряше винаги, щом се споменеше единственият му публикуван досега роман.

— Не казва нищо за вълшебната ти масажна техника.

— Винаги на вашите услуги.

Затваряйки очи, Марис наклони глава.

— Малко по-ниско... О... Точно тук.

Той натисна със силния си палец една точка между плешките ѝ и напрежението започна да се оттича.

— Цялата си на възли — каза той. — Заслужаваш си го, задето се ровиш цял ден в тая купчина боклук.

— Както излиза, може да не съм си изгубила времето. Намерих нещо, което наистина събуди интереса ми.

— Шегуваш се.

— Не.

— Роман или не?

— Роман. Само прологът, но е интригуващ. Започва...

— Искам да чуя всичко за него, скъпа. Но наистина трябва да се размърдаш, ако искаш да стигнем навреме.

Съпругът ѝ я целуна леко по тила, после се опита да се отдръпне. Но Марис хвана ръцете му и ги плъзна по раменете си, задържайки дланите му притиснати към гърдите си.

— Това тази вечер задължително ли е?

— Повече или по-малко.

— Можем да пропуснем някое събитие, нали? Татко се извини за тази вечер.

— Точно затова ние трябва да отидем. Има запазена маса за „Мейдърли прес“. Две празни места биха направили впечатление. Един от нашите автори получава награда.

— Агентът и редакторът му ще са с него. Няма да бъде лишен от подкрепления — тя дръпна ръцете му по-надолу, за да обхванат гърдите ѝ. — Да се извиним с неразположение. Да си идем у дома и да заключим света отвън. Да отворим бутилка вино — колкото по-евтино, толкова по-добре. Да влезем в джакузито и да се храним един друг с

пица. Да се любим в стая, различна от спалнята. Може би дори в две стаи...

Той се разсмя и притисна с любов гърдите ѝ.

— Каква каза, че е целта на този пролог?

Издърпа ръцете си изпод нейните и се запъти към вратата.

Марис изстена разочарована.

— Мислех, че ти правя предложение, на което не можеш да устоиш.

— Изкушаващо. Дори много. Но ако не отидем на тази вечеря, това ще събуди подозрение.

— Прав си. Никак не ми се иска хората да си помислят, че още се държим като младоженци, копнеещи да се усамотяват вечер.

— Което е вярно.

— Но...?

— Но ние имаме професионални отговорности, Марис. И ти много добре го знаеш. За посветените в бранша е много важно да знаят, че когато говорят за „Мейдърли прес“, най-добре ще е да бъде в сегашно или бъдеще време, но не и в минало.

— И това е причината да ходим на всички събития, свързани с книгоиздаването, които се организират в Ню Йорк — издекламира тя, сякаш това беше част от наизустен катехизис.

— Точно така.

Календарите им бяха запълнени със закуски, обеди, вечери, приеми и коктейли. Според Ноа беше изключително важно, на практика задължително те да се движат активно сред литературните кръгове, особено след като баща ѝ вече забележимо бе ограничил участието си.

Напоследък Даниел Мейдърли бе забавил темпото. Не присъстваше на много от събитията, устройвани от бранша. Вече не приемаше ангажименти за речи, макар поканите да валяха. От ресторант „Четири сезона“ се обаждаха всеки ден да питат дали Даниел Мейдърли ще ползва запазената си маса за обяд или могат да настанят други гости на нея.

Повече от четири десетилетия Даниел Мейдърли беше сила, с която е добре човек да се съобразява. Под негово ръководство „Мейдърли прес“ бе наложило стандартите в бранша, бе диктувало тенденциите, бе доминирало класациите на бестселърите. Името му бе

станало синоним на книгоиздаването и на местните, и на международните пазари. Беше като колесницата на Шива, която от месеци насам доброволно забавяше ход.

Във всеки случай частичното му оттегляне не означаваше край или дори отслабване на жизнеността на издателството. Ноа смяташе, че е извънредно важно издателските кръгове да го знаят. Ако това означаваше да се ходи на вечери за раздаване на награди по няколко пъти в месеца, точно това трябваше да правят те.

Той погледна ръчния си часовник.

— Колко време ти е необходимо? Трябва да кажа на шофьора кога ще слезем.

Марис въздъхна примирено.

— Дай ми двацет минути.

— Ще бъда щедър. Отпускам ти трийсет.

Изпрати ѝ въздушна целувка и излезе.

Марис обаче не се зае веднага да освежава външността си. Вместо това помоли помощничката си да позвъни на един телефон. Имаше идея как да стигне до автора на „Завист“.

Докато чакаше разговора, тя се загледа през прозорците на кабинета си. Извисяващи се почти от пода до тавана, те образуваха ъгъла на стаята с прекрасно югоизточно изложение. По средата на града Манхатън се радваше на меката лятна вечер. Слънцето се бе промъкнало между небостъргачите, хвърляйки ранни сенки по улиците долу. Във вътрешните сгради вече се запалваха светлини, които караха тухлените и гранитните постройки да блещукат. През прозорците на съседните сгради Марис виждаше работещите в офисите да се приготвят за тръгване.

Авенютата гъмжаха от хора, бързащи да се приберат от работа и такива, които излизаха за вечеря. Такситата се бореха за мъничко пространство, вклиняваха се в невъзможно тесните процепи между автобусите и колите за доставка. Куриери на велосипеди, като че ли изпълняващи жизненоважни поръчки, си играеха опасно на „страхливец“ с колите. Въртящите се врати бълваха пешеходци по претъпканите кръстовища, където всеки се бореше за пространство и размахваше куфарче или торба с покупки като същинско оръжие.

На Америкас Авеню една опашка се извиваше пред Рейдио Сити Мюзик Хол — тази вечер там играеше Тони Бенет. Тя, Ноа и баща ѝ

бяха получили предложение за VIP-билети, но трябваше да ги откажат заради банкета за литературната награда.

За който вече беше време да се облече, напомни си тя точно когато телефонът ѝ иззвъня.

— На първа линия е — обяви асистентката ѝ.

— Благодаря. Няма нужда да ме чакаш. Довиждане до утре — Марис натисна мигация бутон. — Ало?

— Да. Помощник Дуайт Харис на телефона.

— Здравейте, помощник Харис. Благодаря, че се отзовахте. Казвам се Марис Мейдърли-Рийд.

— Може ли да повторите?

Тя повтори.

— Аха...

Марис изчака, давайки му време да коментира или да зададе въпрос, но тъй като той замълча, тя премина направо към повода за обаждането.

— Опитвам се да се свържа с човек, който според мене живее на остров Сейнт Ан.

— Това е в нашия окръг.

— Джорджия, нали?

— Да, госпожо — отвърна той гордо.

— Сейнт Ан наистина ли е остров?

— Не съвсем. Исках да кажа, малък е. Но си е остров. Няма и две мили от сушата. Вие кого търсите?

— Човек с инициали П. М. И.

— П. М. И. ли казахте?

— Чували ли сте за човек, който да е известен с тези инициали?

— Не мога да твърдя такова нещо, госпожо. За мъж или за жена говорим?

— За съжаление, не знам.

— Не знаете.

— Да...

След една-две секунди мъжът отсреща запита:

— Щом не знаете дори дали е мъж или жена, за какво ви е?

— За бизнес.

— Бизнес.

— Точно така.

— Тъхъ.

Задънена улица.

Марис опита отново:

— Помислих, че може да знаете или да сте чували за човек, който...

— Тц.

Така нямаше доникъде да стигне, а и отпуснатото ѝ време изтичаше.

— Добре, благодаря, че ми отделихте време, помощник Харис. Съжалявам, че ви обезпокоих.

— Не сте ме обезпокоили.

— Ще имате ли нещо против да си запишете името и телефоните ми? В случай, че се сетите за нещо, или чуете за човек с тези инициали, ще ви бъда много благодарна, ако ме уведомите.

След като му издиктува телефоните си, той запита:

— Кажете, госпожо, да не би да става дума за издръжка на дете или заповед за арестуване, или нещо такова. С радост бих...

— Не, не. Не е свързано със закона, по никакъв начин.

— Бизнес.

— Точно така.

— Значи, така — повтори той, явно разочарован. — Съжалявам, че не можах да ви помогна.

Тя отново му благодари, после затвори вратата на кабинета си и побърза към стаята за почивка, където бе окачила коктейлната рокля още с идването си рано сутринта. Тъй като често се преобличаше за коктейли след работа, държеше пълен комплект тоалетни принадлежности и козметика в чекмеджето си.

Когато след петнадесет минути намери Ноа при асансьорите, той подсвирна продължително и я целуна по бузата.

— Страхотно преобразяване. Впрочем, цяло чудо. Изглеждаш фантастично!

Когато слязоха на партера, тя улови отражението си в металическата врата на асансьора и разбра, че усилията ѝ не са били напразни. „Фантастично“ беше леко преувеличено, но като се вземе предвид от какво състояние бе тръгнала, изглеждаше много по-добре, отколкото имаше право да очаква.

Бе решила да облече тясна копринена рокля без ръкави с цвят на боровинка, с тънки презрамки и изрязано деколте. Вечерното настроение на тоалета идваше от диамантените клипсове на ушите и инкрустираната с кристали чанта с марка „Джудит Лайбър“ във формата на пеперуда, коледен подарък от баща ѝ. Носеше ефирен шал, който бе купила в Париж — беше се отбила там по време на международния панаир на книгата във Франкфурт.

Бе събрала дългата си до раменете коса в опашка ниско на тила. Прическата изглеждаше шикозна и изискана, а не плод на отчаяние, каквото всъщност представляваше. Бе освежила грима на очите, бе подчертала устните с молив и ги бе запълнила с гланц. За да придаде цвят на флуоресцентната си бледнина, бе нанесла компактна бронзова пудра върху бузите, брадичката, челото и деколтето. Сутиенът, истинско дизайнерско чудо, бе оформил красива бразда между гърдите ѝ, изпъващи деколтето на роклята.

— „И загарът, и циците ѝ бяха изкуствени“.

Стигнаха партера и вратата на асансьора се отвори.

Ноа я погледна любопитно, отстъпвайки настрана, за да я пусне да мине.

— Моля?

Тя се засмя леко.

— Нищо. Цитирам нещо, което четох днес.

ГЛАВА 2

Макар дъждът да бе спрял да вали още преди половин час въздухът беше толкова натоварен с влага, че дъждовната вода не можеше да се изпари. Събираше се на локви. Блестеше на зрънца по венчелистчетата на цветовете и по мъха на узрелите праскови, готови да бъдат откъснати. Клоните на вечнозелените растения се огъваха от допълнителната тежест. Големи капки се стичаха по наскоро измитите листа на дърветата и тупваха в гъбестата преситена земя.

Дори най-лекият ветреца щеше да отърси водата от дърветата, но във въздуха не се долавяше и най-малко движение. Атмосферата бе неподвижна, консистенцията ѝ бе почти също толкова компактна, колкото и тишината.

Помощник-шерифът Дуайт Харис слезе от количката за голф, която бе наел на остров Сейнт Ан. Преди да тръгне нагоре по пътеката към къщата, свали шапка и се поспря, казвайки си, че му е необходимо малко време да си събере мислите, докато това, което всъщност правеше, беше да размисли още веднъж върху решението си да дойде тук сам след залез-слънце. Не знаеше какво може да очаква.

Никога не бе идвал насам, макар че знаеше за съществуването на тази постройка. Всеки, който беше идвал на остров Сейнт Ан, бе чувал истории за плантаторската къща в най-източния край на острова, разположена върху издадения нос, който сочеше към Африка. Някои от историите, които бе чувал за това място, едва ли бяха достоверни. Но описанията на къщата бяха дяволски точни.

Типична за архитектурата в Южна Каролина, двуетажната бяла къща бе разположена върху остарял тухлен фундамент. Шест широки стъпала водеха нагоре към дълбоката веранда, която заемаше цялата фасада на къщата и завиваше около нея от двете ѝ страни. Предната врата бе боядисана в блестящо черно, също както капациите против ураган, които защитаваха прозорците на двата етажа. Шест гладки колони поддържаха балкона на втория етаж. Два комина близнаци се

издигаха като корици на книга от двете страни на стръмния покрив. Изглеждаше почти така, както си я бе представял помощник Харис.

Не бе очаквал обаче тя да изглежда така призрачно.

Подскочи и извика леко, когато една дъждовна капка тупна тежко във врата му. Бе се отронила от един ниско надвиснал клон на дървото, под което стоеше. Той изтри водата, нахлупи отново шапката си и се огледа наоколо, за да се увери, че никой не е видял нервната му реакция. Настъпващият здрач и виолетовите сенки придаваха странен изглед на мястото. Той се изруга, че се показва такъв страхливец, и тръгна напред.

Заобикаляйки локвите, помощникът измина настланата с грапави камъни пътека, обградена от две редици дъбове — по четири от всяка страна. Испански мъх висеше по клоните им на рошави кичури. Корените на прастарите дървета се подаваха изпод земята, сякаш любопитни да видят какво става по белия свят.

Общо взето, фасадата на къщата беше внушителна. Дори би могло да се каже величествена. Задната ѝ част, както знаеше Харис, гледаше към Атлантика.

Първоначално постройката била далеч по-малка. Първите четири стаи били вдигнати преди повече от два века от един плантатор. Той купил острова от колонист, който предпочел да умре от старост в Англия, а не да си отиде от жълта треска по американските земи. Къщата се бе разширявала паралелно с процъфтяването на плантацията, засята първо с индиго, после с памук.

За няколко поколения от живота на династията тези първи четири стаи били превърнати в жилища за робите и започнало строителството на по-голяма къща. Някога тя била като перла, поне за такъв остров като Сейнт Ан. Строителните материали и цялата мебелировка били докарани с кораб, после довлечени с шейни, впрегнати с мулета, през гъстите гори и плодородните полета, за да стигнат до къщата. Изминали дълги години, докато я завършат, но строежът бил здрав, издържал окупацията на юнионистката армия и опустошенията от няколко десетки урагана.

След това обаче отстъпила под напора на насекомите.

Около началото на XX век памучният хоботник съсипал не само реколтата от памук. Нанасяйки повече вреди от атмосферните влияния

и войната, това насекомо разбило местната икономика и унищожило живота такъв, какъвто бил на Сейнт Ан.

Един потомък на първоначалния владетел на плантацията правилно бил предсказал тази неотвратима съдба и се обесил на полилея в трапезарията. Останалите членове на семейството избягали от острова посред нощ, никой повече не ги видял или чул — оставили след себе си дългове и неплатени данъци.

Минавали години, десетилетия, гората завладяла имението около къщата, както преди това се ширела върху полята, засявани с памук. Дървояди се заселили в стаите, обитавани някога от аристократи. Единствените, които се осмелявали да надникнат в разрушеното имение, били безразсъдни хлапета, които искали да докажат храбростта си, или случайни пияници, търсещи подслон.

Имението останало в руини, докато преди малко повече от година един човек отвън, не островитянин, го купил и започнал сериозна реконструкция. Харис бе предположил, че сигурно е някой северняк, гледал „Отнесени от вихъра“ няколко пъти, и вдъхновен да направи къща в предвоенен стил на южняшка територия — явно янки, чиито пари са повече от здравия му разум.

Новият собственик обаче се ползваше с доверие из целия остров. Хората разправяха, че е направил забележителни подобрения в къщата. Но според Харис имаше още много да се прави, ако трябваше да се възстанови първоначалният блясък на имението. Помощник-шерифът не завиждаше на новия собственик за монументалната му задача или за разходите, които неизбежно се налагаха при подобно начинание. Не завиждаше и на лошия късмет, който, както изглежда, бе неразделно свързан с това място.

Носеше се легенда, че призракът на обесения още обитава старата къща, и че полилеят в трапезарията е паднал от тавана съвсем безпричинно.

Харис не вярваше особено на историите с призраци. Беше виждал хора от плът и кръв да вършат много по-ужасяващи неща от тези, които би могъл да извърши някакъв призрак. Независимо от това би му се искало да бъде малко по-осведомен, докато се изкачваше по стъпалата, пресичаше верандата и приближаваше предната врата.

Почука с бронзовия чук, отначало плахо, после по-силно. Секундите се изнизваха тежко, също като капките, капещи от корнизата.

Не беше особено късен час, но може би собственикът си беше легнал. Хората в провинцията си лягат по-рано от обитателите на големите градове, нали?

Харис се наклони да си тръгне и да дойде друг път — за предпочитане преди слънцето да е залязло. Но тогава чу да се приближават стъпки. След секунди входната врата се отвори леко.

— Да?

Харис надникна в образувалата се пролука. Беше си вгълпил да очаква всичко — от призрака на обесения до срязаното дуло на двуцевка, насочено към него от разгневения собственик, когото е измъкнал за нищо и никакво нещо от леглото.

За щастие не го посрещна нито едното, нито другото, а и мъжът му се стори доста приветлив. Харис не го виждаше добре, чертите му се скриваха в сенките, но гласът му звучеше достатъчно приятно. Поне не го беше наругал. Все още.

— Добър вечер, сър. Аз съм помощник-шериф Дуайт Харис. От службата на шерифа в Савана.

Мъжът се наведе леко напред и погледна край него към количката за голф, паркирана на края на пътеката. За да не насърчават туризма и неканените посетители, жителите на Сейнт Ан нарочно не бяха пожелали до острова да има ферибот. Всеки, който идваше тук, пристигаше или със собствен, или с нает кораб. Тук, вече на острова, се движеха пеша или наемаха количка за голф, за да обиколят петте хиляди акра на острова. Само постоянно живеещите на острова караха коли по тесните пътища, много от които нарочно бяха оставени непавириани.

Количката за голф не изглеждаше толкова официално, колкото патрулната полицейска кола и на Харис му се стори, че това донякъде накърнява авторитета му. За да си възвърне самоувереността, той придърпа нагоре смъквания се кобур.

Мъжът зад вратата запита:

— С какво мога да ви помогна, помощник Харис?

— Най-напред извинявайте, задето ви обезпокоих. Но преди няколко часа ми позвъниха от Ню Йорк.

Мъжът изчакваше, без да каже нищо.

— Една жена. Каза, че се опитва да намери някого тук, който отговарял на инициалите П. М. И.

— Наистина ли?

— Тя така ми каза. На мен ми се стори, че не съм срещал записано подобно име.

— Така ли?

— Записано, искате да кажете? Не, сър.

— Във всеки случай, дойдохте тук.

— Да ви призная, това събуди любопитството ми. Нали разбирате, никога не съм срещал човек, който да е познат само с инициали. Но вие не се притеснявайте. Ние тук сме свикнали да зачитаме частния живот на хората.

— Възхитителен навик.

— Случвало се е в Сейнт Ан да живеят хора, които да се крият тук по една или друга причина.

В мига, когато го изрече, Харис си пожела да не го беше правил. Това приличаше на обвинение. Последва дълго мълчание. Той се прокашля нервно и продължи.

— Значи, помислих си, че трябва да услужа на тази дама. Дойдох дотук с полицейския катер. Поразпитах наоколо и ме насочиха насам.

— Какво искаше тази жена от Ню Йорк?

— Ами, сър, не знам точно. Каза, че не е свързано със закона или такива работи. Просто искала да говори по бизнес с П. М. И. Помислих, че може да сте победителят от някоя телевизионна игра, че може би ви издирват, за да ви връчат наградата.

— Никога не съм участвал в телевизионни игри.

— Да, да... е, ами тогава...

Харис придръпна шапката си напред, за да си почеше тила. Чудеше се защо ли мъжът не го покани да влезе в къщата или защо поне не беше запалил лампите. Недомлъвките нямаше да го отведат доникъде, затова той просто изтърси:

— Вие ли сте П. М. И.?

— Тя остави ли името си?

— А? О, жената ли? Да.

Харис извади листче от горния джоб на униформената си риза и притеснено осъзна, че е мокро от пот. Мъжът във всеки случай като че ли не забеляза мокротата или тя не го притесни, взе листчето и прочете написаното от Харис.

— Това са номерата на телефоните й — обясни Харис. — На всичките. Помислих, че тоя неин бизнес въпрос сигурно е много наложителен. Затова дойдох тук тази вечер.

— Много ви благодаря, че сте си дали тоя труд, шериф Харис.

— Помощник.

— Помощник Харис.

И тогава, преди Харис да успее да мигне, мъжът затвори вратата под носа му.

— Лека нощ и на вас — произнесе той тихо и се обърна. Ботушите му захрущяха обратно по пътеката.

Нощта се бе сгъстила в непрогледна тъмнина, която изглеждаше дори още по-тъмна под сводовете на дъбовете. Той не изпитваше страх. Мъжът зад вратата се бе показал достатъчно учтив. Не би могло да се нарече враждебен. Недружелюбен може би, но не и враждебен.

Както и да е, Харис се радваше, че е отхвърлил тая задача. Ако трябваше отново да идва тук, не би поел това задължение. Не му влизаше в работата дали някаква жена там от Севера ще успее в някакъв свой бизнес.

Когато отново седна на седалката в количката за голф, откри, че е мокра от нападките от дървото капки. Панталоните му се измокриха целите, докато стигна до пристана, където бе оставил полицейския катер.

Мъжът, от когото бе наел количката за голф — безплатно за хората на закона — го изгледа недоверчиво, когато Харис му върна ключа.

— Намерихте ли го?

— Да, благодаря, че ме упътихте — отвърна Харис. — Вие виждали ли сте тоя човек?

— От време на време — проточи мъжът.

— Някакъв чудак?

— Не, по скоро бих казал не.

— Създавал ли е някакви неприятности?

— Не, стои си повечето време у дома.

— Хората от острова харесват ли го?

— Имате ли нужда от още бензин?

Което прозвуча като покана да си тръгва и да престане да си навира носа навсякъде. Харис се бе надявал да получи по-ясна картина

за човека, който обитаваше призрачната къща и се криеше зад вратата, когато го търсеха хората, но явно нямаше късмет. Не виждаше причина да продължава да разследва — с изключение на естественото любопитство защо един човек ще се представя само с инициалите си и какво иска от него някаква жена от Ню Йорк.

Той поблагодари на човека, че му е позволил да използва количката.

Мъжът изпрати една тютюнева плюнка в калта.

— Няма проблеми.

ГЛАВА 3

— Само още една снимка, моля ви, господин и госпожо Рийд?

Марис и Ноа се усмигнаха на фотографа, който отразяваше литературния банкет за „Пъблишърс уикли“. Докато траеше коктейлът, те се бяха снимали с други издатели, със своя автор, комуто бе присъдена наградата, и с още други важни личности.

Бяха оставили семейство Рийд да си изяде вечерята в сравнително спокойна обстановка, но сега, след края на събитието отново ги молеха да позират за различни снимки. Както обеща, фотографът направи една последна снимка само на тях двамата, а после хукна да гони някакъв корифей на бодибилдинга, чиято последна книга за фитнес оглавяваше класациите в областта на нехудожествената литература.

Докато Марис и Ноа пресичаха елегантното фоайе на хотел „Палас“, тя въздъхна:

— Най-накрая. Нямам търпение да се напъхам в пижамата си.

— Едно питие и ще кажем лека нощ.

— Питие ли?

— В „Льо Сирк“.

— Сега ли?

— Казах ти.

— Не, не си.

— Сигурен съм, че ти казах, Марис. Между второто и десерта ти пошепнах, че Надя ни е поканила да пийнем по едно питие с един награден автор.

— Не знаех, че става дума за тази вечер.

Марис изстена ужасено. Силно възненавидя Надя Шульр и по тази причина. Критичката беше невероятно досадна и нахална и винаги въвличаше тях двамата с Ноа в ангажименти, от които нямаше начин елегантно да се измъкнат.

Колонката на Надя Шульр „Книжни клюки“ се печаташе в няколко големи вестника и имаше изключителна тежест според Марис,

защото Надя си бе създала репутацията, че е единствената литературна критичка в страната, чието име е признато от цялата публика. Марис имаше ниско мнение за нея — и професионално, и лично.

Тя сърчно успяваше да реди нещата така, сякаш подобни нарочни срещи са от полза за участващите страни, а Марис подозираше, че целта на Надя е просто да се възползва от тях. Тя нямаше равна на себе си в изкуството на саморекламата и не приемаше „не“ за отговор. За каквото и да се отнасяше молбата ѝ, тя я излагаше така, сякаш знаеше, че ще бъде удовлетворена безусловно. Който не се съобразяваше с желанията ѝ, получаваше завоалирани заплахи за възможните последици. Марис съзнаваше спекулациите ѝ, но Ноа като че ли беше сляп за тях.

— Моля те, Ноа, не можем ли да отклоним поканата? Само този път?

— Ние вече сме тук.

— Не тази вечер — започна да го умолява тя.

— Знаеш ли какво ще ти кажа. Нека направим компромис — той я обърна към себе си и ѝ се усмихна топло. — Мисля, че тази среща може да е много важна.

— Надя винаги изкарва нещата не само важни, а и наложителни.

— Съгласен съм. Но този път не мисля, че преувеличава.

— Какъв е компромисът?

— Ще те извиня пред нея. Ще кажа на Надя, че имаш главоболие или пък ранен ангажимент за делова закуска утре сутрин. Нека шофьорът те откара у дома. Аз ще пийна едно питие с нея и ще си дойда. Най-много половин час. Обещавам.

Тя пхна ръка под смокинга му и погали гърдите му през коравата колосана риза.

— Аз имам по-добро предложение, господин Рийд. Ще кажа на Надя да направи едно салтомортале в Ийст ривър. После ще си идем у дома заедно. А пижамата, за която говорех... можем да минем и без...

— Завърши изречението си с предлог.

— Ти си писателят. Аз съм просто редактор.

— Аз съм бивш писател.

— Няма такова нещо — тя се приближи още малко и допря бедра до неговите. — Какво ще кажеш? За пижамата.

— Ноа? Чакаме — Надя Шулър се приближи с маниера на генерал, който се кани да произнеса реч пред войската си, само дето беше облечена по-добре и бе наложила на лицето си приятна усмивка. Притежаваше уменията да включва чара си по желание — да се натрапва, да обезоръжава и да се рекламира. Мнозина се поддаваха. Тя беше честа и популярна гостенка на различни предавания. Летърман я харесваше, той беше само един от нейните известни приятели. Тя превръщаше в бизнес съвместните си снимки с актьори, музиканти, топмодели и политици винаги, щом се откриеше възможност за това.

Беше се издигнала до висини, които според Марис не заслужаваше. Беше самозван авторитет без съществени акредитиви, които да подкрепят мненията ѝ за писателското изкуство или за книгоиздателския бизнес. Авторите и издателите вече не можеха да си позволят да я нападнат, в противен случай тя щеше да разгроми на пух и прах следващата им книга в своята колонка.

Тази вечер бе хванала под ръка един автор на бестселър, който изглеждаше донякъде объркан. Или пиан, ако клюките за него бяха верни. А може би беше просто замаян от реактивната енергия на Надя.

— Няма безкрайно да ни пазят масата, Ноа. Идвате ли?

— Ами... — той се поколеба и погледна към Марис.

— Какво има? — запита Надя с пронизителен като зъболекарска бормашина глас. Тя отправи въпроса към Марис, предполагайки, че у нея се крие проблемът.

— Няма нищо, Надя. Личен разговор между мен и Ноа.

— О! Да не съм прекъснала нещо сериозно между съпрузи?

Критичката явно беше доста изнервена и това си личеше по рязката усмивка и пресметливото пламъче в очите, което сякаш не изпускаше нищо. Винаги беше облечена безупречно, с издаващи добър вкус аксесоари, но дори и в най-фината коприна и още по-фините бижута у нея нямаше нищо женствено.

Говореше се, че сменя мъжете като носни кърпички, сдъква ги и ги изплюва, ако не могат с нищо да допринесат за кариерата ѝ. Марис вярваше на клюките за разпуснатия живот на Надя. Но се учудваше колко много мъже я намират сексуално привлекателна.

— Да, наистина беше разговор между съпруг и съпруга. Тъкмо казвах на Ноа, че последното, което искам да правя, е да пием сега едно питие с тебе — каза Марис със сладка усмивка.

— Наистина изглеждаш ужасно уморена — отвърна Надя със също толкова сладка усмивка.

Ноа се намеси:

— Съжалявам, Надя. Трябва да отклоним поканата тази вечер. Ще заведе жена си у дома и ще я сложа да си легне.

— Не, скъпи — поклати глава Марис. Не искаше да играе ролята на капризна съпруга пред Надя Шулър. — Не бих си помислила да те отклонявам от това.

— Едва ли — каза рязко Надя. — Имате рядката възможност да говорите с един от най-вълнуващите романисти.

Вълнуващият романист не издаде и звук. Гледаше със замътени очи и техният разговор явно му беше безразличен. Марис погледна многозначително Надя.

— Разбира се. Точно това исках да кажа.

Обърна се към Ноа и му каза:

— Ти остани. Аз ще си ида у дома.

Той я изгледа недоверчиво:

— Сигурна ли си?

— Настоявам.

— Значи всичко е уредено — Надя стисна предупредително ръката на писателя. Той тръгна като сомнамбул след нея. — Вие двамата си кажете лека нощ, а ние отиваме да заемем масата. Да поръчам ли за тебе както обикновено, Ноа?

— Да, разбира се.

После тя изчурулика към Марис:

— Почини си, скъпа.

Паркър Ивънс се взираше в нищото зад прозореца.

Оттук не можеше да види брега, но ако се напрегнеше, би могъл да чуе прибоя. Дъждовни облаци затъмняваха стаята. Нямаше друг източник на светлина, естествена или изкуствена, която да разпръсне тъмнината.

От този прозорец на първия етаж, който гледаше към задната част на имението му, Паркър виждаше поляната дотам, докъдето тя започваше рязко да се спуска на няколко тераси, преди да премине в мек наклон към плажа. Този край на поляната сякаш бе прагът към

черната празнота, която по-надолу се сливаше с океана. Нищо чудно, че едновременните моряци се бяха страхували от неизвестните ужаси, лежащи отвъд ръба.

Стаята зад него беше също тъмна, но той нарочно не бе запалил лампите. Ако ги беше светнал, отражението му щеше да се появи в стъклото на прозореца. Предпочиташе да гледа в нищото, а не в себе си.

Във всеки случай, нямаше нужда да пали лампа, за да прочете телефонните номера от листчето, което държеше в ръка. В действителност нямаше нужда вече и да ги чете. Беше ги запааметил.

Шестте месеца чакане най-накрая се отплащаха. Марис Мейдърли Рийд се опитваше да се свърже с него.

До вчера Паркър бе готов да зачеркне плана си и да почне да обмисля друг. След като месеци наред нямаше вест от нея, той помисли, че тя е прочела пролога на „Завист“, не го е харесала, захвърлила го е и дори не е имала учтивостта да му изпрати отрицателната си рецензия.

Беше допуснал и друго — че този непълен ръкопис не е стигнал до бюрото ѝ, че са го изпратили на погрешен адрес или е бил хвърлен в кошчето за боклук минути след получаването му. Напоследък големите издателства не държаха непрочетени ръкописи. Те получаваха предложените произведения или чрез литературни агенти, или изобщо отказваха да ги вземат.

Ако неговите страници бяха оцелели на етапа на първия подбор, младшият редактор, на когото се плащаше да изравя годни материали от купчината получени ръкописи, сигурно бе забутал някъде пролога на „Завист“ още преди да го е занесъл в кабинета си. Във всеки случай, той вече почти бе убеден, че планът му е пропаднал и че трябва да предприеме нещо друго.

Така беше вчера. Забележителен пример за това, какво може да направи един ден. Явно страниците са стигнали до нейното бюро и тя ги е прочела, защото днес се бе опитала да се свърже с него.

Мариз Мейдърли-Рийд. Помощник-шерифът бе написал погрешно и трите ѝ имена. Паркър се надяваше да е проявил по-голяма точност при записването на телефонните номера.

Бизнес, беше казала тя на помощник Дуайт Харис, когато я бе запитал защо търси П. М. И. Имала да говори с него за бизнес. Кое

можеше да означава добри новини за Паркър. Или лоши. Или нещо по средата.

Тя може би го търсеше, за да му каже, че ръкописът му не струва и как се е осмелил да изпрати на нейното престижно издателство подобен боклук. А може би щеше да възприеме по-мек подход и да каже, че има талант, но че неговият материал не отговаря на актуалните им издателски нужди, да му пожелае успех в представянето на книгата пред някое друго издателство.

Подобни отговори обаче обикновено пристигаха под формата на стандартни отрицателни рецензии, написани достатъчно твърдо, за да не се реши авторът да им поднася още нещо, но достатъчно насърчителни, за да не накарат отхвърления писател да скочи от най-близкия мост.

Госпожа Мейдърли-Рийд обаче не знаеше на какъв адрес да изпрати подобно писмо. Той се бе погрижил тя да не може да се свърже с него по пощата. И ако намерението ѝ беше да отхвърли „Завист“, може би изобщо нямаше да получи вест от нея. Вместо това се бе опитала да го намери. Кое то го накара да реши, че отговорът ѝ може би е благоприятен.

Но още не беше време да се гръмне бутилката с шампанско. Рано му беше да си присъжда златна звезда, задето се е показал такова умно момче. Преди да се остави на възторга, той накара сърцето си да забие по-равномерно, нормализира дишането си и прочисти мислите си. Успехът или провалът зависеха не от това, което бе направил до този момент, а от това, което щеше да прави от тук нататък.

Така че вместо да чества този повратен момент, той се бе взирал часове наред през прозореца в дъждовната безлунна нощ. Докато спокойният прибой плискаше брега, той правеше разбор на възможностите си. В часовете, в които далечните му съседи на Сейнт Ан спяха или гледаха късни филми, или се любеха под летните завивки, Паркър Ивънс плетеше заговор.

Много му помагаше това, че вече знаеше как свършва тази история. Неведнъж бе размислял дали да не промени края на първоначалния си план. Никога не бе възнамерявал да остави незабелязан опита на Марис Мейдърли-Рийд да се добере до него, никога не си бе помислял да изостави нещата дотук.

Не, беше стигнал твърде далече и беше длъжен да докара цялата работа до благополучната ѝ развързка. Но не можеше да си позволи отгук нататък да направи и една погрешна стъпка. Всяка глава трябваше да бъде внимателно премислена, без никакви грешки. Заговорът трябваше да бъде свършен.

И ако решимостта му да свърши работата се разколебаеше, той трябваше само да си спомни колко много, колко ужасно много време му бе отнело, за да стигне до тази точка в сагата. Шест месеца.

Е, шест месеца и четиринадесет години.

* * *

Марис грабна звънящия телефон. Замижа, за да фокусира оцветения циферблат на часовника на нощното шкафче. Пет и двайсет и три. Сутринта. Кой...

Паниката я накара да се ококори. Не беше ли това ужасното, неотвратимо позвъняване, с което щяха да ѝ съобщят, че баща ѝ е получил инфаркт, инсулт или нещо по-лошо?

Тя стисна слушалката с две ръце.

— Ало?

— Марис Мейдърли-Рийд?

— На телефона.

— От къде на къде ще си пъхате носа в моя живот?

Тя остана като парализирана и ѝ трябваше известно време да осъзнае грубия въпрос.

— Моля? Кой се обажда?

Седна в леглото, светна лампата и посегна да събуди Ноа. Но неговото легло беше празно. Тя се вгледа невярващо в непобутнатите чаршафи и готовата за спане възглавница.

— Хич не ми харесва, че сте се обадили на шерифа — каза ядосано мъжът отсреща.

Къде е Ноа?

— Съжалявам... аз... вдигате ме от сън... Шериф ли казахте?

— Шериф, шериф. Нещо да се сещате?

Тя хлъцна.

— П.М.И.?

— Помощник-шерифът дойде в къщата ми и взе да души. За кого...

— Аз...

— ... по дяволите, се смятате?

— Аз...

— Да се бъркате в живота...

— Вие...

— ... на хората. Много ви благодаря, госпожо.

— Ще млъкнете ли за секунда, моля ви?

Тя извиси глас и това го накара внезапно да замълчи, но Марис усещаше как по жицата към нея прииждат вълни от обида. След като си пое два-три пъти дъх, за да се успокои, тя продължи с по-умерен тон:

— Прочетох пролога ви и ми хареса. Искях да поговоря с вас за него, но нямаше как да се свържа. Вие не ми дадохте никаква възможност за това. По тази причина се обадих на службата на шерифа, надявайки се, че...

— Пратете го обратно.

— Извинявайте?

— Прологът. Пратете го обратно.

— Защо?

— Не струва.

— Напротив, господин...

— Не трябваше да ви го пращам.

— Радвам се, че го направихте. Тези страници ме заинтригуваха. Вълнуващи и добре написани. Ако останалата част от книгата ви е също толкова добра като пролога, ще си помисля дали не може да се откупи за публикуване.

— Не е за продан.

— Какво искате да кажете?

— Вижте, аз имам южняшки акцент, но все още говоря английски. Какво точно не разбрахте?

Обикновено тя намираще меките „р“-та и леко провлачения изговор на южните щати за привлекателни. Но неговият начин на говорене беше груб и неприятен. Ако не беше съзряла истински потенциал в написаното, ако не беше разпознала неподправения талант, отдавна да беше приключила разговора.

Тя запита търпеливо:

— Щом не искате книгата ви да се публикува, защо сте изпратили пролога в издателство?

— Защото страдах от дупка в паметта — отговори той, имитирайки прецизния ѝ изказ. — После промених намерението си.

Марис го подхвана по друга линия.

— Имате ли представител?

— Представител ли?

— Агент.

— Аз не съм актьор.

— Досега представяли ли сте ръкопис в издателство?

— Просто ми го пратете обратно, нали?

— Изпращали ли сте ръкопис на няколко издателства?

— Да съм го пращал на други издатели ли? Не.

— Защо го изпратихте на мене?

— Знаете ли какво, я по-добре не ми го връщайте. Хвърлете го в най-близкото кошче за боклук, използвайте го за подпалки или си постелете с него клетката за папагалчета, не ме интересува.

Усещайки, че той ще затвори, тя каза бързо:

— Само още един момент, моля.

— Давайте.

— Преди да решите да не продавате книгата си — решение, за което, мисля, че ще съжалявате — бих оценила възможността да ви дам професионалното си мнение за нея. Обещавам да бъда абсолютно честна. Ако не виждам никакви качества в нея, ще ви го кажа. Нека да реша дали е добра или не. Моля, изпратете ми целия ръкопис.

— Имате го.

— Имам го?

— Нали разбрахте?

— Искате да кажете, че имате само пролога?

— Той е не само всичко, което имам. Той е всичко, което съм написал. Останалата част от историята е в главата ми.

— О!

Това беше разочароващо. Тя бе предположила, че останалата част от книгата е довършена, почти готова. Не ѝ беше минавало през ум, че ръкописът се състои само от тези начални петнадесетина страници.

— Настоявам да го завършите. Междувременно...

— Междувременно ми навъртате голяма сметка за извънградски разговор. Ако не искате да си давате парите, за да ми връщате ръкописа, просто го скъсайте. Довиждане. А, и повече не ми пращайте никакви помощник-шерифи.

Марис задържа няколко минути замрелия телефон на ухото си, после замислено затвори. Разговорът изглеждаше почти недействителен. Струваше ѝ се, че е сънувала.

Но не сънуваше. Беше напълно будна. По манхатънските стандарти в действителност беше средата на нощта — а съпругът ѝ не беше в леглото до нея. Ако странният телефонен разговор не беше успял да я събуди, необяснимото отсъствие на Ноа успя.

Беше достатъчно обезпокоена, за да започне да звъни по болниците. Но когато го видя за последен път, той беше в компанията на Надя Шулър. Кое то толкова я ядоса, че едва не запрати нещо към стената.

Във всеки случай, нощта за нея бе свършила и тя се бе събудила окончателно. Отхвърляйки завивките, Марис стана от леглото и тъкмо щеше да вземе пеньоара си, когато Ноа влезе в спалнята, възпитано прикривайки широката си прозявка с длан. Беше още облечен с панталона от смокинга и ризата, макар че бе махнал бутонелите и задната част на ризата му висеше отвън. Бе праметнал сакото през рамо, носеше обувките си в ръка.

— Май чух телефона да звъни? — каза той.

— Да.

— Даниел ли беше? Нищо лошо, надявам се.

Изпита огромно облекчение, като го видя, но бе смаяна от равнодушието му.

— Ноа, къде, за Бога, беше цяла нощ?

Тонът ѝ го накара да замре. Той я погледна озадачено.

— Долу, на дивана в дневната.

— Защо?

— Ти вече беше заспала, като влязох. Не исках да те събудям.

— Кога си дойде?

Той вдигна вежда, изразявайки мълчаливо неодобрението си от нейния все по-извисяващ се тон.

— Около един часа, струва ми се.

Спокойният му отговор само я раздразни още повече.

— Ти каза... обеща... че ще си дойдеш най-много половин час след мен.

— Пийнахме две питиета вместо едно. Какво толкова?

— Това, че ме събудиха в пет и двацет сутринта и бях сама в леглото — извика тя. — Наречи ме неразумна, но имам пълното право да очаквам съпругът ми да спи до мене.

— Очевидно не съм ти липсвал, докато не са те събудили.

— И кой е виновен за това?

Гласът ѝ бе станал писклив. Глас на съпруга, изпадаща в истерия. Извикваше представата за карикатурна фигура, облечена в безформен фланелен пеньоар с рошава коса, из която стърчат ролки, размахваща точилка над главата си, тъй като е хванала неверния си съпруг да се промъква през задната врата.

Изчака малко, за да укроти гнева си, въпреки че още кипеше отвътре.

— Ако си спомняш, Ноа, аз се опитах да те примамя да си дойдеш у дома с мене направо от офиса. Но ти избра възможността да отидем на оня безкрайно дълъг банкет. След това опитах да те уговоря да си оставим поне част от вечерта само за нас двамата, но ти избра да се наливаш с лейди Вампира и с оня пияница.

Той остави обувките на пода, свали ризата си, откопча ципа на панталона и го смъкна.

— Всяка книга, написана от този „пияница“, се продава в половин милион копия с твърда корица. А копията с меки корици са три пъти повече. Но той мисли, че може да постигне още по-високи тиражи. Не е доволен от сегашните си издатели и смята да се премести при други. „Лейди Вампира“ уговори тази дата да пийнем, мислейки, че това ще е ползотворна среща и за двете страни. Наистина беше. Авторът се съгласи да направим проект. Ще се чуя с агента му, за да разискваме условията. Надявах се да ви изненадам утре сутрин, тебе и Даниел, с тази добра новина, но...

Той красноречиво сви рамене, пристъпи към леглото и седна на ръба му.

— За да бъдем напълно наясно — продължи Ноа, — признавам, че този пияница така се насмука, че не можа да влезе сам в таксито. Двамата с Надя го придружихме до апартамента му и го сложихме в

леглото. Много неприятна задача, уверявам те. После двамата с нея седнахме заедно в такси, аз я оставих при Тръмп Тауър, дойдох у дома, качих се, видях те, че спиш, и реших да не те събуждам. През цялата вечер действах с оглед на твоя... на нашия... общ интерес, поне така ми се стори — той положи ръка на сърцето си и леко наведе глава. — Извини ме за недосетливостта.

Въпреки логичното му обяснение Марис все още смяташе, че има право да се сърди.

— Можеше да се обадиш, Ноа.

— Можех. Но като знаех колко си изтощена, не исках да те тревожа.

— Не ми харесва да съм задължена на Надя.

— Аз не обичам да съм задължен на никого. От друга страна, не е много умно нарочно да отблъскваш Надя. Ако тя те харесва, от това ще имаш полза. Ако не те харесва, може да ти причини сериозни неприятности — той се усмихна. — Защо така жените, особено ти, са най-хубави, когато са сърдити?

— Бях сърдита.

— Знам.

— Сърдита съм.

— Недей. Съжалявам, че те разгневих. Не съм искал — той я погледна и се усмихна мило. — Нямах причина да ревнуваш, ти го знаеш.

— О, така ли? — запита тя. — Мисля, че имам пълното право да изпадна в параноя, като се вземе предвид колко много връзки си имал, преди да се оженим.

— И ти имаше връзки, Марис.

— Две. А ти имаше по две на седмица, и то с десет години преднина.

Това преувеличение го накара да се захили.

— Дори няма да удостоя с коментар тези думи. Важното е, че се ожених за тебе.

— И жертва всичките си забавления.

Той се разсмя и потупа леглото до себе си.

— Защо не престанеш с тия глупости и просто да ми простиш! Знаеш, че искаш да го направиш.

Очите ѝ се присвиха в престорено злобен поглед.

— Не ме предизвиквай.

— Марис?

Тя тръгна нерешително към него. И преди да се приближи достатъчно, той се пресегна, сграбчи ръката ѝ и я притегли на леглото до себе си. Отметна кичур коса зад ухото ѝ и целуна бузата ѝ. Пресилената ѝ съпротива не трая дълго.

Когато първата дълга целувка свърши, тя прошепна:

— Толкова си мечтах за това целия ден вчера.

— Само трябваше да поискаш.

— Поисках.

— Така е — каза той, въздъхвайки със съжаление. — Нека сега да те овъзмездя.

— По-добре късно, отколкото никога.

— Ти одеде не спомена ли нещо, че сме можели да минем и без тая пижама?

След миг по тях не останаха никакви дрехи. Облизвайки шията ѝ, той запита:

— Кой се обади?

— Хммм?

— Телефонът, който ни събуди. Кой беше?

— Това може да почака — вземайки инициативата, тя насочи ръката му надолу към корема си, там където се съединяваха бедрата. — Ако искаш сега да говориш, Ноа, говори ми за порочните си помисли.

ГЛАВА 4

Даниел Мейдърли остави настрана ръкописа и замислено прихвана долната си устна с палеца и показалеца.

— Какво мислиш? — запита Марис. — Въобразявам ли си или е добро?

Възползвайки се от меката утрин, те закусваха в двора на къщата на Даниел в Ийст Сайд. Теракотови саксии с нацъфтели цветя създаваха колоритни петна в тухлената ограда. Едно смокиново дърво хвърляше сянка.

Докато Даниел четеше пролога на „Завист“, Марис помагаше на Максин да приготвят закуската. Максин, икономката на Мейдърли, беше на практика член на семейството цели десет години, преди Марис да се роди.

Тази сутрин тя беше в стихията си, протестирайки срещу нахлуването на Марис в кухнята ѝ и критикувайки начина, по който изстискваше портокаловия сок. В действителност жената я обичаше като дъщеря, това личеше още повече след смъртта на майката на Марис, когато тя беше в основното училище. Мърморенето на икономката не можеше да заблуди Марис — тя знаеше, че това е израз на нейната привързаност.

Марис и Даниел бяха изяли мълчаливо белтъчните си омлети с печен домати и пълнозърнести препечени филийки, докато той четеше пролога.

— Благодаря, Максин — каза Даниел, когато тя дойде да отнесе чиниите и да им налее още кафе. — Да, скъпа — обърна се към Марис, — добро е.

— Радвам се, че мислиш така.

Тя бе поласкана, че той оценява мнението ѝ, но и тя на свой ред ценеше неговото. Баща ѝ беше може би единственият човек в света, който бе чел и препрочитал повече книги от нея. Ако двамата бяха на различно мнение за една книга, отдаваха това на своите индивидуални

вкусове, но и двамата можеха да различават добрите писания от некачествените.

— Нов писател?

— Не знам.

Той се изненада.

— Не знаеш?

— Този ръкопис не беше представен според никакви стандарти.

Тя обясни как бе стигнала до пролога и каза малкото, което бе научила за криещия се автор. Накрая му предаде съдържанието на сутрешния си разговор с него.

И когато свърши, възкликна:

— Кой се представя само с инициали? Хлапешка работа, като „Артистът, познат по-рано като Принс“.

Даниел се разсмя, бъркайки синтетичната сметана в последното разрешено кафе за деня.

— Според мене това придава малко тайнственост и романтика.

Тя се намръщи.

— Същински трън в задника.

— Без съмнение. Противоречията добре се вписват в характера на добрия писател. А пък и на лошия.

Докато той мислеше над загадъчния автор, Марис изучаваше баща си. „Кога успя да остарее толкова?“, запита се тя тревожно. Почти винаги си го бе спомняла с бяла коса, но сега косата му бе започнала да редее. Майка ѝ Роузмари беше втората жена на овдовелия Даниел и петнадесет години по-млада от него. Когато Марис се роди, той вече беше на средна възраст.

Оставаше си обаче физически активен. Внимаваше как се храни, влагаше в това доста усърдие. Преди години престана да пуши, макар че не пожела да се откаже от лулата си. Тъй като бе поел отговорността да я отглежда като единствен родител, разумно бе забавил процеса на остаряването, доколкото му беше възможно.

Но едва напоследък годините започнаха да го надвиват. За да избегне влошаването на артритата в хълбоците, понякога се опираше на бастун. Оплакваше се, че това го прави да изглежда като грохнал старец. Думата беше доста силна, но Марис мълчаливо се съгласяваше, че бастунът отнема малко от снажната му стойка, с която бе свикнала. Старческите петна по ръцете бяха станали по-

многобройни и тъмни. Рефлексите му не бяха толкова бързи, колкото преди месец.

Очите му обаче бяха също толкова бляскави и внимателни както винаги, когато се обърна към нея и запита:

— Питам се за какво ли е всичко това?

— Кое, татко?

— Да не остави адрес или телефон. И това обаждане сутринта. Както и думите, че според него прологът бил боклук. И тъй нататък.

Тя стана от стола си, отиде при една саксия със здравец и откъсна увехналото листо, което Максин беше пропуснала. Марис често напомняше на икономката да си вземе очила, но тя казваше, че зрението ѝ било също така добро, както и преди 30 години. На което Марис бе отвърнала: „Точно така. Винаги си била сляпа като прилеп и прекалено горда, за да направиш нещо за това.“

Усуквайки разсеяно дръжката на потъмнялото листо, тя се замисли над въпроса на баща си.

— Искал е да го търсим и да го намерим, нали?

Знаеше, че е произнесла правилния отговор, когато Даниел ѝ изпрати сияйна усмивка. По този начин винаги ѝ бе помагал да си учи уроците в училище. Никога не ѝ даваше отговорите, а я насочваше да мисли по въпроса, докато стигне до правилния извод.

— Не трябваше да се обажда — продължи тя. — Ако не е искал да бъде намерен, можел е да хвърли листа с телефоните ми. Вместо това се обажда в такъв час, който практически му гарантира предимство.

— И протестира прекалено високо и прекалено много.

Тя сви вежди и отново седна в стола си от ковано желязо.

— Не знам, татко. Изглеждаше ми наистина ядосан. Особено за помощник-шерифа.

— Сигурно е бил ядосан и не мога да кажа, че го обвинявам. Но не е устоял на изкушението да установи контакт с тебе и да чуе какво имаш да кажеш за работата му.

— Което според мене е задължаващо. Този пролог ме накара да се питам, да си задавам въпроси за младежа в кораба. Кой е той? Каква е неговата история? Какво е предизвикало сбиването между него и неговия приятел?

— Завист — подсказа Даниел.

— А това е провокативно, не мислиш ли? Завист за какво? Кой на кого е завиждал?

— Виждам, че прологът си е изиграл ролята. Авторът те е накарал да мислиш по него и да си задаваш въпроси.

— Накара ме, дяволите да го вземат.

— И какво ще правиш сега?

— Ще се опитам да установя някакъв професионален диалог. Ако това изобщо е възможно с такъв побъркан. Не се залъгвам да смятам, че ще е лесно да се работи с такъв тип.

— А знаеш ли поне телефонния му номер?

— Вече го знам. Благодарение на системата за идентифициране на повикването. Проверих я тази сутрин и разпознах кода на областта, където се обаждах вчера.

— О-о, чудесата на прогресивните технологии. По мое време...

— По твое време ли? — повтори тя със смях. — Времето още е твое.

Тя посегна към набръчканата му ръка и я потупа с обич. Един ден той щеше да си отиде и тя не знаеше как ще преживее тази загуба. Беше израснала в този дом и не ѝ беше лесно да го напусне, дори когато отиваше в колежа. Стаята ѝ беше на третия етаж — и сега си беше там, ако пожелаеше да я използва. Спалнята на Даниел се намиреше на втория етаж и той беше решил да си остане там, независимо от болката, която се явяваше при качване и слизане по стълбите.

Марис си спомни коледните утрини, когато се будеше преди зазоряване, изтичваше долу в стаята му и го молеше да стане и да слезе с нея да види какво е оставил Дядо Коледа под дървото.

Тя имаше хиляди щастливи отчетливи спомени от детството си — двамата се пързаят с кънки в Сентръл парк, разхождат се из евтините пазарчета, дъвчат хотдог или фалафел, докато се ровят в антикварните книги, пият чай в Плаза след някое матине, четат пред камината в неговия кабинет, приемат официални гости в трапезарията за вечеря и хапваха посред нощ заедно с Максин в кухнята... Всичките ѝ спомени бяха хубави.

Той бе заложил всичко на нея, тъй като тя беше единственото му дете, и то дошло късно в живота. Смъртта на майка ѝ можеше да се превърне в непреодолима болка, която би могла да ги раздели. Вместо

това тя бе заздравила връзката между баща и дъщеря. Възпитаваше я с твърдост и понеже се боеше да не я разглези, се държеше сурово с нея, макар че рядко се налагаше да я скастри, защото тя по природа беше разумна.

Единственият ѝ бунт против бащиното мнение бе измъкването ѝ един път посред нощ, за да се срещне с група приятели в клуб, който Даниел ѝ беше забранил да посещава. Когато се върна у дома по малките часове, разбра какъв бдителен родител е баща ѝ — кухненският прозорец, през който се беше измъкнала, беше заключен след нея.

Принудена да звъни на вратата, тя трябваше да чака на верандата цяла една мъчителна вечност, преди Даниел да дойде да ѝ отвори. Той не ѝ се развика, не започна да чете конско. Просто ѝ каза, че трябва да си плати последиците от това, че е направила лош избор. Наказа я да не излиза цял месец. Най-лошото в наказанието обаче беше неговото разочарование от постъпката ѝ. Тя никога повече не се измъкна крадешком.

Угаждаха ѝ, но не я глезеха. В замяна на изхарчените по нея пари, тя се задължаваше да върши известни неща. Той следеше отблизо учението ѝ. По-често се случваше да я награждава за добър успех, отколкото да я наказва за грешки. А най-вече бе обграждана с любов и Даниел правеше така, че всеки ден от живота си тя да знае това.

— Значи, мислиш, че трябва да се заема със „Завист“? — запита го тя с омекнал от спомените глас.

— Със сигурност. Авторът ти отправи предизвикателство, макар че може да не го е направил нарочно и дори да не разбира, че е така. Ти, Марис Мейдърли-Рийд, не можеш да устоиш на предизвикателството — той буквално цитира редове от посветената на нея статия, излязла наскоро в едно търговско списание.

— Май съм чела това някъде — пошегува се тя.

— И със сигурност не можеш да устоиш на една добра книга.

— Мисля, че точно тук е причината това да ме вълнува толкова много, татко — каза тя, вече сериозно. — В сегашното ми положение повечето от моите задължения са свързани с публикуването. Работя върху книгата, след като по нея е била свършена цялата работа по писането и редактирането. И ми харесва да правя това, с което се

занимавам. Но до вчера, преди да бях прочела този пролог, не разбирах колко много ми липсва процесът на редактирането. Напоследък чета само крайната, рафинираната версия на ръкописа, преди да го изпратя за производство. Не мога да се задълбочавам, защото трябва да вземам милион решения за десетки книги, които изискват моето внимание. Липсваше ми пряката работа с автора. Да помагам в развитието на героите, да посочвам слабостите в интригата. Господи, колко обичам това!

— Именно поради тази причина ти избра да влезеш в книгоиздаването — отбеляза Даниел. — Искаше да бъдеш редактор. И добре се справяше. Толкова добре, че си проправи път в йерархията, докато сега твоите отговорности се отклониха от тази твоя първа любов. Мисля, че за тебе ще бъде стимулиращо и забавно да се върнеш към това.

— И аз така мисля, но нека не си хабим патроните напразно — каза тя огорчено. — Не знам дали „Завист“ е достойна за моето внимание или не. Книгата дори не е още написана. Интуицията ми...

— На която аз безусловно вярвам.

— ... подсказва, ще бъде добра. Има структура, която може да добие още повече плът. Богата е на южняшки обертонове, които ти знам, че обичаш.

— Както „Изчезналият“.

Изведнъж балонът на нейния ентузиазъм се спуска.

— Да.

След една-две секунди Даниел запита:

— Как е Ноа?

Като читател и като негова жена тя беше ужасно разочарована, че Ноа не беше написал втори роман след първия. Даниел знаеше това, ето защо споменаването на заглавието на единствената книга на Ноа подсказваше, че той пак ще започне да пита за него.

— Знаеш го, татко, говориш с него по няколко пъти на ден.

— Питам като негов тъст, а не като негов колега.

За да избегне проницателния поглед на баща си, тя зарея очи към сградата зад него. Покритата с бръшлян тухлена стена, обграждаща задния двор на Даниел, не й позволяваше да види партера на съседната сграда, но тя се загледа в една шарена котка над прозореца на втория етаж, която се протягаше и се търкаше в решетките:

Максин надникна отвътре.

— Да ви донеса ли нещо?

— Не благодаря. Няма нужда — отговори Даниел от името на двамата.

— Ако нещо трябва, кажете ми.

И тя отново се скри вътре. Марис остана замислена известно време, прокарвайки показалец по шарките на салфетката, простряна пред нея. Когато вдигна глава, баща ѝ беше заел внимателната поза, която винаги заемаше, щом разбере, че тя мисли за нещо. Бе подпрял брадичка в дланта си, а показалецът му се облягаше на бузата, сочейки към стоманеносивите вежди.

Той никога не любопитстваше, не я караше да говори, а винаги търпеливо я изчакваше. Когато бъдеше готова да започне, тя щеше да говори — но не преди това. Бе наследила тази черта от него.

— Снощи Ноа се върна много късно — започна тя. Без да навлиза в подробности, му предаде същината на спора им. — И двамата сме скъсали с предишните си приятели и любовници, но аз все още не съм спокойна.

Даниел запитва нерешително:

— Да не би да си реагирала прекалено силно?

— Мислиш ли, че съм направила така?

— Не съм бил там. Но ми се струва, че Ноа е имал логично обяснение.

— Предполагам.

Той се намръщи замислено.

— Мислиш ли, че Ноа се е върнал към ергенските си навици?

Познавайки възхищението и уважението, което баща ѝ изпитваше към Ноа, тя не се реши да се впусне да сипе оплаквания срещу него, които, изговорени на глас, в най-добрия случай биха прозвучали като хленчене, а в най-лошия — като параноя. Разбираше също така, че ако използва баща си като изповедник, ще го постави в неловко положение. Той беше не само тъст на Ноа, но и негов работодател.

Даниел беше довел Ноа в тяхното издателство преди четири години, защото той се беше показал като най-умния и най-проницателния издател в Ню Йорк, с изключение, разбира се, на самия Даниел. Когато отношенията между Марис и Ноа бяха излезли от

чисто професионалната сфера, Даниел бе изразил известни резерви и я бе предупредил да не се впуска в служебен роман, но бе дал одобрението си, когато Ноа, след като изкара година и половина в „Мейдърли прес“, сподели с Даниел плана си да се ожени за дъщеря му. Дори бе предложил да си даде оставката в замяна на ръката на Марис. Даниел не бе пожелал да чуе такова нещо и бе приел Ноа като свой зет със същия ентузиазъм, с какъвто го бе наел като вицепрезидент и бизнес мениджър на своето издателство.

Почти две години те успешно бяха поддържали разделението между професионалните и личните си роли. Ако изкажеше на глас притесненията си на съпруга, тя можеше да изложи това равновесие на риск. Даниел не би искал да каже нито твърде много, нито твърде малко, не би искал да вземе страната на единия от двамата или да се намеси в територията на семейството, където един тъст не би трябвало да навлиза.

От друга страна, Марис имаше нужда да отвори предпазния клапан, а баща ѝ винаги беше нейният най-доверен изповедник.

— За да отговоря на въпроса ти, не мисля нищо определено. Не вярвам Ноа да има, да е завързал някаква интрига. Не е, наистина.

— Нещо те притеснява. Какво?

— В последните месеци не чувствам Ноа да ми отдава цялото си внимание. Получавам твърде малко внимание от него — поправи се тя с тъжен смях.

— Пяната на шампанското от медения месец не трае вечно, Марис.

— Знам го. Просто... — тя млъкна и въздъхна. — Може би съм прекалено романтична.

— Не обвинявай себе си за това задънено положение. Не е необходимо непременно някой да е виновен. Браковете минават през такива периоди. Дори добрите бракове.

— Знам. Само се надявам да не съм му омръзнала. Пък и приближава втората годишнина от сватбата ни. Тя трябва да му напомни нещо.

— Ти знаеше цялата му история, когато се омъжи за него — отбеляза той меко. — Имаше солидна репутация на Дон Жуан.

— Коего аз приех, защото го обичах. Защото се бях влюбила в него още, когато прочетох „Изчезналият“ като студентка.

— И пред всичките тези жени Ноа предпочете твоята любов и реши да се ожени за тебе.

Тя се усмихна замечтано, но после поклати укорително глава.

— Прав си, татко. Наистина го направи. Припиши това на хормоните. Чувствам се пренебрегната. Това е.

— Аз трябва да приема своята част от вината за това.

— За какво говориш?

— Натоварих Ноа с огромно количество отговорности. Той върши не само своята работа, която, Господ знае, е достатъчно голяма, но започна да поема и част от моите задачи. Аз забавих ритъма, накарвайки го той да ускори своя. Предложих му да наеме някого, който да поеме част от задълженията му.

— Той трудно отстъпва задачите си на друг.

— Ето защо трябваше да настоя той да доведе някого в борда. Ще се погрижа да го направи. Междувременно мисля, че би било добра идея вие двамата да заминете нанякъде за няколко дни. Може би на Бермудите. Да се попечете на слънце. Да се наливате с тропически напитки. Да прекарате много време в леглото.

Разпалеността му я накара да се усмихне, но това беше тъжна усмивка. В действителност повтаряше думите си от миналата година, когато ги беше пратил двамата в Аруба за един дълъг уикенд. Бяха заминали с надеждата тя да се върне бременна. Макар че бяха положили всички усилия тя да зачене и тези усилия им бяха харесали, все пак претърпяха неуспех. Марис беше дълбоко разочарована. Може би заради това те двамата с Ноа бяха започнали да се отдалечават един от друг, макар че пукнатината едва напоследък стана забележима.

Даниел усети, че е зачекнал тема, по която беше по-добре да не се говори или поне да се остави така засега.

— Идете за известно време някъде само двамата, Марис — настоя той. — Далече от напрежението в офиса и от градската лудост. Дайте си шанс да се върнете обратно в своята писта.

Макар че не би казала това на Даниел, тя не споделяше мнението му, че многото време, прекарано в леглото, ще разреши техния проблем и ще поправи нещата. Разправията им тази сутрин бе завършила със секс, който обаче тя не би нарекла интимност. Според нея това беше най-бързото и ефикасно средство да приключат с кавгата и именно затова бяха прибегнали към него, защото беше най-лесно.

Телата им бяха минали през познатите движения, но сърцата им не участваха в тях.

Ноа я беше обезоръжил с ласкателства, които, сега погледнати, ѝ се струваха проява на снизходителност. Тя му беше наистина сърдита и това не беше най-подходящият момент да ѝ се казва колко е красива. Единението им в леглото беше елегантен начин да завършат спора, който и двамата не искаха да водят. Тя не бе пожелала да го обвинява повече, а той не би поискал да се занимава с нейните обвинения, така че вместо това се любиха. Но последиците от цялата тази работа бяха дълбоко обезпокоителни.

Заради Даниел тя се престори, че размишлява върху предложението му за тропическа ваканция, после каза:

— Всъщност, татко, аз мислех дали не мога да ида някъде за малко сама.

— И това е добро решение. В провинцията ли?

Често пъти, когато усетеше градската клаустрофобия, тя отиваше в провинциалната им къща в Западен Масачузетс и прекарваше там дълги уикенди, довършвайки разни писмени работи и четейки ръкописи. В Бъркшир, без постоянните прекъсвания, които работата в офиса ѝ налагаше, можеше да се съсредоточи и да свърши много работа за сравнително кратко време. Даниел съвсем естествено предположи, че тя ще избере провинциалната им къща за своето уединение.

Но Марис поклати глава.

— Мисля, че ще отида в Джорджия.

Ноа прие това равнодушно.

— И аз гласувам с две ръце да си вземеш отпуска за няколко дни — каза той, когато тя реши да му съобщи решението си да отпътува на юг. — Смяната на обстановката ще ти се отрази добре. Но какво, за Бога, има в Джорджия? Нов курорт ли?

— Един автор.

— Значи ще работиш? Целта на отпуска е да си починеш, нали така?

— Спомняш ли си пролога, за който ти разказвах вчера?

— Да, онзи от купчината за изхвърляне ли?

Тя пренебрегна скептичния намек в усмивката му.

— Затрудних се да открия автора, но после го намерих.

— Затруднила си се?

— Дълга история, а до срещата има само десет минути. Достатъчно е да кажа, че това не е поредният рутинен писател, опитващ се да пробие.

— С какво се различава?

— Язвителен. Груб. И непросветен. Не разбира колко добре пише. Ще му трябва малко оглаждане, може би и малко напътствия и доста много насърчения. Мисля, че една лична среща ще постигне много повече от телефонните разговори и факсовете.

Ноа слушаше с едно ухо. Ровеше се в купчина съобщения за телефонни обаждания, които асистентката му беше внесла дискретно и оставила пред него, преди да се измъкне. После, като погледна часовника си, той стана и започна да събира материали от бюрото си за предстоящата среща.

— Съжалявам, скъпа, но продължението на този разговор трябва да почака. Срещата няма да продължи много. Кога смяташ да заминеш?

— Мислех да тръгна утре.

— Толкова скоро ли?

— Трябва да разбере дали тази книга ще ме развълнува или ще я оставя. Единственият начин да го узная, е да говоря с автора.

Той заобиколи бюрото си и я целуна небрежно по бузата.

— Тогава нека да излезем довечера само двамата. Ще кажа на Синди да направи резервация. Къде искаш да отидеш?

— Аз ли избирам?

— Ти избираш.

— Искаш ли да си поръчаме тайландска храна за вкъщи? Просто за разнообразие.

— Чудесно. Аз ще избира виното.

Почти бяха излезли от кабинета му, когато той се спря.

— По дяволите, сега си спомних, довечера имам среща.

Тя изстена:

— С кого?

Той каза името на един агент, представител на няколко сериозни автора.

— Ела с нас. Той ще бъде възхитен. После можем да идем някъде да пийнем по чашка преди лягане.

— Не мога да прекарам цялата нощ навън, Ноа. Трябва да свърша някои неща, преди да напусна града, включително и да си опаковам багажа.

— Вече два пъти отлагам този ангажимент — каза той със съжаление. — Ако помоля за трето отлагане, ще помисли, че го избягвам.

— Не, не можеш да направиш това. Колко ще се бавиш?

Той намигна.

— Както знаеш, този тип обича да приказва, така че може доста да закъснея. Със сигурност повече, отколкото бих искал — усещайки разочарованието й, той се приближи и понижи глас. — Съжалявам, Марис, искаш ли да го отменя?

— Не, той е важен агент.

— Ако знаех, че ще заминаваш, щях...

— Извинете ме, господин Рийд — приближи към тях асистентката му. — В конферентната зала чакат вас и госпожа Мейдърли-Рийд.

— Идваме.

Когато асистентката му си отиде, той се обърна към Марис:

— Дългът ни зове.

— Винаги.

— Прощаваш ли ми?

— Винаги.

Той я прегърна бързо и силно.

— Ти си най-разбиращата съпруга в историята на брака. Чудно ли е, че съм луд по тебе — целуна я бързо и я побутна към вратата. — След тебе, скъпа.

„ЗАВИСТ“

ГЛАВА 1 — ИЙСТЪРН СТЕЙТ ЮНИВЪРСИТИ, ТЕНЕСИ, 1985

Членовете на братството бяха сметнали за блестяща идеята на своите отци основатели да проектират и построят резиденцията си така, че да съответства на ромбоидната форма на герба на братството.

Но това, което те приписваха на гениалността, всъщност бе дошло съвсем случайно.

Когато търсели място, на което да построят дома на братството си, тези пестеливи млади хора от 1910 г. купили най-евтиното налично място, едно клиновидно парче земя, чийто собственик бил склонен да го продаде. Привлекателността му била не във формата и местоположението, а в цената. Купили го евтино.

Така че първо беше парчето земя, а не архитектурните амбиции. Проектирали постройка, която да се впише в мястото; не са избирали място, което да отговаря на проекта им. Постфактум, някои членове са могли да забележат, че домът е ромбоиден, какъвто е и гербът им, но това съвпадение беше случайно.

После, през 1928 г. комитетът за планиране и разширение на университета решил случайно, че главната улица, разделяща на две студентското градче, трябва да бъде превърната в търговски център, отворен само за пешеходци. Пренасочили движението на моторните превозни средства по улицата, която минавала пред постройката с необикновената форма.

След това, без намесата на гения на основателите, това разположение на ключово кръстовище дало на братството привилегирована позиция в университетското градче, на която всички други завиждали.

Предната част на триетажната постройка гледаше към ъгъла в две крила, излизащи от двете ѝ страни под ъгъл 45 градуса. Между крилата в задната част на постройката имаше паркинг с ограничен

брой и винаги дефицитни места, баскетболни кошове без мрежички, преливащи купчини консервени кутии, два ръждясали грила на въглища и кучешка колибка, обитавана от Бру — шоколадовият лабрадор, който бе талисманът на братството.

Фасадата на постройката беше много по-внушителна. Каменната пътека, водеща към нея, бе обградена с крушови дървета, които разцъфтяваха в снежнобели цветове всяка година, осигурявайки ефектен декор за годишната пролетна среща на братството.

Снимките на тези дървета, отрупани с цветове, често се появяваха по кориците на университетските каталози и брошури. Това предизвикваше огорчението на останалите братства. Щом се чуеха заплахи, че ще играе трионът, веднага се устройваше 24-часово наблюдение. Братството не само щеше да се изложи пред университетското градче, ако дърветата му бъдеха отрязани, но и резиденцията му щеше да изглежда гола без тях.

През есента листата на крушите добиваха ярък рубинен оттенък, каквито бяха и в този съботен следобед. Градчето беше необичайно тихо. Футболният тим гостуваше на друго място. Ако футболистите си бяха у дома, предната врата на резиденцията на братството щеше да бъде отворена. И от нея щеше да изригва музика. Там щяха да се събират шумни тълпи от членове на братството, техни приятели и приятелки, роднини.

Движението, характерно за дните на мачовете, щеше да се простира на много мили по пътя и тъй като всеки автомобил трябваше да мине през това кръстовище, за да стигне до стадиона, членовете на братството щяха да наблюдават, така да се каже, от първия ред това зрелище на плътно движещи се една след друга коли. Щяха да подвикват на феновете на противниковия отбор и да флиртуват със студентките, които щяха да им отвързват и понякога след някоя спонтанна покана да напускат колите, с които се движеха, за да се присъединят към партито вътре в постройката. Бяха документирани няколко романа и няколко брака, които със сигурност водеха началото си от подобни моменти.

Когато имаше мач, университетското градче потъваше в пурпур. Който не носеше университетския цвят, го размахваше. Медните инструменти и барабаните на маршируващата духовна музика отекваха из градчето часове преди първата топка. Градчето кипеше от енергия,

подскачаше и празнуваше. Но днес то беше пусто. Времето беше дъждовно и влажно, неподходящо за каквато и да е дейност навън. Студентите използваша деня, за да си отспиват, да учат — все неща, за които нямаха време през седмицата.

Коридорите на общежитието на братството, вмирисани на бира и момчета, бяха полутъмни и тихи. Няколко души се бяха събрали около огромния телевизор, който един успешно завършил бе подарил на общежитието миналата година. Предаваха футболен мач. От време на време резове на възторг или разочарование изпълваха стълбищата, водещи до стаята на втория и третия етаж, но тези звуци с нищо не нарушаваха сънената тишина на коридорите.

Тишина, прекъсната от: „Рорк! Задник такъв!“, последвано от незабавно затръшване на врата.

Рорк метна мократа хавлия на главата си и започна да се смее.

— Намери ли го?

— Чие е?

Тод Грейсън размахваше една чаша, в която седеше четката му за зъби. Кое то само по себе си не беше забележителен факт, с изключение на това, че беше послужила за плювалник. Космите на четката се въргалиха в лепкавата кафява течност на дъното на чашата.

Рорк се изтягаше на трикракия диван под койките им, окачени на тавана с къси вериги. За да увеличат малкото пространство на стаята, двамата младежи бяха проектирали и конструирали койките в пряко нарушение на правилата на общежитието на братството, които повеляваха да не се внасят никакви промени в структурата на сградата.

Няколко натрупани една върху друга тухли служеха за четвърти крак на дивана, но тази грозотия беше фокална точка на обиталището им, „ядрото на нашата клетка“, както бе изпял една вечер Тод, когато беше особено пиян. Когато обзавеждаха стаята си, бяха намерили това невъзможно нещо в един магазин за вехтории и го бяха купили за десет долара. Тапицерията беше скъсана, проядена и петносана от вещества, неподлежащи на идентифициране. Диванът така се вписваше в цялостната грозота на стаята им, че бяха решили да го оставят тук, след като завършат — един вид наследство за бъдещите обитатели на стаята.

Но Тод, който някога бе възпявал дивана, сега беше толкова сърдит, че всеки мускул в тялото му трепереше.

— Кажи ми кой е плюл тук?

Рорк се превиваше от смях, хванал се за корема.

— Не искаш да знаеш.

— Брейди? Ако е Брейди, кълна се, ще го убия.

Брейди живееше в другия край на коридора. Беше страхотно момче, идеален член на братството, веднага без никакво хленчене би дошъл да те вземе, ако колата ти се е повредила в някоя снежна нощ. Брейди имаше златно сърце; личната хигиена обаче не спадаше към неговите силни страни.

— Не е Брейди.

— Кастро? Господи, моля те, не ми казвай, че е Кастро — изстена Тод. — Тоя безобразник е болен!

Вторият заподозрян не беше кубинец. Истинското му име беше Ърни Кастело. Наричаха го Кастро заради уменията му да си пуска дълга къдрава коса и брада, а и заради това, че такава растителност никнеше по цялото му тяло.

— Само Господ знае какви микроби гъмжат тука.

Рорк се засмя на това, после каза:

— Лайза се обади.

Небрежно подхвърлените думи веднага уталожиха гнева на Тод.

— Лайза Ноулз ли?

— Аха.

— Кога?

— Преди пет минути.

— Остави ли съобщение?

— Да ти приличам на секретарка?

— Изглеждаш ми като задник със зъби. Какво каза тя?

— Каза, че... уфф, Тод, не мога да си спомня, съжалявам, но записах телефона ѝ. На бюрото ти е.

— Ще ѝ се обадя по-късно.

— Коя е? Готина ли е?

— Да. Тя е в моя клас по северноамериканска история и ѝ трябват записките ми.

— Много лошо.

Тод стрелна с поглед хилещото се момче, после хвърли противната чаша в кошчето за боклук. Докато се беше къпал в общата

баня в края на коридора, Рорк се беше промъкнал и беше сложил четката му за зъби в кафявата от тютюн плунка.

— Не се вкисвай — каза Рорк, докато Тод ровеше из чекмеджето за боксерки. — Това беше страхотна шега и си струваше цената на една нова четка, дори двойно.

— Ще ми кажеш ли на кого е?

— Не знам. Намерих я на перваза на един прозорец на третия етаж.

— Господи. Може да е на всекиго.

— Това беше идеята.

— Ще ти го върна — заплаши Тод, докато навличаше тениската. — Говоря сериозно. Навлече си големи неприятности, мой човек.

Рорк само се изсмя.

— Не можа ли да направиш нещо по-добро? Цял ден си лежиш на задника.

— Трябва да довърша това през уикенда.

И Рорк извади „Великият Гетсби“ с меки корици.

Тод изсумтя укорително.

— Най-противният герой в цялата американска литература. Искаш ли да хапнем нещо?

Рорк се търкулна от дивана и нахлузи едни маратонки. Докато минаваха през вратата, двамата с Тод ритуално целунаха пръстите си и плеснаха по красавицата на месеца на календара си.

— Ще се видим по-късно, скъпа.

Това беше тяхното място. Бяха редовни посетители. В мига, когато се показаха на вратата на Ти Ар, самият Ти Ар им донесе по халба бира.

— Благодаря, Ти Ар.

— Благодаря, Ти Ар.

Нямаше лист с менюто, но не им и трябваше. Понеже знаеше какво обичат, Ти Ар се изтърколи обратно зад бара и започна да прави пицата им. Пицата и бирата се пишеха на общата им сметка, която те щяха да платят, когато можеха. Ти Ар оказваше подобни специализирани услуги на клиентите си вече над 30 години.

Работата беше там, че той се беше записал в университета като първокурсник, но бе завършил първия семестър, без да положи изпитите. Бе използвал таксата си за втория семестър, за да плати в брой за тази сграда, която тогава беше обречена. Ти Ар не се бе потрудил да направи ремонт, сградата си стоеше в непобутнатия предишен вид. Преподавателите по инженерни и архитектурни науки продължаваха да я използват като нагледен пример за носеща гредова конструкция.

По лампите бе полепнал многогодишен слой от мазнина, примесена с прах. Подът, застлан с линолеум, на някои места беше хлъзгав, а на други — надран. Никой не смееше да погледне под масите от страх от това, което би съзрял там, а препълнените с бира пикочни мехури се облекчаваха в тоалетната само ако беше извънредно наложително. Не беше заведение, а по-скоро институция. Всеки колежанин от мъжки род познаваше Ти Ар, защото при него можеше да удовлетвори две от основните нужди на колежанина — студена бира и гореща пица.

Дойдеше ли средата на срока, Ти Ар можеше да назове по име всеки клиент и дори да не беше запомнил името му, знаеше как предпочита пицата. Вкусът на Тод и Рорк не се променяше — дебела кора, люти чушки, допълнително сирене и малко лют червен пипер отгоре.

Рорк сдъвка замислено първата възхитителна хапка.

— Наистина ли мислиш така?

— Какво да мисля?

— Че Гетсби е бил противен.

Тод изтри устата си с хартиената салфетка и отпи глътка бира.

— Тоя тип е богат. Живее си като принц. Има всичко, което един мъж би могъл да желае.

— С изключение на жената, която обича.

— Която е егоистка, егоцентричка, празноглава, истерична, ако не и невротична и не иска да знае за него.

— Но Дейзи за Гетсби е това, което парите му не могат да купят — непостижимото.

— Да го уважават ли? — Тод взе пица от чинията и отхапа. — С неговите пари защо трябва да го е грижа дали го приемат или не. Той е платил върховната цена за един идеал.

Поклати глава и добави:

— Не си струва.

— Хмм — съгласявайки се повече или по-малко, Рорк отпи от леденостудената си чаша.

Започнаха да спорят за качествата на Гетсби, после за творчеството на Фицджералд, което ги отведе към собствените им литературни амбиции.

Рорк запита:

— Как върви ръкописът ти?

Един роман от 70 000 думи беше курсовата им работа, пробният камък, преди да получат степента бакалавър по изкуствата. Единственото препятствие между тях и мечтаната степен беше плашилото на всеки пишещ студент — професор Хадли.

Тод се намръщи.

— Хадли ме направи на пух и прах за характеризацията на героите.

— По-точно?

— Казва, че били шаблонни. Нямащо оригиналност, спонтанност, дълбочина, дрън-дрън.

— Той така говори за всички от нас.

— И за твоите ли?

— Още не ми е дал рецензията си — отвърна Рорк. — Следващият вторник рано-рано в осем. Щастлив ще бъда, ако се отърва жив и здрав.

Двамата младежи се бяха запознали на задължителните лекции по композиция в първия семестър на първи курс. Инструктор им беше студент от горните курсове, който, както по-късно решиха, не може и зъб да обели нито в писмена, нито в устна форма. Още първата седмица беше им дал за задача есе от пет страници върху „Посвещения“ на Джон Дън. Вземайки се прекалено сериозно, инструкторът бе възприел спрямо тях професионален подход и тон.

— Може текстът да не ви е много познат, но със сигурност ще разпознаете фразата „За кого бие камбаната“.

— Извинете, сър — Тод вдигна ръка и невинно го поправи. — Това същото ли е като „За кого бият камбаните“?

Разпознавайки сродната душа, Рорк се представи на Тод след часа. Приятелството им възникна същия следобед. След седмица

уговориха размяна на стаите със съквартирантите, които им бяха произволно определени от управата на университета.

— На мене ми изнася — бе измърморил съквартирантът на Рорк, когато му изложиха идеята. И бе отправил предупреждение към Тод. — Внимавай, тоя по двайсет и четири часа на ден чука на машината си.

И двамата получиха най-високите оценки за първото си писмено съчинение.

— Тоя смотаняк не се решава да пише шестици — отбеляза кисело Рорк. На корицата на тетрадката му се мъдреше тлъста петица с плюс.

— Поне имаш плюс — коментира Тод своята петица.

— И ти щеше да имаш, ако не се беше писал такъв хитрец още първия ден. Това го вкисна.

— Майната му. Когато напиша най-великия американски роман, той още ще бъде инструктор на начинаещи писатели.

— Това няма да се случи — възрази веднага Рорк и метна белозъба усмивка. — Защото аз ще напиша най-великия американски роман.

Любовта към книгите и желанието да пишат книги бе основата, върху която израсна приятелството им. Едва след няколко години в тази основа се появиха пукнатини. А когато осъзнаха съществуването им, бяха настъпили непоправими разрушения и беше твърде късно приятелството да се спасява, за да не рухне.

Бяха добри студенти, имаха добри бележки по задължителните предмети, но най-вече по езиците. Вторият семестър се записаха за същото общежитие. Бяха големи почитатели на спорта и добри атлети. Играеха във футболния и баскетболния отбор на братството, които понякога се състезаваха помежду си така ожесточено, сякаш бяха два противникови отбора.

Те бяха активни и добре известни в университетското градче. Избраха Тод в студентския конгрес. Рорк организира общоуниверситетско състезание за набиране на средства за приют на бездомни. И двамата пишеха от време на време статии и репортажи за интересни човешки съдби в студентския вестник.

След като една от историите му бе публикувана, към Рорк се обърна лично деканът на факултета по журналистика. Изказа силни

комплименти за работата на Рорк и го попита дали не възнамерява да прехвърли интересите си от белетристиката към журналистиката. Рорк отклони деликатното предложение. Белетристиката беше първата му любов. Той не каза на Тод за този разговор, но се зарадва, когато Тод спечели в националното студентско състезание по белетристика. Състезателният материал на Рорк не бе получил дори утешителна награда. Той се опита да скрие ревността си.

Двамата общуваха на драго сърце с останалите членове на братството. Пиеха толкова бира, че в нея би се удавила цяла флота. От време на време изпушваха заедно по някоя цигара с марихуана, но не го превърнаха в навик и никога не пожелаха да опитат твърди наркотици. Лекуваха се взаимно от махмурлук, заемаха си пари, когато някой закъсаше, а когато Рорк се разболя от стрептококова инфекция и температурата му се покачи опасно, Тод веднага го заведе в студентската поликлиника. Когато съобщи за внезапната смърт на бащата на Тод, Рорк го закара у дома му през три щата и остана за погребението, за да подкрепя емоционално приятеля си. От време на време възникваха разногласия. Веднъж, когато Рорк зае колата на Тод, блъсна и огъна леко задната броня, Тод няколко пъти го попита кога смята да я поправи. Започна да пита толкова често, че темата стана болезнена.

— Ще ме оставиш ли най-накрая на мира? — изрева Рорк.

— А ти ще поправиш ли най-накрая колата ми?

Това пререкание сложи край на недоразуменията. Още на следващия ден Рорк закара колата на поправка и Тод вече никога не отвори дума за това.

После беше случаят с изчезналия Пат Конрой.

Рорк отиде чак до Нешвил и стоя два часа на опашка, за да се срещне с автора и да получи подписано копие от „Великият Ксантини“. Той се възхищаваше от Конрой повече, отколкото от всеки друг съвременен романист, и ужасно се смути, когато Конрой му пожела късмет в писането. Книгата с неговия автограф стана най-ценното му притежание.

Тод я поиска да я прочете. И когато я свърши, каза, че я е сложил обратно при книгите на Рорк. Тя не се намери дори и когато Рорк преобърна стаята наопаки. Какво се беше случило с книгата, така и не

се разбра. Накрая престанаха да спорят за нея, но Рорк никога повече не даде на Тод книга на заем, а и Тод никога повече не поиска.

И двамата бяха симпатични, всеки по свой начин, така че момичета никога не им липсваха. Когато не говореха за книги, почти със сигурност можеше да се допусне, че ще говорят за жени. Ако някой от тях имаше късмет и дамата останеше да преспи, другият си намираще подслон в някоя съседна стая.

Една сутрин, след като една млада дама беше извървяла своя път по „алеята на срама“ по коридора на общежитието, излизайки навън, Тод изгледа Рорк и каза мрачно:

— Не беше чак толкова готина, а?

Рорк поклати глава.

— Снощи я гледаше с размътен от бирата поглед.

— Да — въздъхна Тод. После добави с лукава усмивка: — Но в тъмното всичко изглежда добре, нали?

Говореха за жени неуморно и безсрамно, придържайки се неизменно към двойния стандарт. Само Рорк успя да създаде нещо като сериозна връзка, и то само веднъж.

Срещна я, като организираще състезанието в полза на приюта. Тя се бе наела да помага. Имаше красива усмивка и стройно атлетично тяло. Беше умна и прилежна студентка и можеше да води смислени разговори по всякакви теми. Но имаше и добро чувство за хумор и се смееше на шегите му. Беше прекрасна слушателка, която се съсредоточаваше върху темата, когато разговорът се пренесеше в сериозни области. Научи го да свири на пианото една проста популярна мелодийка, а той я убеди да прочете „Гроздовете на гнева“.

Тя се целуваше страстно, но не отиваше по-далеч. Придържаше се към стриктния морален кодекс, базиращ се на нейната религия, и нямаше намерението да го наруши. Не бе го нарушила в гимназията с дългогодишния си приятел и нямаше да го наруши, докато не разбере, че е попаднала на мъжа, за когото ще се омъжи и с когото ще остарее.

Това възхищаваше Рорк и ужасно го разочароваше.

После тя му се обади една вечер и каза, че тъкмо е прочела романа на Стайнбек и ако той няма друга работа, би искала да се срещнат. Той я взе, излязоха да се поразходят с колата и паркираха.

Романът ѝ бе харесал и тя му благодари, че я е запознал с него. Целувките им тази нощ бяха по-страстни от преди. Вдигна пуловера си и притисна ръката му към голите си гърди. И макар че Рорк бе имал много по-задоволяващи във физическо отношение сексуални преживявания от това, да я гали и да чувства реакцията ѝ, това преживяване със сигурност беше най-забележителното. Тя жертваше нещо от себе си заради него и той беше достатъчно чувствителен да го осъзнае.

Запита се дали не се влюбва.

След седмица тя скъса с него. Осведоми го със сълзи на очи, че се връща към връзката с приятеля си от гимназията. Той бе смаян и до голяма степен ядосан.

— Може ли поне да попитам защо?

— Ти ще станеш голям човек, Рорк. Известен. Знам го. Но аз съм просто едно момиче от малко градче в Тенеси, ще преподавам няколко години в началното училище, после може би ще стана майка и президент на някое женско дружество.

— Та това не е лошо.

— О, аз не се извинявам. Такъв живот си избрах — животът, който искам, но той не е живот за тебе.

— Защо да трябва отсега да си планираме живота занапред? — заспори той. — Защо не се откажем да вземаме големи решения и просто да продължим да бъдем заедно, да се радваме един на друг и да чакаме да видим какво ще се случи?

— Защото ако продължа да се виждам с тебе, ще спя с тебе.

— Толкова ли ужасно ще бъде?

— Изобщо няма да бъде ужасно. Ще бъде... — тя го целуна силно, нежната ѝ уста се прилепи към неговата с цялата възпирана страст, която той бе свикнал да очаква. — Искам да го направя — прошепна тя срещу устните му. — Ужасно много го искам, но съм се заклела да спазвам обета си за въздържание. Не мога да го наруша. Затова не мога повече да се срещам с теб.

От негова гледна точка, това беше пълен абсурд, но никой не можеше да я разубеди. Лошото настроение не го напускаше седмици наред. Тод, който разбра, че обещаващият роман изведнъж е залянял и замрял, ходеше на пръсти около него.

Накрая обаче и на него му дойде до гуша.

— Божичко, преодолей го най-сетне.

Той упорито настояваше, че ако те напусне жена, единственото лекарство е да си хванеш друга. Почти извлече Рорк от стаята им. Напиха се и още същата вечер си хванаха по едно момиче.

Рорк не се „излекува“, но в крайна сметка преодоля всичко, защото нямаше избор. Погледнато ретроспективно, всичко, което тя бе казала, беше вярно. С изключение, може би, на това, че със сигурност ще стане велик. Това все още предстоеше да се разбере. Но относно всичко друго бе проявила забележителна прозорливост.

В края на семестъра тя се премести в един колеж по-близо до родния си град, където учеше приятелят ѝ. Рорк ѝ пожела всичко най-хубаво и ѝ каза, че приятелят ѝ е най-щастливото копеле на планетата. Тя почервеня, благодари му за комплимента и каза, че ще следи книжния пазар, очаквайки да види отпечатано името му.

— Ще купя десетина екземпляра от твоите книги, ще ги раздавам на всичките си приятелки и ще се хваля, че някога съм ходила с великия Рорк Слейд.

С такива неща горе-долу се изчерпваха романтичните връзки на Рорк и Тод. Жените обаче заемаха забележително място в мислите им, даваха храна на желанията им и в тази дъждовна съботна вечер именно едно момиче ги накара да заговорят за професор Хадли и за неговите заядливи, деморализиращи критики.

Две студентки проявиха истинска смелост — или може би наглост — за да навлязат в наситения с тестостерон санктум санкторум на заведението на Ти Ар точно когато Рорк съветваше Тод да не обръща внимание на коментарите на Хадли.

— В края на краищата това си е просто неговото мнение.

Тод, който бе седнал с лице към вратата, промени темата и каза:

— А моето мнение е, че това там е страхотно парче.

Рорк погледна през рамо към двете момичета.

— Кое по-точно?

— Със синия пуловер. Пакетчето „Тик-так“ — това беше техният условен израз, когато зърната на момичето личаха ясно под блузата.

— Страхотна е наистина — съгласи се Рорк.

Тод ѝ се усмихна и тя му върна усмивката.

— Здравей, Кристи — обади се Рорк.

— О-о, Рорк, здрасти — провлеченият ѝ изговор сля думите в една. — Как си?

— Чудесно. А ти?

— Не може да е по-добре.

Когато Рорк отново се обърна, Тод ругаеше под нос в чашата си с бира.

— Копеле такова. Можеше да ми кажеш.

Рорк само се усмихна и отпи от бирата си.

Тод продължи да зяпа.

— Ама че лисичка. Не си спомням някога да си излизал с нея.

— Не сме излизали.

— Случайна позната?

— Нещо такова.

— Я се махай оттук — намръщи се Тод. — Чукал си я.

— Аз...

— Не е ли така?

— Може би. Май само веднъж се сблизихме. Мм, май сме се чукали с чашка на някое парти.

В момента няколко други клиенти учеха момичетата на един специфичен бiliarден удар. Урокът изискваше да се наведеш над бiliarдната маса, което представи на Тод такава гледка на анатомията на Кристи, която го накара да изстене.

— По дяволите!

— Не се лигави! — заповяда Рорк. — Неудобно е.

Той стана от мястото си и се приближи до смеещата се група. Другите момчета го изгледаха намусено, когато хвана лакътя на Кристи и я насочи към тяхната маса.

— Кристи, Тод — моят съквартирант. Тод, това е Кристи.

Рорк я покани да седне на неговата пейка, така че двамата се озоваха с лице към Тод.

— Здравей, Кристи.

— Здравей.

— Искаш ли една бира?

— Може.

Тод даде знак на Ти Ар да донесе още една кана и трета чаша.

— Пица?

— Не, благодаря.

Рорк изчака идването на бирата и каза на Кристи:

— Трябва да тръгвам. Ще се чувстваш ли добре, ако те оставя в неговата компания? Той е безобиден.

Тя нацупи устни в очарователна муцунка, която би продала милиони червила „Л'ореал“... на мъже.

— Събота вечер е, Рорк — възрази тя, — къде чак толкова трябва да ходиш?

— Оставих Гетсби, Дейзи и цялата пасмина да ме чакат. Трябва да се връщам при тях — кимна с глава към Тод. — Ако излезе от границите, информирай ме, ще го натикам обратно.

Хвърли закачлив поглед към Тод.

— И аз мога да се справя с него.

— Обзалагам се, че можеш — каза Тод, свивайки вежди. — Разбира се, маце.

Рорк ги остави да се хият над многозначителните думи. След няколко часа той се върна в стаята, която дяляха с Тод. Остана, изчаквайки пред вратата, послуша се и почука лекичко.

— А?

— Мога ли да влизам?

— Да.

Беше сам на койката, провесил голия си крак от нея. Изглеждаше абсолютно изцеден, но успя да измърмори:

— Благодаря, че ни остави насаме. Къде беше през цялото това време?

— В библиотеката.

— Как е Гетсби?

— Не по-зле от тебе, братко. Кога си тръгна Кристи?

— Преди около десет минути. Страхотно умееш да си пресмяташ времето.

— Винаги на вашите услуги.

— Знаеш ли, тя попита дали това не са твои приятели?

— Кои?

— И аз това я запитах, а тя каза: „Ония хора, които го чакат.“

— Шегуваш се.

— Тц. Не е и чувала за Гетсби. Ама кой го интересува? Така се чука, сякаш тя е изобретила тая работа.

Рорк отиде до прозореца и го отвори.

— Тук направо вони на секс.

— А-а, преди да съм забравил, нашият любим професор се обади и ти остави съобщение.

— Хадли ли?

— Каза, че в осем часа имал един конфликт, затова прехвърля твоя час в девет във вторник сутринта.

— Чудесно. Поне няма да ставам толкова рано.

Тод се прозя и се обърна към стената.

— Отново благодаря за Кристи. Страхотна беше. Лека нощ.

ГЛАВА 5

След срещата, на която тя и Ноа бяха помолени да присъстват, Марис се върна сама у дома от офиса.

В един момент, докато вземаше пощата от кутията, се изкуши да запита нощния портиер дали е забелязал по кое време се е върнал Ноа тази сутрин, но не можа да измисли как да попита, без да притесни себе си и него.

Донесоха ѝ поръчаните тайландски ястия. Дъвчейки, прегледа бележките, които един автор бе направил върху ръкописа си, одобри ги и отбеляза, че ръкописът е готов за пращане при редактор.

Провери още веднъж календара си, за да се увери, че тя и асистентката ѝ не са пропуснали някое събитие, което да трябва да се отложи. Бе запазила остатък от седмицата за пътуването си в Джорджия, което бе доста оптимистично от нейна страна, като се вземе предвид, че авторът не бе предизвестен за предстоящото ѝ посещение.

Но в този случай тя предпочиташе да помоли за извинение, отколкото да иска позволение. Трябваше да бъде до известна степен нахална. С този човек непременно трябваше да се държи настъпателно и агресивно. Плахостта нямаше да ѝ помогне. Преустройвайки претоварения си график, приготвяйки се за пътуване, тя твърдо бе решила да отиде и да се срещне с него, независимо дали той иска или не.

След като отлагаше до възможно най-късния момент да го предизвестят за своето пристигане, тя набра номера, който се бе показал на идентификационното ѝ устройство тази сутрин. Телефонът иззвъня четири пъти, преди слушалката да се вдигне.

— Да?

— Обажда се Марис Мейдърли-Рийд.

— Исусе.

— Не, Марис Мейдърли-Рийд.

Той не отговори нищо на това, дори не измърмори „Какво искате?“, макар че враждебното му мълчание бе невероятно красноречиво.

— Мислех... — тя млъкна. Погрешен ход. *Не му давай никакви възможности да се измъкне, Марис, нито дори да мърда.* — Идвам на остров Сейнт Ан да се срещна с вас.

— Моля?

— Казах го на английски, нали? Какво точно не разбрахте?

След миг той издаде сумтящ звук, който би могъл да мине за смях.

— Така. Значи сте на ход.

— Опитвам се.

— И идвате на Сейнт Ан.

— Да, идвам.

— Трябва да ви предупредя — по-различно е от това, на което сте свикнали. Хора като вас...

— Хора като мене?

— ... обикновено ходят на почивка на по-цивилизовани острови. Хилтън Хед, Сейнт Саймънс, Амилия.

— Не съм тръгнала на почивка.

— Не сте?

— Идвам да говоря с вас.

— Говорихме вече.

— Но не лично.

— За какво имаме да говорим? За флората и фауната на островите около Джорджия?

— За вашата книга.

— Вече ви казах, че моята книга не е за продан.

— Казахте ми също, че няма книга. Кое от двете е вярно? — беше го хванала натясно. Каменното му мълчание сочеше, че го е разбрал. — Пристигам утре вечер.

— Това са си вашите пари.

— Можете ли да ми препоръчате... — но говореше на празното пространство. Той й беше затворил. Тя упорито набра отново номера му.

— Да?

— Питам дали можете да ми препоръчате хотел в Савана?

След като той отново затвори, Марис се разсмя. Както бе казал баща ѝ, той протестираше прекалено високо и прекалено много. Господин П. М. И. не съзнаваше, че колкото повече се опъва, толкова повече Марис ще се заинати.

Тя току-що бе извадила куфара си изпод леглото, за да започне да опакова нещата си, когато телефонът иззвъня. Очакваше, че може да е авторът. Може би бе измислил някаква достатъчно добра причина защо ще му е неудобно или невъзможно да се срещне с нея, когато тя иде там утре. Пригответяйки се да срещне порой от извинения, тя вдигна слушалката с весело „ало“. За нейна изненада един мъж с подчертан бруклински акцент попита дали може да говори с Ноа.

— Съжалявам, него го няма тук.

— Ами аз трябва да разбера какво да правя с тоя ключ.

— Ключ?

— Нямаме практика да звъним по домовете, нали разбирате. Обаче, вижте, господин Рийд ми даде 20 долара допълнително да му го занеса тая вечер. Вие майка му ли сте, коя сте?

— Сигурен ли сте, че става въпрос именно за този Ноа Рийд?

— Работи с книги, нещо такова.

— Да, това е съпругът ми.

— Е, той ми даде онзи адрес в Челси и каза...

— Какъв адрес?

Той ѝ изрецитира един адрес на Двадесет и втора улица — Запад, апартамент 3 Б.

— Каза ми да сменя ключалката вчера, щото вече бил закарал там някакви неща и не искал старите ключове да се мотаят насам-натам, нали разбирате? Обаче аз вчера не му донесох допълнителни ключове, а той каза, че му трябва най-малко един още. Затова обещах, че ще го получи тая вечер. Ключът сега е у мене, обаче, шефа го няма. На вратата му намерих бележка, казва да се обадя, обаче с обаждане не може да се свърши работа, нали? Не ми се ще да оставям ключ от апартамента на господин Рийд при съседите. Човек никога не знае на какви хора ще попадне, прав ли съм?

— Какви неща?

— А?

— Казахте, че някакви неща били занесени в апартамента.

— Мебели. Нали разбирате, такива работи, каквито богатшите имат в къщите си. Килимчета, картинки... аз да не би да мога да си позволя такива хубави работи. Хич не го мислете. Знам, че съм готов да си замъкна задника у дома, да си легна на дивана и да си гледам футбол. Ама не искам да разочаровам господин Рийд. Даде ми допълнително двайсет...

— Долара. Нали казахте. Аз ще ви дам още двайсет, ако ме почакате. Идвам след петнайсет минути.

Марис излезе от къщи. Взе тичешком и двете пресечки до метростанцията на Седемдесет и втора и Бродуей. С такси щеше да се мотае дълго, за да стигне до центъра. Искаше по-скоро рано, отколкото късно, да види хубавите неща, които Ноа бе закарал в апартамент в Челси, за който тя не знаеше абсолютно нищо. Искаше да научи по-скоро рано, отколкото късно, защо му е дотрябвал още един апартамент. И искаше да разбере за кого бе поръчал допълнителния ключ.

Плъзналият по старата тухла бръшлян внасяше топлота и чар в изгледа на сградата. Цветя цъфтяха в саксиите и сандъчетата по прозорците от двете страни на тясната веранда, отделена от равнището на улицата с осем стъпала. Наоколо имаше все такива сгради, разкрасени от обитателите си, които се опитваха да създадат в квартала духа на един по-приветлив, по-мил и по-старинен Ню Йорк.

Остъклената входна врата не беше заключена. Ключарят чакаше Марис във фойето. Бе успял някак си да дръпне ципа на анцуг с маскировъчен цвят над едно шкембе, което стърчеше почти половин метър пред гърдите му.

— Кой ви пусна вътре? — запита го тя, след като се представи.

— Ненапразно съм ключар — изсумтя той. — Но честно казано, то не беше заключено. Много е горещо, за да чакам навън. Изпотих се като прасе.

Климатикът охлаждаше мократа ѝ кожа, мокрота, която тя приписа на тъпканицата в метрото. Метростанциите бяха известни с жестоките си течения и студ през зимата и с абсолютната липса на свеж въздух през лятото. Но тя се потеше и заради това, което щеше да открие на третия етаж в апартамент Б.

— Ще правим ли сделката?

Тя го изгледа смаяно, после си спомни какво му беше обещала — двадесет долара. Плати му и поиска ключа.

— Първо трябва да го проверя — каза той. — То не е толкова лесна работа да правиш ключове, както си мислят хората. Никога не предавам ключ на клиента, ако не се уверя, че работи безотказно.

— Добре.

— Няма асансьор. Трябва да се качваме пеша.

Тя му кимна да мине пред нея по стълбите.

— Защо не отидохте горе да проверите ключа и после да го оставите в апартамента? Вратата нямаше ли да се затвори автоматично след вас?

— Не, резето не е автомат. Пък и само това ми трябваше — отвърна той през рамо, докато отминаваха площадката на втория етаж. — Само да излезе, че нещо липсва, мене ще обвинят най-напред, че съм го откраднал.

— Съмнявам се.

— Не рискувам да влизам в чужд апартамент, когато хората ги няма, изобщо.

Когато стигнаха третия етаж, той пуфтеше и сумтеше от умора. Вече до вратата извади резервния ключ от джоба на анцуга и го пъхна в ключалката.

— Идеално — каза, отваряйки вратата. Отстъпи настрана и покани Марис да влезе. — Ключът за осветлението е отдясно.

Тя напипа ключа и го завъртя.

— Изненада!

Този вик се изтръгна от гърлата на около петдесетина души, които тя познаваше до последния. Долната ѝ челюст увисна като подвижен мост. Притисна ръка до сърцето си, което бе паднало в петите. Всички се смееха на слияното ѝ изражение.

Ноа се отдели от останалите и се приближи към нея с широка усмивка. Прегърна я силно и я млясна звучно по устата.

— Честита годишнина, скъпа.

— Но нашата годишнина е чак...

— Знам кога е. Но ти винаги разкриваш изненадите ми. Тази година реших наистина да те изненадам. Съдейки по реакцията ти, бих казал, че съм успял — погледна през рамото ѝ към ключаря. — Беше страхотен.

Разбра се, че е актьор, нает да изиграе тази роля.

— Убедихте ме, че съм на път да разкрия изневярата на мъжа си — каза му Марис.

— Честита годишнина, госпожо Рийд — каза той с глас, в който се долавяше британски акцент. По-късно ѝ обясниха, че най-забележителната негова роля била Фалстаф. Сега той взе ръката ѝ и я целуна. — Приятна забава.

— Не си отивайте. Останете с нас — тя настоя и той прие поканата. — Нали нямаш нищо против? — запита тя Ноа, когато актьорът се присъедини към другите гости пред бюфета.

— Щом това те прави щастлива, скъпа.

— Чий е този апартамент?

— Тази част от диалога беше истинска. Мой е.

— Наистина ли е твой?

— А ти чий мислеше, че е?

— Аз...

— Ти имаш нужда от малко шампанско.

— Но, Ноа...

— Ще получиш пълни обяснения по-късно. Обещавам.

След като се погрижи да ѝ донесе преливаща чаша с шампанско, той я преведе през тълпата, за да се поздрави с гостите, по-голямата част от които бяха редактори в „Мейдърли прес“. Мнозина ѝ казаха, че им е било много трудно да запазят тайната. Една редакторка си призна, че е била готова да я подпита какво ще си облече.

— Ноа щеше да ме убие, ако бях развалила изненадата.

— А пък виж как се появих аз — изстена Марис. — Намачкан делови костюм и лъснало лице. Не знаех, че идвам на парти.

— Бих убила някого, за да изглеждам като тебе, когато си най-зле — каза жената.

Сред гостите имаше няколко местни автори, с които Марис работеше, и приятели, чиито занимания бяха в съвсем други области, включително една анестезиоложка и съпругът ѝ, който преподаваше химия в Нюйоркския университет, брокер от фондовата борса и кинопродуцент, който бе превърнал една от издадените от Марис книги в завладяващ филм.

Тълпата се раздели, за да разкрие Даниел. Той седеше, подпрял едната си ръка на гравираната сребърна топка на бастуна, а с другата

вдигаше към нея чаша шампанско.

— Татко!

— Поздравления за годишнината няколко седмици предварително, скъпа.

— Не мога да повярвам, че и ти си бил замесен! — тя се наведе да го целуне по бузата, вече зачервена от шампанското. — Изобщо не се издаде тази сутрин.

— Което беше доста трудно, като се има предвид за какво говорехме.

Многозначителният му поглед ѝ напомни за тревогите относно брачния ѝ живот, които бе споделила с него.

Усещайки как собствените ѝ бузи се сгорещяват от притеснение, тя каза меко:

— Това обяснява защо Ноа напоследък беше разсеян. Сега се чувствам като глупачка.

— Недей — заповяда Даниел, скъсвайки строго вежди. — Глупакът е човек, който пренебрегва предупредителните сигнали.

Тя отново го целуна бързо, преди отново да я издърпат в тълпата. Ноа бе свършил забележителна работа не само с организацията на изненадата, но и бе планирал великолепно парти. Главният готвач на любимия ѝ ресторант бе приготвил храната и сега присъстваше, за да бъде сигурен, че ще бъде сервирана както трябва. Шампанското се лееше. С напредването на вечерта музиката ставаше все по-силна и макар че до уикенда оставаха още дни, гостите се задържаха до късно. В малките часове започнаха обаче да се сбогуват.

Даниел си тръгна последен.

— Възрастта си има предимства — каза той на Марис и на Ноа на вратата. — Не много, предупреждавам те, но все пак. Едното е, че можеш да стоиш до късно през седмицата и след това да спиш до късно сутринта, защото присъствието ти не е наложително абсолютно никъде.

Марис го прегърна сърдечно.

— Обичам те, татко. И всеки ден научавам нещо ново за тебе.

— Например?

— Че ужасно добре умееш да пазиш тайна.

— Внимавай какво говориш, млада госпожо, или ще кажа на Максин да ти измие устата със сапун.

— Няма да ми е за пръв път — каза тя със смях. Прегърна го отново и го запита дали ще може да слезе по стълбите.

— Нали се качих дотук? — изръмжа той със свадлив тон.

— Съжалявам, че попитах — въпреки това, тя помоли с жест Ноа да придружи Даниел до долу. — Има ли кола да го заведе до дома?

— Чака на завоя — увери я Ноа. — Проверих.

— Добре. Татко, не забравяй, че ще си взема клетъчния телефон в Джорджия. Казах на Максин да се обади...

— И ще се обади, тая стара досадница. Измъкни ме оттук, Ноа, моля те. Преди Марис да е решила да ми сложи памперси за възрастни. Ноа го поведе към стълбището.

— Ей сега се връщам, скъпа — извика той към Марис. — Още не съм ти дал подаръка.

— Още ли има?

— Само почакай. И да не вземеш да захъркаш!

Сега, след като гостите си бяха отишли, тя успя да разгледа добре апартамента. Високите прозорци на далечната стена на дневната гледаха към градината на покрива на съседната сграда. Мебелите бяха хубави, но не толкова скъпи, колкото й бе внушил „ключарят“. По стените имаше картини, столовете и диваните бяха поставени върху екзотичен килим, но акцентът падаше върху функционалността и комфорта.

Кухнята беше тясна, дори според нюйоркските стандарти. Една затворена врата зад дневната водеше до това, което тя предположи, че е спалня. Тъкмо тръгна към тази врата, когато едни ръце я сграбчиха през кръста.

— Мисля, че ти казах да не захъркваш — рече Ноа, облизвайки леко ухото й.

— Не знаех, че отивам да хъркам. Кога ще ми кажеш защо си взел този апартамент?

— Когато му дойде времето. Бъди търпелива.

— Подаръкът ми зад врата номер едно ли е?

— Я да погледна — той тръгна с нея към вратата. — Сега можеш да я отвориш.

Стаята представляваше малък кабинет, но огромният прозорец го караше да изглежда по-голям. Бе обзаведена с бюро, кожен въртящ се стол и лавици, на които имаше книги. Освен това тя видя телефон,

компютър, принтер и факс. На бюрото стоеше метална чаша за моливи, пълна с подострени моливи.

Марис огледа всичко внимателно, после се обърна и погледна Ноа. Той положи ръце на раменете ѝ и започна да я масажира леко.

— Знам, че си се чудила защо стоя на работа до толкова късно и освен това къде се губя, че ме няма нито у дома, нито в офиса.

— Така е, признавам.

— Извини ме, че те накарах да се тревожиш. Искан този апартамент да бъде напълно готов, преди да го видиш. Отне ми седмици, докато го подготвя. Месеци, ако сметнеш и времето, през което търсих подходящо място.

— Подходящо място за какво?

— Е, не за извънбрачни връзки, както си си помислила.

Тя сведе очи.

— Така е, признавам.

— С Надя ли?

— Тя беше начело в списъка на заподозрените.

— Марис — каза той с упрек.

Тя вдигна глава, отметна назад коса, сякаш за да се освободи от някакъв товар.

— Господи, колко се радвам, че не е това.

— По-добре ли се чувстваш?

— Неизмеримо. Но ако този апартамент не е бил предвиден за любовно гнездо, за какво си го наел?

Той наклони глава с жест, който би могъл да бъде описан с една-единствена дума — скромност.

— За писане.

— За писане ли? — повтори тя едва чуто.

— Това е твоят подарък за годишнината. Отново започнах да пиша.

Известно време тя стоя смаяна, неспособна да говори, а после се хвърли върху него.

— Ноа! Това е чудесно. Кога? Какво те накара... Винаги си се дърпал, когато съм го споменавала. О-о, така се вълнувам. Ужасно!

Тя го зацелува. Той се засмя и я остави да продължава. Накрая я хвана за ръцете и я отдалечи от себе си.

— Не се захласвай. Може би ще се проваля.

— Няма — възрази тя твърдо. — И за миг не вярвам, че ти си чудото на единствената книга, както се опасяваш. Авторът на „Изчезналият“...

— Което написах преди години, Марис, когато бях пълен със страст младеж със звезди в очите.

— И талант — наблегна тя. — Талант като твой не се изхабява с една книга, Ноа. Той не може просто да изчезне. Напротив, аз мисля, че узрява с възрастта и опита.

— Ще видим — той хвърли към компютъра поглед, изпълнен със съмнение. — Във всеки случай склонен съм да изложа на изпитание твоята теория. Ще опитам.

— Нали не го правиш само заради мене?

— Не бих могъл да го правя единствено заради тебе. Писането е ужасно трудна работа. Направо граничи с мазохизъм. Ако не влагаш сърцето си, си осъден на провал, още преди да започнеш — той прокара кокалчетата на пръстите си по челюстта ѝ. — Това е нещо, което искам да правя. Много го искам. И ако харесва и на тебе, значи има още един плюс.

— На мене много ми харесва. Не би могло да ми харесва повече — тя го притисна силно и го целуна по-пламенно, отколкото си спомняше да го е целувала от много дълго време.

Когато устните им се срещнаха, Ноа се измъкна от сакото си. Сърцето ѝ заби ускорено. Обстановката беше непозната и неизследвана. Нямаше ли да е малко нередно да се любят в този нов апартамент на дивана, на килима? По дяволите, и на бюрото. Защо не? Нали са възрастни.

Тя плъзна ръце надолу по гърдите му и започна да развързва вратовръзката. Но той я отстрани, седна пред клавиатурата и включи компютъра.

— Ужасно ми се иска да започна.

— Сега ли?

Той извъртя стола и вдигна очи към нея с глупава усмивка.

— Нали не възразяваш? Седмици минаха, докато си устроих това ново място, но не съм имал възможност да го изпробвам. Едва днес следобед довърших всичко, преди да дойдат главният готвач и сервитьорите. Бих искал да си инсталирам софтуера и може би да

нахвърля някои бележки. Мярка ми се една идея. Страх ме е, че ако не я изложи на хартия, ще изчезне. Имаш ли нещо против да поработя?

Тя се насили да се усмихне.

— Разбира се, че нямам. Нищо против нямам.

Нямаше да има романтичен завършек на вечерта и това бе разочароващо. Но честно казано, тя не би се оплакала.

Точно това бе искала. Точно това го бе насърчавала да прави години наред.

— Сега ще се сбогуваме и ще те оставя да работиш.

— Няма нужда да си отиваш, Марис. Можеш да седиш тук, ако искаш.

Тя поклати глава.

— Не искам да те разсейвам. Освен това, трябва да се върна у дома и да си приготвя багажа.

Той взе ръката ѝ и я целуна по дланта.

— Нали няма да имаш нищо против да вземеш такси.

— Не ставай глупав, разбира се, че нямам — тя се опря на ръчките на въртящия се стол и сниши лицето си към неговото. — Това беше чудесно изненадващо парти, Ноа. Благодаря ти за всичко, но особено за това. Нямам търпение да прочета следващия ти роман. Нали видя какво стана, след като прочетох първия.

Докато се целуваха, ръката му се спускаше по извивката на ханша ѝ и стигна задната част на бедрото. Когато тя се отдръпна, той продължи да я гали по крака.

— Но като си помисля сега, може би ще отложа старта за утре.

Тя насочи пръст към клавиатурата.

— Започвай!

След петнадесетина минути Ноа се озова в друг апартамент. Беше много наблизно — точно на седемдесет и седем крачки — от апартамента, който бе наел за кабинет и който смяташе никога да не използва. Пусна ключа си на долепената до стената масичка в малкото антре и влезе в дневната, където изведнъж се закова на място.

— Започнах без тебе — каза Надя.

— Виждам.

Тя лежеше на дивана, спуснала единия си крак на пода, гола под отворения тъмносин копrienен халат. Очите ѝ бяха притворени. Ръката ѝ се движеше ритмично между бедрата.

— Почти свършвам. Побързай, ако искаш да участваш.

Той стигна с два скока до дивана, посегна и започна да гали щръкналото ѝ зърно. Това беше достатъчно, за да я накара да получи оргазъм. Усмивайки се, Ноа продължи да я възбужда, докато тръпнещото ѝ тяло не изцеди и последния остатък от удоволствието, което бе получила от кулминацията, после тя се отпусна и се намести на възглавниците на дивана.

— Нямах никакъв срам, Надя.

— Знам — тя вдигна ръце над главата си и се протегна.

— Не е ли прекрасно?

Той започна да се съблича.

— Изненадващото парти беше гениална идея. Сега Марис не подозира абсолютно нищо.

— О-о, разкажи ми.

— Хвана се на въдицата, че вероятно съм имал някаква афера.

— И с коя, моля ти се, те е заподозряла, че имаш връзка?

Ноа я погледна така, че тя измърка доволно. Продължи да разказва:

— Сега, след като жена ми видя моето писателско убежище, което я заблуди окончателно, мога да го използвам като извинение, за да изчезвам по всяко време на деня или нощта.

— Заради това.

— Разбира се, заради това. Заедно с другия бизнес, в който сме двамата.

— Марис е само половината проблем, обаче. Ами Даниел?

— Той е стар, Надя. Изживява си времето.

— Но никога няма да продаде „Мейдърли прес“. Казал го е хиляди пъти.

Ноа нехайно измъкна колана от гайките на панталона си и лекичко плесна бедрото ѝ с него.

— Не се тревожи, скъпа. „Мейдърли прес“ ще бъде продадено, преди някой от тях двамата да се усети. Марис се е запалила за един нов автор, който е открила сред ръкописите за изхвърляне. Това ще ангажира вниманието ѝ. Даниел почти се е оттеглил и е прехвърлил изцяло на мене бизнеса на компанията. И ще чуят за предстоящата продажба може би чак когато прочетат новината в „Пъблишърс Уикли“, а тогава ще е твърде късно да я спрат. Ще имам положението

на Даниел и всички привилегии, произтичащи от него, заедно с десет хиляди акции от „Уърлд Вю“ и едни чудесни десет милиона в банковата ми сметка.

— И двамата Мейдърли ще си останат само един с друг.

— Предполагам. Това изобщо не ме интересува.

Той свали панталоните и бельото си. Очите на Надя се разшириха одобрително, когато видя стърчащия му penis.

— Марис ли е отговорна за това? Напомни ми да ѝ благодаря.

— Няма за какво да ѝ благодариш.

— Не получи ли нещичко от нея?

— Тази сутрин.

— Помислих, че партито тази вечер е било по случай годишнината.

— Марис си има свой начин на празнуване, аз също.

Тя се засмя, обгърна пениса му с ръка и го погали.

— Някой път трябва да ми разкажеш всичко.

— Няма какво толкова да се разказва.

Тя прокара палец по кадифената главичка.

— Мис Марис не се ли чука мръсно?

— Мис Марис не се чука — той коленичи между бедрата на Надя и ги разтвори още по-широко. — Тя се люби.

— Колко сладко.

— Точно това ти харесвам, Надя.

— Много неща харесваш у мене. Бъди по-конкретен.

Той навлезе с тласък в нея.

— Никога не си сладка.

ГЛАВА 6

Пътищата на остров Сейнт Ан бяха обградени с по-дълбоки и по-тъмни гори от всички, които Марис бе виждала в Бъркшир, близо до провинциалната им къща, по-тъмни, по-гъсти от всички, които бе виждала някога. Бяха толкова тъмни и гъсти като страшните гори, описани в приказките на братя Грим.

Дърветата се извисяваха над непроходимия храсталак, хвърляйки непроницаеми сенки. От време на време шумоленето на листата напомняше, че тук има животни, за които не знаеше нито какви са, нито доколко са опасни за човека. Уплашена от това, което би могла да види, ако се взре прекалено внимателно, тя предпочете да гледа единствено в пътя.

Бе пристигнала по-късно, отколкото предполагаше. Бурното време в Атланта бе забавило с три часа полета до Савана. Когато се регистрира в хотела и си уговори превоза до острова, слънцето вече залязваше. Островът щеше да бъде враждебна територия за нея дори посред бял ден, но мракът го правеше още по-тайнствен и събуждаше у нея страхове, които я караха да си вади погрешни заключения.

Напредвайки с взетата под наем количка за голф, тя се почувства извънредно уязвима. Страшните гори я тревожеха. Бяха толкова враждебни, колкото и мъжът на площадката, от която бе наела количката.

Когато го бе помолила да ѝ посочи пътя към дома на местния писател, той ѝ бе отговорил с въпрос.

— Какво искате от него? Познавате ли го?

— Да. Знаете ли къде живее?

— Разбира се.

— Бихте ли могли да ме упътите? Той ме очаква.

Мъжът я измери от глава до пети.

— Вярно ли е?

Тя бе разгънала грубата карта на острова, дадена ѝ от пилота на корабчето, което бе наела да я докара дотук от континента.

— Аз съм тук, нали? — показва на картата пристанището, където пилотът на корабчето се бе задържал само колкото тя да слезе на брега. — Накъде да вървя оттук нататък?

— Е, ами оттук има само един път, нали?

— Виждам — отговори тя, сдържайки нетърпението си. — Но според картата главният път се разклонява на три, ето тук — и тя му посочи мястото на картата.

— Не сте тукашна, нали? От север ли идвате?

— Какво значение има?

Той бе изсумтял презрително и бе цвъкнал тютюнева плюнка в праха, после с покрития си с петна и белези нокът ѝ бе показал по кое разклонение да поеме.

— Вървите ето натам, около три четвърти миля след разклона. Като завиете наляво, ще излезете право пред къщата. Ако стигнете до океана, значи сте я задминали — ухили се широко с нащърбената си усмивка.

Тя му бе благодарила и бе тръгнала към крайния етап от пътешествието си. „Търговският център“ на пристанището се ограничаваше в две предприятия — агенцията за даване на колички за голф под наем и „Барът на Тери“. Това се четеше на надписаната с ръкописни букви табелка, закована над една остъклена врата.

„Барът на Тери“ беше кръгло помещение с ръждясал тенекиен покрив. Горните две трети от външните стени бяха остъклени, но вътре светлината беше толкова слаба, че Марис виждаше само сиянието на неоновите реклами за бира на далечната стена и лампите, висящи от тавана — такива, каквито обикновено окачваха точно над масите. Няколко превозни средства, повечето пикапчета, бяха паркирани от едната страна на постройката. Музика, идваща от някакви тонколони, извираше иззад остъклените стени.

Пред вратата един мъж, вероятно Тери, печеше месо на голям грил, отпивайки от висока бутилка бира. Дори след като го отмина, тя продължаваше да усеща погледа му, който сякаш дълбаеше гърба ѝ чак докато зави зад завоя и той вече не можеше да я вижда.

Пътят беше изцяло неин. Нямаше никакви коли или камиони. Изглежда, пристанището беше последният аванпост на цивилизацията. След цялото това изтощително — и според нея прилагателното беше слабо — пътешествие, тя си пожела поне да можеше да се надява на

любезен прием, щом пристигнеше в дома на автора. За съжаление, не таеше особени надежди за кой знае колко любезен прием.

Най-накрая усети солен лъх да надвива мириса на иглолистна гора. Разбирайки, че плажът вероятно не е далече, тя започна да търси отклонението, но когато го стигна, за малко да го отмине. Нямаше знак, който да показва, че има отклонение. Беше толкова тясно и така добре замаскирано от листака, че ако не го бе търсила специално, със сигурност щеше да го пропусне.

Направи остър, почти обратен завой и насочи количката по пътеката. Тя беше още по-изровена от главния път. Количката подскачаше в дупките. Отгоре клоните на дърветата се преплитаха в прозрачен балдахин. Гората тук беше още по-гъста, още по-тиха, още по-заплашителна.

В ума ѝ вече се мяркаше мисълта, че това ѝ начинание е чиста глупост, че трябва да прояви здрав разум и да се върне в сигурността на хотелската стая, в приветливата и дружелюбна Савана. Можеше да си поръча ядене от румсървиса, да се потопи в разпенената вана, да пийне чаша вино от минибара. Освежена по този начин, би могла да се обади на автора и да се опита да го убеди да се срещнат на неутрална територия.

Точно тогава зърна за пръв път къщата и тя я омагьоса.

Беше красива. Невероятно красива. Красотата ѝ предизвикваше тъга. Като застаряваща филмова звезда, чието някога великолепно лице сега свидетелства за безутешния ход на столетията. Като старинна сватбена рокля с пожълтяла и измачкана дантела. Като гардения, чиито сметанови венчелистчета са покафенели. Къщата показваше видими признаци на вече изгубено величие.

Но явните ѝ недостатъци се губеха в смрачаващия се ден и тя бе красива като акварел, нарисуван по избледнял, но скъп спомен.

Марис излезе от количката и тръгна по пътеката между двата реда живописни, обкичени с мъх дъбове. Изкачи стъпалата колкото можеше по-безшумно. Когато стигна до верандата, почувства глупавия подтик да я заобиколи на пръсти, както Джем Финч бе направил в „Да убиеш присмехулник“, за да не издаде пред плашливия Бу Радли присъствието си на място, където беше натрапник, където не му беше мястото и където беше нежелан.

Вместо това тя си даде кураж, поемайки дълбоко дъх, и дръзко се запъти към предната врата, готова да почука с бронзовото чукче.

— Марис Мейдърли-Рийд?

Тя трепна. Спуснатият чук се удари силно в металната плочка на вратата. Проследявайки посоката, откъдето бе дошъл неочакваният глас, тя отстъпи назад и се огледа по дългата веранда. Едно лице гледаше към нея през един от високите предни прозорци.

— Значи наистина дойдохте? — каза той.

— Здравейте.

Той продължи да я гледа през стъклото, оставяйки я в явно неизгодно положение. Тя съзнаваше, че той я вижда много по-ясно, отколкото тя би могла да го види, но не помръдна от мястото. Вече бе стигнала далеч.

Накрая той каза:

— Влезте.

Тя отвори лъскавата черна врата и влезе в голямо преддверие. Той се появи от една от стаите, свързани с преддверието, изтривайки ръце в един парцал. Беше облечен с маскировъчни панталони и работна риза с навити до лактите ръкави. Ризата и панталонът бяха развлечени и петносани не по-малко от парцала. Бе обул маратонки, които явно бяха виждали и по-добри дни.

Погледна над рамото ѝ.

— Сама ли дойдохте?

— Да.

— Комарите влизат вътре.

— О, съжалявам — тя се обърна и затвори вратата.

— Помощник-шерифът не пожела ли да се разходи дотук?

В гласа му имаше многозначителна нотка. Тя усети, че е длъжна да му даде обяснение.

— Бях отчаяна, затова се обадох в службата на шерифа. Запитах помощник Харис дали познава някой жител на неговия район, който да е известен с инициалите П. М. И. Нямах представа, че ще тръгне да разследва, и се извинявам за неудобствата, които ви е причинил.

Той изръмжа, но тя не можа да разбере дали приема извинението ѝ или го отхвърля. Почувства облекчение, че не я беше наругал и изхвърлил. Не беше толкова страшен, колкото си го беше представяла. Беше по-стар и физически по-слаб, отколкото бе предположила,

чувайки гласа му по телефона. Провлеченият акцент си го имаше, но резкостта беше изчезнала.

Не можеше да се каже, че е много приветлив. Сините му очи я гледаха изпитателно.

— Не знаех какво да очаквам, когато дойдох — каза тя, надявайки се нейната честност да го обезоръжи. — Страхувах се, че може дори да не ме поканите да вляза.

Той я изгледа от глава до пети, с което я накара да съжали, че не се бе освежила в Савана. Сега си пожела поне да се беше преоблякла. Пътният ѝ костюм беше пригоден за времето в Ню Йорк, но за този климат беше доста плътен. Имаше прекалено градски вид и изобщо не се връзваше с обстановката. Отгоре на това беше омачкан от седенето в таксите, самолети и кораб.

— Доста далече сте от Манхатън, госпожо Мейдърли-Рийд.

Забележката му, повече или по-малко, обобщаваше всичко, което тя мислеше.

— Не само в географски смисъл. Като се изключат количките за голф, Сейнт Ан би могъл да се намира и в друг век.

— Островът е примитивен в много отношения. Хората, които живеят тук, искат да го запазят такъв.

От което се подразбираше, че тя е външен човек и местните биха желали да си остане вън. Тя се покопити и тъй като искаше да отвлече вниманието от собствената си личност, се огледа бързо наоколо. Едно внушително неподдържано стълбище се изкачваше към втория етаж, който обаче беше тъмен. В ума ѝ изникнаха поне десетина въпроса за историята на къщата, но понеже не искаше да си насилва късмета, след като така и така беше стигнала толкова далече, тя просто каза:

— Къщата е изключителна. Откога живеете тук?

— Малко повече от година. Беше пълна развалина.

— Значи сте свършили огромна работа.

— И още толкова има да се върши. Фактически работя върху един проект в трапезарията. Искате ли да го видите?

— Да, много искам.

Той ѝ се усмихна, тя му върна усмивката, после той се обърна и се запъти навътре към стаята, от която бе излязъл. Кристалният полилей в средата на тавана леко се полюляваше. Той улови погледа ѝ, насочен към него.

— Едно от първите усъвършенствания беше монтирането на централен климатик. Въздушната струя бие право в полилея и го разлюлява. Поне аз така предпочитам да вярвам.

Той се засмя загадъчно, после махна към камината. Орнаментираната полица над нея бе оголена до дървената основа и бе подготвена за реставрация.

— Работата излезе по-голяма, отколкото си я мислех — призна той. — Ако знаех колко много пластове лак и боя са слагали предишните собственици, колко трудно се махат и колко време отнема това, щях да наема професионалисти да го направят.

Тя се приближи към полицата, посегна да я докосне, но се поколеба и го погледна.

— Може ли? — той махна утвърдително и тя прокара пръсти върху издълбаната в дървото разцъфнала лоза.

— Собственикът, който е построил къщата, си е водил подробен дневник за строежа — обясни той. — Един роб е изрязал тази полица, както и перилата на стълбището. Казвал се Финиъс.

— Красиво е. Сигурна съм, че ще бъде още по-красиво, когато свършите.

— И Паркър така смята. Той е перфекционист.

— Паркър?

— Собственикът.

Тя отпусна ръка и се обърна към него.

— О! Предположих, че вие сте собственикът.

Той поклати отрицателно глава.

— Аз само работя тук.

— Ужасно великодушно от негова страна.

— От чия?

— На господин Паркър. Че е отворил къщата си за вас и ви е позволил да пишете тук.

Той я изгледа объркано, после се изсмя.

— Госпожо Мейдърли-Рийд, страхувам се, че нещо сте се объркали и това е изцяло по моя вина. Явно сте ме взели за Паркър — човека, когото сте дошли да видите — Паркър Ивънс.

След секунда тя асимилира информацията, после се усмихна тъжно.

— Паркър Ивънс. Инициалът на второто име е М.

— Не знаехте ли как се казва?

— Той не ми каза.

— Никога преди ли не сте чували името му?

— Не си спомням. А трябва ли?

Той я изгледа продължително, после се усмихна и протегна ръка.

— Аз съм Майк Стротър. Извинете, че не ви изясних това още когато дойдохте. Помислих, че веднага ще се сетите, че не съм Паркър.

— Радвам се да се запознаем, господин Стротър.

— Майк.

Тя му се усмихна; възрастният човек ѝ хареса, но се зачуди как е могла да го вземе за нахалния индивид, с когото бе говорила по телефона. Гледаше я любезно, макар че тя усещаше, че все още ѝ взема мярката, преценява я. Подозрителността му бе намалела, но тя още я чувстваше. Разбира се, нямаше откъде да разбере какво му е разправял неговият шеф за нея. Сигурно не е било нещо ласкателно.

— На вас ли е възложено да реставрирате къщата?

— Господи, не. Просто се опитвам да направя нещо. Работя за Паркър още откакто купи къщата.

— Като какъв?

— Разбирам по малко от всичко — обясни той. — Аз съм главният готвач и миячът на чиниите, икономът, градинарят, камериерът.

— Той взискателен шеф ли е?

Майк се изкиска.

— Нямате представа.

Явно нямаше. Предразсъдъците ѝ относно Паркър М. Ивънс се разсейваха един по един. От разговора по телефона със сигурност не ѝ се бе сторил като човек, който ще разполага със слуга.

— Очаквам с нетърпение да се запозная с него.

Майк отмести поглед, за да не я погледне в очите.

— Него го няма.

Макар че тя се бе подосетила, когато подозрението ѝ се потвърди, я връхлетя съкрушително разочарование.

— Той знаеше, че идвам.

— О-о, да. Знаеше — каза Майк и кимна. — Каза, че сте му се сторили достатъчно упорита да изминете целия този път, дори след като ви е казал, че само ще си загубите времето. Но на света няма по-

упорит човек от Паркър. Не искаше да седи тук, когато дойдете, все едно ви е чакал, и затова излезе.

— Излязъл? Къде?

* * *

Марис пристъпи сърдито към мъжа, който ѝ бе дал под наем количката за голф.

— Защо ме пратихте чак до къщата на господин Ивънс?

Той пусна една мазна усмивка.

— Знаех, че не казвате истината, че ви бил чакал.

— Защо не ми казахте, че е тук?

— Не помня да сте ме питали.

Тя кипеше отвътре, но човекът беше прекалено глупав и примитивен, за да си излива гнева върху него. Щеше да го запази за господин Паркър Ивънс. Толкова много неща имаше да му казва. Той вероятно знаеше, че са я пратили за зелен хайвер. Тери — готвачът — със сигурност знаеше. Грилът му бе изстинал, но той стоеше зад бара, когато тя отвори скърцащата остъклена врата и влезе в заведението му.

Мина по голия бетонен под, мокър от нещо, което според нея беше бира, и покрай масите за бiliarд се насочи право към бара, в дъното на помещението. Мъжът, който ѝ бе дал количката за голф, влезе след нея.

Тропането на бiliarдните топки престана. Разговорите замряха. Някои се извърнаха към нея. Шоуто започваше, сега беше ред на надутата нюйоркчанка.

Тери ѝ се хилеше.

— Дайте ми една бира.

Усмивката му поувежна. Не беше очаквал това. Отвори, обаче, хладилника и извади оттам една бутилка бира с високо гърло. Отвори я и я плъзна към нея. От гърлото избликна пяна. Марис я отри с ръка, отпи дълга глътка, после тропна бутилката на бара.

— Дойдох да се срещна с Паркър Ивънс — обяви тя.

Тери опря косматите си ръце на бара и се наведе към нея.

— За кого да му съобщя?

Клиентите се разхилиха гръмогласно.

Тери, опиянен от остроумната си находка, се хилеше най-високо от всички. Марис се обърна и застана с лице към помещението. То бе запълнено с гъст тютюнев дим, въпреки остъклените стени и вентилаторите, монтирани на тавана. Отчаяното им въртене не елиминираше дима, а само го въртеше насам-натам с топлия влажен въздух.

Десетина чифта очи бяха вперени в нея. В кръчмата имаше само една жена, освен нея. Беше облечена с миниатюрни шорти и прилепнала фланелка, която едва побираше увисналите ѝ гърди и татуираната кобра, чиято глава с раздвоен език се подаваше от браздата на деколтето ѝ. Бе опряла предизвикателно една ръка на хълбока, а другата държеше огромна бира.

Кръчмата миришеше на бира и печено месо, тютюнев дим и мъжка пот.

Марис си пое дълбоко дъх и усети всички тези миризми в гърлото си.

— Това не е ли хлапашка работа, господин Ивънс?

Никой не каза и дума. Тя долови раздвижване, един от мъжете погледна към съседа си, смушка го в ребрата и намигна. Друг я поздрави подигравателно, повдигайки бутилката с бира. Трети, седнал до билиардната маса, лениво натриваше тебешир с върха на щеката.

— Да не кажа направо грубиянска — продължи тя.

Насилвайки се да се отдели от фалшивата сигурност на бара, тя се приближи към група от трима мъже, седнали около една маса. Изгледа ги внимателно един по един. Съдейки по глупавите им ухилени физиономии, се усъмни дали някой от тях би могъл да разчита думи по движението на устни, какво остава пък да пише романи.

— Изминах ужасно дълъг път, за да се срещна с вас.

— Можете да се върнете по същия път.

Гласът се дочу от един затъмнен ъгъл и предизвика нови смехове.

Тя се взря в лицето на един мъж, който седеше там. Беше приблизително на възрастта на Майк Стротър, със занемарена бяла брада и обветрено лице на моряк. Сякаш не забелязваше нито нея, нито някой друг. Сълзящите му очи бяха заковани в чашата с тъмна течност, която държеше с мазолестите си ръце.

— Господин Ивънс, най-малкото, което можете да направите, е да ми дадете десет минути от времето си.

— Ела тук и се наведи, скъпа — предложи един носов глас. — Аз ще ти дам най-хубавите десет минути, които някога си имала.

— В сънищата си, Дуейн — проточи татуираната жена. — Не можеш да издържиш повече от две.

Избухна смях, по-силен отпреди. Един мъж, застанал до жената, плесна одобрително дланта ѝ, но добави:

— Тоя Дуейн обаче си има представа.

— Така е, госпожо янки. Не знаеш какво пропускаш, докато не те яхне някой южняк здравеняк.

Марис често бе чувала подвиквания от строежите, но те оставаха анонимни, заради разстоянието и каските на работниците. Бе получавала неприлични предложения от мъже, изникващи от входове по безлюдни тротоари. Когато беше на седемнадесет години, един хулиган я опипа в метрото и до ден-днешен кожата ѝ настръхваше при този спомен. Въпреки че бе станала жертва на подобно грубиянско поведение, тя не бе имунизирана срещу него. Тяхната вулгарност я засегна, но не по начина, по който очакваха. Тя не я изплаши, а я разгневи. В действителност я накара да побеснее. Без да се опитва да прикрие презрението си, тя каза:

— Който и да сте, господин Ивънс, вие сте един презрян страхливец.

Хихикането престана изведнъж. Възцари се оловна тишина. Всяка друга обида можеше да се преглътне, но обвинението в страхливост — не. То натежаваше още повече, защото бе отправено към съвсем конкретен човек.

Тя реши, че е време да тръгва и се запъти към вратата. Докато минаваше край билиардната маса, една щека за билиард се изпречи към нея като митническа бариера. Тя така силно удари тазовите си кости в нея, че се чу отчетлив удар.

Понечи да продължи напред, но щеката не я пускаше. Тя я стисна здраво и се опита да я отмести от пътя си — напразно. Обръщайки глава към мъжа, който я държеше, тя разбра, че е същият, когото бе забелязала да натрива в щеката си тебешир.

— Аз съм Паркър Ивънс.

Марис бе смаяна. Не от дързостта му или от враждебния поглед, който отразяваше червеното сияние на една реклама.

Смая я инвалидната количка, в която той седеше.

ГЛАВА 7

Машината бе зелена, кръстоска между количка за голф и пикап. По-късно Марис научи, че се казва гейтър, но никога не бе виждала нещо подобно, преди Паркър Ивънс да ѝ я посочи на паркинга пред бара на Тери. Покани я да седне вътре.

Все още замаяна от шока, че вижда пред себе си човек в инвалидна количка, тя се подчини и седна на предната седалка. Държеше главата си извърната, докато той се повдигна на ръце, за да седне на шофьорската седалка. После се наведе, сгъна количката и я пхна в плиткия багажник.

Гейтърът беше преустроен за него. Спирачката и амбреажът се управляваха ръчно. С лекота, резултат от дълга работа, той изведе возилото от паркинга и го подкара към пристанището.

— Мога да ви закарам само до рампата — каза той. — Много е стръмна за количката ми. По нанадолнището се справям, но може да не успея да спра и да се преобърна. Което сигурно си мислете, че заслужавам.

Тя не каза нищо.

— Но дори да не стане така, пак не бих могъл да стигна сам до рампата.

Марис бе абсолютно объркана.

— До рампата?

— На пристанището. Където сте си оставили кораба.

— Нямам кораб. Платих, за да ме докарат.

— Човекът не ви ли изчака, за да ви върне?

— Не знаех колко ще остана. Казах му, че ще се обадя.

Той спря возилото с недоволна физиономия. Ризата му беше същата като на Майк, с изключение на това, че ръкавите бяха отрязани и разкриваха мускулести ръце, които компенсираха ограниченията, наложени от краката. Мускулите се задействаха, когато той рязко извъртя кормилото.

— Тери ще се обади за кораб. Имате ли телефона?

— Не можем ли да поговорим, господин Ивънс?

Той отново спря возилото.

— За какво?

— Вижте, правете се на ударен пред другиго. Дойдох толкова отдалече...

— Без никаква покана.

— Вие ме поканихте, когато ми изпратихте онзи пролог.

Той като че ли се учуди на заядливия ѝ тон и вдигна ръце, сякаш се предаваше.

Тя замълча за момент, за да се стегне, и продължи с по-примирителен глас.

— Денят ми беше много дълъг. Уморена съм. Мечтая си за гореща вана и студени чаршафи. Но съм тук и затова бих искала пътуването ми да си струва времето, притесненията и разходите и да поговорим като цивилизовани хора, преди да си тръгна.

Той скръсти ръце на гърдите си, което би могло да се приеме за цивилизован жест. Жестът обаче му придаде и вид на всезнайко, което — помисли тя — беше по-близо до истината.

Тя продължи упорито:

— Вие ми изпратихте творбата си. Искали сте да я прочета, иначе нямаше да я пратите. Въпреки че твърдите обратното, искате тази книга да се публикува. Аз публикувам книги. Бихме могли да работим заедно. Дори няма нужда да вървите към мене. Аз тръгвам към вас. В действителност вярвам, че вече съм изминала три четвърти от пътя, като дойдох тук. Така че бихме ли могли да поговорим?

Въпреки надменността си, погледът му я смущаваше. Изражението му бе неразгадаемо, не даваше никаква представа какво мисли. Би могъл сериозно да претегля аргументите ѝ или да планира да я изхвърли от возилото и да я остави да плува обратно до континента. И едното, и другото предположение бяха еднакво вероятни. А можеше и изобщо да не мисли за нищо.

Приемайки мълчанието му като позволение да продължи, тя каза:

— Знам, че денят доста напредна и е късно да говорим делово, но обещавам да не ви отнемам много време. Майк каза, че ще...

— Знам какво е казал Майк. Той ми се обади у Тери, след като сте излезли от къщата. Държи се като пълен глупак.

— Не ми се стори глупак. Изобщо.

— Обикновено да. Обикновено мисли трезво, спокоен е, уравновесен, гласът на разума, проклет стълб на здравия разум. Но вие сте го разтреперили. Припка насам-натам да оправя къщата, да готви вечеря, държи се като стара мома, която посреща първия си кандидат — очите му бяха в сянка, но тя би се заклела, че той я гледа внимателно. — Сигурно здравата сте го омагьосали.

— Нищо подобно не съм направила. Майк е просто симпатичен човек.

Той се изсмя рязко.

— За разлика от мене.

— Не съм казвала такова нещо.

— Е-е — проточи той — все едно, че сте, защото е вярно. Аз никак не съм симпатичен.

— Сигурна съм, че бихте могли, ако поискате.

— Я виж ти, какво попадение. Само че аз не искам.

После, преди да ѝ даде време да се подготви, той скъси разстоянието помежду им, обви с ръка тила ѝ, дръпна я напред и залепи уста в нейната. Беше по-скоро нападение, отколкото целувка. Жестока, смазваща, настоятелна. Езикът му напираше по линията между устните ѝ, докато не ги накара да се разтворят.

Издавайки сърдити и протестиращи звуци, тя го заблъска по гърдите, но той не спря. Вместо това продължи насилствено да изследва устата ѝ, притискайки здраво устни към нейните. Незабелязано целувката му стана по-бавна и по-нежна, по-скоро изследваща, отколкото нападателна. Палецът му галеше долната страна на брадичката ѝ, бузата ѝ, стигаше много близо до ъгъла на устните. Гневът ѝ премина в печал.

Когато приключи с дълбоката целувка, той леко прокара устни по нейните, преди да се откъсне от тях, и дори тогава те останаха затворени, разделени почти само от един дъх. Едва след като отпусна ръце, той се отдръпна от нея.

Марис извърна глава. Загледа се оттатък водата в залива. Беше сравнително спокойна в сравнение с вихрите, които циркулираха в кръвта ѝ. Светлините на брега на континента изглеждаха много далечни. Много по-далечни отпреди. На цял един свят разстояние. Тя се почувства странно откъсната, сякаш тази тясна ивица вода се бе превърнала в залив, който не може да се прекоси.

Някъде отдалече се дочу предупредително изсвирване на корабна сирена. От бара на Тери отново гръмна механична музика — жаловита песен за изгубена любов. Тя чуваше близкото, тихо пликане на водата в скалистия бряг под стръмната рампа, която Паркър Ивънс не бе в състояние да изкачи с инвалидната си количка.

— Така няма да стане, господин Ивънс — каза тя тихо. — Няма да побягна ужасена от вас.

Обърна се да го погледне и с изненада видя, че на лицето му не е изписано никакво самодоволство. Не изглеждаше и сконфузен, но я нямаше и триумфалната усмивка, която бе очаквала. Взираше се в нея по същия смущаващ, непроницаем начин, както преди.

— Не обърнах внимание на вулгарните подмятания в бара на Тери, също както ще пренебрегна и тази целувка. Защото знам защо ме подложихте на това — каза тя, извъръщайки глава в посока към бара — и знам защо ме целунахте.

— Знаете.

— Разгадах вашия блъф.

— Блъф?

— Целунахте ме, за да ме изплашите.

— Добре.

— Добре ли?

— Можете да мислите каквото си искате — той се взря в очите ѝ за няколко секунди, после отново подкара возилото. — Майк случайно да е споменавал какво има за вечеря?

* * *

Оказа се, че вечерята са сандвичи с шунка, поднесени в разхвърляна стая в задната част на къщата. Майк я нарече солариум.

— Претенциозно название на остъклена веранда — изкоментира кисело Паркър.

— Беше веранда — обясни Майк на Марис, сипвайки в чинията ѝ картофена салата. — Сега, като е тъмно, човек не вижда, но стаята гледа към плажа. Паркър реши да я обгради отстрани със стъкла, така че можем или да я затворим напълно, или пък да я отваряме. Сега той може да пише тук, каквото и да е времето.

Марис се бе направила, че не забелязва компютъра, сложен в единия ъгъл на стаята, която иначе бе обзаведена с ратанови мебели. Имаше само следи от украса. Няколко разхвърляни възглавници. Едно растение в саксия, което, изглежда, щеше да загуби битката за живота си. Толкоз. Това беше ергенска стая. Писателско убежище.

Навсякъде около компютъра, по пода от каменни плочи, по лавиците, по всяка мислима повърхност бяха разхвърляни книги. Романи, научна фантастика, книги на ужасите, уестърни, автобиографии, биографии, поезия, детски книги, исторически книги, наръчници. Всякакъв вид книги, някой с твърда подвързия, някой с мека, някой — и тя установи това с удоволствие — с логото на „Мейдърли прес“ на гърба. Съдейки по състоянието на книгите, тя прецени, че библиотеката не е просто за показ. Паркър Ивънс четеше много.

— Както и да наричате тази стая, тя ми харесва — обади се Марис. — Чудесно място за четене. И за писане.

Метна хитър поглед към Паркър, който той предпочете да не забележи, сипвайки си горчица върху сандвича.

След като сервира, Майк седна срещу нея на масата, потвърждавайки предположението ѝ, че е по-скоро приятел и компаньон, отколкото слуга — а нуждата от слуга тук беше тъжно очевидна.

— Много труд сте си дали, Майк.

— Напротив. Така и така планирахме да вечеряме по-късно, а аз ужасно обичам да имаме гости. Паркър невинаги е добра компания. В действителност, когато пише, по някой път с часове не обелва и дума, а каже ли нещо, може да прозвучи доста неприятно.

Паркър го изгледа навъсено.

— А пък ти си един трън в задника.

Марис се засмя. Въпреки разменените обиди, искрените приятелски чувства между двамата бяха очевидни.

— От личен опит разбрах колко неприятен може да бъде господин Ивънс, Майк, но не го приемам лично. Свикнала съм. Всеки ден работя с писатели. Мрачни типове, повечето от тях. Може би не понасям това, което техните агенти понасят, но въпреки всичко то не ме отминава.

Майк кимна разбиращо.

— Артистичен темперамент.

— Съвършено вярно, не се оплаквам. Като се основавам на опита си и потвърждението, което получих вчера от баща си, лошият темперамент по-скоро издава добър писател.

Тя попи устни със салфетката си и потресена разбра, че все още са меки. Бе проверила отражението си в огледалото с рамка над мивката, когато Майк любезно я бе насочил към умивалнята малко след като двамата с Паркър пристигнаха. Единствената видима следа от целувката беше лекото ожулване над горната устна. Бе нанесла пудра на ожулването и бързо бе изгасила лампата, уплашена, че ще види в очите си още едно красноречиво доказателство за целувката, която тя бе решила да отрича — решение, подложено на риск от ожулванията и други подобни неща.

Двамата с автора почти не бяха разменили и дума, докато се връщаха към дома му. Тя бе държала очите си заковани върху двойния сноп светлина, който фаровете на гейтъра хвърляха по пътя. Тъмнината в гората ѝ даваше възможност по-лесно да я пренебрегва, макар че по едно време не беше се удържала и беше хвърлила бегъл поглед настрана към дърветата.

— О-о! — възкликна тя.

— Какво?

— Светулки. Там в гората.

— Светлилки — каза той. — Тука ги наричаме светлилки.

— От години не съм виждала.

— Инсектицидите.

— За съжаление. Когато бях малка, ги виждах около къщата ни в провинцията. Ловях ги, слагах ги в буркан и цяла нощ си ги държах на нощното шкафче.

— И аз правех така.

Тя се обърна изненадана към него.

— Наистина ли?

— Да. Момчетата от квартала се състезаваха кой ще хване най-много.

Значи той е можел да гони светулки. Невинаги е бил прикован към инвалидната количка. Разбира се, тя беше любопитна да узнае причината за недъга му, но беше прекалено добре възпитана, за да попита.

Не беше първият инвалид, с когото тя се запознаваше. Страшно много уважаваше такива хора, които се справяха възможно най-добре с неблагоприятното си положение. Някои от тях бяха големи оптимисти — най-големите оптимисти, които някога бе имала удоволствието да познава. Това, което им липсваше откъм физическа жизненост и сила, те си го наваксваха със смелост и крепкост на духа.

Паркър Ивънс като че ли притежаваше суровата сила на отговарящите на предизвикателствата спортисти, които вземаха участие в състезанията за инвалиди, жени и мъже, които вършеха херкулесовски подвизи единствено със силата на ръцете и със силата на волята си. Най-често това бяха атлети и по принцип активни млади хора, чиято физическа дейност бе свършила в някой нещастен миг, жертви на трагични инциденти. Тя се запита какво ли се е случило с Паркър, та така драматично да промени живота му.

Сега погледна към него през масата. Той чоплеше кората на сандвича в чинията си, но сякаш усетил погледа ѝ, вдигна очи и ги впи в нейните. Просто я погледна съвсем открито.

Беше неоспоримо привлекателен, макар годините болка или нещастие, или пък разочарования, или комбинация от всичко това да бяха издълбали бръчки по лицето му, правейки го да изглежда по-стар, отколкото вероятно беше. Резките му усмивки носеха отпечатъка на горчицината. Кестенявата му коса беше гъста, прошарена, с бели нишки. Едва ли му бе хрумвало да се грижи за нея. Не беше се бръснал поне от два дни.

Очите му нямаха определен цвят. Най-подходящото описание за тях беше лешникови; биха останали незабелязани, ако не бяха случайните кехлибарени петънца, които изпъстряха ирисите. Тази уникална черта, съчетана с учудващата му способност да се съсредоточава върху нещо за невероятно дълго време, правеше очите му завладяващи.

Загледан сега в нея, той сякаш знаеше какво си мисли тя. Очите му отправяха предизвикателство. „Хайде, като че ли казваха те, умираш от желание да знаеш защо съм в тази количка, така че защо просто не попиташ?“

Нямаше да се осмели сега. Не и докато не го опознаеше по-добре или докато най-малкото не получи устно обещание от него, че ще довърши книгата си.

— Писали ли сте нещо друго, господин Ивънс?

— Искате ли още леден чай?

— Не, благодаря.

— Още сандвич?

— Нахраних се, благодаря. Имате ли още какво да ми дадете да чета?

Той отправи изразителен поглед към Майк, който се досети.

— Извинете ме. Трябва да разчистя някои неща.

Възрастният мъж стана и излезе от стаята.

Когато Майк се отдалечи достатъчно, той каза:

— Вие сте много решителна жена.

— Благодаря.

— Не го казах като комплимент.

— Знам.

Той се отдели от масата, обърна количката и се взря в стъклото, сякаш можеше да проникне към тъмнината и да види прибора. Марис го остави на спокойствие. Ако претегляше доводите за и против, тя не искаше да казва нищо, което би могло да го настрои срещу нея.

След известно време той се обърна.

— Наистина ли мислите, че е добра?

— Мислите ли, че бих дошла чак на такова отдалечено място, ако написаното от вас ме бе оставило по-скоро равнодушна.

— Кажете го на английски, моля.

— Да, господин Ивънс, добра е.

Той я погледна възбудено.

— Езикът ми беше в устата ви, което прави „господин Ивънс“ да звучи малко смешно, не мислите ли? Казвам се Паркър. Наричайте ме така.

Тя преглътна, но не пожела да отмести поглед от него.

— Добре. И вие можете да ме наричате Марис.

— Тъкмо това възнамерявах.

Той изглеждаше решен да я провокира по един или друг начин, но тя бе също така решена да не му го позволи.

— Откъде сте, Паркър? Къде сте роден, имам предвид. Знам, че сте южняк.

— Улучихте! С какво се издадох? — отговори той, провличайки преувеличено гласните.

Тя се засмя.

— Е, имате акцент, но на янките им е трудно да различават регионалните нюанси. Например, тексасците говорят малко по-различно от хората в Южна Каролина, нали?

— Тексасците говорят по-различно от всички останали.

Отново се засмя.

— Откъде идва вашият специфичен акцент?

— Защо това е толкова важно?

— Използвате някои характерни регионални изрази.

— Възможно е подобни диалектизми да се появяват в речта ми. Опитвам се да ги държа настрана от писанията си.

— Недейте. Те ѝ придават пикантност.

— Малкото пикантност върши много работа.

Тя кимна утвърдително.

— Виждам, че сте мислили по това. Изобщо, отнасяте се внимателно към употребата на идиоми в прозата си — тя подпря лакти на масата и се наведе напред. — Вложили сте много мисъл и усилена работа в книгата си, Паркър. Защо така не искате никой да я чете?

Отговорът не беше готов.

— Страх ме е да не се проваля.

— Разбирам. Творците са прокълнати да се съмняват в себе си. Това им е в природата — тя махна към лавиците с книгите. — Но не е ли радостен фактът, че повечето от тях се преодоляват?

— Мнозина обаче не го преодоляват — възрази той. — Не могат да понесат критиците да ги осмиват, читателите да им намират недостатъци, не могат да понесат напрежението на отправените към тях очаквания и най-тъмното и мрачно възможно съмнение, че изобщо нямат талант и че тази реалност всеки момент ще бъде разкрита. Колко писатели са се самоубили с пиянство? Или са предпочели краткия път и са си пръснали мозъка?

Тя помисли върху въпроса и после каза:

— Кажете ми, Паркър, това повече или по-малко смелост изисква, отколкото да се превърнеш в заточеник на един уединен остров?

Изстрелът попадна в целта. Няколко дълги мига той като че ли водеше битка със себе си, после извъртя количката и се насочи към бюрото. Включи компютъра, отворещайки ѝ през рамо:

— Това не означава нищо, разбирате ли?

Тя кимна в знак на съгласие, макар да бе сигурна, че и двамата взаимно се лъжат. Каквото и да беше това, то означаваше нещо.

— Написах първата глава.

— В добавка към пролога ли, искате да кажете?

— Точно така. Ако искате да я прочетете, ще ви позволя. С уговорката, че не съм ви задължен с нищо. Независимо дали харесате или не харесате материала, аз не ви обещавам нищо.

Марис се приближи към количката му и двамата заедно загледаха страниците, които изскачаха от принтера.

— Първата глава започва ли от онази точка, където е завършил прологът?

— Не. Събитията от пролога са към края на историята.

— Значи се връщате назад и водите читателя напред?

— Точно така.

— Колко назад?

— Три години. Глава първа разказва за времето, когато Рорк и Тод са състуденти и съквартиранти в колежа.

— Рорк и Тод — повтори тя и реши, че харесва имената на героите. — Кой кой е?

— Какво имате предвид?

— Кого от двамата виждаме в офиса на Хач Уокър в пролога? Кой блъсна кораба и кой остана в морето?

Този път в усмивката му нямаше никаква горчивина.

— Няма да ми кажете, нали? — запита тя.

— Ако ви кажа, какъв е смисълът да четете останалата част от книгата?

— Останалата част? Значи планирате да я довършите?

Той се поусмихна.

— Първо да видим какво мислите.

— Нямам търпение.

— Не се вълнувайте чак толкова, Марис. Само една глава е.

Той извади страниците от принтера, тупна леко ръбовете им на масата, за да ги изравни, и ѝ ги подаде. Тя ги хвана, но той продължи да ги държи. Тя го погледна очаквателно.

— Когато ви целунах, изобщо няхах намерение да се опитвам да ви плаша.

Преди тя да успее да реагира, той остави страниците в ръцете ѝ и извика Майк.

— Донеси ѝ телефона, за да се обади да викне кораб — каза той на възрастния мъж, когато се появи на вратата. — Той ще стигне до острова приблизително за толкова време, за колкото ти ще я закараш до пристана.

— Минава единадесет часа — възкликна Майк. — Не можеш да я пратиш обратно по това време на нощта.

Марис, раздразнена, изрече с малко по-бърз и по-висок тон от обикновено:

— Няма нищо, Майк. Всичко е наред.

— В никакъв случай — пренебрегвайки предупредителния поглед на Паркър, Майк заяви:

— Ще останете тук тази нощ. В къщата за гости.

ГЛАВА 8

За да не стане така, че някой да забележи двете страни заедно на публично място, работният обяд се състоя в частен салон на тридесети първия етаж на „Уърлд Вю Сентър“. Облицованата с ламперия зала бе мебелирана дискретно и скъпо. Ръчно тъканият килим беше дебел и попиваше звуците, цветната украса беше сложна и същевременно изискана, осветлението беше индиректно и приглушено. В добавка към изтънчената обстановка тежки завеси закриваха огромните прозорци, които иначе даваха великолепен изглед към хоризонта.

— Още кафе, Надя? Господин Рийд? — запита учтиво домакинът, седнал начело на масата.

Надя Шулър даде знак на сервитьора с бели ръкавици, че желае чашата ѝ да бъде напълнена отново. Ноа отклони поканата. След салатата от омари и маринованите аспержи като десерт бяха поднесени ягоди „Романов“ и подбрани шоколади. Ноа благодари на домакиня за разкошния обед.

— Беше превъзходно.

— Радвам се, че ви хареса.

Морис Блум кимна на сервитьорите и ги освободи. Докато Надя разбъркваше лениво сметаната в кафето си, Ноа ѝ отправи поглед, който казваше, че времето за светски любезности е минало и трябва да се пристъпи към деловите въпроси. Освен Морис Блум на масата седяха още петима представители на „Уърлд Вю“. Преди шест месеца Надя бе уредила опознавателна среща между Блум и Ноа. Тогава Блум не се бе показал много учтив. Вместо да каже, че би желал, той направо заяви, че ще купи „Мейдърли прес“ за „Уърлд Вю“.

Веднага след тази среща адвокатите на неговата корпорация бяха започнали трескава работа по сделката. След месеци проучвания, анализи и маркетингови изследвания Ноа бе получил крайния резултат във вид на една обемиста папка. Сегашната среща бе уредена, за да изкаже той своето мнение.

— Имахте един месец да проучвате нашите предложения, господин Рийд — каза Блум. — Искам да чуя какво е вашето впечатление.

Морис Блум беше слаб като клечка и очевидно блед — черта, която се подсилваше от преждевременното му оплешивяване. Един тъничък венец коса продължаваше да расте на главата му, но той всяка сутрин го бръснеше и това личеше като сива сянка под лъскавия му череп. Носеше очила с тънки сребърни рамки, бе облечен в консервативен сив костюм. Този човек сякаш имаше вродено отвращение към цветовете.

Той стоеше начело на международния медиен конгломерат още откакто преди четири години нахално бе взел властта. Само тридесет и шест годишен тогава, безскрупулно бе изгонил предшественика си заедно с неколцина души от борда на директорите, които се придържаха към онова, което Блум определяше като „архаичен и непросветен манталитет“.

Под негово ръководство „Уърлд Вю“ бе разширила основната си дейност и бе започнала да се занимава с Интернет търговия, сателитна комуникация и фиброоптична технология. Блум бе изстрелял „Уърлд Вю“ в двадесет и първи век, увеличавайки капитала ѝ от един милиард на почти шестдесет милиарда долара само за четиридесет и осем месеца. Затова акционерите лесно му прощаваха суровия подход в бизнеса.

Така че защо един мамут като „Уърлд Вю“ иска едно мъниче като „Мейдърли прес“?

Ето този въпрос Ноа сега зададе на Блум.

— Защото съществува — отговори бледото главно страшилище.

Всички около масата се засмяха, включително и Ноа. Оцени арогантността му, защото самият той не падаше по-долу от него.

— Вече купихте едно издателство във Великобритания — изтъкна Ноа. — Мастилото на договора още не е изсъхнало.

— Така е — Блум кимна тържествено. — „Плат Пауърс“ е добра инвестиция за нас. Отделът им за списания е най-силният на Британските острови. Те разпространяват всичко, от най-уважаваните седмичници за световни новини до най-долнопробното порно — той отправи към Надя една обезпокоително мазна усмивка. — Уверявам ви, Надя, че съм много по-запознат с първото, отколкото с второто.

Тя погледна към Блум над порцелановата чаша, отпивайки от кафето.

— Колко разочароващо.

Блум изчака избухналия смях да стихне, преди да продължи:

— „Плат Пауърс“ имаше дванадесет бестселъра с твърда корица миналата година.

— Тринадесет — подсказа един от второстепенните участници.

— Повече, отколкото тези с мека корица — продължи Блум.

— Като част от „Уърлд Вю“ тази година, то ще доминира в листата на бестселърите. Имаме необходимото ноу-хау и бюджета, за да осъществим това.

— Вече говорих с двама писатели, които сте откраднали от предишните им издатели — отбеляза Надя. — Те са много развълнувани от вашите маркетингови стратегии, особено от тези, които ще им създадат по-голяма известност в Щатите.

— Използваме нашите медийни ресурси — обясни Блум.

— Всичките. Те са огромни и несравними.

Сключи безкръвните си пръсти на масата и реши да подходи искрено. Вгледа се в Ноа и каза:

— Като купи „Плат Пауърс“, „Уърлд Вю“ се сдоби с едно здраво издателство. Но британският пазар е по-малък от американския. Значително по-малък. Искаме едно издателство и от тази страна на Атлантика. Искаме „Мейдърли прес“. Вие публикувате масова литература. Книги, носещи пари — ако искате. Но публикувате и литературни произведения. Без съмнение вашето издателство е печелившо. То също така е и уважавана издателска институция. Носи печата на почтеността. Бихме искали такова нещо за нашата малка компания.

Умишленото „смаляване“ изтръгна смехове от групата на „Уърлд Вю“, но Ноа го пропусна, без дори да се усмихне. Блум сякаш прие това като знак, че трябва да спре и да даде думата на другата страна.

— Проучих внимателно предложенията — започна Ноа. — Добре сте си свършили домашната работа. Проучванията ви са забележителни. Проектите са вълнуващи, но извън границите на постижимото.

— Това звучи много добре — каза Блум и се озърна усмихнат.

Ноа вдигна предупредително ръка.

— Във всеки случай, преди да продължим напред, има няколко точки, по които трябва да поговорим.

— Именно затова сме се събрали тук.

— Първо, какво ще кажете за антитръстовите закони? Ще ги нарушавате ли? Не бих искал да се забърквам в дълги юридически спорове с федералното правителство.

— Уверявам ви, че и ние не искаме и сме взели всички мерки, за да избегнем подобно нещо.

Дадоха думата на един от адвокатите да обясни защо почти не съществува подобна вероятност. Ноа зададе няколко въпроса, не допускайки да му бъде отговорено с мъгляви юридически позовавания. Продължи дискусиата дотогава, докато му бе отговорено на всички въпроси с цялото необходимо внимание.

— Добре — каза Блум, когато Ноа получи задоволяващите го обяснения. — Каква е втората ви точка?

Ноа извади едно невидимо влакънце от ръкава на сакото си, после вдигна поглед към Блум и каза:

— „Мейдърли прес“ не е за продан.

* * *

— И той какво отговори? — запита Даниел Мейдърли.

— Нищо, което не може да се повтори — отговори зет му.

— Нещо за упорити старци, които отказват да видят светлината, обзалагам се.

— Не чак толкова арогантно, но нещо подобно.

Бяха се събрали на питие в домашния кабинет на Даниел. Максин тъкмо им бе наляла първата чаша.

— Той пие само по една. Повече не му е позволено — каза тя на Ноа, преди да ги остави.

— Ще се погрижа — извика той след нея, докато тя излизаше. Но конспиративното намигане към Даниел отменяше обещанието, дадено на икономката.

Сега, след половин час, те се наслаждаваха на второто си питие.

— Подай ми лулата, моля те.

Ноа взе лулата на Даниел от чекмеджето в бюрото. Подаде му я заедно с торбичката тютюн към широкото кожено кресло с облегалки за главата, където Даниел се бе отпуснал, подпрял крака на дивана. Той методично напълни лулата си и поднесе запалена клечка към нея.

— Ако Максин подуши тоя дим...

— Ще кажа, че ти си пушил — той издуха струя дим към тавана. Очите му замислено фиксираха корнизата. — Мелезите стесняват кръга около нас, Ноа... и имат остри зъби.

Ноа пийна глътка уиски.

— „Уърлд Вю“? — и махна пренебрежително. — Не знам как бих могъл да го изкажа по-ясно. „Мейдърли прес“ не е за продан.

— Ще настояват. Особено онова копеле Блум.

— Казват, че пикае ледени кубчета.

Даниел се изкикоти.

— Не се съмнявам — известно време пуши лулата си. — Дори Морис Блум да изпадне от борда или да се предаде и да се оттегли, някой друг мелез, още по-подъл от него, ще ни причаква зад ъгъла.

— Нека да дойдат. Можем да ги отпъдим.

Даниел се усмихна на увереността на зет си. Всички в издателския бранш се бяха запознали с Ноа Рийд преди десет години след публикуването на „Изчезналият“. Романът бе превзел нацията с щурм. Нямаше издател в Ню Йорк, който не си пожелаваше късмета той да го издаде, включително и Даниел Мейдърли.

Но за учудване на всички и за объркване на почитателите му, амбициите на Ноа бяха насочени не към писането, а към издаването. Мина през всяка стъпка от издателския процес на „Изчезналият“ и бе се радвал на това много повече, отколкото на писането на романа.

Той беше приятен млад мъж, върховно интелигентен и с остър като бръснач инстинкт. Някои от неговите идеи относно маркетинга на книгата му бяха осъществени от издателя и дадоха резултат. В издателството прецениха, че Ноа ще публикува с успех и други книги, и го наеха.

Младши редакторът бързо показа, че е достоен за доверието. През първата година той купи необещаващ ръкопис от неизвестен автор, този автор се прочу още с тази първа своя книга и остана в списъка на бестселърите.

Ноа бързо навлезе в издателския процес, но се прояви блестящо тъкмо в деловата страна на индустрията. Изобретателните му маркетингови стратегии бяха толкова успешни, че други издатели съвсем неприкрито ги заимстваха.

Той беше безстрашен в сделките, литературните агенции му се възхищаваха и същевременно се бояха да седнат срещу него на масата за преговори. Беше роден лидер. Веднъж, в навечерието на една стачка бе отишъл в една печатница в Пенсилвания, за да се обърне лично към работниците. Действайки като посредник между тях и ръководството на предприятието, той помогна за разрешаването на спора, предотврати стачката и съответно кризата в печатарската индустрия.

Ноа Рийд беше блестящ, амбициозен и хитър. С право наричаха самия Даниел хитрец, затова той не гледаше на тази квалификация като обидна. И когато за изненада на Даниел преди три години Ноа бе дошъл при него, намеквайки, че не е доволен от ограниченията, които му се налагат от тогавашния му работодател, и казвайки съвсем открито, че желае да напредне, Даниел го бе изслушал с интерес. Идеите на Ноа бяха новаторски, но не влизаха в конфликт с идеалите, които предшествениците на Даниел изповядваха в „Мейдърли прес“. В действителност Ноа ги споделяше.

Освен това, той бе въздействал върху суетността на Даниел, макар че никога не би си го признал. Този млад мъж напомняше на Даниел собствената му личност, когато беше на същите години — агресивен, решителен, самоуверен до надменност, което, според Даниел, беше също по-скоро добродетел, отколкото порок.

Даниел бе казал на Ноа, че ще му трябват няколко дни да поразмисли. Не се решаваше да вземе човек, който не е от семейството, и да му даде такъв авторитетен пост. От друга страна, бизнесът се бе разширил толкова много, че той и Марис имаха нужда от още две ръце на кормилото.

Що се отнася до Марис, тя бе почти зашеметена от възможността да работи всеки ден заедно с автора на най-любимата ѝ книга. Макар че се бе срещнала само веднъж с Ноа на едно литературно събиране, тя го ценеше високо и от години хранеше тайно романтично увлечение към него.

Подтикнат от нея, Даниел създаде длъжността вицепрезидент по деловите въпроси за Ноа. И никога не съжали за това решение.

— Ти още си съгласен с нея? — запита го сега Даниел.

— С кое?

— С философията на компанията.

Той отпрати стеснителен поглед към тъста си.

— Още от началото на нашата съвместна работа знаех какво ти е отношението към сливанията, Даниел. Безспорно ще има полза. Ще разполагаме с повече фондове, с повече зони за маркетинг и промоции.

— Но вече няма да бъдем автономни.

— Тъкмо това щях да кажа — отвърна Ноа. — Автономията е фундаментът, върху който е било основано „Мейдърли прес“. Знаех семейната мантра още преди да стана член на семейството.

Когато Марис бе започнала да се среща с Ноа извън службата, Даниел имаше известни резерви. Те бяха в няколко области. Най-напред, притесняваше го десетгодишната разлика помежду им, но това не беше толкова страшно. Второ, деловите способности на Ноа не бяха единствената зона, в която си бе изградил солидна репутация. Говореше се, че е отявлен женкар. С толкова много слухове, циркулиращи вече години наред, Даниел трябваше да повярва, че се основават на известна истина. Най-голямата му грижа, обаче, бяха личните амбиции на Ноа. Женейки се за последния от фамилията Мейдърли на подходяща за женене възраст, той щеше да даде забележителен тласък на кариерата си.

Разбира се, когато се стигна до това, не беше прерогатива на Даниел да вземе решение. Правото беше на дъщеря му, а Марис искаше Ноа за съпруг. Преждевременната смърт на майка ѝ я бе накарала да съзрее рано. Нуждата я принуди да порасне бързо. Още в много ранна възраст бе започнала да формира вече собствени мнения и да взема собствени решения. Той я бе подкрепял и я бе насърчавал да мисли за себе си и да се доверява на инстинктите си. Щеше да бъде грешка от негова страна да се усъмни в избора ѝ на партньор.

За негова чест, без Марис да знае, Ноа беше говорил с бъдещия си тъст и му бе казал, че ако има някакви съмнения относно този брак, той няма да се състои. Ноа беше лудо влюбен в Марис, както бе казал, но щеше да се оттегли, да пожертва положението си в „Мейдърли прес“ и да изчезне от живота ѝ, освен ако Даниел не одобрише от цялото си сърце техния съюз.

Даниел им бе дал благословията си, но когато ставаше дума за щастието на Марис, той си оставаше бдително куче-пазач. Вчера се бе почувствал донякъде съкрушен, въпреки че изненадващото парти беше логично обяснение за невниманието, проявявано напоследък от Ноа.

Марис не бе говорила за това, но Даниел също чувстваше, че тя е готова да има деца, и бе леко разочарован, когато се оказа, че не е бременна. Но още не му беше времето да се притеснява за това. Марис още беше млада. Безброй пъти Ноа бе изказвал желанието си да имат деца. Разполагаха с много време, за да създадат пълноценно семейство.

Даниел егоистично искаше колкото може по-скоро да се сдобие с внуци. Много му се искаше да подруса на коляно следващото поколение, преди окончателно да се оттегли. Мислейки за дъщеря си, той запита:

— Чувал ли си се с Марис?

— Не и откакто замина тази сутрин — Ноа погледна часовника си. — Вече трябва да е стигнала там. Пътят е доста дълъг и се страхувам да не го измине за нищо.

— Надявам се, че няма. Стори ми се много развълнувана от този писател. И като заговорихме за това, тя ми разказа за подаръка си.

— Подарък?

— Снощи.

— О-о — усмихна се тъжно Ноа. — Ужасно лесно е човек да ѝ достави удоволствие, нали?

— Твоето намерение да пишеш за нея не е никак малка работа, Ноа. Обади ми се от летището тази сутрин точно преди да се качи на самолета. Ако ѝ беше подарил диамантен пръстен, нямаше да е по-щастлива. Винаги е искала пак да започнеш да пишеш.

Ноа се намръщи.

— Надявам се, че не очаква прекалено много от мене. Може би ще я разочаровам.

— Дори самото ти усилие ще я направи щастлива.

— Бих искал да се потрудя няколко часа довечера — Ноа сложи празната чаша на края на масата и се изправи.

— Остани да вечеряш с мене. После ще играем шах.

— Изкушаваш ме, Даниел. Но би трябвало да използвам времето, докато Марис я няма, за да нахвърлям няколко страници. Има

само един начин човек да пише и той е да пише — произнесе той с усмивка. — Да ти сипя ли още, преди да тръгна?

— Не, благодаря. Максин ще премери колко е останало в гарафата.

— Затова със сигурност трябва да съм се изпарил, преди да започнат фойерверките — Ноа облече самото си и взе куфарчето си. — Мога ли да направя нещо друго за тебе?

— В действителност, можеш — каза Даниел. — Следващия път, когато някой се обърне към тебе с предложение да купи моето издателство, кажи му да върви на майната си.

Ноа се изсмя.

— Да те цитирам ли?

— Непременно. Даже е за предпочитане.

* * *

Двата коктейла водка с мартини не бяха отпуснали нервите на Надя. Изглеждаха опънати до крайност и наистина беше така, след като Ноа ѝ предаде разговора си с Даниел.

Половин час тя се бе разхождала напред-назад по паркета на апартамента си в Челси, който използваше само за романтични срещи. Апартаментът, който притежаваше в Тръмп Тауър, беше официалният ѝ адрес. А за този в Челси не знаеше дори нейният счетоводител.

— Независимо колко преситен изглежда, не вярвам на стария дъртак — каза тя. — Откъде да знаеш дали не прозира играта ти?

— Защото той изобщо не я вижда — в гласа на Ноа се усещаше нетърпение.

— Не искам да поставям под въпрос твоето схващане, Ноа.

— Не искаш?

— Не. Просто ме е страх да не би нещо да тръгне не както трябва. Ужасно много искам да направя тази сделка.

— Аз я искам за нас.

Безпокойството ѝ започна да се разсейва, тя престана да крачи напред-назад и се приближи към него. Притисна се и отпусна ръце на раменете му.

— Проклет да си — изрече тя нежно. — Като ми каза това, съвсем ме обезоръжи.

Целувката им беше страстна и дълбока. Тя разкопча ризата му и пъхна ръка под нея. Когато се отделиха един от друг, тя продължи да гали космите на гърдите му.

— Просто Даниел Мейдърли е начело на това издателство... откога?

— Той е на седемдесет и осем години. Баща му е умрял, когато е бил на двадесет и девет. Оттогава Даниел е начело.

— Значи почти петдесет години.

— И аз мога да смятам, Надя.

— Аз само казвам следното: той е станал жива легенда не защото е бил тъпанар. Постигнал е успехи не защото е преценявал погрешно хората. Той е умен. Хитър е...

— Но вече не е толкова прозорлив, колкото преди.

— Може би. Или може би иска ти да си мислиш това.

Ноа никак не обичаше някой да се съмнява в него и мразеше дори най-слабите критики. Отблъсна я и тръгна към кухнята, напълни отново чашата си с ледени кубчета и плисна отгоре малко уиски.

— Мисля, че познавам тъста си поне толкова, колкото и ти, Надя.

— Сигурна съм...

— Ако беше сигурна в мене, нямаше да ми натякваш — той глътна наведнъж питието си, сложи чашата върху бара, изчака за миг, за да се успокои, и се обърна към нея. — Твоята работа е да държиш Блум и компания спокойни и уверени.

— Довечера вечерям с Морис. В „Рейнбоу“.

— Добре. Зашемети го. Яж, пий и танцувай. Духай му в ухото. Ощастливи го. А мене ме остави да се справям със семейство Мейдърли. Вече три години успешно ги манипулирам. Знам как мислят. Знам как реагират на определени ситуации. Тая работа трябва да се върши извънредно деликатно. Не бива да ме пришпорваш, иначе всичко може да изгърми.

Той си бе направил графика с години напред. Сега, когато финалът се виждаше, нямаше да пожертва всичките си грижливо изготвени планове и стратегии заради някой безразсъден ход. Докато действаше по своя начин, по своето разписание, всичко бе вървяло съгласно плана.

Първата стъпка бе осъществена, когато Даниел Мейдърли го бе наел. Приспособявайки се към линията на компанията, той бе спечелил доверието на по-възрастния мъж. Преодоля едно по-голямо препятствие, когато се ожени за Марис, и затвърди още повече положението си.

После, когато дойде подходящ момент, той лекичко чрез Надя предаде на Блум интереса си към сливането на двете компании. Блум още се намираше под въздействието на заблудата, че лично той е стигнал до тази идея. Изобщо не беше така. Още от самото начало „Уърлд Вю“ фигурираше в плановете на Ноа.

Дотук всичко бе направено по начина на Ноа Рийд, единственият начин, по който той бе допуснал да се действа. Сега нямаше да се остави да пропадне, ако побърза да стигне до финала.

— Не знам защо се ядосваш на мене — каза Надя. — Морис даде ултиматума за срока днес, не аз.

Това беше единственото смущение в плана на Ноа, което той не бе предвидил, и причината за свадливото му настроение тази вечер. Докато пиеше питието си с Даниел, слушаше стареца само с половин ухо. Спомняше си Блум, гущерската му усмивка и ултиматума — след две седмици или да докара работата докрай или да се откаже. Блум бе напомнил на Ноа, че му е дал доста време, за да мисли по предложението, че или ще се интересува достатъчно, за да направи следващия ход и да осъществи сделката, или не. Ноа му бе напомнил, че тъстът му е голямо, твърде голямо препятствие.

— Даниел каза недвусмислено, че компанията му не е за продан.

— Тогава трябва да предприемеш нещо дръзко и да го накараш да промени решението си, нали така?

Блум бе завършил срещата, припомняйки на Ноа, че има и други издателства, почти също толкова престижни като „Мейдърли прес“, които веднага ще сграбчат с две ръце шанса да станат част от „Уърлд Вю“.

За голям ужас на Ноа той знаеше, че заплахата на Блум е много лесноосъществима. Имаше доста малки издателства, които едва се крепяха. Не можеха да се състезават с възможностите за дистрибуция и огромните издателски бюджети на медийните гиганти. Те биха приветствали финансовото облекчение и стабилността, която „Уърлд Вю“ би могла да им даде. За разлика от Даниел, тяхна първостепенна

грижа беше оцеляването на всяка цена, а чувствата можеха да вървят по дяволите.

В Ноа нямаше нито една сантиментална струна, но той твърде добре познаваше фанатичната привързаност на Даниел към традицията и историята на неговото семейство. Старецът нямаше да се даде лесно. Това невероятно заплетено усложнение като че ли не можеше да бъде разбрано от Блум.

— Не съм забравил ултиматума на Блум — каза сега Ноа на Надя. — Ще се погрижа да го изпълня.

— Ами Марис?

— Тя има работа във Флорида.

— Джорджия.

— Какво?

— Каза ми, че отива в Джорджия.

— Както и да е. Докато си дойде, аз ще се оправя с Даниел. Още тази вечер започнах, като му изтъкнах предимствата на предложението на Блум.

— Какво ще стане, когато Марис се върне?

— Ще постъпи така, както и Даниел.

— Не говорех за това.

— Би трябвало да съм много щастлив — въздъхвайки уморено, Ноа затвори очи и стисна с два пръста основата на носа си.

Господи, точно сега не му трябваше да се разправя за това. Имаше си достатъчно други неща, за които да мисли.

— Знам за какво говориш, Надя — свали ръка, отвори очи и я погледна. — Мисля. Но разумно ли ще е сега да искам развод на Марис? Не. Не мога да го направя, докато договорът с „Уърлд Вю“ не бъде подписан и подпечатан и не ми бъде изпратен.

Той изпухтя пресилено.

— Мислиш ли, че толкова ми е харесвало да бъда женен за нея? Мислиш ли, че толкова ми е харесвало да целувам задника на Даниел през всичките тези години?

— Това е революционна мисъл.

— Нали? Е, погледни на нещата от моята гледна точка — надяваше се тази забележка да я накара да се усмихне, но не стана така.

— Ами Марис? — запита тя. — Целуването на нейния задник няма ли да ти липсва?

Той се изсмя сухо.

— Няма да ми липсва съпругата, но ще съжалявам за загубата на добрия редактор. Във всеки случай с оперативния бюджет, който Блум ми обеща, ще мога да си наема трима като нея. Петима като нея. И ако никой от тях не се окаже на нейната висота, ще имам моите десет милиона, с които да се утешавам.

Тя го изгледа продължително в очите и запита със замъгляващ се поглед:

— Наистина ли не възразяваш да духна в ухото на Морис Блум?

— Образно казано.

— Значи, това, което каза преди малко...

— За?

— За това, че искаш тази сделка за нас. Сериозно ли говореше?

Той предпочете да ѝ отговори, като я привлече към себе си и я целуна. Тя доразкопча ризата му, отвори я, налапа зърното му и леко го засмука.

— Наистина ли сериозно говореше?

— Точно сега не бих могъл да твърдя нищо.

Тя се засмя пресипнало и го погали през панталоните.

— Не ми харесва да те поделям с Марис. Нямам търпение всичко това да стане само мое.

— И аз вече нямам търпение — Ноа разкопча панталона и смъкна боксерките си надолу. Надя коленичи в краката му и зарови лице в скута му. Плъзна език по дължината на ерекцията му, а след това го пое в устата си и Ноа изстена от удоволствие. — Ти прави това, което вършиш най-добре, Надя, и остави проблема със семейство Мейдърли на мене.

ГЛАВА 9

Паркър седеше пред компютъра. Бе седял там часове наред. Но мисълта все му бягаше.

Майк му донесе третата чаша кафе.

— Гостенката ти току-що излезе от вилата. Мотае се по пътя за морето, но скоро ще се върне.

Той бе помолил Майк да я следи, затова с кимване даде да разбере, че го е чул.

Майкъл беше необичайно небрежен, сменяйки празната чаша на Паркър с пълната. Горещото кафе се разплиска. Няколко капки пръснаха по масата и оставиха тъмни следи върху ръкописно изписаните листи. Паркър ги погледна, после вдигна глава и изгледа възрастния мъж.

— Съжалявам — каза Майк.

— Сигурен съм.

— Виж, ако имаш нещо да кажеш, защо не се държиш като възрастен и да си го кажеш? — изсумтя Майк.

— Мисля, че знаеш какво имам да кажа, Майк. Какво ще кажеш за „поздравления“?

— Какво ще кажеш за „бъди реалист“? Наистина ли очакваш да ти изказвам поздравления?

— Тя е тук, нали?

— Да, тук е — Майк не изглеждаше особено щастлив от това.

Паркър сви рамене и запита нетърпеливо:

— Какво? Реверсивната психология проработи. Тя ухапа. Точно това очаквахме да направи. Ако си имал колебания, щеше да изхвърлиш листа с телефоните ѝ, когато помощник-шерифът ти го даде. Но ти не го изхвърли. Предаде ми го. Аз ѝ се обадох и тя дойде. Какво те гризе?

Майк се обърна и се отправи към кухнята.

— Бисквитите ми загарят.

Паркър се върна към екрана на компютъра, но прекъсването бе пресякло потока на творческата мисъл. Не можеше да се съсредоточи върху последните изречения, които бе написал. Сега те му изглеждаха като стълпотворение от думи и фрази, които не можеха да се преведат. В усилие да им придаде някакъв смисъл той накара очите си да се спрат на всяка дума поотделно. Но колкото и да се съсредоточаваше, не можеше да разбере смисъла им. Със същия успех можеше да бъдат написани и на санскритски.

Тогава той разбра защо изведнъж четенето и разбирането на собствените му думи се бе превърнало в изпитание: беше нервен. Кое то беше странно, като се вземе предвид, че всичко се бе развило горе-долу така, както бе планирал. Бе внесъл някои спонтанни промени, за да се приспособи към личността на Марис Мейдърли-Рийд, но тя реагираше на него и на ситуацията дори още по-благоприятно, отколкото се бе надявал.

Сега, когато мислеше за това, му се стори, че твърде лесно я бе накарал да дойде тук. Бе дръпнал конците и тя като марионетка бе направила правилните движения. Помисли, че Майк точно заради това се е вкиснал тази сутрин. Невинното ѝ сътрудничество я бе направило до известна степен уязвима, бе я накарало да изглежда почти като жертва.

Но тя не е жертва, повтаряше си той упорито.

Да, бе дръпнал някои конци, за да я насочи в посоката, накъдето искаше да тръгне, но в крайна сметка тя контролираше положението. Всичко зависеше от това, доколко харесва „Завист“ и дали изобщо я харесва.

А той се беше вкиснал точно от това. Не само от гледна точка на цялостния план, но и като писател нямаше нерви да дочака мнението ѝ за страниците, които му бе измъкнала снощи. Ами ако мисли, че не струват? Ако му благодари за възможността да се запознае с творчеството му, но отклони ръкописа и се сбогува?

Заговорът му щеше да се провали и той щеше да се почувства абсолютно скапан.

Обърна нервно инвалидната количка и я видя да се връща по пътеката между къщата и виличката. Тя бе строена като кухня, отделена от плантаторската къща. Паркър я бе превърнал в къщичка за гости. Не че приемаше много гости. Не че планираше да прави това в

бъдеще. Както и да е, отвътре постройката бе страшно занемарена и той не бе пожалил средства, за да я обнови напълно и да я направи удобна.

Имайки предвид само един гост — този, който в момента я заемаше.

Марис вдигна поглед и го видя да я наблюдава зад стъклата на солариума. Усмихна се и му махна с ръка. Махна с ръка? Той не си спомняше кога за последен път някой му е махал с ръка. Чувствайки се малко неловко, вдигна ръка и отвърна на жеста.

Тя влезе през плъзгащата се врата.

— Добро утро.

— Здравейте.

Кожата ѝ изглеждаше свежа. Миришеше на цветен сапун. Може би магнолия? Държеше ръкописа му.

— Тук е страхотно, Паркър — възкликна тя задъхана. — Снощи беше доста тъмно и не можах напълно да оценя имението. Но като го видях на дневна светлина, разбирам защо сте се влюбили в това място — погледна през зелената ливада към захарния плаж и искрящия океан. — Великолепно! Толкова спокойно.

— Забравил съм за сешоар.

Тя самоуверено отметна кичур мокра коса зад ухото си.

— Потърсих, но не можах да намеря. Но сутринта е толкова топла, че ми хареса да изляза с мокра коса. Във всеки случай, само сешоарът липсва на тази къщичка. Прекрасна работа сте свършили с нея.

— Благодаря.

Той продължи да я оглежда критично и в съответствие със замисъла му критичният му поглед увеличи неувереността ѝ.

— Мебелите са очарователни. Особено ми хареса железната табла на леглото и ваната с лъвски лапи.

— Хрумвания на Майк.

— Прекрасни.

— Да, той има пръст в това. Железни легла. Вани. Полици за камина.

— Има око за детайла.

— Предполагам.

Разговорът замря за няколко секунди, после двамата проговориха едновременно.

— Блузата ви е мокра — каза той.

Тя в същия момент изрече:

— Прочетох новите страници.

— Какво мислите?

— Блузата ми?

— Влажна е.

Сведе поглед и видя какво е привлякло вниманието на Паркър още от момента, когато бе влязла вътре. Беше облечена със същата пола и блуза, с които бе пристигнала. След нощната вечеря Майк бе умолявал, а след това настоял тя да се настани в къщичката за гости. В крайна сметка бе приела поканата, но поради късния час нямаше смисъл да се опитват да вземат багажа ѝ от хотела в Савана.

Поради това сега тя бе облечена в същите дрехи, с изключение на сакото, което бе оставила заради горещината. На предницата на блузата ѝ се бе очертало мокро петно, точно във формата на сутиена ѝ.

Тя нави ръкописа на руло, може би, за да не го използва като щит пред гърдите си.

— Изпрах си някои неща снощи.

Неща в множествено число. Ако си бе изпрала някои неща, с какво беше спала? Предположението накара и самия Паркър да се поовлажни.

— Предполагам, че не са доизсъхнали — обясни тя.

— От влагата е.

— Сигурно.

Очите им се срещнаха за една милисекунда, преди тя да отмести поглед. Бе притеснена и това беше хубаво. Фактически дори превъзходно. Той искаше да я държи на нокти, извън равновесие. А ако Майк не харесваше стратегията му, толкова по-зле за него.

Той се наведе, седнал в количката си, посегна и взе навитите на руло страници.

— Прочетохте ли ги?

— Три пъти.

Той вдигна въпросително вежди.

— Имам някои забележки.

Той отбранително вирна брадичка.

— Има ли готови за закуска? — появи се на прага Майк, тикайки количка, на която имаше наредени чинии с бъркани яйца, бекон и резени пълпеш.

Прясно извадени от фурната, сухарите бяха увити с платнена салфетка и сложени в телена кошничка. Сосиерата бе напълнена догоре, вдигащото пара варено жито имаше по средата островче топящо се масло.

Стомахът на Паркър изкъркори, устата му започна да се навлажнява, но Майк бе избрал възможно най-неподходящия момент, което, според Паркър, беше абсолютно целенасочено. Майк избягваше да го погледне в очите, докато Паркър не му каза:

— Сърдит съм ти, старче.

— Какво? — запита невинно възрастният човек.

Паркър го изгледа кисело, което Майк напълно пренебрегна, и вместо това махна на Марис да се настани на малката масичка, на която Паркър понякога ядеше, докато пишеше.

— Боже Господи — тя наблюдаваше притеснено как Майк пълни чинията й. — Една кифла с кафе обикновено ми е достатъчна.

Майк изсумтя и й напомни, че закуската е най-важното ядене през деня.

— Обичате ли варено жито?

— Не съм сигурна. Какво представлява всъщност?

Паркър и Майк се разсмяха, когато тя колебливо сложи първата лъжичка в уста и я преглътна смело. След това каза учтиво:

— Може би с времето ще свикна.

— Отворете сухарите и позволете да ви сипя сос върху тях — каза й Майк.

Сосът с бекон също беше нов за нея, но тя заяви, че е много вкусен.

— Всяка сутрин ли така закусвате?

— Това е специален случай — усмихна се Майк.

— Той се опитва да ви направи впечатление — обясни Паркър.

— Успя.

Тя се усмихна на Майк, което би трябвало да накара сърцето му да се разтопи и да предизвика неразумната ревност на Паркър. Той измърмори под нос в чинията си:

— Би могъл да ѝ направиш впечатление, ако си беше спомнил да ѝ набавиш сешоар в къщичката за гости.

Тя се разговори с Майк, двамата приказваха за различни неща, докато се хранеха, но той очисти чинията си за рекордно време. Усещайки, че е преял, се отправи с количката си към кухнята.

— Не се тревожи — каза на Майк, когато той се наклони да стане. — Аз ще го донеса — и се върна с кана кафе, сложена на скута му.

Напълни отново чашите им, после нетърпеливо отпи от своята, докато те се разпростираха по темата за отглеждане на рододендрони, сякаш тези цъфтящи храсти си струваха разговора. Той изтърпя и дискусиата им относно качествата на „Котките“, сравнени с „Булеварда на залеза“ и разгорещения дебат дали трябва да се позволи на жени да играят в NBA, преди да се намеси грубо:

— Сега можем ли да поговорим за книгата ми?

— Че за какво си се разбързал? — запита Майк.

— Тук не е пансион.

— Щеше ми се да бяхме — Майк започна да събира чиниите от закуската и да ги трупва на помощната количка. — Поне щях да мога от време на време да си приказвам с някой приятен човек.

— Аз съм приятен.

— Колкото шкурка.

Паркър се разсмя, сви на топка салфетката си и я запрати по количката с чинии, сякаш обстрелваше баскетболен кош.

— Побързай с тия чинии и се връщай по-скоро. Показа се като добър домакин, но знам, че нямаш търпение да чуеш какво има да каже Марис по въпроса за „Завист“.

Майк излезе, мърморейки нещо под нос.

— Обзалагам се, че не излязох с много добър резултат в тоя монолог — каза Паркър, когато Майк вече не можеше да го чуе.

— Двамата близки ли сте?

— Нямаме родствена връзка.

— Той ви обича.

Паркър я изгледа остро. Когато видя, че тя не се заяжда, потисна желанието си да се заяде с нея. Претегли еднозначното ѝ изявление, после бавно изрече:

— Да, предполагам, че ме обича.

— Никога ли не сте мислили за това?

— Не и с думи.

— Винаги ли се е грижил за вас?

— Не.

— Искам да кажа, след злополуката с вас.

— Злополука?

Тя посочи към инвалидната количка.

— Предположих...

— Какво ви накара да предположите, че е злополука?

— А не е ли било?

Майк се появи отново, но когато схвана, че е прекъснал сериозен разговор, се поколеба на прага. Паркър го подкани с жест да влезе, този път благодарен за прекъсването. Отново си въобрази, че е нарочно. Малко неща убягваха на Майк Стротър.

Паркър си пое дълбоко дъх, изпуктя полека и обръщайки се към Марис, която се бе настанила на ратановия диван, каза:

— Добре. Хайде вече да свършваме.

Тя се засмя.

— Това не е екзекуция, Паркър.

— Не е ли?

— Ни най-малко. Това, което сте написали, е добро. Много добро.

Тя замлъкна, пренесе поглед от него към Майк и после пак към него.

— Защо ли чувствам, че в близкото ми бъдеще ще има едно „във всеки случай“?

Тя се усмихна, после отвърна тихо:

— Създали сте невероятна интрига.

Майк се покашля и впери поглед в обувките си.

— Интрига?

— Това, което имате дотук, е великолепно — тя облиза устни. — Но е... плъзга се по повърхността. Не сте навлезли достатъчно дълбоко.

— Разбирам.

— Това не е лошо, Паркър.

— Не е и много добро.

Обръщайки количката си, той я приближи към стената с прозорците и се загледа в плитките вълнички, които мокреха пясъка.

На остров Сейнт Ан обикновено нямаше силен прибой, още по-малко в ден като този, когато вятърът едва ли би могъл да се нарече вятър, в океана нямаше ниско атмосферно налягане, което да обърква въздушните пластове.

— Изобщо не съм обезкуражена от това, което прочетох дотук — каза Марис. — Даже напротив.

Сега гласът ѝ бе станал още по-тих и звучеше плахо в неудобното мълчание. От кухнята се дочуваше бълбукането на машината за миене на съдове, иначе къщата беше притихнала.

Раменете на Паркър започнаха да треперят. Той притисна ръка към устата си, за да сподави един звук, който се надигна дълбоко в гърдите му.

Марис моментално се разтревожи.

— О, Паркър, моля ви, недейте.

Изведнъж той извъртя количката си и погледна Майк, който се присъедини към смеха му.

— Печелиш, кучи син такъв. Цели петдесет кинта.

— Казах ти — отговори Майк през смях. — Имам страхотен инстинкт.

— Ужасно чувство за алитерации.

Майк отмери стегнат бърз поклон.

Марис, която бе скочила на крака, изгледа сърдито и двамата. Сложи ръце на кръста си — което решително не биваше да прави, тъй като жестът опъна мократа материя на гърдите ѝ, откроявайки дантелата отдолу.

— Очевидно съм обект на някаква шега за тесен кръг. Бихте ли ме осветлили?

— Не е точно шега, Марис — Майк престана да се смее и доби донякъде смутен вид. — По-скоро беше експеримент. Тест.

— Тест?

— Преди няколко месеца прочетохме статия за вас в едно списание. На мен ми се стори, че сте меродавен редактор и издател. Но Паркър каза, че баща ви може би е платил за статията...

— Казах, че ги е подкупил.

— ... Тоест, че е дал комисиона на рекламния отдел, за да напише статията.

— Кое то обяснява ласкателния ѝ тон.

— Той каза, че вие без съмнение лежите на лаврите на баща си, че изглеждате прекалено млада и... неопитна...

— Всъщност истинската дума, която употребих, беше „повърхностна“.

— ... за да различите добрите писания от лошите. Че се ограничавате да четете само статиите в списанията.

— Относно това как да постигнете повече оргазми.

— И че вероятно не бихте различили една добра книга от добро... Ъ-Ъ...

— Допълнете си изречението — заключи Паркър с блажена усмивка.

Тя ги бе изслушала, без да ги прекъсва и без да променя изражението си. Сега се приближи бавно към Паркър и той можа напълно да оцени всички метафори, които беше чел относно искрите, изхвърчащи от нечи очи.

Очите на Марис бяха сиво-сини като дъждовните облаци, които се задаваха от запад в летните следобеди и благосклонно закриваха палещото слънце. Изражението им обикновено беше благосклонно, а бурята в тях се надигаше много рядко. Но макар че отшумяваше бързо, тя винаги биваше свирепа. Очите ѝ се бяха смрачили, придобивайки цвета на буреносен облак, от който всеки момент ще изригне светкавица.

— Сигурен съм, че се ядосахте — той вдигна пренебрежително рамене. — Направих всичко, което можах, направих всичко, което можах да се сетя да кажа, за да ви накарам да не идвате тук. Но вие въпреки всичко дойдохте. Снощи, когато... — погледна към Майк и веднага реши да не споменава, че я е целунал. — Когато се опитах да ви убедя да си заминете, вие предпочетохте да останете.

Обяснението му не можа да я умилостиви.

— Вие сте невъобразимо нагъл кучи син, нали?

— Да, разбира се, такъв съм — съгласи се той.

— Опитайте се да ми поставите капан.

— Виновен.

— Ако бях започнала да хваля писанията ви, веднага щяхте да разберете, че не съм искрена.

— Или че сте слаб редактор.

— Мене обаче не можете да ме излъжете — намеси се Майк. — Чел съм книги под ваша редакция, Марис. Казах на Паркър, обзаложихме се на петдесет долара, че неговото ниско мнение за вас е необосновано и направо погрешно.

Марис чу всичко това, разбира се, но дори не погледна към Майк. Гневът ѝ бе насочен към Паркър. Той се усмихваше с лукавата усмивка на хищник, току-що излапал цяло гнездо малки патенца, усмивка, с която знаеше, че ще я вбеси още повече.

— Съжالياвате ли, че дойдохте? Искате ли да повикаме корабче да ви откара обратно?

Тя отметна назад мократа си коса.

— Хм. От какво е починал бащата на Тод?

Сърцето на Паркър трепна от радост и облекчение. Злобната му усмивка бе лъжлив индикатор на безпокойството, което го измъчваше.

— Смъртта му внезапна ли е била или след дълго боледуване? — запита тя.

— Това означава ли, че все още се интересувате?

— Тод трудно ли прие смъртта му или се зарадва, че краят е настъпил? Баща му негов идол ли беше? Или смъртта го е освободила от многогодишен емоционален тормоз?

Тя придърпа едно кресло към него, грабна страниците от ръцете му и приседна.

— Разбирате ли към какво ви подтиквам? Героите трябва да получат плът и кръв.

— Точно така.

— Откъде идват те? Какви са семействата им? Богати, бедни, от средната класа? По еднакъв начин ли са възпитани или всеки е имал съвършено различно детство? Ние знаем, че искат да станат писатели, но вие не ни казвате защо. Просто защото обичат книгите ли? Или писането е катарзис за Рорк, начин, по който да излее гнева си? То панацея ли е за недоволството на Тод?

— Панацея?

— Слушате ли ме?

— По-нататък ще видя това.

— Знаете какво означава — изсъска тя.

Той отново се усмихна.

— Да, знам.

С ъгъла на окоето си забеляза, че Майк излиза от стаята и затваря вратата зад себе си.

Марис препускаше напред с пълни обороти.

— Животът в общежитието...

— За него се разказва повече в следващата глава.

— Има и следваща глава?

— Работих по нея тази сутрин.

— Чудесно. Това ми харесва. Много. Живо е. Докато четях, можех да усетя миризмата на маратонките — тя трепна деликатно. — А оная история с четката за зъби...

— Да?

— Прекалено очебийно е, за да бъде измислено. Личен опит?

— Какво друго трябва да се доработва? — запита той.

— А, разбирам. Лични въпроси не се приемат.

— Ако сте си изпрали бельото снощи, тогава с какво спяхте?

Хлъцна, отвори уста, за да отговори, но размисли. Зъбите ѝ изтракаха леко, когато затвори уста.

Навел глава, той я погледна косо, сякаш за да я фокусира по-добре.

— С нищо, нали?

Тя сведе очи към скута си. Или може би към неговия. Той се изкуши да каже: „Да, действа, но ако си любопитна, защо не го пипнеш, за да разбереш?“ Само че не го направи, защото тя можеше да повика оня кораб да я откара на континента.

— Ясно ми е — каза тя сопнато. — Никакви лични въпроси.

Вземайки отново листовете от ръкописа, тя ги прехвърли, за да освежи паметта си за бележките, които бе цитирала в полетата.

— Бих искала да обрисувате подробно... почти всичко — погледна към него, за да види как ще реагира, и когато той реши изобщо да не реагира, тя се отпусна назад с въздишка. — Очаквахте това, нали? Знаехте какво ще кажа.

Той кимна.

— Плъзгах се по повърхността. Точно както казахте.

— За да подложите на изпит компетентността ми.

— Хм.

— Изпитвахте ме.

— Да, нещо такова.

Тя се усмихна престорено скромно. Остави го да се отърве по-леко, отколкото бе предполагал. Всъщност той би предпочел тя да му се развика, да го обсипе с ругатни. Това, което трябваше той да направи, щеше да му бъде много по-лесно, ако тя се бе показала до такава степен кучка, до каквато степен той се бе показал като копеле. Бяха неравностойни партньори. Тя беше извън неговата лига и дори не го знаеше.

Той каза:

— Имахте пълното право да кажете на Майк и на мене да си гледаме работата.

— Баща ми никога не би допуснал да говоря по подобен начин.

— Значи наистина сте татковото момиче.

— През повечето време. Защото той е чудесен баща. Джентълмен и учен. Той щеше да ви хареса.

Паркър се изсмя грубо.

— Не и ако е джентълмен. Тогава не би ми харесал.

— Грешите. Би се възхитил на смелостта ви.

Паркър се усмихна.

— Тъкмо човек по вкуса ви. Той прочете пролога ви и го хареса. Насърчи ме да се заема с този проект — завърши тя.

Паркър махна към ръкописа.

— Ами заемайте се.

Тя отново погледна бележките си.

— Не бързайте, Паркър. Няма ограничение на страниците. Оставете редактирането на мене. Това ми е работата. Не трябва да издавате основна информация в първите глави. Може да пускате сведения тук-там, но от тях да се разбира какъв е бил животът на тези герои, преди да се срещнат.

— Аз го знам — и той чукна леко по слепоочието си. — Всичко е тук.

— Прекрасно. Но читателят не може да чете мислите ви.

— Разбирам.

— Е, това е засега.

Тя изравни ръбовете на страниците, после ги остави в скута му.

— Радвам се, че минах тоя ваш глупав тест — призна тя. — Свърши и този етап от процеса. Разбрах колко много ми липсва едва

когато снощи започнах да нахвърлям бележките. Обичам да извайвам историята, да подтиквам автора да измисля, особено ако е талантив.

Той насочи пръст към себе си.

— Да не би за мене да говорите?

— Точно за вас. Съвсем конкретно.

Нейният поглед, толкова открит и искрен, го накара да се почувства неудобно. Той отмести очи към океана, за да не трябва да вижда нейната искреност, за да не трябва да чувства... за да не трябва да чувства. Точка.

Може би сега той играеше извън своята лига.

Тя се наведе към него, докосна коляното му и сниши гласа си до шепот.

— Предполагам, не сте си променили мнението относно това, да ми кажете кой герой...

— Оставете! — той извъртя количката си и я насочи към бюрото.

— Падна ми се за редактор една кучка и тя ми стоварва цяла камара задачи, по които да работя.

„ЗАВИСТ“

ГЛАВА 4 — 1985

Тази вторнична сутрин, два дни преди Деня на благодарността, започна с облаци и студ. Като по даден знак, сякаш печената пуйка и паят с тиква щяха да бъдат несъвместими с хубавите дни, студеният атмосферен фронт понижи температурата точно навреме за ваканцията.

Будилникът на Рорк беше нагласен за седем и половина. До седем и четиридесет и пет той се бе обръснал, бе взел душ и се бе облякъл. Когато стана осем без десет, се спусна по стълбите към трапезарията на общежитието, пи кафе, прегледа ръкописа си и се запита колко ли гръмотевици щеше да изсипе професор Хадли върху това творческо усилие, в което бе вложил сърцето и душата си.

Ваканцията за Деня на благодарността зависеше от изхода на срещата. Той или щеше да изкара дългия уикенд успокоен, знаейки, че работата му е получила одобрението на професора, или щеше да тъне в езерото от нещастие, наричано „съмнения в самия себе си“.

Във всеки случай, не се налагаше дълго да чака. Присъдата скоро щеше да бъде произнесена. Независимо дали забележките на Хадли щяха да бъдат добри, лоши или отвратителни, той щеше да ги изслуша с облекчение. Това очакване беше истински ад.

— Едно руло, Рорк?

Вдигна очи и видя мамчето на общежитието, застанала до стола му.

— Да, мамче, благодаря.

Скоро след като постъпи тук, Рорк бе въздигнал икономката на общежитието в ранга на най-дълго търпеливата жена на света. Госпожа Бренда Томпсън се бе отказала от спокойния вдовишки живот, за да се премести напълно съзнателно в една триетажна къща заедно с осемдесет и двама мъже, които се държаха като изверги, пратени на деветмесечен летен лагер.

Те не уважаваха нищо — нито хора, нито собственост. За тях нямаше нищо свято — нито Господ, нито родината, нито родният град, нито любимото животно, нито сестрата, нито майката на когото и да било. Подиграваха се на всичко, което всеки индивид ценеше. Всичко бе обект на осмиване.

Живееха в свинска обстановка. Както са склонни да правят мъжките от рода хомо сапиенс, когато се съберат на групи от двама и повече, тези осемдесет и двама бяха слезли до равнището на пещерните хора, далеч не толкова изтънчени като неандерталците. Всичко, което майките им бяха забранявали да правят у дома, те го правеха в общежитието. Ревностно и с наслада практикуваха всекидневна хулиганщина.

Госпожа Томпсън, достойна жена с приличен език, толерираше езика им, който беше мръсен, и личните им навици, които бяха още по-мръсни. Майчинската ѝ природа отключваше тяхното доверие и печелеше привързаността им. Но за разлика от истинските родители, тя не им налагаше никаква дисциплина.

Правеше се, че не вижда запоите, купоните и безразборния секс, на които занимания те се отдаваха с дива наслада. Момчетата можеха да пускат уредбите си колкото високо желаят, без тя да се оплаче. Можеха да спят по цял семестър и повече в едни и същи чаршафи, преди да ги изперат. Когато натъпчеха писмата на общежитието в кожата на котка, принадлежала на момиче, което е скъсало с някого от тях, единственият коментар на мамчето беше, че са подредили писмата много красиво.

В нейно присъствие, особено в сряда вечер, по време на единствената официална вечеря, когато се изискваха сака и вратовръзки и някакво подобие на цивилизованост, те се извиняваха за ругатните, оригванията и номерата си със задължителното и съмнително искрено „Извинявай, мамче“. С лека родителска усмивка мамчето винаги им прощаваше, макар че след секунди самата тя ставаше обект на подобно отношение.

В нейно лице те имаха мамчето на своите мечти.

Рорк подозираше, че тя го предпочита пред някои други, макар да не можеше да си представи защо. Той се държеше също толкова грубо и лошо като останалите. След едно парти във втори курс бе

заспал под рояла в залата на първия етаж и се бе събудил в локва от повръщано, воняща на „Джак Даниелс“.

Госпожа Томпсън се бе появила в дълъг фланелен пеньоар и чехли, бе го потупала по рамото и го бе запитала дали е добре. „Добре съм“, бе измънкал той, макар явно да не беше така.

Без да се кара, с достойнството на монахиня тя бе взела одеялото, хвърлено от някого върху една надуваема кукла — анатомически безсрамния неофициален талисман на общежитието — и го бе занесла на Рорк. Бе го завила с одеялото там, където лежеше, треперещ от студ, с разбъркани черва и вонящ до небесата.

От тази вечер нататък мамчето като че ли показваше някаква особена привързаност към него. Може би защото, когато бе изтрезнял, той ѝ бе благодарил за любезността и се бе извинил, че е нарушил съня ѝ. Може би защото бе дал килимчето, намиращо се под рояла, да се почисти на негови разноски. Никой друг в общежитието не беше забелязал, че той е изпоцапал килимчето или че го е занесъл да го почисти. Но госпожа Томпсън бе забелязала. Той предположи, че тези прояви на елементарно добро възпитание са ѝ показали, че той не е окончателно изгубен, че поне някога на нещо са го учили.

— Днес си станал по-рано от обикновено, а? — запита го тя сега, слагайки пред него поничка с желе на картонена чиния до чашата му с кафе.

Обикновено тя не сервираше на момчетата храната. Те си сервираха сами от тезгяха, където един кисел готвач редеше пълните чинии като фермер, който тъпче яслата на добитъка си с ярма.

— Тази сутрин имам среща с моя курсов ръководител — обясни той. От уважение към нея не пропусна да използва салфетката, вместо да оближе захарта на поничката от пръстите си.

Тя посочи към ръкописа му.

— Тази книга ли ще ти е дипломната работа?

— Да, госпожо. Поне докдето съм я докарал.

— Сигурна съм, че ще е много добра.

— Благодаря, мамче. И аз се надявам.

Тя му пожела успех на срещата, после отиде да поздрави с „добро утро“ друго момче, което току-що бе влязло. Той беше красавецът на общежитието и момчетата му се лепяха като пеперуди на газена лампа. Останалите много искаха да го намразят заради

късмета му, но той беше прекалено симпатичен, за да го мразят. Вместо да експлоатира външността си, я подценяваше и сякаш се притесняваше от нея. Хвърли един поглед към Рорк и вдигна за поздрав цепнатата си брадичка.

— Какво става, Шекспир?

— Какво става, Ар Би?

Всички си имаха прякори и общоприетият поздрав в общежитието беше „Какво става?“. На който никой не отговаряше. Просто го изричаха. Прякорът на Рорк, с който се обръщаха всички, освен Тод, беше Шекспир. Момчетата от общежитието знаеха, че той обича да пише, а Уилям Шекспир беше единственият писател, чието име повечето от тях биха могли да си спомнят, ако някой опре пистолет в слепоочието им. Рорк никога не се бе опитвал да обясни, че Шекспир е писал пиеси в бели стихове, докато той пише романи в проза. Някои понятия бяха много сложни за схващане, особено от страна на индивиди като живеещите в общежитията, които, когато преподавателят им по английски ги помолеше да идентифицират портрета на барда, отговаряха: „Как, мамка му стара, искате да познавам всичките президенти?“.

Рорк се ласкаеше от този прякор, но днес сутринта той му изглеждаше особено претенциозен. Погледна часовника си и видя, че има петнадесет минути, за да стигне до кабинета на Хадли. Повече от достатъчно. Въпреки това изпи кафето си, натъпка ръкописа обратно в поизтритата папка, сложи я в раницата и излезе от трапезарията.

Едва когато се озова навън, осъзна драстичната промяна на времето, която се бе случила през нощта. Студеният вятър бе снижил температурата почти до точката на замръзването, не съвсем достатъчно, за да замрази езерцето в центъра на университетското градче, но дотолкова, че да го накара да съжали, задето не си е взел подебела връхна дреха.

Корпусът по езици, както повечето сгради в университетското градче, беше в джорджиански стил. По-стар и по-величествен от новите корпуси, имаше огромен портик с шест бели колони. Старите червени тухли на северната стена бяха целите закрити от бръшлян, който за броени дни се беше превърнал от зелен в оранжев.

Когато сградата се показва в полезрението на Рорк, той ускори крачка по-скоро да се стопли, отколкото от страх, че е закъснял.

Въпреки консервативното си възпитание, което включваше ходене на черква в неделя, той имаше особено мнение по въпроса за битието, природата и върховното същество. Не допускаше, разбира се, че едно същество всезнаещо, каквото предполагаша, че е Господ, ще се интересува от всекидневните тревоги на Рорк Слейд. Но днес не беше ден, в който да се отхвърля каквато и да било възможна помощ, затова той отправи една малка безмълвна молитва, докато прекрачваше прага на сградата.

Блъсна го миризма на прегрято парно, в която се примесваше лъх на изгорял прах. Явно бяха надули отоплението докрай тази сутрин, защото сградата беше неприятно гореща. Той смъкна раницата и палтото от раменете си, изтичвайки нагоре по стълбите към втория етаж.

Поздравиха го няколко студенти, които също учеха при неговия професор. Един от тях, слаб като върлина, хипи с розови очила тип Джон Ленън и коса на клечки изрева:

— Здравсти, Слейд.

Само момичетата го наричаха Рорк. С изключение на Тод, той не беше сигурен дали някое момче в университетското градче знае малкото му име.

— Хайде на кафе след малко, а? Събираме се да учим за изпитите. Десет часа в Юниън.

— Не знам дали ще съм свободен. Отивам сега при Хадли.

— Искаш да кажеш точно сега?

— Нали това ти казвам.

— Мамка му, човече, гнусна работа. Е, успех.

— Благодаря. До след малко.

— До след малко!

Рорк продължи по коридора. Поничката с желе не беше особено добра идея. Усещаше я като топка за боулинг в стомаха си. Кафето бе оставило възкисел вкус в устата му и той се наруга, че е забравил да си вземе освежител за дъха. Когато стигна кабинет 207, се спря и си пое дълбоко дъх. Вратата беше открената. Той изтри овлажнялата си длан в крачолата на дънките и леко почука.

— Влез.

Професор Хадли седеше зад бюрото си. Краката му, обути в кафяви велурени обувки марка „Хъш Пъпис“, бяха подпрени на

отвореното най-горно чекмедже. На скута му имаше купчина листи за четене — това бе една от милиардите повърхности от стаята, затрупани с материал за четене. Безбройно количество дървета бяха пожертвали живота си, за да предоставят хартията, която пълнеше кабинета на Хадли. Пресметнато на квадратен инч, този кабинет беше може би най-големият световен консуматор на хартия.

— Добро утро, професоре.

— Господин Слейд.

Дали само си въобразяваше или поздравът на Хадли му прозвуча заповеднически?

Поведението на професора не би могло да бъде наречено приятелско. За разлика от някои наставници, той не се сближаваше със студентите си. В действителност, беше му обичай да се отнася към тях с едва прикривано презрение. Дори забележителни постижения в изпълнението на писмените задачи не смекчаваха това му отношение.

Преподавателският му стил беше да накара студента да се почувства като пълен невежа. Едва след като нещастникът бъдеше съборен от пиедестала на самомнението си и самият пиедестал бъдеше натрошен на чакъл, Хадли започваше да работи по същество и да учи студента на нещо. Той като че ли смяташе, че върховното унижение изостря способността на човека да научава каквото и да било.

Влизайки в претрупания кабинет, Рорк пак си каза, че Хадли просто си е троснат и не трябва да го приема лично.

— Не, не затваряй вратата — каза му Хадли.

— О, съжалявам — Рорк посегна назад да хване вратата, която тъкмо щеше да затвори.

— Би трябвало.

— Сър?

— Има ли нещо не наред със слуха ви, господин Слейд?

— Със слуха ми? Не, сър.

— Значи сте ме чули правилно, когато казах, че би трябвало да съжалявате. Сега сте... — и погледна към нещо над лявото рамо на Рорк. — ... закъснели с петдесет и шест и половина минути.

Рорк се обърна. На стената зад него имаше часовник. С бял циферблат. С лъскави черни цифри. Точици, отбелязващи всяка от шестдесетте минути. Малката стрелка вече беше на девет. Голямата стрелка беше на три тоцици преди дванадесет.

„Старият се е объркал, помисли Рорк. Нещо му е прещракало в мозъка. От много четене сигурно.“

Той се изкашля.

— Извинете ме, сър, но идвам навреме. Срещата ни беше определена за девет.

— Осем.

— Отначало, да. Но не си ли спомняте, че се обадохте и променихте часа за девет?

— Уверявам ви, че паметта ми работи перфектно, господин Слейд. Не съм се обаждал — Хадли впери в него поглед изпод гъстите си вежди. — Срещата ни беше за осем.

ГЛАВА 10

Той беше старец.

До неотдавна Даниел Мейдърли мислеше за себе си като за възрастен човек. Бе отказвал да признае старческото си състояние много след като му беше дошло времето. Литературата, която му пращаха, без да я е поръчал, от различни организации на възрастни хора, се изхвърляше неотворена в кошчето, той отказваше да се възползва от отстъпките, предназначени за възрастни граждани.

По-късно, обаче, отражението в неговото огледало, което му бе трудно да отрече, и състоянието на ставите се оказаха неоспорим аргумент за това, че той в крайна сметка е... на път да стане старец.

Днес, докато седеше зад бюрото в домашния си кабинет, Даниел се забавляваше със собствените си мисли. Ако да размишляваш над живота си не е доказателство за напреднала възраст, тогава кое е? Тревогите за дегенерацията в тялото му бяха силен показател, че е в процес на дегенерация. Кой, освен много старите хора се занимава с подобни неща?

Младите нямаха време. Не размишляваха за смъртта, защото бяха твърде заети да живеят. Да получат образование. Да работят професията, която са си избрали. Да се женят и да се развеждат. Да издържат деца. Не можеха да си позволят да се занимават с мисли за смъртта. „Да си смъртен“ беше понятие, което те държаха на някаква лавица, за да мислят по него в далечното бъдеще. Понякога поглеждаха към него и се обезпокояваха, но вниманието им бързо биваше привлечено от неща, свързани с живеенето, а не с умирането.

Далечното бъдеще обаче неизбежно се приближаваше, докато дойдеше ден, когато човек не можеше повече да отлага за по-нататък разглеждането на темата за собствената си тленност, когато трябваше да я вземе от лавицата и да се взре отблизо в нея. Даниел не бе обзет от натрапчиви мисли за неизбежното, но знаеше, че му е дошло времето да се обърне към него и да разгледа всичките последици.

Вярната Максин мислеше, че той спи безметежно всяка нощ, но не беше така. Когато бе казал на Марис, че спи като бебе, тя нямаше причина да се усъмни. На млади години никога не му трябваха повече от четири или пет часа сън на нощ. Тези часове бяха намалели с напредването на възрастта му. Сега се смяташе за щастливец, ако някоя нощ успееше да дремне поне два-три часа.

Другите нощи прекарваше легнал в леглото, четейки любимите си книги — класици, които бе поглъщал като момче, бестселъри, които другите издателства бяха имали късмета да публикуват и да спечелят от тях, книги, които самият той бе редактирал и публикувал.

Когато не четеше, размишляваше за живота — за моментите на гордост и, за да бъде честен, за онези моменти, с които не се гордееше. Често се сещаше за приятеля си от училище, който бе умрял от левкемия. Ако се бе родил с няколко десетилетия по-късно, сигурно щяха да го лекуват и излекуват, за да живее дълъг пълноценен живот. Той още му липсваше и Даниел си спомняше с копнеж за годините на приятелство, от които се бе оказал лишен.

Спомняше си болката, когато друг му отне първата любов. Връщайки се назад, призна, че изборът на младата дама е бил уместен и за двамата, но тогава бе вярвал, че ще умре от разбито сърце. След сватбения ѝ ден повече не я бе видял. Чу, че се е преместила заедно със съпруга си в Калифорния. Питаше се дали животът им там е бил щастлив. Питаше се дали е още жива.

Първата му жена беше много мила и той бе съкрушен от смъртта ѝ. Но после бе срещнал Розмари — майката на Марис, и тя безусловно бе станала любовта на неговия живот. Красива, очарователна, грациозна, артистична, интелигентна, съвършена в компания и пламенна любовница. Подкрепяше съпруга си, който оставаше часове наред в службата и често пъти се огъваше под натиска на необходимостта да дирижира един сложен бизнес. Той бе оценил търпението и предаността към него и към брака им, но беше сигурен, че не е успял да ѝ покаже колко много я оценява.

Като се сещаше сега, съжеляваше за всичките пъти, когато отговорностите му в „Мейдърли прес“ го бяха държали далеч от Розмари. Искаше му се да върне назад тези дни. Тогава изборът му би бил различен. Щеше да пренареди приоритетите си, да отдели повече време и енергия за семейството си. Или, съвсем честно казано,

вероятно щеше да направи пак същия лош избор, да допусне същите грешки.

Слава Богу, съжаленията му бяха малко и не толкова сериозни, макар че съжеляваше и за няколко извънредно важни неща. Веднъж бе уволнил един редактор почти безпричинно, само заради някакво глупаво различие в мненията. Бе пуснал под секрет слуха, че онзи бил хомосексуален, което по онова време не се приемаше и дори не се толерираше. Намекваше, че личният живот на този редактор е започнал да се отразява върху работата му, което си беше чиста проба лъжа. Човекът беше превъзходен редактор и професионалната му етика беше безупречна.

Въпреки квалификацията му, никой не пожела да го наеме заради слуха, пуснат от Даниел. Той стана парий в издателския бранш, който обичаше, и в крайна сметка напусна града. Клеветата на Даниел бе съсипала обещаващата кариера на човека и бе лишила книгоиздаването от един талантлив сътрудник. Той щеше да носи тази вина до края на дните си.

Няколко години след смъртта на Розмари се бе увлякъл в една връзка, с която не се гордееше. Трудно беше за сам мъж на средна възраст да има любовен роман, докато живее с подрастващата си дъщеря. Беше необходимо да проявява финес и постоянно да жонглира с графика си. Жената го ревнуваше от връзката му с Марис. Стана възискателна, непрекъснато го натискаше да избира между него и Марис. Даниел в крайна сметка реши умът да надделее над желанието. Разбра, че никога не би могъл да обича човек, който не обича и не приема дъщеря му изцяло, напълно и без резерви. И сложи край на връзката.

Десетилетия наред бе успявал да поддържа репутацията си на перфектен издател. Сякаш беше надарен с шесто чувство кой ръкопис да грабне и кой да отклони. Под негово ръководство компанията бе увеличила десетократно активите си. Той бе спечелил повече пари, отколкото би могъл да похарчи, повече, отколкото Марис би могла да похарчи за цял живот, и сигурно повече, отколкото децата ѝ биха могли да похарчат.

Парите бяха първият страничен ефект от неговия успех, но не те го мотивираха. Подтикът му идваше оттам, че искаше да запази това, което предците му с такъв труд бяха създали. Преди да навърши

тридесет години, бе наследил ръководното място на семейния бизнес. На него се бе паднало да пази и подобрява полученото за следващото поколение.

Което беше Марис, неговото коронно постижение. Тя беше хиляди пъти по-скъпа за него от „Мейдърли прес“ и той с всички сили предпазваше своето издателство от вълците, които всяка година ставаха все по-големи и все по-гладни.

Разбира се, не би могъл да я постави под стъклен похлупак. Никой родител не може да спести житейските разочарования на детето си, а дори и да можеше — това нямаше да бъде честно. Марис трябваше да живее собствения си живот, а неотменна част от него бяха несполуките и грешките.

Той се надяваше единствено, че нейните разочарования няма да бъдат прекалено сурови, че ще има много повече триумфи и радости, отколкото моменти на тъга, и че когато стигне до неговите години, ако има късмета да живее толкова дълго, ще погледне назад към живота си поне със същата степен на задоволство, с която той бе способен. Не го беше страх от смъртта. С изключение на Максин, никой друг не знаеше за няколкото му неотдавнашни разговора с един свещеник. Розмари беше предана, активна католичка. Той никога не бе сменял религията си, но бе попил от нейната вяра чрез осмоза. Твърдо вярваше, че двамата заедно ще се радват на живота в отвъдния свят.

Не се страхуваше да умре.

Но се страхуваше да не умре като глупак.

Тъкмо това притеснение го бе лишило от сън снощи. Силно разтревожен, той не бе могъл да прекара в четене нощните часове. И сутринта не бе донесла никакво облекчение от това натрапчиво безпокойство.

Не можеше да се отърси от чувството, че пропуска нещо. Че му убягва някаква многозначителна дума или постъпка, или събитие, което би уловил на по-млади години, с по-остър ум — преди пет години, дори преди една.

Оправдана ли беше тази параноя? Или беше симптом на разрастващо се старческо оглупяване?

Даниел си спомни, че преди смъртта си дядо му бе обвинил болногледачката си в предателство. Един ден я обвини, че е германска шпионка, натоварена да убива американски ветерани от войната. С

убедеността на умствено увреден човек той бе твърдял, че икономката е бременна от него. Нищо не би могло да го убеди, че шестдесет и седем годишната англичанка не може да бъде бременна.

Нагам ли се беше запътил и той? Това тъмно неназовано безпокойство беше ли предвестник на тотално оглупяване?

Или — и той избра да повярва в това — сочеше, че не е изгубил нито една от способностите си, че е също така прозорлив, както винаги, и че все още може да разчита на интуицията, която успешно го бе водила през петдесетте години усилен труд в книгоиздаването?

Докато не се докажеше противното, той реши да вярва на инстинктите си. Те му казваха, че нещо не е наред. Усещаше го, както дивечът усеща присъствието на ловеца.

Може би просто твърде много се безпокои от това, че Марис е нещастна. Тя не успяваше да прикрива чувствата си от него така добре, както си въобразяваше. Той бе доловил сигналите за дисхармония в брака. Още не знаеше причината и степента, до която бе стигнала тази дисхармония. Но ако беше толкова голяма, че видимо да смущава Марис, тя смущаваше и него.

Освен това и Ноа...

Той искаше да вярва на този мъж и като на свое протеже, и като на свой зет, но само ако Ноа заслужаваше това доверие.

Пухтейки от усилието, Даниел блъсна назад коженото си работно кресло и отвори чекмеджето на бюрото. Извади оттам една папка и измъкна визитна картичка от едно от по-малките ѝ отделения.

„Уилям Съдърланд“ бе написано на визитката. Никакво име или адрес на компания. Само това име и телефонен номер, гравирани с едри букви в строго тъмносиньо.

Даниел потупа замислено с пръсти по картичката, както често правеше, откакто я бе получил преди няколко седмици. Не се бе обадил на телефона. Още не бе говорил лично с господин Съдърланд, но след размислите от тази сутрин почувства, че е време да го стори.

Канеше се да извърши нещо подло и недостойно. Само като си помисли за това, се почувства достоен за презрение. Никой не трябваше да узнае, разбира се. Освен ако — да пази Господ — нещо се разбере случайно. Може би нямаше да се разбере. Може би реагираше прекалено силно. Но не можеше да си позволи и да не се обезпокои. Прекалено много беше заложено, за да остави вината да надделее над

предпазливостта. Като се има предвид, че трябваше да избира между съвестта и предпазливостта, фактически нямаше избор. Важеше изпитаното правило: „По-добре да си се осигурил, отколкото да съжаляваш“.

Докато посягаше към телефона, реши да бъде по-предпазлив, да наблюдава нюансите в говора и изразите, да обръща повече внимание на това, което ставаше около него. Не искаше последен да узнава... каквото и да било.

Не се страхуваше да умре. Но се страхуваше да умре като глупак.

— Трябва да стоите настрана. Малко му трябва да се срути — каза Майк на Марис, докато излъскваше полицата от камината с парче фина шкурка.

— Ако е в толкова лошо състояние, безопасно ли е Паркър да ходи там сам?

— Разбира се, че не е. Но я се опитайте да му го кажете.

— Майк...

Усещайки нерешителността ѝ, той се обърна към нея.

— Нищо, нищо — каза тя. — Не би било честно нито към вас, нито към Паркър, ако питам.

— За...?

— За инвалидността му.

— Не, няма да е честно.

Тя кимна, отърси се от нерешителността и запита:

— Как да стигна дотам?

— Може да е опасно.

— Обещавам да бягам, ако започне да се срутва.

— Не говоря за постройката. Искам да кажа, че не сте в безопасност с Паркър. Той не обича да го безпокоят.

— Ще поема риска. Достатъчно близо ли е, за да ида пеша?

— Вървите ли много пеша в Ню Йорк?

— Всеки ден, ако времето е хубаво.

— Значи е достатъчно близо, за да идете пеша — той я упъти и я предупреди още веднъж. — Няма да се зарадва, когато ви види.

— Сигурно — отвърна тя и се засмя безгрижно.

Бе прекарала целия ден вътре, четейки, докато усети очите си да се подуват. Хубаво беше да излезе на свеж въздух, макар че с никакви усилия на въображението това там навън не би могло да бъде наречено „свеж въздух“. Горещината беше невъзможна, влагата още повече. Слънцето печеше безмилостно, дори в сянката не можеше да се намери спасение от убийствената жега.

Независимо от това островът беше екзотично красив и климатът имаше съществен принос. Дъбовите дървета се извисяваха със старинна, почти мистична тайнственост, която се подсилваше от къдравия испански мъх, провиснал от тях. Мирисът на солена вода и риба не бе съвсем неприятен, смесен с омайващите благоухания от цъфналите растения, които изобилстваха навсякъде.

Марис мина покрай една къща, построена доста далеч от пътя. В двора играеха деца. Момчето и момичето бяха достатъчно малки, за да танцуват около градинската поливачка, без да се притесняват. Викаха от възторг, докато прескачаха едно след друго трептящата водна струя.

При друга къща тя забеляза огромно куче, легнало в сянката на един пикап. Пресече пътя, наблюдавайки го внимателно, докато отминаваше, но нямаше защо да се безпокои. Кучето вдигна глава, погледна я заинтересовано, стана, протегна се, направи три кръга в мръсотията, после пак легна на предишното място и затвори очи.

Тя не срещна никакви коли по пътя. Единствената ѝ компания бяха щурците, които цвъркаха високо, но лениво под прикритието на гъстия листак.

Изоставената памукочистачна се намиреше точно там, където бе описал Майк, макар че ако не ѝ бе дал толкова точни наставления, можеше да я отмине. Гората поглъщаше постройката. Погледната от известен ъгъл, тя се скриваше съвсем зад обвилата я зеленина.

За да стигне човек до нея от пътя, трябваше да поеме по пътечка, застлана с мидени черупки. Марис я изгледа със съмнение. Беше широка не повече от един ярд, най-много. Високи бурени растяха от двете ѝ страни. Като погледна голите си глезени, тя сериозно се замисли дали да не отмине постройката и да не разгледа другите забележителности на острова, които Майк ѝ бе препоръчал.

— Плашлива котка — измърмори си тя.

Огледа се за пръчка и когато намери подходяща, пое по пътеката, отстранявайки с пръчката високо израсналите бурени. Искаше да

сигнализира за присъствието си на всевъзможните насекоми, влечуги или други живинки и да им даде възможност да изчезнат, преди да ги е видяла.

Слава Богу, измина пътеката, без да се срещне отблизо с някой представител на местната фауна. Пусна долу пръчката, изтупа праха от ръцете си и огледа изпитателно рушащата се постройка. Както Майк я бе описал, беше готова всеки момент да се срути.

Дървото изглеждаше сиво и похабено от атмосферните влияния. Тенекиеният покрив бе прояден от ръжда. Непроницаем килим дивилози закриваше големи пространства от вътрешността и част от покрива. Няколко ярки, пурпурни цветове, съвършено несъвместими с цялостното усещане за разруха и изоставеност, допълваха картината.

Марис доближи предпазливо голямата врата, която зееше отворена. Отвътре постройката ѝ се видя по-голяма, отколкото изглеждаше отвън. Приличаше на пещера, беше тъмно, само тук-там някой слънчев лъч се промъкваше през някоя цепнатина между вертикалните дървени плоскости, от които бяха изградени стените, и хвърляше малко петънце върху мръсния под.

В задната половина на долния етаж имаше галерия. Таванът ѝ бе изграден от масивни дървени греди. Огромно колело, около десет фута в диаметър, бе поставено точно под този таван, свързано с мръсния под с една дървена колона с диаметър приблизително колкото един варел. Марис никога не бе виждала нещо подобно.

Тя примигна, за да нагоди очите си към полумрака.

— Ехо? — след като не получи отговор, влезе вътре и направи няколко нерешителни стъпки напред. — Паркър? — след миг повтори: — Ехо?

— Тук съм.

Подскочи и притисна ръка към разтуптялото се сърце. Той беше в ъгъла над нея, невидим — ако не се смята един слънчев лъч, проникнал през покрива, който се отразяваше в хромовия отблясък на косата му.

Тя се съвзе и попита троснато:

— Не ме ли чухте?

— Сериозно ли говорите? С целия шум, който вдигнахте? Никога няма да влезете в ролята на индиански боец.

— Тогава защо не казахте нищо?

— Как стигнахте дотук?

— Пеша. А вие как стигнахте?

— Как стигам навсякъде?

— Можете да карате количката си по тая пътека?

— Справям се.

Той остана на място, но тя усещаше как я гледа и разбра, че сигурно я вижда само като силует, застанал пред правоъгълника светлина зад нея. Влезе още малко, не повече от няколко стъпки.

— Откъде взехте дрехите?

Тя погледна към всекидневната си пола, блузата и сандалите, сякаш никога преди не беше ги виждала. Обличаше тези дрехи обикновено когато ходеше в къщата в провинцията през летните уикенди, когато готвеше на открито или пазаруваше от магазините за антики. Само преди два дни лично ги бе опаковала в Ню Йорк, но сега ѝ се струваше, че това е станало много по-отдавна и на неизмеримо по-далечно място.

— Майк помоли да вземат куфара ми от хотела и да го докарат тук. Отиде на пристанището да посрещне кораба.

— Лапнал е джама.

— Моля?

— Паднал си е по вас.

— Просто прояви любезност.

— Вече сме говорили за това.

Наистина. Тя не искаше да повтаря този разговор. Последния път беше завършил... Не ѝ се искаше да мисли как беше завършил.

Настъпи мълчание. Очите ѝ бяха свикнали с полумрака, но все още трудно го различаваше там в дълбоките сенки на неговия ъгъл. Тая тишина трябва да се запълни, каза си тя.

— Живописна постройка.

— Където попаднахте съвсем случайно?

— Майк ме упъти.

— Майк говори много.

— Не чак толкова. Не издава никоя от вашите тайни.

— До преди няколко минути тази постройка беше моя тайна. Дойдох тук, за да остана сам.

Тя пренебрегна намек му, че компанията ѝ не е добре дошла, и се огледа наоколо. Мръсният под бе покрит с животински изпражнения

и боклуци. Някога някой бе клал огън на него. Все още се виждаха следи от пепел и недогоряло дърво. Стълба, прикрепена към едната стена, водеше до галерията, но много от стъпалата липсваха, а оцелелите не изглеждаха способни да издържат нещо по-тежко от бръмбар. Цялото място навяваше страх, особено задната му част с ниско надвисналата галерия и античното индустриално приспособление, което според нея някой великан би могъл да използва, за да измъчва друг великан. Не можеше да си представи защо Паркър е решил да стои тук.

— Каква е историята на сградата?

— Знаете ли нещо за памука?

Тя изтананика весело популярната телевизионна реклама:

— „Той е материята на нашия живот“.

За нейна изненада Паркър се разсмя. С истински смях. Не с този презрителен звук, който обикновено минаваше за смях при него. Възползвайки се от това необичайно събитие, тя добави:

— Полезен е също и когато трябва да се маха лакът от ноктите.

Смехът му престана и това направи последвалата тишина още по-осезателна. После той каза намусено:

— Елате тук.

ГЛАВА 11

Паркър я изчака да се реши. Не повтори поканата си, предполагайки, че тя ще отговори на предизвикателството, и Марис точно това направи. След като поразмисли една-две минути, предпазливо се приближи, скъсявайки разстоянието помежду им.

Косата ѝ бе събрана на опашка, която намаляваше поне с пет години видимата ѝ възраст. Бялата блуза бе вързана на възел на талията. Полата с маскировъчен десен беше достатъчно къса, за да излага на показ няколко инча бедро. Гладко оформено бедро, предизвикващо малко по-фриволни мисли.

— Когато са построили тази сграда — каза той, — са оставили три от страните ѝ незаградени. Машината била задвижвана от животни.

— От животни?

— Последвайте ме.

Той насочи количката към задната част на сградата. Когато тя дойде след него под галерията, автоматично наведе глава и го накара да се усмихне. Бе обрала доста от паяжините от ниския таван.

— Аз никога не съм имал този проблем — каза той. След това посочи леко очертания кръг в отъпканата земя. — Ако се вгледате, можете да видите кръгообразно снишения долу в мръсотията. Това е пътеката, отъпкана от мулетата, които са въртели колелото, задвижващо чистачната машина.

— Тук ли?

— Точно тук. Когато памукът бил цар, докарвали го тук с цели вагони. Дълговлакнест островен памук. Висококачествен. С копринена текстура и по-лесно отделящи се семена, отколкото другите разновидности.

— Значи много търсен.

Той кимна.

— А песъчливата почва на острова била идеална за отглеждането му. Разтоварвали го на платформа отвън. Вкарвали го на втория етаж.

А там машината отделяла влакната от семената. Памукът бил продухван, събиран и отнасян навън в една преса, също задвижвана от мулета. След като го пресовали, натоварвали балите и ги прекарвали през острова към пристанището, за да ги закарат за размяна на континента.

— Много трудоемък процес, струва ми се.

— Права сте. От засяването на памучното семе в ранна пролет чак до натоварването на последната бала от жътвата — траело цяла една година.

— Това ли е била единствената чистачна машина на острова?

— Отново познахте. Един плантатор, една чистачна машина, една фамилия. Фамилията, която е построила моята къща. Те притежавали монопол, който ги правел богати, докато целият пазар не се срутил. Опитали се да се заемат с консервиране на стриди, както се правело на други острови, но не знаели нищо за това и след една година били напълно съсипани.

— Значи, тази постройка е повече или по-малко хроника на острова.

— На историята му през деветнадесети век със сигурност — каза той. — Документирано е, че през 1878 година едно малко момиче, детето на един от работниците, застанало зад едно от мулетата, което въртяло пресата отвън. Животното ритнало детето в главата. Детето умряло след два дни. Бащата за отмъщение убил мулето. Подробностите за това, как се разправил с него, са ужасяващи. Записан е и един дуел за съпернически си братя. Двамата се застреляли един друг през 1855 година. Има и един романтичен мит за любовта между бял надзирател и красива робиня. Говори се, че на тяхната връзка се гледало с такова презрение, че и двамата били изгонени от острова с една малка лодка. Били се запътили към Чарлстън, но хората, които ги наблюдавали с далекоглед, съобщават, че видели лодката им да се обръща и те потънали, което според мнозина било подобаващо наказание.

Но след доста години една колония мулати била открита на друг остров, за който преди се смятало, че е необитаем. Тези хора, изглежда, са потомците на смесената двойка и на оцелели от претърпял крушение кораб на търговци на роби. Били невероятно красиво племе. Кожата на някои от тях имала цвета на кафе с мляко, а

очите им били зелени като нефрит. Един френски благородник, който ловял риба в открито море, потърсил подслон от бурята на техния остров. Докато пребивавал там, една от красивите млади жени привлякла вниманието му и пленила сърцето му. Оженили се и той взел цялото ѝ семейство във Франция със себе си. И те живели там щастливо.

Марис си пое бавно и дълбоко дъх.

— Хубави истории разказвате, Паркър.

— Това е легенда. Вероятно не е истина.

— Въпреки това е хубава история.

— Значи сте романтичка?

— Отявлена — тя се усмихна, после каза: — Знаете много за тази чистачна машина. Семейството ви в бизнеса с памук ли е било?

— Мисля, че прапрадядо ми се е занимавал с това по време на Голямата депресия. Но то е било занимание горе-долу на всички здрави и прави хора в Юга. Жени, деца, черни, бели, всички се борели да оцелеят. Гладът не дискриминира.

— С какво се е занимавал баща ви?

— Беше лекар. Семейен лекар. Вършеше какво ли не — от израждане на бебета до пробиване на циреи.

— Пенсионер ли е?

Той поклати глава.

— Не можа да се освободи от един четиридесетгодишен навик и не успяха да го излекуват, когато се разболя от рак на белия дроб. Умря далеч, преди да му беше дошло време.

— А майка ви?

— Надживя го с дванадесет години. Почина преди няколко години. И преди да попитате, аз съм единствено дете.

— И аз.

— Знам.

След като за миг се учуди, че той знае, тя додаде:

— О-о, статията...

— Да.

Няколко кичурчета коса се бяха изплъзнали от опашката и се спускаха на тила ѝ. Косата с цвят на жито изглеждаше леко влажна и накъдрена от атмосферната влага. Той се улови, че се вглежда в нея.

Отмести очи, за да проясни погледа си.

— Да, тази статия беше претърпана с информация за вас, съпруга ви, баща ви. Как изглежда той?

— Много як. Особено за човек на седемдесет и осем години.

— Имах предвид съпруга ви. И той ли е много як?

— Разбрахме се да не задаваме лични въпроси.

— Това лично ли е? Защо не искате да знам нищо за съпруга ви?

— Нищо, не е това.

— А какво тогава?

— Дойдох тук при вас, за да говорим за „Завист“.

— Искате ли да седнете?

Явно смутена от това, че той така внезапно смени темата, тя поклати глава.

— Няма къде да се седне — погледна към гредите над главата си.

— Освен това тук е опасно.

Той махна с ръка към предната част на постройката и тя тръгна пред него, излизайки изпод галерията. Вниманието ѝ бе привлечено от кръг от тухли на мръсния под. Натрупани две по две, оформяйки окръжност приблизително пет фута в диаметър.

— Какво е това?

— Внимателно — предупреди я Паркър, придвижвайки се бързо с количката към нея. — Това е изоставен кладенец.

— Защо е тук вътре?

— Един от по-изобретателните патриарси на памуковата династия решил да задвижва чистачната машина със силата на парата. Започнал да копае този кладенец, за да намери вода, но умрял от дифтерит, преди да завърши проекта си. Наследникът му се отказал от идеята, смятайки я за непрактична. Според мене е бил прав. Не е било икономически изгодно, като се има предвид количеството на продукцията им.

Тя надникна над тухления ръб на тъмната дупка.

— Колко е дълбоко?

— Достатъчно.

— За какво?

След като я изгледа за един продължителен миг, той се придвижи назад, после прекара количката си покрай нея. Посочи с брадичка една преобърната щайга.

— Ако нямате особени претенции, това може да ви послужи за сядане.

След като изпробва устойчивостта на щайгата, тя внимателно седна на твърдото дърво.

— Внимавайте за тресчици — предупреди я той. — Макар че много ме омайва мисълта да ги вадя от задната част на бедрата ви.

Тя му изпрати убийствен поглед.

— Ще гледам да не се въртя.

— Сигурен съм, че би ми харесало да вадя тресчиците, но също толкова съм сигурен, че вашият як съпруг няма да одобри това.

— Гръмотевица ли чух?

— Променяте темата, Марис?

— Да.

Той се засмя и надникна през рамото ѝ към отворената врата. Вън, също както и вътре, бе станало доста тъмно.

— Следобедните гръмотевични бури не са никак редки през лятото. Понякога минават за час или дори по-малко, понякога се точат чак до среднощ. Човек никога не знае.

Първите дъждовни капки затупаха тежко по покрива и Марис вдъхна дълбоко.

— Човек може да помирише дъжда.

— Мирише хубаво, нали?

— И звучи прекрасно.

— Ъ-хъ.

Дъждът не охлади особено много въздуха, но определено повлия върху атмосферата. Тя натеза, сгъсти се. Паркър усети това. Марис също. Вероятно не би могла да охарактеризира внезапната промяна по-добре от него, но промяната се чувстваше ясно.

Тя отмести очи от дъжда зад отворената врата и срещна неговите. Загледаха се един друг в сгъстяващия се мрак. Странно, но това не ги притесняваше. Ако му кажеха да употреби наречие, за да опише начина, по който се гледаха, той би избрал „очаквателно“ — квалификация, която съчетаваше любопитството с предпазливостта, почудата, подмолната напрегнатост.

Чувстваше погледа ѝ така, сякаш някой го бе хванал за гърдите и го дърпаше към нея; отвръщаше ѝ със същия напрегнат поглед.

Имайки предвид електричеството, протичащо между тях, той бе любопитен да разбере какво ще каже тя.

Тя избра сигурността и заговори за „Завист“.

— Доста гаден номер е тоя, дето Тод изигра на Рорк.

— Да го метне така, че да пропусне уговорения час при Хадли.

— Вие ме измамахте свършено. Не можах да го предвидя.

— Това е добре.

— А сега Рорк какво ще прави?

— Вие какво мислите, че трябва да направи?

— Да хвърли един тупаник на Тод.

Той подсвирна, изненадан от бурната ѝ реакция.

— Е, няма едно момче не би постъпило така?

— Може би — отвърна той. — Първоначалната му реакция ще е ярост и той ще търси физическа разправа. Но нека да поговорим. Нали си спомняте, Тод само си го връща на Рорк заради номера с четката за зъби.

— Та това беше шега — възкликна тя. — Дебелашка и безвкусна. Но колежаните си погаждат такива номера, нали?

— Познавате ли колежани, които са правили подобни неща?

— Учила съм в девически колеж.

— Добре, добре, прочетох това — каза той, сякаш току-що си бе спомнил за тази част от биографията ѝ, която познаваше така отблизо, сякаш сам я бе писал. — Значи е разумно да предположим, че нямате опит с колежани и не знаете как се държат.

— Не. Благоразумно е да предположим, че моят опит се ограничава в това, как се държат те, като се срещат с момичета, което е доста по-различно от държанието им едни към други.

— Така ли се срещнахте със съпруга си? Колежанска любов?

— Много по-късно.

— Колко по-късно?

— Когато той дойде на работа в „Мейдърли прес“.

— Умен ход от негова страна. Оженил се е за дъщерята на шефа си.

Това я разгневи. Толкова много, че Паркър разбра, че не той пръв тегли чертата между тези две точки. Това бе хрумвало и на нея. Може би твърде често, за да бъде спокойна. Изражението ѝ стана професионално, раздражено.

— Може ли да се върнем към книгата ви, ако обичате?

— Разбира се. Съжалявам за отклонението.

Докато изчакваше, за да събере мислите си, тя няколко пъти прокара долната си устна по зъбите и разсеяно си играеше с едно копче на блузата си. Паркър се запита кога тези незначителни, подсъзнателни женски жестове са станали така дяволски секси.

— Шегата е едно на ръка — каза тя. — Но номерът на Тод несъмнено е подъл. Той не е бил безвреден. Не е можело да се оправят последиците толкова лесно, колкото лесно се купува нова четка за зъби. Той е изложил на риск бъдещето на Рорк. Тази шега е можела да застраши следването на Рорк, да компрометира курсовата му работа, да се отрази на писателските му амбиции и може би дори да ги унищожи. Той не може да остави тази шегичка без последствие.

— Вярно. Рорк няма да се огъне. Няма лесно да забрави този опит, но той със сигурност ще го мотивира.

— Да, да — каза тя възбудено. — Това ще подклажда неговата решимост да успее.

— Да постигне такова равнище на успех, че Тод да...

— Завижда — каза тя, довършвайки мисълта му вместо него.

Той се засмя.

— По ваше внушение аз ще го оставя да си изпусне парата, да стовари няколко юмука, които Тод ще си признае, че е заслужил.

— Значи си остават приятели.

— Книгата няма да я има, ако не си останат. Ако приятелството им се разпадне тук, историята ще свърши.

— Не непременно. Също толкова силно би било, ако в този момент те станат върли врагове.

— Почакайте и ще видите, Марис.

— Какво?

— Дайте ми време.

Тя отвори широко очи.

— Вие вече имате интригата, нали?

— По-голямата част — призна той с нехайно свиване на раменете. — Остава още да доизпирам някои детайли.

Тя се опита — но не успя — да се направи на засегната.

— Само ме размотавате.

— За да ви развълнувам.

— Аз съм развълнувана — оживлението ѝ го доказваше. —
Може ли да предложи още нещо?

— Не обещавам, че ще го приема.

— Съгласна съм.

— Е, давайте.

— Можем ли да видим Рорк да се влюбва?

— В момичето, което се върна при приятеля си?

— Да. Вие казахте на читателя, че той се е влюбил. Но ние не сме видели това. Не сме го преживели заедно с него. Вие дори не дадохте име на това момиче. Мисля, че това би могло да бъде много съществено и полезно, за да се развие неговият персонаж. Как се справя с разочарованието. Такива неща. Ами ако...

— Давайте — каза той, когато тя се поколеба.

— Ако Тод по някакъв начин се намеси в тяхното скъсване?

Той се намръщи и почеса замислено бузата си, което му напомни, че тази сутрин не се е бръснал.

— Няма ли да се натрупа прекалено много антагонизъм? Още в първите няколко глави аз се опитвам да изясня, че тези две момчета са истински приятели. С времето приятелството се пропуква и най-накрая бива окончателно унищожено от съперничеството помежду им. Но ако Тод се намеси в любовния живот на Рорк, а после му направи номера с Хадли, това незабавно го прави лошия човек, а Рорк излиза герой.

— Не е ли замислено да бъде така? Аз мисля за тях по този начин.

— Наистина ли?

— Изненадан ли сте?

— Историята още не е свършила. Когато стигнете до края, може да си промените мнението.

Очите ѝ се впиха в неговите, сякаш се опитваха да видят развързката.

— Наистина нямам избор, нали?

— Не.

— Добре. Междувременно какво мислите за моето предложение относно любовния живот на Рорк?

— Повтарям, Марис, дайте ми време.

Тя се наведе развълнувано напред.

— Вие вече сте го променили, нали? И има още, нали? Със същото момиче?

— Защо не сте си сложили обица на пъпа?

— Моля?

— Ако носите къси поли и блузи, които се връзват на корема, защо не сте...

— Чух ви.

— Е, защо?

— Защото не искам.

— Много лошо.

— Само като си помисля за това и настръхвам.

— Една малка халкичка. Мъничък диамантен клипс ще бъде секси. Да. По-секси — той премести очи от корема към лицето ѝ. — И като зърне човек пъпа ви, той вече започва да му действа.

Тя изправи рамене.

— Паркър, ако ще имаме професионални взаимоотношения, не можете да ми говорите по тоя начин.

— Мога да ви говоря, по какъвто си искам начин.

Тя упорито поклати глава.

— Не и ако искате да работите с мен. Не можете.

— Свободна сте да си вървите — но тя остана кацнала на щайгата, както той знаеше, че ще стане. Както се бе надявал, че ще стане.

Прогърмя гръмотевица, дъждът затупа по покрива, но трополенето му само подчерта неловката тишина, настъпила между тях. Паркър докара количката си по-близо до нея, докато коленете му се озоваха само на инчове от нейните.

— Какво ви каза съпругът ви?

— За кое?

— За това, че сте тук. Предполагам, че сте му се обадили.

— Обадох се. Оставих съобщение, че нещата се развиват добре.

— Оставили сте съобщение?

— На секретарката му.

— Той няма ли клетъчен телефон? Стори ми се, че трябва да е от рода на онези, които непременно държат залепнала на ухото си някоя от тези практични играчки.

— Тъкмо обядвал с редактора на отдела ни за електронни издания. Не исках да го прекъсвам. Ще му се обадя по-късно.

— Когато си лягате?

— Може би. Какво значение има?

— Само се питах какво ли ще си облечете довечера. Или винаги спите без нищо, както снощи?

— Паркър?

— За какво ще говорите?

— Това не ви влиза в работата.

— Толкова по-добре, а? Или толкова по-зле?

Тя си пое дълбоко дъх и произнесе отсечено:

— Ще му кажа, че съм открила един извънредно талантлив писател, който...

— Моля ви, ще се изчервя.

— Който същевременно е най-грубият и най-непоносим човек, когото някога съм срещала.

Той се усмихна.

— Е, това ще е истина — после усмивката му постепенно угасна. Побутна леко колелата на количката си се приближа още на един инч до нея. — Обзалагам се, че няма да му кажете, че съм ви целунал — каза той с нисък глас. — Обзалагам се, че ще пропуснете тази част.

Тя се изправи изведнъж и от движението щайгата се преобърна. Опита се да го заобиколи, но той се движеше по-бързо, колкото нея, и ѝ препречи пътя с количката.

— Махнете се от пътя ми, Паркър. Връщам се в къщата.

— Вали.

— Няма да се стопя.

— Може и да се разтопите. Вие сте ядосана. Или уплашена.

— Не се плаша от вас.

— Тогава седнете — когато тя не помръдна, той посочи към вратата. — Чудесно. Вървете. Намокрете се. Което ще означава, че ще трябва да обяснявате на Майк. Ще си имам неприятности, но ако това искате...

Тя погледна навън към леещия се порой, после нерешително обърна щайгата и седна отново на нея, сковано и с ядосан вид.

— Кажете ми как се запознахте със съпруга си, Марис.

— Защо?

— Искам да знам.

— За какво?

— Наречете го творческо любопитство.

— Наречете го нахално пъхане на носа.

— Права сте. Евфемизмите ме дразнят. Аз съм нахален.

Вглеждайки се в изражението ѝ, той помисли, че тя сигурно ще се затвори и ще прекъсне разговора, но Марис само скръсти ръце на корема, без съмнение, за да прикрие пъпа си, и каза:

— Ноа дойде да работи в „Мейдърли прес“. Но доста преди това аз го познавах като редактор на едно конкурентно издателство. Когато дойде при нас, бях развълнувана от възможността да работя с него. След време, обаче, разбрах, че чувствата ми отиват много по-далеч от възхищението спрямо един колега. Влюбих се в него. Отначало баща ми се притесни от това, че въртя служебен роман. Освен това се тревожеше от разликата във възрастта ни. Насърчаваше ме да се срещам с други мъже и дори доста сериозно ме сватосваше за синовете и племенниците на своите приятели и съдружници. Но аз бях решила. Искях само Ноа. За щастие и той чувстваше същото. И се оженихме — тя наведе глава, за да подчертае казаното. — Ето това е. Доволен ли сте?

— Откога сте женени?

— Почти две години.

— Деца?

— Не.

— Как така?

Тя го изгледа яростно и той вдигна успокоително ръка.

— Права сте, това е твърде лично. Ако сте стерилна?

— Не съм.

— Значи е той?

Тя бе готова отново да стане от щайгата, но той направи успокоителен жест с ръка.

— Добре, добре. Темата за децата е табу. Няма да се разпростирам — замълча, сякаш преподреждайки мислите си. — Значи, вие се срещаете с Ноа всеки ден на работното си място и за нула време се влюбихте.

— Всъщност бях се увлякла по него още преди да се запознаем.

— Как така?

— Бях прочела книгата му.

— „Изчезналият“.

— Познавате ли я? О-о, разбира се. Статията. Ставаше дума за романа на Ноа.

— Да, но аз вече го познавах — каза той. — Бях го прочел, когато излезе.

— И аз. Около петдесет пъти.

— Шегувате ли се?

— Не. Обичам го. Главният герой — Сойър Бенингтън — стана мъжът на моите романтични фантазии.

— Вие имате фантазии?

— Нима другите нямат? То не е нещо, от което човек да се срамува.

— Може би за вас не е. Аз съм имал някои фантазии, които са си били жив срам. Искате ли да ги чуете?

— Вие сте неукротим.

— Точно така ме охарактеризира учителката от забавачката пред майка ми.

— Когато?

— Когато три дни подред ме заварваше в тоалетната да изпробвам новата си любима играчка.

— Няма да питам коя е била.

— И по-добре ще направите. А-а, както и да е, за какво говорихме?

— Сойър Бенингтън.

— Точно така. Вашият герой и обектът на вашите романтични фантазии. Което ми изглежда странно.

— Защо?

— Той не е ли до известна степен престъпник?

— Крадец и убиец.

— Такива по принцип ги смятат за престъпници.

— Но неговите престъпления са оправдани, заради стореното на него, на жена му и детето му. Когато той откри телата им, аз си изплаках очите. Все още плача, когато чета този пасаж — изражението ѝ стана замечтано и тъжно. — Сойър е много твърд човек. С всички, само с изключение на Шарлот. Те се обичаха толкова страстно, това

беше любов, каквато дори смъртта не може да унищожи. Когато го обесиха за престъпленията му, той мислеше за...

Гласът ѝ трепна. Смутена, тя леко вдигна рамене.

— Извинете ме, Паркър. Предполагам, можете да разберете колко обичам този роман.

— Говорите за героите така, сякаш са истински.

— Ноа е извършил такава фантастична работа в обрисуването им, че по някой път забравям, че не са истински. Наистина, започват да ми липсват. Когато стане така, отварям романа, на която и да е страница, прочитам няколко абзаца и все едно съм се видяла с тях.

— Не снимаха ли филм по книгата?

— Боклук, изобщо не беше на нейното равнище. Но за да бъдем честни към тези, които правят филми, не мисля, че който и да е филм би могъл да я достигне. Някои критици провъзгласиха „Изчезналият“ за най-добрия исторически роман след „Отнесени от вихъра“.

— Силна похвала.

— Но според мене оправдана.

— И какво написа той след това?

— Нищо — ентузиазмът ѝ забележимо спадна. — Ноа потъна в процеса на публикуването на „Изчезналият“ и реши, че призванието му е в тази област, а не в писането. И предполагам, когато дебютният роман получи такова одобрение от критиката и такава популярност, мисълта да напишеш нещо също толкова добро като него е направо страшна. Дори ужасяваща. Той така и не написа нищо ново. До неотдавна.

Паркър я погледна остро.

— Пак ли пише?

— Обзаведе си кабинет специално за това. Достави ми голямо удоволствие.

Но тя не изглеждаше да изпитва нито голямо, нито дори средно удоволствие. Една плитка, неясно очертана вертикална линия се бе врязала между веждите ѝ. Паркър се съмняваше дали тя знае колко я издава изражението ѝ, иначе щеше да се научи да го владее.

След един миг тишина той запита:

— Какви други измислени персонажи са играли ключова роля във вашите фантазии?

— Няколко — призна тя след смях. — Но никой толкова много, колкото Сойър Бенингтън.

Паркър се наведе напред в количката си и произнесе достатъчно високо, за да надвие с гласа си трополящия дъжд:

— Марис? Има ли някаква, макар и малка възможност вие да сте се влюбили в героя, а не в автора?

Изражението ѝ стана сърдито, но гневът отшумя с бързината на светкавица. Тя се усмихна тъжно.

— Като се вземе предвид начинът, по който се отнасях към Сойър, предполагам, че въпросът е изчерпан. Някои автори са ми казвали, че читателите често пъти налагат тяхната личност върху персонаж, който са създали, и че когато читатели се срещат с тях на представяния за автографи, са разочаровани, щом видят, че авторът е съвсем обикновен човек. Те не могат да се издигат до висотата на пресилените образи, които читателят си е формирал за тях.

— Прекрасна реч, но не отговаря на никой въпрос.

Раздразнението ѝ се върна.

— Не ставайте смешен. Аз се влюбих в съпруга си. Първо в таланта му, а после в самия човек. И още съм влюбена в него.

Той я изгледа продължително.

— А той за какво мислеше?

— Кой, Ноа ли?

Той поклати глава.

— Героят от книгата. Казахте, че когато са го бесели, той е мислел...

— О! Мислеше за първия път, когато е видял Шарлот.

Тя се поколеба, но Паркър ѝ даде знак да продължи.

— Ноа е описал този пасаж така живо, с такива подробности, че виждах зеленчуковата градина, можех да помириша узряващите плодове, да почувствам горещината. Сойър е пътувал дни наред, нали помните? Стигнал е до семейната ферма на Шарлот, където се е надявал да намери вода за себе си и коня си. Няма никой наоколо, мястото изглежда изоставено. Но когато отива към поилката, забелязва Шарлот да спи на сламеник в сянката на едно крушово дърво. Едно бебе спи до нея. Сойър мисли, че детето е нейно — Марис се усмихна и добави меко. — С радост научава по-късно, че детето е малкото ѝ братче.

Паркър бе омагьосан от интонацията ѝ. Усети как той самият навлиза в тази сцена.

— Шарлот е най-красивата жена, която Сойър някога е виждал. Дългата ѝ коса е пусната свободно. Описанията на косата, на кожата, устните ѝ заемат целия абзац. Заради горещината тя е вдигнала полата до коленете си и е боса. Сойър е страстен млад мъж. Виждайки голите ѝ прасци и стъпала, той се възпламенява. Тя би могла да бъде и съвсем гола. Той е омаян от равномерното ѝ дишане, което повдига гърдите ѝ. Но във възхищението му от нея има и благоговение, сякаш тя е така недосегаема, както Божията майка.

Той би трябвало да се прояви като джентълмен и възпитано да се оттегли в мига, когато я е видял. Но вместо това остава и я гледа втренчено, докато не чува приближаването на един фургон, което означава, че се връща нейното семейство, което е отишло в града за припаси.

Шарлот не узнава, че Сойър я е наблюдавал как спи през този ден. Той никога не ѝ казва това, което аз мисля, че е много красиво от негова страна. Този спомен е толкова изключителен, че не може да го сподели дори с нея. Той е толкова изключителен, че Сойър си го припомня в деня на своята екзекуция. Преживява го отново, когато капакът се отваря под краката му. Тъй като това е бил повратният ден в неговия живот, той умира, преживявайки отново мига, когато за пръв път е видял Шарлот.

Паркър слушаше. Неподвижно. Интензивно поемайки всяка дума. Няколко мига след като тя спря да говори, те просто се гледаха. Никой от двамата не можеше да разпръсне това настроение, нито пък искаше.

Когато в края на краищата той заговори, гласът му звучеше необикновено дрезгаво:

— Вие би трябвало да бъдете авторът, Марис.

— Аз? Не — каза тя като поклати глава и леко се засмя. — Завиждам на тази дарба. Разпознавам я, когато я срещна у хора, надарени с нея, но аз съм само посредник, не и създател.

Той мисли върху това известно време, после каза:

— Знаете ли кое прави тази сцена толкова еротична?

Тя любопитно вдигна глава.

— Това, че той е имал такъв неограничен достъп до една жена, че е бил мислено толкова интимен с нея, без тя да знае.

— Да.

— Неговите очи и мисъл са докоснали това, което ръцете му и устните му са искали да докоснат. Не е видял много, но се е почувствал виновен, загдето изобщо е погледнал.

— Забраненото.

Той кимна и каза с още по-нисък глас:

— Най-силният възможен сексуален стимулатор. Което не е хубаво за нас. Което не можем да имаме. Което искаме толкова силно, че можем да го вкусим, но не можем да го докоснем.

Марис си пое накъсано дъх и го изпусна бавно. Усещайки едва сега за пръв път, че малко коса се е изплъзнала по врата ѝ, тя вдигна ръка, но като че ли не можа да поправи прическата си. Отново отпусна ръка на скута си, но не преди да спре за кратко на копчето, с което си бе играла преди. Този път просто леко го докосна с върховете на пръстите си, сякаш за да се увери, че то още е на мястото си. Но погледът на Паркър се спря на него и остана там.

Изведнъж тя се изправи в тясното пространство, което ги разделяше.

— Вече трябва да се връщам. Дъждът спря.

Не беше съвсем вярно. Проливният дъжд беше спрял, но все още леко росеше. Паркър не започна да спори. Остави я.

Почти.

Преди тя да направи и една крачка, той посегна и я спря с ръце. Ръцете му я хванаха точно под талията, стискайки тазовите ѝ кости, пръстите му обгърнаха ханша ѝ. Очите му бяха на едно равнище с примамващата ивица гола кожа между блузата и полата. Той бавно ги плъзна нагоре.

Тя бе свела поглед към него, стресната и обидена. Ръцете ѝ бяха вдигнати, с китките пред раменете, сякаш не беше сигурна къде да ги сложи и какво да прави с тях.

— Ние знаем защо ви целунах снощи, Марис.

— За да ме изплашите и да си тръгна.

Той сви вежди.

— Дори не си заслужава да спорим за това. Целунах ви, защото вие предизвикахте целия бар и изобличихте всички там, включително

и мене. Целунах ви, защото само като ви гледам, това ми причинява болка. Целунах ви, защото съм едно проклето копеле, а устата ви изглеждаше така подходяща за целувка. Чисто и просто ви целунах, защото исках. Това е нещо, което признавам, и вие знаете много добре. Но има един въпрос, който направо ще ме подлуди.

Очите му се впиха още по-силно в нейните и сякаш проникваха в тях.

— Защо ми отвърнахте на целувката?

ГЛАВА 12

Обаждането на Марис дойде в неподходящ момент, но Ноа помисли, че ще е по-добре да не я кара да подозира нещо. Макар че срещата му бе определена за след десет минути, той помоли асистентката си да го свърже:

— Скъпа! Толкова се радвам да те чуя.

— Чудесно е, че най-накрая мога да говоря с тебе — каза тя. — Отдавна не съм те чувала, гласът ми звучи странно.

— Странно?

— Ушите ми свикнаха с провлечения южняшки изговор.

— Бог да ти е на помощ.

— Нещо по-лошо, и аз дори се хванах, че употребявам южняшки изрази и свикнах с вкуса на вареното жито. Тайната е в многото сол и пипер и да го удавиш в масло.

— Ти продължавай с такава диета и ще ми се върнеш същинска дебелана.

— Не се учудвай, ако стане така. Това, което южняците не готвят с масло, го готвят с мазнина и бекон и всичко е ужасно вкусно. Ял ли си пържени зелени домати?

— Като в оня филм ли?

— И като в книгата. И двете са получили името си от съвсем реално нещо. Оваляни в царевично брашно, изпържени в мазнина и бекон, и са направо страхотни. Майк ме научи как да ги правя.

— Изключителният автор е и готвач?

— Майк не е авторът. Той е... Майк прави абсолютно всичко тук, с изключение на писането.

Ноа погледна часовника марка „Тифани“ на бюрото си и се запита кога ли ще може да прекъсне това излияние.

— Книгата скоро ли ще бъде готова? Как се работи с този автор?

— Той е талантлив, Ноа. Освен това е ужасно упорит, понякога е труден, а в други моменти — направо невъзможен. Но е предизвикателство, на което не мога да устоя.

— Значи пътуването дава резултат?

— Да. И ако няма нещо, за което да трябва да се връщам у дома, ще остана тук през уикенда и ще го храня лъжичка по лъжичка с конструктивна критика и насърчения. Няма причина да бързам с връщането си, нали?

— Освен това, че ми липсваш — не.

— Това, че ти липсвам, не е никак малко.

— Не бих искал да проявявам егоизъм и да те карам да се връщаш заради мене. От ентузиазма в гласа ти съдя, че много ти харесва пак да се занимаваш с редактиране.

— Ужасно много. А ти пишеш ли?

— Когато мога. Напоследък имах много работа с отчетите за второто тримесечие, но успявам всяка вечер да пиша по няколко часа — след кратка пауза той запита: — Нали няма да започнеш час по час да ме питаш за това?

— Не бих казала, че ще е час по час.

— Не забравяй, аз не работя това нещо по цял ден, Марис. Не мога да го поставя над отговорностите, които имам тук.

— Разбирам. Просто нямам търпение да прочета нещо ново от своя любим автор.

— Недей да затаяваш дъх. Може да мине известно време, а процесът не бива да се насилва.

— Идеята ти изкристализира ли вече?

— Натам върви — отговори той мъгляво.

— Каквото и да пишеш, ще си струва чакането.

— Ако имаш толкова много време да четеш развлекателни неща, с нас няма да се развличаш особено.

— Не се тревожи за това — каза тя през смях. — Задълбала съм до шия в този проект, освен другите ръкописи, които трябва да предавам следващите няколко месеца. И насън ще редактирам.

Това му хареса. Ако тя се разсейваше със своята работа, той щеше да бъде по-свободен и да посвещава повече време на финализирането на сделката с Уърлд Вю. Усещаше натиска на ултимативния срок, поставен от Морис Блум. Макар времето да беше страшно малко, той приветстваше това, че има определена цел, финиш, към който да насочи финалния си устрем.

Не бе изпаднал в паника, но определено усещаше прилив на адреналин всеки път, щом помислеше за това. Беше уверен, че ще може да се справи с крайния срок. Ако поради някаква причина не успееше, беше също толкова уверен, че ще може да убеди Блум да го удължи. Той твърде много желаше да получи „Мейдърли прес“, за да прави въпрос за няколко дни.

Междувременно, това беше идеалното време Марис да отсъства от града. Нейното отсъствие правеше още по-успешни неговите манипулации върху Даниел. Трябваше да се отнася извънредно внимателно към стареца. „Неуловимо“ беше ключовата дума. Само да спретнеше на Даниел нещо, той щеше да се бори против него до смърт. Но ако го подхванеше кротко, старецът можеше да промени намеренията си. Може би не толкова лесно, колкото мнозина други, но Ноа не се съмняваше в способността си в крайна сметка да отстрани всички съмнения, възникнали у тъста му, относно евентуалното сливане.

Отсъствието на Марис му даваше и повече време за Надя. Ако беше недоволна, тя се превръщаше в харпия, а ставаше извънредно недоволна, когато я лишаваха от времето и вниманието, които чувстваше, че заслужава.

— Нямам търпение да прочета тази книга, Ноа — каза Марис, въвличайки го отново в разговора им.

За какво говореше тя в последните пет минути? Потънал в собствените си мисли, той не бе запомнил и дума от казаното от нея. Не смяташе, че неговата разсеяност има особено значение.

— Авторът не сподели с мен докрай интригата — продължи тя. — Но мисля, че ще бъде добра.

— Щом ти мислиш, че ще бъде добра, значи ще бъде. Виж, скъпа, не ми се иска да прекъсвам разговора ни, но трябва да слизам долу след две минути.

— Какво ново има? — зададе въпроса, без да влага задна мисъл. Разговорите им в работно време по принцип бяха кратки.

— Имам среща с Хауърд, знаеш как цепи минутата на две — Хауърд Банкрофт беше главният съветник на „Мейдърли прес“ и началник на юридическия отдел. — Ако закъснея с една наносекунда, след това дни наред ще бъде вкиснат.

— За какво е срещата?

— Не мога да си спомня. Нещо във връзка с авторските ни права за чужбина, струва ми се.

— Не ми се иска да си навличаш гнева на Хауърд — каза тя. — Но има още нещо, за което исках да поговорим.

Той с труд потисна нетърпението в гласа си.

— Тогава ще му отделия време. Какво имаш предвид?

— Татко добре ли е?

— Така изглежда. Видях го снощи, говорихме пак тази сутрин.

— Идвал е в офиса?

— Не. Обади се, за да ме пита дали ще мога да се справя без него днес. Карах го да си вземе почивен ден, не само за днес, но и за цялата седмица. Тебе те няма тук, нямаме никакви определени срещи, с които да не мога да се справя сам. Идеално време е за него да се поотпусне.

— Ще му доскучае.

— Графикът му наистина е много претоварен. Каза, че планира да прекара сутринта в кабинета си, за да се справи с някои лични задачи, след това щял да обядва с някаква дърта вещица. Имали среща в „Четири сезона“.

— Обед с дърта вещица — повтори тя разсеяно. — Надявам се да не пие много вино.

— Със сигурност си е спечелил правото да обърне няколко чашки на обед, ако иска, Марис.

— Знам, но се притеснявам как ще се справи със стълбите у дома. С тия негови отслабнали стави...

— Трябва напълно да владее равновесието си. Разбирам те.

— Когато някой на неговата възраст падне и си счупи крака, случва се изобщо да не оздравее. Не може да си позволи да легне на легло.

— Ще помоля Максин да го наглежда.

— Не! Това ще е началото на Третата световна война — възкликна тя. — Той и без това е бесен, когато тя се държи с него като с бебе, а и ще ми се разсърди и на мене, че съм я помолила.

— Права си — каза той.

— Ами...

— Какво?

— Ами, щях да дам идея лично аз да поговоря с него за това. Поверително да го предупредя. Като мъж с мъж.

— Да — каза тя и в гласа ѝ прозвуча облекчение. — Този план ми харесва повече.

— Значи ще ида при него довечера и ще побъбрим.

— Благодаря ти, Ноа.

— Няма за какво. Нещо друго?

— Защо?

— Хауърд ме чака.

— О, съжалявам. Забравих. Не трябваше да те задържам.

— Глупости. Това беше важно — той искаше бързо да приключи разговора, но не искаше тя да се безпокои за Даниел. Притеснението можеше да я накара да ускори връщането си. — Марис, не се тревожи за Даниел — каза той нежно. — Той е един стар здравеняк. По-здрав, отколкото бихме допуснали. Наистина няма причина за тревога. Напоследък все повече прилича на себе си от преди няколко години. Вечно нацупен и кибритлия.

— Сигурна съм, че си прав. Това е, защото не съм с него. Започвам да си въобразявам разни неща и да се притеснявам.

— Съвсем ненужно, уверявам те. Сега ме извини, но наистина трябва да бягам.

— Предай извиненията ми на Хауърд. Кажи му, че си закъснял заради мен.

— Не се тревожи. Ще му кажа — той се изсмя. — Хайде, чао.

— Ноа — вметна тя, точно преди той да прекъсне. — Обичам те.

Той остана за миг изумен. После разсеяно, както подобава на предан, но зает съпруг, отвърна:

— И аз те обичам, скъпа.

Любовните излияния не означаваха нищо за него. Те бяха поредица от думи без никакво значение. На толкова много жени бе казал, че ги обича, само за да ги примами в леглото си. Бе изказвал на глас любовта си към Марис, когато я ухажваше, защото това се очакваше от него. Бе изповядвал любовта си към нея, за да спечели благословията на баща ѝ за брака им, и се бе представял за предан младоженец. Но в последните няколко месеца любовните му признания ставаха все по-редки и по-редки.

Обратно на него, Марис беше любяща натура. Бе чувствителна до невъзможност. Изразяваше любовта си поне по веднъж на ден и

макар да бе свикнал с това, все още той не усещаше никаква връзка с това чувство.

Това последно любовно изявление го накара да се замисли. Не самите думи му се сториха любопитни, а начинът, по който ги бе изрекъл. Това му бе прозвучало почти така, сякаш тя се опитваше да възстанови — в своя или в неговия ум — факта, че го обича. Нима изненадващото парти по случай тяхната годишнина не бе успяло да я убеди в неговата преданост? Тя още ли го подозираше, че ѝ изневерява?

Докато минаваше покрай асистентката на Банкрофт, кимайки едва забележимо на влизане в частния кабинет на съветника, той продължаваше да мисли за разговора с Марис. Разговорът повдигна въпроси, които изискваха повече размисъл. Нейното „обичам те“ бе изказано с нотка на отчаяние. Той трябваше да определи дали това означава нещо и какво точно.

Едно беше сигурно: тя нямаше да изказва любовта си към него, ако знаеше какво съдържа папката, която той внасяше в момента в офиса на адвоката.

— Здравей, Хауърд. Съжалявам, че закъснях — той продължи да говори бързо, за да не позволи на Банкрофт да му направи забележка за закъснението. — Говорих по телефона с Марис и тъкмо ѝ казвах, че ще получи този документ или утре, или другиден най-късно. Тя се е забила някъде на майната си, но ме уверява, че куриерските служби стигат и дотам.

Ноа седна без покана на тапицираното диванче и простря ръце на облегалката му в небрежна поза. Поглеждайки през прозорците зад бюрото на адвоката, той забеляза:

— Знаеш ли, Хауърд, не знам какво си направил, за да спечелиш този офис. Оттук се открива невероятна гледка.

Надменното му държание целеше да отклони Банкрофт от работата, която щяха да разискват. Но от опит знаеше, че дребният евреин не се оставя така лесно. Проницателното му изражение добавяше още десет години към възрастта му. Неговите пет фута и пет инча стояха солидно върху обувки с дебели подметки. Имаше плешива островърха глава с ясно очертана буца на темето. Обичаше широки тиранти и ги носеше с карирани панталони, независимо от сезона. На носа му бяха кацнали малки кръгли очила за четене. Хауърд Банкрофт

изглеждаше като гном. Или точно като това, което беше — хитър адвокат многознайник.

— Готов ли е документът? — запита Ноа, макар че въпросният документ лежеше съвсем открито на бюрото на адвокатата.

— Готов е — отвърна Банкрофт.

— Благодаря ти, че толкова бързо го приготви — Ноа се наведе напред и посегна към документа, но Банкрофт сложи осеяната си с вени и петна ръка върху него.

— Не бързай толкова, Ноа. Не ми се иска да ти го давам днес.

— Защо?

— Последвах насоките ти и съставих документа, както ти искаше, но... мога ли да бъда откровен?

— Това ще ни спести време.

— Не се реших да напиша документа така, както ти го уточни. Съдържанието му е смущаващо.

Адвокатът свали очилата и започна да ги бърше с голямата бяла кърпа, която извади от джоба на панталона си. Той я разтърси, за да я разгъне, и погледна към Ноа, сякаш бе развял бял флаг в знак, че се предава, а може би и точно това правеше. Хауърд Банкрофт не можеше да спечели тази битка.

— О? И какво е смущаващото? — Ноа придаде на гласа си рязкост в достатъчна степен, за да предупреди адвоката, че неговите, на Ноа, причини да иска този документ не подлежат на дискусия. Дори не биваше да бъдат поставяни за разискване.

Банкрофт обаче не схвана намека.

— Сигурен ли си, че Марис одобрява това?

— Помолих те по нейно искане, Хауърд.

— Защо тя смята, че подобен документ е необходим?

— Знаеш, също както и аз, също както и Марис, че книгоиздаването не е вече онази мирна благовидна индустрия, каквато е била преди един век. И в него, както навсякъде другаде, важат вълчите закони. Ако си стоиш тихо и мирно на мястото, все едно вървиш назад. Ако просто поддържаш статуквото, конкурентите ти те задминават и преди да мигнеш, си се озовал на последното място. Ние не искаме „Мейдърли прес“ да гълта праха на другите, нали?

— Тази реч ме разчуства, Ноа. Предлагам да я произнесеш на следващата конференция по продажбите, за да сплотиш редиците. Във

всеки случай не виждам как тези важни неща, които изтъкваш, се свързват с моя въпрос и този документ.

— Този документ — натърти Ноа, посочвайки към листа, лежащ мирно на бюрото — е нашият спасителен пояс. Книгоиздаването се променя постоянно и бързо. Но „Мейдърли прес“ трябва да бъде готово за всички непредвидени случаи. Ние трябва да можем да действваме бързо, така че щом се появи някаква възможност, веднага да я уловим.

— Без съгласието на Даниел.

Ноа си наложи тъжна маска.

— Ах, Хауърд, точно там е въпросът. И на Марис, и на мене ни се късат сърцата, че Даниел остарява. Това е тъжен факт, който бяхме принудени да приемем. Ако изведнъж му се случи нещо лошо, например някакъв удар, който може да го направи неспособен да взема делови решения, това пълномощно гарантира безпрепятствена приемственост и предпазва компанията да не изпадне в хаос.

— Аз нахвърлих предварителния вариант, Ноа. Знам каква е целта му. Знам също, че подобни документи вече отдавна съществуват. Личният адвокат на Даниел, господин Стърн, ги направи, когато Марис стана на двадесет и една години. Имам копия от тях във файловете си, затова знам, че тези документи включват завещание и както ти казваш, предвиждат всякакви непредвидени случаи. Ако се случи нещо нежелателно, на Марис ѝ е дадена пълна власт да осъществява всички решения на Даниел от негово име, лично и професионално.

— Аз знам предшестващите документи. Този е различен.

— Наистина. Той надминава останалите. Той също така дава на тебе юридическа сила да вземаш решенията на Даниел вместо него.

Ноа си придаде оскърбен вид.

— Да не би да намекваш, че се натрапвам...

— Не — Банкрофт вдигна ръце, насочил длани навън. — И Даниел, и Марис ми споменаваха нуждата да включат и тебе в документите, които им дават юридическа власт. Тази отговорност обаче би трябвало да падне върху господин Стърн, а не върху мене.

— Ти си по-подходящ.

— За кого?

Ноа го изгледа яростно.

— Какво друго намираш толкова смущаващо, Хауърд?

Адвокатът се поколеба, сякаш знаеше, че няма да е благоразумно да продължи, но явно убежденията му надделяха над предпазливостта.

— Надушвам измама. Оставам с впечатлението, че всичко това се върши зад гърба на Даниел.

— Той даде благословията си. Самият ти го каза преди по-малко от тридесет секунди.

Явно разстроен, Банкрофт прокара ръка по буцата на темето си.

— Тревожи ме също това, че трябва да издавам подобен важен документ, когато не е бил подписан в мое присъствие.

— Казах на Марис, че отказвам да го подпиша, докато тя не го подпише — каза Ноа. — Държах твърдо на това. Нейният подпис ще бъде заверен нотариално в Джорджия. Когато документът се върне, аз ще го подпиша. Щом тя се върне, ще се срещнем с Даниел. Честно казано, мисля, че той ще посрещне с облекчение този свършен факт. Никой не обича да мисли, че може да стане физически недееспособен или да умре. Той ще се радва, че сме го освободили от тази отговорност.

— Никога не съм виждал Даниел Мейдърли да се огъва пред реалностите на живота, независимо колко са тъжни — възрази Банкрофт. — Но като оставим това настрана, защо не почакаме, докато Марис се върне, и да направим всичко наведнъж? Обясни ми защо толкова бързаш?

Ноа въздъхна, сякаш овладявайки изплъзващото му се търпение.

— Нейното заминаване е една от причините Марис да иска да бъде свършено с пълномощие. Тя работи с един саможив автор. Докато ръкописът му не бъде завършен, тя често ще отсъства, няма да я има в града за продължително време, което не може бъде точно определено отнапред. Случват се всякакви работи, Хауърд. Самолетни катастрофи, сблъсквания на коли, внезапно заболяване. Ако се случи нещо извънредно лошо, тя иска „Мейдърли прес“ да бъде предпазено.

— Затова ли документът става валиден и само с твоя подпис?

Ноа изрече със стиснати зъби:

— Казах на Марис, казвам и на тебе — няма да го подпиша, докато нейният подпис не бъде на място.

Банкрофт го изгледа продължително, после поклати глава.

— Съжалявам, Ноа. Искам Марис да потвърди, че желае именно този документ, и дори тогава бих я посъветвал да премисли отново.

Условията в него са в разрез с общоприетото и влизат в противоречие с нормите на предпазливостта. Работил съм дълго време за семейство Мейдърли, те разчитат на мен винаги да действам в техен интерес. Следователно, сигурен съм, че разбираш моята предпазливост.

— Която е напълно ненужна, освен че и съвсем очевидно ме оскърбява.

— Дори и така да е.

— Добре. Обади се на Марис.

Той махна с ръка към телефона. Беше блъф, но си залагаше главата, че Банкрофт няма да се обади.

— Или още по-добре, Даниел си е днес у дома. Помоли го да дойде и да прегледа документа.

— Аз бих искал отново да се запозная с оригиналните им документи, преди да се срещна с някой от двамата. И докато нямам възможността да го направя, не бих искал да им губя времето — Банкрофт сложи ръце върху пълномощното с жест, който говореше сам по себе си. — Ако Даниел или Марис не ми се обадят и не ме упълномощят, аз не мога днес да ти предам този документ.

Ноа му отправи тежък поглед, после се ухили. Захили се още по-широко. Всъщност беше се надявал на патова ситуация между него и Банкрофт. Беше се надявал, че това джудже няма да капитулира толкова скоро и да му развали удоволствието. Дотук всичко свършено беше само подготовка към големия финал. Сега щеше да му се наслади изцяло.

— Добре, Хауърд — каза той с едва прикривана заплаха. — Ти май ме подозираш в корпоративна измама.

— Не те подозирам в подобно нещо — отвърна адвокатът.

— Това е добре. Облекчен съм да го чуя, защото никак не би ми се искало да ме подозираш в двойна игра. Това според мен е отвратително, нали? Двойна игра. Предателство. Нелоялност към собствената фамилия. Към собственото ми предприятие.

Ноа не преставаше да гледа адвоката в очите, докато отваряше папката, която бе донесъл със себе си. Положи я внимателно на бюрото и я бутна към Банкрофт, който я загледа недоверчиво като човек, който трябва да свали капака от кошница, в която знае, че има навита кобра. След цяла една минута осезателна тишина и ужас адвокатът отвори папката и започна да преглежда документите.

— Кой да помисли това, Хауърд? — каза Ноа. — Майка ти е чукала нацисти.

Тесните рамене на Банкрофт се приведоха.

— Виждаш ли, Хауърд, знанието е равностойно на власт. Направих си труда да науча всичко за хората около мене, особено за тези, които могат да ми навредят. Разследването на твоето минало ми струваше доста пари, отне ми ценно време, но трябва да кажа, че получих повече, отколкото се бях надявал.

Посетих майка ти в старческия дом, където си я затворил. След малко извиване на ръцете тя ми призна срамната си тайна и срещу една символична сума една помощничка записа всичко дума по дума. Майка ти го подписа. Виж, познаваш ли подписа ѝ тук на последната страница? Там тя беше толкова слаба, че едва държеше писалката. Честно казано, не бях учуден, че е умряла след няколко дни.

Историята ти е добре позната, Хауърд, но аз бях зашеметен. Тя е била на двадесет и три години, когато била извлечена от дома си в Полша. Останалите от семейството ѝ, братята ѝ, сестра ѝ, родителите ѝ били изправени до стената и разстреляни. Тя имала късмета да бъде транспортирана в концентрационен лагер.

По това време в Стария свят двадесет и три години са били границата на моминската възраст. Майка ти попречила на по-малката си сестра да се омъжи за един свой пламенен почитател, защото тя още не се била омъжила. Неспособността ѝ да привлече някой мъж създавала забележима пукнатина в семейството. Но в лагера тя получила много внимание от мъжете. От пазачите. Нали разбираш, Хауърд, майка ти предлагала оная си работа срещу живота си. Цели пет години. Започнало да ѝ харесва това, което получава. И започнала да си го търси. Тя би могла да влачи жалко съществуване наред с другите затворнички, да ѝ бръснат главата, едва да оцелява с хляб и вода, да живее във всекидневен страх за живота си. Но не, тя се чукала в удобни квартири. Хранела се добре. Пиела вино. Веселяла се с нацистите. Тя била лагерната курва. И заради това я презирали.

Е, чудно ли е, че си е сменила името, измислила си фиктивна история, когато емигрирала в Америка?

Тази история, която разказала на участника в еврейската съпротива, който пожертвал живота си за нея и нероденото ѝ дете, била сладка, но свършено невярна, както ти самият си открил... на колко?

На седем? На осем? Достатъчно голям, за да прозреш същината на обвиненията, хвърлени върху нея. Дошъл си един ден от училище и си запитал майка си защо всички те ругаят и те наричат с грозни епитети. Точно тогава тя решила да се премести.

Ръцете на Хауърд Банкрофт трепереха толкова силно, че когато този път свали очилата си, той ги изпусна на бюрото. Закри очи и изпъшка.

— Тя не можела да бъде сигурна кой от лагерните пазачи е твоят баща. Нали разбираш, пред толкова много мъже си била вдигала краката. Но подозирала, че е оня офицер, който си теглил куршум в главата часове преди съюзническите войски да освободят лагера. Ти си се родил след четири месеца. Вече е било късно да те абортира, предполагам. Или може би е имала особена слабост към този офицер. Чувал съм, че дори курвите имат чувства.

Хауърд, Хауърд, каква отвратителна тайна си имал. Не мисля, че еврейската общност ще те гледа с добро око, ако знае, че майка ти с удоволствие е обслужвала мъжете, които са ги карали в газовите камери, и че баща ти е давал заповеди хиляди от техния народ да бъдат измъчвани и убивани, нали?

Като се има предвид как си защитавал каузата на оцелелите от холокоста, те може да сметнат твоя кръстоносен поход за лицемерие. Приятелите ти в Израел — които са мнозина, както узнавам — ще се отдръпнат от тебе. В жилите ти тече опетнената кръв на една курва предателка и един арийски убиец.

Сега можеш да ми кажеш: „Не може да се докаже“. Но реакцията ти е достатъчно доказателство, нали? Освен това, аз нямам нужда да го доказвам. Слухът сам по себе си е напълно достатъчен да разруши репутацията ти на добър евреин. Дори намекът за нещо толкова срамно би ти нанесъл непоправима вреда.

Семейството ти ще бъде разклатено. Защото дори жена ти и децата ти вярват в измислицата, която вие с майка ти сте съчинили. Потръпвам, като си помисля какво въздействие може да има това върху тях. Представи си, че трябва да обясняват на твоите внуци, че дядо им започнал живота си като нацистка издънка. Никой никога повече няма да те уважава и да ти вярва. Ще живееш в срам, като лъжец и предател на твоята религия и своята раса, също както майка си.

Хауърд Банкрофт плачеше, скрил лице в дланите си, цялото му тяло се тресеше така неудържимо, сякаш беше паралитик.

— Разбира се, още никой не знае — продължи Ноа с повишен тон. Стана, взе папката си и онази с пълномощното. — Аз мога да пазя тайна. Господ ми е свидетел — и прекръсти гърдите си. — Във всеки случай, сигурен съм, че разбираш моята предпазливост — каза той, подигравайки се с по-раншните думи на адвоката. — Копие от изповедта на майка ти се намира в моя сейф. Друго копие стои у адвокат, когото наех единствено за тази цел. Той е безскрупулен, тайнствен индивид и никак не обича евреите.

Ако ми се случи нещо нежелателно, той е получил строги инструкции да разпространи подписаното от майка ти признание във всички синагоги, във всички околни окръзи. Това ще бъде твърде интересно четиво, не мислиш ли? Особено пасажите, където си признава, че е правила свирки на есесовците. Някои от тях са били прекалено високомерни, за да се сношават с еврейка, но явно фелациото не е влизало в сметката.

Ноа се запъти към вратата. Макар адвокатът да не бе направил никакво усилие да стане, а продължаваше да плаче, Ноа каза:

— Не, не, Хауърд, не си прави труда да ме изпращаш. Всичко хубаво.

ГЛАВА 13

— Заминавате си утре?

— Сутринта — отвърна Марис. Тя се озърна нервно из солариума, избягвайки да погледне Паркър. — Майк уреди един кораб да дойде да ме вземе. Имам полет в девет и тридесет от Савана и в Атланта правя връзка за летище „Ла Гуардия“.

— Приятно пътуване.

Навъсеното му изражение подсказваше, че се надява пътуването ѝ да бъде далеч от приятното.

Сега виждаше Паркър за пръв път през този ден. Сутринта се бе промъкнала в кухнята, за да хапне набързо някаква студена зърнена закуска, изобщо не бе обядвала, а после бе помолила Майк да ѝ донесе сандвич във вилчката за вечеря. Използваше работата си като извинение за усамотяването си. Искаше още веднъж да прочете ръкописа абсолютно съсредоточена, без никакво разсейване. Майк бе приел обяснението. Поне се бе престорил, че го приема.

Ако намусената физиономия на Паркър подсказваше нещо, тя бе постъпила умно, като цял ден се бе държала на разстояние. Той ѝ се стори в лошо настроение, готов за битка. Колкото по-скоро кажеше каквото имаше да казва, за да си тръгне, толкова по-добре.

— Преди да си замина — започна тя, — мисля, че би трябвало да поговорим още веднъж за ръкописа. Употребих по-голямата част от деня, за да го оценя повторно.

— Да го оцените повторно. Така ли го наричаме?

— Кое наричаме?

— Това, че ме избягвате.

Добре. Той искаше битка. Защо да го разочарова?

— Да, избягвах ви, Паркър. Можете ли да ме обвинявате? След...

Тя прекъсна, когато Майк се появи с един поднос.

— Пресен сладкиш с круши — обяви той.

Паркър стана още по-мрачен.

— Как така няма сладолед?

— Искаш да се разтопи, преди да мога да ти го поднеса?

— Божичко...

Майк положи подноса на масата, после се оттегли в кухнята, мърморейки си, че всички днес са ужасно кисели. Върна се с една кутия ванилов сладолед, която разпредели върху порциите димящ сладкиш.

— Ще си го ям в стаята — каза той, вземайки една от купичките.
— Довечера дават по телевизията панорама на филми с Бет Дейвис. Ако на тебе ти трябва нещо, можеш сам да си го донесеш — каза той на Паркър. — Марис, ако имате нужда от нещо, само почукайте на вратата. На горния етаж. Първата врата вдясно.

— Благодаря, Майк. Не мисля, че ще трябва да ви безпокоя. Сладкишът е чудесен.

— Приятен апетит.

След като Майк ги остави, Паркър нападна своята порция сладкиш и сладолед така, сякаш му бяха личен враг. Когато свърши, пусна лъжицата в празната купичка и тя изтрака шумно, после върна купичката в подноса и придвижи количката си до бюрото с компютъра.

— Искате ли да прочетете това, над което работя?

— Разбира се, искам да го прочета.

Докато принтерът изкарваше новите страници, Марис ядеше своя сладкиш. Стиснала в ръце купичката, тя бавно тръгна покрай претъпканата с книги лавица, четейки заглавията в огромната колекция на Паркър.

— Обичате криминалетата.

Той извърна глава.

— Ако са добре написани.

— Сигурно мислите, че Макензи Руун пише добре.

— Той е чудесен.

— Само чудесен? Имате цялата серия за Дек Кейтън.

— Чели ли сте нещо от тях?

— Някои, не всички — тя извади една от книгите и я прелисти.

— Искаше ми се ние да ги бяхме публикували. Продават се като топъл хляб.

— Защо според вас?

— Вие защо ги харесвате?

Той се позамисли.

— Повърхностни са, но забавни.

Тя кимна.

— Милиони читатели в цял свят мислят точно така. Персонажът на Дек Кейтън се харесва и на мъже, и на жени и защо не? Той е независим и богат. Детективската работа е само хоби за него. Живее на приказен кораб, кара бързи коли, лети със собствен реактивен самолет. Чувства се удобно както в смокинг, така и в дънки.

— И още по-удобно се чувства извън тях.

— Сигурно сте чели книгата за убийството в нудистката колония. Той се ухили.

— Моята любимка.

— Защо ли не се учудвам?

— И ако се върнем към персонажа...

Тя облиза разсеяно няколко капки разтопен сладолед от лъжицата си.

— Дек Кейтън е добре обрисован. Очарователен е, остроумен, с приятна външност, той е...

— Побъркан.

— Понякога да. Побъркан с главно П. Но е описан така интригуващо, че читателят му прощава недостатъците. Авторът му позволява да бъде човек като другите и читателите оценяват това, идентифицирайки се с него. Макар да е въоръжен, опасен, с груб език, Дек е вътрешно уязвим.

— Защото жена му е починала.

— Точно така. Споменава се, но не съм прочела точно тази книга.

— Първата от серията — обясни той — „Инцидент по време на ски“. Той я предизвикал да се състезават в спускане и тя се блъснала в дърво. Аутопсията показала, че била бременна на няколко седмици. И двамата не знаели. Би трябвало да я прочетете.

— Със сигурност ще я прочета — тя почука с лъжицата по предните си зъби. — Виждате ли как авторът изгражда основанието за уязвимостта на Дек? Читателите могат да му съчувстват заради този трагичен и фатален инцидент.

— Говорите като редактор.

Тя се засмя.

— По навик, предполагам.

— Много сте мислили върху това.

— Аз анализирам всеки бестселър. Особено тези на конкурентите. Искам да знам защо Дек Кейтън раздвижва такава положителна струна. Част от работата ми се състои в опита да предскажа какво иска да четете публиката.

Тя облиза до дъно купичката със сладкиша.

— Но това не ме прави по-малко запалена по книгите. Като оставим настрана мотивацията на персонажа, Дек е вашият основен грандиозен герой на действието, който никога не пропуска да разреши тайнствения случай, да накаже лошия и да легне с мацето.

— И да го накара да свърши.

Марис захлопна решително книгата и я сложи на мястото ѝ сред другите. Бе казал това само за да я предизвика и бе успял. Но проклета да бъде, ако го покаже.

— Както казах, той се харесва еднакво и на мъжете, и на мацките.

Нарочното умалително го накара да се усмихне, но той го пропусна без коментар.

— Коя е вашата любима книга от серията?

— „Съдбовни пари“.

Той направи гримаса.

— Сериозно? В тази книга малко му остава да се превърне в някакъв вкиснат мърморко.

— Защото е показал повече чувствителност спрямо женския характер ли?

Паркър мрачно положи ръце на сърцето си.

— Той се е свързал със своята женска страна.

— Но скоро се е осъзнал. Към края на книгата отново става безпогрешният манипулатор, какъвто всеки мъж иска да бъде.

— Издигна ли се до висотата на вашата фантазия?

— Дек Кейтън ли?

— Съпругът ви. Книгата му е изиграла ролята на искра за живота на вашата фантазия. Неговото представяне в леглото стигна ли — достига ли — висотата на вашите очаквания?

Марис го изгледа право в лицето.

— Паркър, това е неуместен въпрос.

— Което означава, че не се е издигнал.

— Което означава, че не ви влиза в работата. Вашето любопитство към личния ми живот няма нищо общо. Точно затова не исках да оставам насаме с вас снощи, както и целия вчерашен ден. Онова, което се случи в памукочистачната, ме накара да се чувствам неудобно. Аз съм омъжена.

— Какво се е случило в памукочистачната? Не си спомням нещо, което да се е случило там, и да ви компрометира в качеството ви на омъжена жена.

Престорената му невинност я вбеси, но тя нямаше да му даде удовлетворението да я покаже. Вместо това смени тактиката и си придаде безразличен вид, оставяйки празната купа върху подноса на масата.

— Вие придадохте прекалено голямо значение на онази целувка, Паркър. Запитахте защо съм я позволила и тъй като изглеждате объркан по този въпрос, нека се изясня. Позволих, защото да се боря с вас би било недостойно и смуцаващо и за двамата ни. Количка за голф не е място, където да се впускам в борба, за да запазя добродетелта си. И нито за миг не се заблуждавайте да мислите, че съм се уплашила от вас — тя го стрелна с остър поглед. — Бих могла да ви надмина.

— Ау! Това боли, Марис. Сега вече не се биете по правилата.

— Това е единственият начин на борба, от който според мене разбирате.

— Това е единственият начин на борба. Точка.

— С други думи, какъв е смисълът да се биете, ако не се биете за победа?

— Улучихте — отсече той. — Победа на всяка цена. Независимо какво струва, независимо какво трябва да направиш. Аз научих — или по-скоро ми втълпиха — този урок. Ако искаш да излезеш на върха, трябва да искаш да изминеш разстоянието.

Макар че разпаленият тон, с който говореше по тази тема, я заинтригува, тя забеляза в очите му един опасен блясък, който я предупреди, че е по-добре да не се рови.

— Исках да работя заедно с вас върху „Завист“. Ако една нищо незначеща целувка ми е била пропусъкът към тази възможност, цената беше доста малка. Не можем ли да оставим зад себе си този детински епизод и да се съсредоточим върху това, заради което най-вече съм дошла тук? Вашата книга и моето желание да я купя.

— За колко?

Досега въпросът за парите не беше поставян и тя се стресна.

— Не съм мислила.

— Добре, помислете.

— Още не е дошло времето.

— За вас може би, но не и за мене.

— Не съм видяла завършения ръкопис, Паркър. Аз не сключвам договор, докато нямам целия ръкопис.

— А аз няма да си блъскам главата да довършвам книга, която в крайна сметка може да отхвърлите.

— Съжалявам, но по такъв начин действа системата.

— Не и моята система.

Новоразпечатаните страници бяха натрупани в скута му. Тя нямаше търпение да ги прочете, но той бе стиснал здраво зъби и явно нямаше намерение да отстъпва.

— Можем да направим компромис.

— Слушам — каза той.

— Склонна съм да ви отпусна разумен аванс, след като видя разработения сценарий.

— Не става. Не искам да разработвам сценарий.

— Защо?

— Защото ми харесва да пиша спонтанно, без предварителен сценарий.

— Няма нужда да се придържате строго към него. Ако ви хрумне някоя по-добра идея, няма да ви карам да се връщате към сценария. Искам само една обща представа накъде ще поведете историята си. Нещо като скица на интригата.

— Това ще развали изненадата.

— Аз съм вашият редактор. Няма нужда да бъда изненадвана.

— Разбира се, че има. Вие сте първо читател, а след това редактор. Вие най-напред сигнализирате дали книгата е добра или е боклук. Криволиците на интригата са от съществено значение за нейното добро качество. Освен това аз по-скоро бих насочил енергията си към самата история, отколкото да пиша някакъв глупав сценарий.

— Подканвам ви да побързате, Паркър, за ваше добро, както и за мое.

— Няма да го направя.

— Звучите ми като Тод.

— Като Тод?

Тя отиде до масата, където бе оставила своя екземпляр от ръкописа на „Завист“.

— Да видя. Мисля, че е в шеста глава. Не, в седма. Сцената между него и Рорк. Той казва на Рорк, че професор Хадли е предложил промени в поведението на неговия персонаж спрямо баща му, и Рорк смята, че предложението е уместно.

Тя се зачете в текста.

— Ето тук. Деветдесет и втора страница. Тод казва:

„Когато нашият уважаван професор пише книга, той може да прави със своите персонажи каквото си иска. Ти можеш да правиш с твоите каквото си искаш. Но това са си моите персонажи. Аз съм ги създал. Аз знам какво ги движи. Няма да ги променя, за да се приспособя към Хадли. Не. Не, сър. Няма да го направя.“

Тя вдигна очи към него.

— Добре. Значи ще оставя Тод да говори вместо мене — сви той рамене.

— Господи, колко сте упорит!

Те се гледаха един друг, докато той накрая запита:

— Искате ли да чуете какво написах днес, докато вие бяхте заета да ме избягвате?

— Разбира се, че искам... вие казахте да чуя? — пренебрегна тя сарказма му.

— Мислех да ви ги прочета, защото е много нечетливо. Пишех бързо. Не съм се занимавал да слагам главни букви и разни пунктуации и такива неща. Седнете.

Тя потъна в дълбоките възглавници на едното плетено кресло, събу сандалите и подви крака под себе си. Той приближи количката си към нея, дръпна спирачката и нагласи лампата, така че светлината да пада върху страниците. Извън този малък светъл кът стаята оставаше абсолютно тъмна.

— Послушах съвета ви, Марис, и увеличих ролята на момичето. То влиза и в други сцени, но тази между нея и Рорк се разиграва вечерта след неговата злополучна среща с Хадли. Професорът отлага срещата им за след Деня на благодарността. Рорк се връща в общежитието, измъква Тод от койката и както вие предложихте, започва да му избива майтапчийското настроение от главата. Няколко момчета от общежитието прекратяват сбиването. Рорк се отървава с разцепена устна и окървавен нос. Тод се извинява.

— Извинява ли се?

— Извинява се. Казва, че е помислил, че това би могло да бъде хубава, ефикасна шега, но не е помислил какво ще стане, ако скара Рорк с Хадли. Допускал, че на Рорк няма да му се размине мърмрето, но че Хадли след това ще си изкара консултацията.

— Тод искрен ли е?

— Нямаме причина да подозираме друго, нали?

— Не. Предполагам, че не.

— Добре. Значи Рорк приема обяснението на Тод и извинението му, но все още е вбесен. В отвратително настроение. Обажда се на момичето и си урежда среща с нея за вечерта. Казва й, че много иска да я види, че е имал отвратителен ден, такива работи.

— Има нужда някой да го утеши.

— Съвършено вярно — Паркър прелисти още няколко страници, пускайки ги след това на пода отстрани на количката. — Тия можете сама да си ги прочетете. А, нарекох момичето Лесли.

— Това ми харесва.

— С две думи, Рорк я води на автокино. Купуват си сандвичи с чили и вишнев сироп.

— Много се е охарчил.

— Е, не бъдете толкова строга с него. Средствата му са ограничени. Освен това той много обича сандвичи с чили и вишнев сироп.

— Съжалявам. Продължавайте.

— След като хапват, отиват до езерото. Рорк паркира. Остава радиото да свири. Тишината не им изглежда неестествена. Да видя... да, тук.

„Тишината, която го обгръщаше, беше успокояваща и нежна като майчина гръд. Целият му ден беше низ от хаотични събития, стряскащи поредици от начала и спирания. Между изблиците на гняв той бе преживял смазващо разочарование от приятеля си и от себе си.“

— Добре.

— Благодаря — отвърна той разсеяно, продължавайки да плъзга очи по страниците. — Цялата вечер Лесли е необикновено потисната, не прилича на себе си. Рорк си мисли, че киселото му настроение може да е заразително, че я е прихванало. Докато са яли сандвичите, са говорили за всевъзможни глупости. Сама можете да си ги прочетете.

Той прокара пръст по страницата, докато не намери пасажа, който търсеше.

— Добре, чуйте.

— Слушам.

„Пълната луна беше увиснала ниско над хоризонта и се отразяваше във водата под такъв остър ъгъл, че трептящите светлинни петна се простираха по цялата ширина на езерото. Но светлината, която тя хвърляше, беше хладна. На отсрещния бряг извисяващите се борове и обезлистените дървета покрай тях не помръдваха в тихата нощ, неловки и смълчани, като офорти на фона на небето, което точно днес бе станало съвършено зимно.“

— Харесва ми.

— С две думи, разговорът им е насилен, неестествен. Когато са излезли от автокиното, Лесли не е запитала Рорк къде отиват. По пътя към езерото тя дори не е гъкнала... Господи, аз ли съм написал това? — извади един червен молив от джоба на ризата си и зачеркна този ред. — Но сега мълчанието ѝ започва да лази по нервите на Рорк. Той иска да знае какво мисли тя.

Паркър отново зачете текста.

„Рорк се въздържах да задава въпроси, докато не усети непоносима тежест в гърдите.

— Защо си толкова тиха? — тонът му би могъл да я раздразни. И него би го раздразнило, ако някой, който цялата вечер се е държал като конференсие, изведнъж неусетно започне да го обвинява, че е източник на някакво неразбираемо усложнение.

Но когато Лесли се обърна към него, той видя по лицето ѝ само доброта. Разбиране, вместо заинатяване. И изведнъж на Рорк му мина мисълта, че тя е невъзможно красива.

Първият път, когато я бе видял, я бе преценил като хубавичка. Пълнеше окото. Той и момчетата, с които беше тогава, я бяха забелязали сред тълпата студентки. Бяха я похвалили и бяха подмятали неприлични забележки относно физическите атрибути, за които мъжете правят винаги неприлични забележки. Бе събрала много точки.

Но тази вечер за него тя бе красива по начин, който нямаше нищо общо с приятното съчетание на чертите или с пропорциите на фигурата ѝ. Излъчваше красота, която извираше не само от безупречната ѝ кожа и се срещаше порядко от изключителните ѝ сини очи. Излъчваше красота, която нямаше конкретен измерител. В стандартите на съвременното общество тя нямаше особена стойност. Не беше изтънчена и хладна, а домашна и топла. Караше го да се чувства обичан и приеман въпреки недостатъците му, въпреки всичко. Тази вечер Лесли беше красива точно така, както човек очаква, че ще бъде красив неговият партньор в живота.“

Когато Паркър спря да чете и вдигна очи към нея, Марис само леко кимна и му даде знак да продължи.

— Лесли го пита какво му се е случило днес, та е толкова мрачен. Нещо подобно.

Паркър пусна и тази страница до облегалката на количката и намери мястото на следващата, откъдето искаше да започне отново да

чете.

„Рорк говори цели десет минути. Думите изригваха в нескончаем поток, сякаш цял ден подсъзнанието му ги бе избирало и подреждало в ред, който щеше да ги направи да звучат възможно най-внушително и най-красноречиво да изразят разочарованието му.

Но в края на краищата отчаянието му изби в гняв. Той облече в думи жестокия вътрешен спор, който бе имал със себе си, спора, който обосноваваше гнева му към Тод.

— Майната им на извиненията! — и стисна здраво ръката си в юмрук. — Не може толкова лесно да поправи вредата, която ми причини.

Когато престана да си излива гнева върху Тод, той започна да ругае надутия професор, задето е толкова безмилостно копеле, и в същото време изразяваше страха си, че никога вече няма да си възвърне отношенията с Хадли, че ръкописът му ще получи лоша оценка.

Думите най-накрая се оттекоха и съвсем спряха. Рорк отново замълча и се сви в якето си не заради топлината, която му даваше, а от срам, че е говорил като някакво ревливо бебе.“

Паркър отново вдигна глава и погледна към Марис.

— Е? Да го хвърлям ли на боклука или да продължавам?

— Продължавайте. Моля.

— Ще се върна на реакцията на Лесли.

Той се зарови отново в ръкописа и прочете:

„Тя изчака пушекът на гнева му да се разнесе, когато започна да се усеща, че студът отвън прониква в колата. Дъхът ѝ образуваше облачета помежду им. Тя заговори тихо, като на възбудено животно, което за миг се е укротило.

— Това, което се случи днес, е хубаво, Рорк.

Той изсумтя и я изгледа накриво.

— Хубаво? Как, за Бога, ще е хубаво? Не че вярвам в Бога.

Знаеше, че тази атеистична забележка няма да ѝ хареса. Тя беше искрено религиозна и се обиждаше, когато някой се шегуваше с религията. Обикновено му прощаваше подобни шегу, но го молеше да запази непочтителните коментари за себе си. Този път реши да ги пренебрегне.

— Причината, поради която приемаш това толкова силно, е, че твоят ръкопис означава много за тебе — това беше хубаво. Той искаше да чуе още. — И понеже означава толкова много за тебе, ти ще успееш. Ако можеше да отминеш с пренебрежение недоразумението с професор Хадли или да му се посмееш, тогава щях да те посъветвам да помислиш отново за избора на кариерата си. Би могъл да пренебрегнеш този инцидент само ако наистина не беше запален по писането. Това, което се случи, показва дълбочината на твоята страст. Това, че си съкрушен от случката, показва до каква степен си обладан от желанието да пишеш, и то да пишеш добре. Ударили са те там, където най-много те е заболяло, което потвърждава, че правиш това, за което си бил роден да правиш — тя се усмихна. — Аз нямам нужда от потвърждение. Но може би ти имаш. И ако е така, значи този опит си е струвал цялата тревога, която ти е причинил — тя взе ръката му и я стисна в своите. — Помисли за това, Рорк, и ще разбереш, че съм права.“

Когато Паркър спря да чете, Марис каза:

— Момиче със силна интуиция.

— Мислите ли?

Тя кимна, забелязвайки, че има още листи в скута му, и запитва:

— А как реагира Рорк?

— Както повечето мъже реагират във всяка емоционално натоварена ситуация.

— Тоест?

— В зависимост от това дали имаме основание да се чувстваме зле или добре, искаме или да размажем някого, или да нацелуваме някого.

ГЛАВА 14

Марис се прокашля.

— Предполагам, че на Рорк не му се е искало да размаже някого.

— Нали вие предложихте да опиша по-подробно връзката им?

— Точно така.

— Добре... Те се целуват и всичко става предсказуемо. Рорк разкопчава палтото ѝ, сгушва се на гърдите ѝ. Тя му дава достъп до малка част от кожата си. „Каdifено топла, ароматна женска кожа“, така пише тук. Ще поработят над това.

И си отбеляза нещо.

— Той гали гърдите ѝ. За първи път, откакто са започнали да се срещат, използва устата си. Целува зърната ѝ, показва ѝ какво е възбудата, открива ѝ приятните възможности, които имат мъжът и жената, стига да решат да ги изследват.

Сърцето на Марис заби ускорено.

— Нейното ухание. Нейният дъх. Усещането за нея на езика му. Съчетано с неприятностите от деня. Той вече примира. Затова отвежда ръката на Лесли в дънките си и деликатно казано, тя му върши „ръчна работа“.

— На това ли казвате „деликатно казано“?

Дрезгавата нотка в гласа ѝ го накара да вдигне глава и той я изгледа.

— В сравнение с някои произволно избрани фрази, както и да ги подберете, това е доста деликатно. Така е.

— Добре.

— Рорк ѝ казва, че я обича.

— Сериозно ли говори?

— В този момент ли? От цялото си сърце.

Строгото лице на Паркър я накара да се засмее.

— Сигурна съм. Ами Лесли как реагира?

— А — каза той и сви вежди. — Както излиза, тази „ръчна работа“ е нейният подарък за сбогуване. Тя го напуска.

— Точно в този момент?

— Да. Така е, черно на бяло.

— Хм. А дали го напуска поради причините, изложени в първата чернова?

— Да.

— Значи се проявява доста мило? И е умна. Колкото и да я боли, тя прави онова, което осъзнава, че е най-доброто и за двамата, особено за Рорк. Мисли най-напред за него и за неговата кариера.

— Може би. Но трябва да ви кажа, Марис, когато мъжът току-що е свършил, за него е страшен удар жената да стане и да си отиде.

— Предполагам.

— Да, така е — каза той, кимайки многозначително. — Питайте, който и да е мъж.

— Ще се доверя на думите ви.

— Според Рорк тя е една безсърдечна кучка. Той няма нужда от нейната милостиня, а и коя, по дяволите, си мисли, че е тя? Той е добър и... със смачкана физиономия — Марис понечи да възрази, но Паркър вдигна предупредително пръст. — Поне в началото — прелисти останалите страници. — Да продължавам ли?

— Моля.

— Денят е започнал зле и завършва свършено гадно.

„Той помисли дали да не се напие, но не видя причина. Разочарованията му от днес щяха да го преследват и утре и не би трябвало да се изправя срещу тях с болезнен махмурлук в главата.

Освен това нямаше никакво оправдание да се напие. Мъжът прави това само ако има какво да чества... или какво да оплаква. Човек можеше да си позволи да оплаква някоя катастрофа, която му се е стоварила неочаквано на главата като Божие възмездие или каприз на съдбата. Но да съжالياва заради собствената си вина — това не даваше на мъжа подобно право. Отговорността за това, че сам се е поставил в отвратителна ситуация, не можеше толкова лесно да бъде премахната.

И колкото и да му се искаше да стовари вината за сегашното си нещастие върху Лесли, Хадли или Тод, Рорк си признаваше, че по-голямата част, ако не и цялата вина, си е само негова.

Лесли беше мъдра за годините си и житейския си опит. Нещо повече, беше честна до болка. Индивидуалните им желания толкова се разминаваха, мечтите им бяха толкова различни, че двамата не можеха да имат съвместно бъдеще. Сега техните цели влизаха в конфликт. В бъдеще конфликтът неминуемо щеше да се превърне в катастрофа. И когато дойдеше неизбежната раздяла, двамата щяха да останат наранени и огорчени.

Мъдростта на нейния избор да се върне към малкия град и към дълготърпеливия си предишен приятел не намаляваше с нищо горчивината от нейната загуба, но ако прекратяха връзката дори преди тя да е започнала, това щеше да им спести бъдещи главоболия. Поне се разделяха в момент, когато всичките им спомени бяха хубави.

Професор Хадли имаше пълното основание да се ядоса. Не искаше да бъде наставник на глупави студенти. Беше вероятно също толкова ядосан от Рорк, заради това че се е оставил съквартирантът му да го метне, колкото и поради самото му закъснение. Времето на професора беше и без това ограничено, а наставленията му — твърде ценни, за да бъдат разпилявани за глупаци.

Сега изпитанието на Рорк беше да докаже на Хадли, че въпреки всички очебийни свидетелства той не е малоумен. Че може да си извлече поука от този опит. И трябваше да я извлече. В противен случай напълно щеше да оправдае мнението на Хадли, че е глупак, за когото не си струва да хаби време и усилия.

Днес беше първият студен ден от сезона. Беше и първият ден от живота на Рорк Слейд като възрастен. Без церемонии, без посвещения той бе минал през ритуала на инициацията. С каквито и остатъци от невинност да се бе събудил тази сутрин, сега те му бяха отнети. След днешния ден доверието оставаше само празна дума, далечен идеал,

който никога нямаше да има практическо приложение в живота. След днешния ден всяко негово убеждение щеше да бъде белязано със скептицизъм.

Рорк осъзна това израстване едва след години, след часове, дни и месеци, в които се бе ровил в страниците на личната си история, бе търсил онзи крайъгълен момент, когато животът му от прелестна магия се бе превърнал в проклятие... бе търсил дълго. И търсенето винаги го отвеждаше до този ден.

Месеци след Деня на благодарността Рорк мислеше за професор Хадли, за това, какво би могъл да научи от този свой горчив опит. Размишляваше за всичко, което бе научил от Лесли за себе си като човек и като начинаещ писател. Оpozнаваше горчивината чрез собствената си болка.

Но съвършено съзнателно избягваше да мисли за това, което бе научил за своя най-добър приятел Тод.“

Когато Паркър дочете последната страница, той остана загледан известно време в последното изречение, после пусна листа, който падна на пода до другите.

— Толкова съм написал засега — каза тихо той, без да погледне към Марис.

Тя бавно спусна крака на пода. Плъзна длани по бедрата си, после сплете пръсти, изправи рамене, пое си дълбоко въздух и го изпусна на пресекулки.

— Добре, Паркър. Това е против политиката на компанията и против моята собствена политика, но ще ви дам аванс от десет хиляди долара само за да завършите ръкописа. Когато сложите последната точка, ще се договаряме за условията на договора. Ако отклоните нашите условия и продадете книгата другаде, десетте хиляди трябва да бъдат възстановени от първите доходи, които получите от другия издател. Ако приемете, тези десет хиляди ще бъдат прибавени към аванса, за който после ще се споразумеем. Междувременно ви предлагам да си намерите агент.

— Аз предлагам да се върнете към действителността.

— Това „не“ ли означава?

— Двадесет и пет хиляди. Което едва ще покрие разходите ми. Трябва да си купувам касети за принтера, хартия.

— Доста скъпа хартия — отбеляза тя шеговито. — Петнадесет. Това е акт на добра воля, като се има предвид, че дори няма нахвърлян сценарий.

Той се замисли няколко секунди.

— Петнадесет, без клауза за първите приходи от друг издател и петнадесетте не се включват в аванса, за който ще се споразумеем. С други думи, петнадесетте си остават за мене, независимо от всичко. Ако „Мейдърли прес“ не може да си позволи да заложим петнадесет бона, би трябвало утре да пуснете кепенците.

Той беше прав, разбира се, и само за да спази приличието, тя реши да не се пазари повече. Яростните преговори можеха да почакат, докато дойдеше времето да се уговарят окончателните условия за договора.

— Разбрахме се. Когато се върна в Ню Йорк, ще кажа в юридическия отдел да подготвят предварително споразумение. А за момента сключваме джентълменско споразумение.

Тя му протегна ръка. Той я взе, но само за да я привлече по-близо до себе си.

— С никакви усилия на въображението човек не би ви нарекъл джентълмен.

Тя се наведе още малко, почти долепяйки лицето си до неговото, и прошепна:

— Нито пък вас.

Той се разсмя и пусна ръката ѝ.

— Заслужих си го. Искате ли да вземете останалото със себе си? — и посочи страниците, пръснати по пода.

— Моля. Бих искала баща ми да ги прочете.

— А съпругът ви?

— Ноа по принцип се занимава с деловата страна и оставя на мене редакторската работа, но тъй като вложих толкова много лични усилия в тази книга, сигурна съм, че и той ще иска да я прочете.

Паркър избута количката си назад, за да може тя да коленичи и да събере листата.

— Бих ви помогнал, но...

— Не се тревожете.

— ... така ми харесва. Вече си ви представях коленичила пред мене.

— Коленичила в унижение?

— Да, и това.

Тя вдигна очи към него, но си пожела да не го бе направила. Той не се усмихваше, не се шегуваше. Забележката не спадаше към обичайните му намеци.

— Мръсни фантазии. В някои щати биха могли да ме арестуват.

— Престанете, Паркър.

— Добре, преставам.

— Благодаря ви.

— Когато вие престанете да изглеждате така.

— Как?

— Ужасно подходяща за чукане.

— Така не се говори.

— Напротив, говори се.

— Би трябвало да ви обвиня в сексуален тормоз.

— Аз ще отрека.

— Само поради тази причина няма да го направя.

Тя продължи да събира страниците с бързи и гневни движения. Тогава забеляза белега. Той не носеше чорапи, краката му бяха боси, обути само в чифт маратонки, които — за жалост — изглеждаха нови и неупотребявани. Белегът пресичаше глезена на десния му крак, изкачваше се нагоре и изчезваше в крачола. Плътта беше подута и набръчкана.

— Оттам нагоре става по-зле. Всъщност този белег си е направо красив в сравнение, с който и да е от останалите.

Тя вдигна поглед към него.

— Съжалявам, Паркър.

— Няма нужда да се извинявате. Човешко е да любопитстваш за такива гротескни неща. Свикнал съм да ме зяпат.

— Не. Искан да кажа, че съжалявам за това, което ви се е случило. Сигурно ужасно ви е боляло.

— Отначало.

Правеше се на равнодушен, но тя знаеше, че не е.

— След няколко години се научих да живея с него. В крайна сметка болката ми стана нещо обикновено. Освен в студено време. Тогава направо ме къса.

— Затова ли се преместихте на Сейнт Ан? Да избегнете суровите зими?

— Това е една от причините — той премести количката си. — Ще ида донеса още от сладкиша. Искате ли?

Тя се изправи.

— Не, благодаря. Трябва да си лягам. Помолих Майк да ме събуди рано сутринта.

— Да, да.

Само за секунди държанието му се бе сменило. Тя бе видяла белезите му — и вътрешните, и единия на крака му, а той не можеше да понесе това. За него белезите бяха равносилни на слабост, ограничение, наложено на мъжествеността му. Което беше смехотворно.

Защото, с изключение на обезобразените си крака, Паркър беше олицетворение на мъжествеността. Раменете и гърдите му бяха широки. Както бе забелязала вечерта, когато се запознаха, мускулите на ръцете му бяха твърде силни. Дори краката, доколкото можеше да отгатне под панталоните, също бяха мускулести. В един разговор с Майк тя беше попитала защо Паркър не използва моторизирана инвалидна количка. Той бе казал, че Паркър би искал да поддържа тялото си в максимално добра форма и придвижването на количката с ръце му помага да тонизира мускулите си.

Красотата му не беше класическа, както на Ноа. В чертите на Паркър личеше ясно изразена асиметрия, но неправилността правеше лицето му привлекателно и интригуващо. Квадратната челюст, сериозното изражение и косата, почти оставена без специални грижи — всичко това допринасяше за една мъжествена привлекателност.

Мъжественост, при която най-безопасната дистанция за омъжена жена беше пълното оттегляне.

— Скоро ще ви се обадя, Паркър.

— Аз не съм тръгнал за никъде — каза той рязко.

— Излейте си сърцето на хартията.

— Да. Довиждане, Марис.

Той тръгна с количката към кухнята, без да погледне назад. Така би могъл да се отдалечи и с бяг от нея. Вратата се тресна зад гърба му.

Останала сама в празната полутъмна стая, Марис се почувства неловко и донякъде победена. Не знаеше какво бе очаквала, но бягството на този мъж съвсем я обърка. Имаше това, за което бе дошла — споразумение с него да завърши „Завист“. Още едно ръкостискане, за да подпечата това съглашение, нямаше да го убие, нали? Не беше споменал, че ще я изпрати утре сутрин. Тя със сигурност не очакваше сбогуването им да бъде продължително и сладниково, но във всеки случай усети, че гребенът ѝ е паднал.

Честно казано, мъчно ѝ беше, че си тръгва. А би трябвало да се радва, че се връща на собствена почва, където акцентът, кухнята, нощните звуци ѝ бяха познати. Тя с ужас разбра, че се плаши от утрешното заминаване. Островът я бе запленил с великолепия си пейзаж и щурците, чийто концерт я унасяше всяка нощ. Отначало влагата я бе притеснила, бе ѝ се сторила почти непоносима, но с времето се бе научила да харесва усещането за нея по кожата си. Обраслите с мъх дървета, почти толкова стари, колкото и приборът — всичко това правеше острова да изглежда като че ли в друг свят, омагьосващ и съблазнителен.

Такъв беше и Паркър Ивънс. Но тя прогони тази мисъл.

Отбеляза, че страниците са овлажнели от силното стискане. Отпусна пръсти и тъжно поклати глава. Нямаше съмнение относно източника на тези чувствени мисли. Те се бяха загнездили в ума ѝ, когато Паркър бе прочел онзи проклет пасаж за целувките и зърната, и за прекрасните възможности пред мъж и жена, които биха искали да ги изследват.

Възнамеряваше да се върне във виличката за гости и да прочете насаме страниците, но промени решението си. Можеха да почакаат, докато се върне в Ню Йорк под луминесцентните светлини в позната среда зад сигурната барикада на собственото ѝ бюро и претоварения график. Можеха да бъдат прочетени, когато техният автор не беше в съседната стая, зает с фантазии за нея, за които би могъл да бъде арестуван.

Преди да излезе от солариума, тя взе един роман от Макензи Руун от библиотеката на Паркър. Имаше чувството, че няма лесно да

заспи. Криминалната история щеше приятно да я развлече. Дек Кейтън щеше да ѝ прави компания.

Когато Паркър влезе в памукочистачната на следващата сутрин, подплаши един еног.

— Вече си станал, приятел. По-добре си помести задника.

Животното се шмугна между счупените дъски на стената.

Той обичаше да идва в памукочистачната, преди слънцето да е изгряло, когато е още доста студено и лек ветреца подухва от океана. Обичаше да наблюдава как първите слънчеви лъчи си пробиват път през пукнатините в стените. Представяше си, че постройката има душа, която се събужда при изгрев-слънце с напразната надежда, че новият ден ще ѝ донесе живот и оживление.

Представяше си го, защото можеше да се оприличи на нея.

Той знаеше какво е хората да те изключат, да си тръгват, поклащайки глави и премълчавайки, че няма да можеш да бъдеш полезен почти на никого.

Безброй сутрини се бе будил така. Сега, преди да си спомни в какво положение се намира, в ума му се мярваше мисълта какво ще му донесе денят. Тогава болката го събуждаше изцяло и със съзнанието се връщаше жестоката действителност — че денят няма да донесе нищо друго, освен все същото отчаяние и безнадеждност, както предният ден, както и по-предният.

Слава Богу, че със зъби и нокти се бе освободил от тези пораженски настроения. С усилие на волята той бе придал смисъл на дните си. Бе си поставил цел. Макар да му бе струвало невероятно мъчителни физически болки, макар много пъти упорството му да се бе смалявало до отчаяние, той не се предаваше. Сега само седмици го деляха от осъществяването на тази цел.

Една птичка влетя в сградата през отворената врата, прекъсвайки размислите на Паркър. Кафявото създание на петна — Майк беше познавачът, той би могъл веднага да идентифицира птичето от тридесет ярда — кацна на ръба на галерията, наведе настрана перушинестата си главичка и изгледа любопитно Паркър.

— Обзалагам се, че се питаш какво ли правя тук.

Самият той се питаше какво, по дяволите, прави тук, говорейки с животни тази сутрин, но тази мисъл не го безпокоеше особено. Някога бе крещял до пресилване срещу батальон въображаеми плъхове, които се катереха по неподвижните му крака, по скута и корема му чак до гърдите, за да атакуват лицето и врата му с дългите си остри зъби. Защо сега ще го е грижа, ако напълно съзнателно се обръща към нещо толкова безобидно и истинско като едно птиче.

Бе дошъл тук сред тези руини, за да размисли отново върху интригата и за да потърси евентуалните ѝ несъвършенства. Бе дошъл тук, за да провери доколко е готов и за да се пита — и то неведнъж — какво е могъл да пропусне. Както и за да предвкуси сладостта на бъдещото си отмъщение, да го види как стига до своя край, да го приключи след цели четиринадесет години.

Понякога се отбиваше тук просто за да избяга от Майк. Когато двама упорити ергени живееха в една къща, неизбежно единият понякога ставаше излишен. Скарванията бяха винаги по вина на Паркър. В сравнение с него Майк проявяваше характера и търпението на светец.

Не би могъл да се справи без Майк и не понасяше мисълта, че един ден това ще му се наложи. Никой не би дал на Майк истинската му възраст, Паркър знаеше, че той трябва да е над седемдесет. Слава богу, като че ли здравето му бе добро, а енергията му бе като на мъж на половината на неговите години.

Той наистина харесваше... не, обичаше този старец.

Но имаше дни, когато дори дълготърпеливият Майк Стротър му лазеше по нервите, когато имаше нужда от пълна самота, когато една стая не му беше достатъчна, за да се пребори с демоните си.

Тази сутрин бе дошъл тук да мисли специално за Марис. Сред тези порутени стени се бе родил планът му да я привлече на остров Сейнт Ан под своя покрив и под своето влияние.

Но не бе планирал, че тя ще му влезе и под кожата.

Не можеше обаче да изпита съжаление към нея. Ако трябваше да накара Ноа Рийд да познае ада тук на земята, абсолютно необходимо беше да използва неговата жена. Тя щеше да се озове в центъра на предстоящата престрелка, но това беше ужасно лошо. Щеше да си получи заслуженото, задето се е омъжила за такъв гадняр. Изглеждаше умна, говореше умно, но не можеше да бъде чак толкова прозорлива.

— Хайде де, я си представи една жена да се омъжи за някого, защото се била влюбила в герой от книга. Какъв глупак трябва да е човек? — запита той врабчето.

Не, не можеше да си позволи да се размеква при мисълта за Марис Мейдърли-Рийд. Какво от това, че го бе разсмяла? И че си бяха поговорили добре? И го бе погледнала с нейните тъжни акварелни очи и бе му съчувствала заради белезите? Не искаше нейното съжаление. Не му беше нужно. И тя със сигурност нямаше да го съжалява, ако знаеше какво й готви...

— Кучи син такъв!

Той извъртя количката си навреме, за да избегне летящата към него книга с твърда подвързия.

ГЛАВА 15

Паркър отби книгата една наносекунда, преди да засегне слепоочието му. Тя се приземи в мръсотията до количката, изпращайки във въздуха облак прах. Той позна корицата. Първият том от серията за Дек Кейтън.

Марис бе застанала в рамката на отворената врата. Първия път, когато дойде в изоставената памукочистачна, бе нерешителна, колебаеше се дали да влезе. Тази сутрин аурата ѝ сияеше в нажежена червенина като на нова звезда. Дори прагът, на който бе застанала, да бе преддверието на ада, Паркър се съмняваше, че това би я обезпокоило.

Като се вземе предвид това, че той виждаше очертанятия на краката ѝ — чак до горе — през полата, яростта ѝ не оказваше нужния ефект. Най-малкото, бе обезсилена. Очите му бяха привлечени към едва очертаващия се триъгълник, но той се съсредоточи да ги държи в неутралната зона над талията ѝ. Господ знае, че нямаше нужда да я предизвиква повече, защото бе достатъчно предизвикана.

Той запита невъзмутимо:

— Книгата не ви ли хареса?

— Майната ви.

— Съмнявам се.

Стиснала юмруци, държейки ръцете си сковано до тялото, тя тръгна към него, цитирайки при всяка стъпка:

— „Поне сега са се разделили, докато всичките им спомени бяха още хубави.“

Спря на един ярд от количката и той забеляза, че носи очила.

— Вие сте или плагиатор, или отявлен лъжец и във всеки случай сте копеле.

— Вие го казвате. Аз си го знам.

— Тоест? Да, знам го и аз. Едното е също толкова отвратително, колкото и другото.

— Струва ми се, че цитирате от глава седемнадесета, страница двеста четиридесет и трета. Дек е пред гроба на покойната си жена — той се престори на озадачен. — Не съм сигурен дали човек може да плагиатства от себе си. Може ли?

Тя бе твърде разярена, за да говори.

— Дек е покрусен от мъка, но е благодарен, че я е имало в живота му, макар и за кратко — продължи той. — Според мене това е нещо хубаво.

— Достатъчно хубаво да бъде използвано още веднъж в „Завист“. След като Лесли скъсва с Рорк.

В кой ли час на деня е открила този издайнически пасаж, запита се той. Дали не е било късно снощи, докато е лежала в леглото във виличката за гости или пък е четяла книгата, пиейки кафе? обстоятелствата нямаха никакво значение. Тя знаеше тайната му и беше в ужасно настроение.

— Защо ме излъгахте, Паркър?

— Никога не съм ви лъгал за това — изрече той спокойно. — Вие не сте ме питали дали аз съм Макензи Руун. Не сте ме питали дали аз съм писал криминалните романи с главен герой Дек Кейтън. Дори когато говорехме за него снощи, нито веднъж не казахте...

— Не се правете на ударен, Паркър! Излъгахте, без да искате. Иначе щяхте ли да се изгървете за тази важна информация?

— Важна? Едва ли. Не беше от кой знае какво значение. Не и съществена. Ако бяхте запитали, аз щях...

— Да ми снесете някоя измислица. И така е още от самото начало.

— Ако не исках да ме разкриете, нямаше нарочно да използвам това изречение в „Завист“ и после да ви препоръчам да прочетете първата книга за Дек Кейтън.

— Което е поредната ваша играчка да изпитате прозорливостта ми — извика тя.

Косата ѝ бе рошава, бузите порозовели, сякаш беше тичала през целия път дотук. Честно казано, изглеждаше възхитителна и миришеше на ванилията, която се усеща в прясно изпечените кейкове за чай. Но нямаше да погледне с добро око на комплиментите.

— Не съм ви виждал с очила. Лещи ли носите обикновено?

Тя нетърпеливо отметна косата си назад.

— Искам да знам защо.

Бе снишила гласа си, макар че това явно ѝ струваше усилие. Гърдите ѝ се вдигаха и спускаха бързо, сякаш под тях се вихреха някакви вълни.

— Защо ми изиграхте тази безвкусна игричка, Паркър? Или Макензи, или както се казвате изобщо.

— Паркър Макензи Ивънс. Макензи беше моминското име на майка ми. Когато си търсех псевдоним, това ми се стори логичен избор. Звучи хубаво. Подхожда и за мъж, и за жена, и е...

— Отговорете ми.

— ... безопасно.

— Защо?

— Да не ме разкрият — той изстреля думите, сякаш хвърляше ръкавица. За един дълъг миг те като че ли лежаха между тях на мръсния под до книгата.

Накрая той каза:

— Когато продавах серията за Дек Кейтън, исках да остана анонимен. И още го искам.

— Романите са невероятно популярни. Защо се криете зад псевдоним?

Той скръсти ръце на гърдите си и я изгледа остро.

— А защо, според вас, Марис?

Тя отвори уста сякаш да заговори, но после осъзна и я затвори. Отмести поглед смутена.

— Точно така. Дек Кейтън е мечтата на всеки мъж. И на всяка жена, според вас. Той е ловък и бърз, преследва лошите и вкарва жените в леглото си. Защо да затъмнявам бляскавия му образ, като изляза пред публиката в инвалидна количка?

— Никакви снимки на автора по обложките на книгите — започна да мисли тя на глас. — Никакви срещи за автографи. Често съм се питала относно стратегията на вашия издател и съм се чудила защо не участвате в маркетинга. Издателите ви предпазват.

— Грешите. Аз се предпазвах. Дори издателят ми не знае кой е Макензи Руун. Редакторът ми не знае истинското ми име, не знае дори дали Макензи Руун е мъж или жена. Никой не знае нищо за истинската самоличност на Макензи Руун. Според агентката ми спекулациите варират от...

— Разбира се — възкликна леко Марис. — Макензи Руун има агентка и аз я познавам. Но вие не минахте през нея, когато ми предложихте „Завист“. Защо?

— Тя не знае за книгата.

— Защо?

— Защото не съм ѝ казал. Тя ще получи процент от всички доходи от „Завист“, защото аз ще ѝ възложа да сключи финалния договор, но докато не дойде това време, реших сам да действам.

— Защо?

— Тук да не би да се образува ехо?

— Преди да ви убия, искам да разбера това, Паркър.

Въпреки първата част от изречението, тя изглеждаше сега по-скоро объркана, отколкото сърдита, макар той да усещаше, че му е дадена само временна отсрочка. Ако изобщо знае нещо за нея, а той усещаше, че вече знае, когато тя успееше да премисли всичко, както трябва, щеше отново ужасно да се вбеси.

— Обяснете ми, Паркър, защо е тази тайнственост?

— Исках да напиша различна книга. Съвсем различна от лековатия диалог и бързо развиващото се действие в поредицата за Дек Кейтън. Не ме разбирайте погрешно, тези книги не са лесни за писане — той се усмихна със съжаление. — Честно казано, изненадвам се как така станаха толкова популярни.

— Понеже са толкова популярни и Дек е толкова известен на почитателите — искам да кажа на някои — той е като член на семейството, който просто отсъства от къщи между излизането на две книги. Читателите очакват много от мене. Искат същото, но да е различно. Искат във всяка книга Дек да влиза в нова вълнуваща авантюра, но ще се огорчат, ако се отдалеча твърде много от формулата. Трудно е всеки път да се отклоняваш. Всяка успешна книга се продаваше по-добре от предишната и аз се радвам. Но това също повишава залога и стандарта и всяка книга става все по-трудна за надминаване.

— Такива съм ги чувала и от други успешни романисти — отбеляза Марис. — Казват, че е трудно да надминеш себе си. Ноа каза същото за „Изчезналият“.

Паркър не искаше да говори за Ноа и проклетата му успешна книга.

— Аз ви се изповядах, Марис, сега вие бъдете откровена с мене. Ако моята агентка ви се бе обадила един ден и ви бе казала: „Познай какво получих! На бюрото ми точно в момента е един нов роман от автора на поредицата за Дек Кейтън. Нещо съвсем различно от кримките. Много завързано. И той иска ти да го видиш първа.“ Ще ви потекат лигите, нали?

Тя премига от нахалния израз, но не отклони поглед от очите му, които се впираха в нейните.

— Точно това исках, да ви потекат лигите за „Завист“. Но без да знаете нищо за мене и за миналите ми успехи.

Тя отмести поглед, нагласи очилата и разсеяно отпъди някакво насекомо от ръката си. Когато го погледна отново, каза:

— Добре, да. Нямах да го кажа по грубия начин, по който вие се изразихте, но щях да се развълнувам от подобно обаждане. Защо това трябва да бъде толкова ужасно?

— Защото исках безпристрастно мнение за написаното.

— Което ви даде правото да ме направите на глупачка.

— Не, по дяволите! Не беше... — той усети как в него се надига гняв и разбра, че може би е защото нейният аргумент беше основателен. Започна отново: — Изпратих пролога, защото това беше единственият начин да си осигуря безпристрастно прочитане. Исках да подходите към него без никакви предварителни мнения. Исках той да се яви самостоятелно, да не е подкрепян от моята репутация като автор на бестселъри. Исках да бъде добър.

— Щеше да бъде също толкова добър без цялата тая загадъчност, Паркър. Реакцията ми спрямо него щеше да бъде същата.

— Но аз нямаше да бъда сигурен, нали? — даде й време да реагира, но тя замълча. Не можеше. Той беше прав и тя го знаеше. — Излъгах ви, да. Но исках да докажа на себе си, че у мене има нещо повече от един пияч на уиски и женкар с голямо оръжие и нещо още по-голямо.

— Дек Кейтън не се състои само от това.

— Благодаря. И аз така мисля. Не бях сигурен, че това е и вашето мнение.

Тя се наведе и вдигна книгата.

— Ще ме цапардосате ли по главата с това?

— Може би — гневът ѝ все още не се бе разсеял. Още бе тук, готов да избухне. Тя просто го контролираше. — Но колкото и да съм вбесена — каза тя, — не мога да злоупотребя с една книга. Против природата ми е дори да подгъвам края на страницата.

— И аз съм така.

Тя отвърна с яростен поглед на примирителната му усмивка.

— Не се опитвайте да ме омагьосвате, Паркър — даде му книгата и изтупа ръцете си. — Това, което направихте, беше...

— Ужасяващо.

— Не тази дума щях да използвам.

— Но тя е вярната. Когато пратих пролога по пощата, бях невъобразимо напласен.

— От какво? Че ще го отхвърля?

— Че ще чакам дълго. Можете да ми пратите едно писъмце. Да кажете „Не, благодаря“. Да кажете, че не струва. Да кажете, че трябва да се откажа от писането и да се захвана с низане на герданчета или плетене на кошници. Вероятно щях да си купя няколко бърснача и да се заключа в банята.

— Това не е смешно.

— Права сте, не е.

— Освен това сте твърде голям егоист, за да се самоубивате.

Колко малко го познаваше. Имаше моменти в най-мрачните му години, когато душата му бе така изкривена, както краката, и емоциите му също така чувствителни, както плътта, която не искаше да заздравее, когато ако беше имал възможност да се движи, щеше да поеме по пътя на най-малкото съпротивление и да свърши още там.

Но докато се намираще в тази яма на отчаянието, той се надъха с воля за живот. Някаква всемогъща сила или космически авторитет, повелик от изнемощелия му човешки дух, му бе вдъхнал тази решимост.

Не беше ангел. Не и такъв, каквито обикновено ги представят. В плановете му за Ноа Рийд нямаше нищо благосклонно, благословено от Бога или свято.

Той хвана ръката на Марис и силно я стисна.

— Разберете правилно колко важно е това за мене.

Тя не му върна ръкостискането, но потърси погледа му.

— Защо изпратихте „Завист“ на мене, Паркър? Познавам вашия редактор на книгите за Макензи Руун. Много е способен.

— Способен е — съгласи се тържествено той.

— Въпросът ми не отпада. Има стотици редактори в десетина големи издателства. Какво ме отличава от тях? Защо избрахте мене?

— Статията в списанието — надяваше се да не разбере, че лъже. На него отговорът му изглеждаше достатъчно задоволителен, но тя го гледаше с изнервящо напрежение. — Нещата, които се казваха в статията за вас, ме убедиха, че вие сте най-подходящият редактор за „Завист“. Хареса ми това, което казахте за отношението между търговското и качественото и как балансът в книгоиздаването лесно би могъл да бъде нарушен в полза на първото. Не пиша тази книга за пари. Имам повече пари, отколкото някога съм имал нужда. Дек Кейтън се е погрижил. Пиша „Завист“ за себе си. Ако намери публика, това ще ми хареса. Ако не, вие все пак сте видели нещо ценно в нея, а за мене това е ужасно добро потвърждение за таланта ми.

— Ще намери публика — и тя издърпа ръката си. — Твърде много съм вложила, за да допусна обратното.

— Някакви си петнадесет бона?

— Не говорех за аванса.

Той свали от лицето си глупавата усмивка и стана сериозен като нея.

— Знам.

— Говорех за...

Помисли, че сълзите ѝ напират, но това би могло да бъде и отражение от очилата.

— Знам за какво говорите, Марис.

Размениха си дълъг многозначителен поглед. Изгаряше го желание да я докосне.

— Не искам да заминавате.

Не знаеше, че ще го каже, докато не чу собствения си пресипнал глас да изпълва натежалата тишина. Не бе взел съзнателно решение да изговори тези думи, но ги каза сериозно. И то поради причини, които нямаха нищо общо с отмъщението му срещу Ноа Рийд.

— Напишете книгата си, Паркър.

— Останете.

— Ще поддържа връзка.

Тя направи няколко стъпки заднишком, преди да се обърне и да се отдалечи от него.

— Марис!

Но тя не спря, дори не забави крачка и не погледна назад, даже когато той отново я повика.

ГЛАВА 16

— Това посещение се отлага от много време. Радвам се, че се освободи.

Надя Шулър изпрати една усмивка през масата към гостенката си.

Като обстановка за тази интимна среща тя бе избрала малък кокетен ресторант на Парк Авеню. Менюто му беше безупречно, обстановката като във френската провинция. Според нея дантелените перденца на прозорците бяха малко превзети като за Манхатън, но допринасяха за приветливата обстановка в ресторанта.

Точно това се опитваше да внуши тя с този обяд — приветливост и благоразположение. Което беше особено изпитание, при положение че се чукаше с мъжа на гостенката си.

— Благодаря за поканата — Марис се усмихна леко притеснено и отвори менюто си, намеквайки не особено деликатно, че е готова да приключи с обедата колкото е възможно по-бързо.

Една сервитьорка с дълга бяла престилка се приближи към масата.

— Какво ще пиеш, Марис? — запита Надя.

— Леден чай, моля.

— Аз ще взема бяло вино. Не искаш ли?

Прозвуча така, сякаш предоставяше правото на Марис да си вземе алкохолна напитка, ако предпочита.

Обръщайки се този път към сервитьорката, Марис повтори:

— Леден чай, моля. Много лед и резенче пресен лимон — обръщайки се към Надя, добави: — Свикнах така, докато бях на юг.

— Те през цялата година пият това, нали? — Надя поръча виното си и сервитьорката се отдалечи. — Разбрах за пътешествието ти до Диксиленда.

— О?

— От секретарката ти. Когато се обадох да те покана на обед.

— Помислих, че Ноа може да ти е казал.

— Не, не съм виждала Ноа... впрочем май още от вечерта, когато се срещнахме с вас двамата на банкетата по случай наградата.

Заговориха за различни неща, докато сервитьорката дойде отново с поръчаните напитки, после изслушаха предложенията за основно ястие. Надя помоли за няколко минути, за да помислят какво ще изберат. Това отлагане като че ли смути Марис, но Надя не беше от хората, от които човек лесно може да се отърве.

Тя изобщо не харесваше Марис и беше абсолютно сигурна, че чувството е взаимно. И двете бяха преуспели бизнес дами, но подходът им към кариерата, към мъжете и изобщо към живота беше съвършено различен.

Марис Мейдърли-Рийд се ползваше от всички предимства, които бяха отказани на Надя. Марис бе родена в богато и уважавано семейство, може да се каже — със сребърна лъжичка в устата.

Бе посещавала специални частни училища и бе участвала в специални партита, давани в специални къщи в Хемптън. Снимката ѝ често се явяваше в колонката за светски новини. Бе прекарала много време в пътувания.

Надя, родена Надин, се бе родила беднячка. Бедността на семейството ѝ бе нещо простимо. Но тяхното невежество и нехайство не можа да прости. Още докато беше малко момиче, реши, че няма да остане в Бруклин и да се омъжи за някой мухльо, с когото непрекъснато да се кара как да подслоняват и изхранват непрестанно растящото семейство.

Бе решила да има далеч по-хубави неща.

Загуби девствеността си на тринадесет години с първия си работодател, управителя на един магазин, където работеше след училище. Хвана я да краде лак за нокти и червило от склада на магазина и ѝ даде избор — или ще легне с него, или ще я арестуват и пратят пред съда за малолетни.

Освен неудобството да бъде чукана върху някакви сандъци в умирисан склад, и то от мъж с неумели мокри ръце и дъх на чесън, сделката не излезе чак толкова лоша.

Това беше само първият път, когато Надя разменяше секс срещу нещо, което иска, или за да избегне нещо, което не иска. За нея гимназията беше като наказание, което трябваше да изтърпи, но ѝ бе много забавно да краде приятелите на съученичките си.

Не ѝ пукаше за разбитите сърца, които оставяше след себе си. Изобщо не я интересуваше, че няма нито една приятелка. Докато имаше момчета да се влачат след нея, да си оспорват вниманието ѝ, да ѝ дават подаръци, да я водят на разни места, а в замяна тя да прави за тях това, което така и така обичаше да прави, защо да се притеснява?

Когато бележките ѝ станаха застрашително ниски, учителят по математика се съгласи да ѝ пише малко повече от заслуженото в замяна на една свирка. Учителката по обща история — покъртително грозна жена, бе трогната до сълзи, когато Надя ѝ призна, че изпитва тайни чувства към нея. В една дъждовна вечер в апартамента на учителката, вмиρισан на котешка тоалетна, бележката на Надя скочи с две единици.

След като получи диплома, тя не помисли да учи по-нататък. Нямаше търпение за университетските науки. Вместо това веднага се зае с работа, местейки се от едно място на друго на всеки шест месеца, докато я наеха за редактор в един квартален седмичник.

Това беше първата работа, която ѝ бе харесала и която тя усети, че е подходяща за нея. Само седмици след като започна, Надя реши, че именно в това поле ще създаде себе си наново — започвайки с промяна на името — и ще стане известна.

По-нататък уговори главния редактор да ѝ позволява от време на време да пише статии. Преговорите станаха на задната седалка на колата му, в сянката на евтината къща, където той живееше с жена си и четирите си деца. Надя бе разтворила краката му и докарвайки го до състояние на делириум, бе изтръгнала задъханото му обещание да ѝ позволи да изпробва идеята си.

Написаното от Надя Шульър носеше клюкарски дух, бе писано на лек, разговорен език, анекдотично, разказваше за живота и любовта на хората, които живееха в квартала. Скоро нейните статии станаха най-популярната отличителна черта на вестника. Надя пое по своя път напред.

Сега, след дванадесет години и безброй любовници, тя седеше срещу Марис Мейдърли-Рийд, държейки се цивилизовано и прикривайки огромната си антипатия към жената, която бе по-добра от нея, без дори да се опитва. Ако Марис я мразеше, Надя щеше съответно да я мрази по-малко. Но това, което не можеше да понесе, бе

привидното безразличие на Марис към нея. Сякаш смяташе, че не си струва да я забелязва.

Например, когато се срещнаха пред ресторанта, Надя бе забелязала лекия загар, придобит от Марис в Джорджия, и доста неделикатно ѝ бе намекнала колко е вредно да се излага на слънцето.

Хладният отговор на Марис гласеше:

— Когато ида там следващия път, ще си взема шапка.

Поръчаха предястия на сервитьорката. Подавайки на Марис кошничката с хляб, Надя забеляза:

— Трагични новини за Хауърд Банкрофт.

Очакваше се реакция. Марис отклони кошничката с хляб, поклащайки леко глава, и в очите ѝ се прокрадна тъга.

— Много трагично. Научих едва когато се върнах късно вчера следобед.

— Колко години ръководи той вашия юридически отдел?

— Още преди моето раждане. Бяхме потресени.

— Някой изказал ли е предположение защо се е самоубил?

— Надя, аз...

— О, това не е за клюкарската ми колонка. Вестниците вече го разгласиха, обрисоваха го в най-мрачни тонове. Получих официалното съобщение за печата от вашия отдел за връзки с обществеността. Почти нищо не се казваше за това как е умрял, а по-скоро пишеха за приноса му към „Мейдърли прес“.

Хауърд Банкрофт бе открит в колата си, паркирана на една пресечка от дома му в Лонг Айлънд, с простреляна глава и пистолет в ръка.

— Хората в „Мейдърли прес“ са много тясно свързани помежду си. Никой ли не е доловил предупредителни сигнали?

— Не — отвърна Марис.

— Фактически Ноа имаше среща с него точно този следобед. Каза, че Хауърд си бил просто Хауърд — поклати глава със съжаление. — Така го обичаха, особено в еврейската общност. Не мога да си представя какво го е накарало да извърши такъв отчаян акт.

Яденето пристигна. Докато се хранеха, започнаха да разговарят за нещо по-приятно. Книгите, които „Мейдърли прес“ бе предвидило да издава през есента.

— Сигурна съм, че това ще е много успешен сезон за нас — каза Марис. — Най-успешният от всички.

— Мога ли да го цитирам в моята колонка?

— Можеш.

Надя отвори вездесъщия си бележник и помоли Марис да изреди авторите и заглавията, които особено са я развълнували. След като ги нахвърля набързо, остави настрана химикалката и отхапа доста голямо парче от печената риба.

— Разкажи ми за проекта, над който работиш в Джорджия.

— Не мога.

Надя спря да се храни.

— Защо не?

— Не подлежи на разискване.

— Колко занимателно. Обичам проектите, обвити в мистерия.

— Този е такъв и трябва да си остане. Дори това, че ти споменавам за него, нарушава уговорката. Не го използвай.

Надя отпи от виното, наблюдавайки Марис над ръба на чашата си.

— Разпалваш любопитството ми.

— С любопитството трябва да си останеш.

— Авторът...

— Избра да остане анонимен. И това ти го казвам извън протокола. Дори помощниците ми не знаят самоличността на автора, затова няма да ти е особено полезно да се опитваш да изкопчиш информация от когото и да било в „Мейдърли прес“.

— Никой ли не знае кой е той?

— Не съм казала, че е той.

— Да, да. Не си казала. Означава ли това, че е „тя“?

— Означава, че не казвам.

— Дай ми нещо — примоли се Надя, — като между приятелки.

— Ти не си ми приятелка.

Надя се сепна от тона на Марис. Изведнъж това троснато изявление промени разговора им, отклонявайки го от безименния автор от Джорджия.

Тя остана все така усмихната, казвайки:

— Вярно е, Марис. И не сме ставали приятелки. Всяка от нас е много заета с кариерата си, за да почне да опознава другата и да

поддържа приятелство, но аз бих искала да променя това. Бих искала...

— Никога няма да бъдем приятелки, Надя.

Надя отново се смути от искреността на Марис.

— Защо го казваш?

— Защото искаш да спиш с мъжа ми.

Надя бе поразена. Значи госпожа Глупачката не беше чак толкова глупава. Имаше повече сиво вещество, отколкото бе предполагала. Изоставяйки преструвките, тя срещна открития поглед на Марис.

— Това не е за чудене. Ноа е привлекателен мъж.

— Привлекателен женен мъж.

— Разлика, която никога не ме е спирала.

— И аз така съм чувала.

Вместо да се обиди, Надя се разсмя.

— Много добре. Обичам хората да водят скандални разговори за мен.

Отпи още веднъж от виното, после прокара показалеца си около ръба на чашата, продължавайки да изучава Марис от нов ъгъл. Възхищаваше се от прямотата, но никога не би повярвала, че една вчерашна дебютантка е способна на такава прямота.

Питаше се обаче какво ще остане от хладнокръвието на Марис, ако признае, че вече има връзка с Ноа. Ако разкаже на милата му женичка точка по точка какво са правила в леглото снощи? Би се обзаложила, че въпреки цялото си самообладание Марис щеше да бъде разтърсена чак до подметките на супермодерните си обувки.

Макар че щеше да е забавно, нямаше да е мъдро. Твърде много бе заложено. Потискайки изкушението да раздуха нещата, тя запита:

— Говорила ли си с Ноа за това?

— Да.

— И какво каза той?

— Че интересът му към тебе е свързан само с бизнеса. Че твоята колонка е толкова влиятелна, та той не може да рискува да те оскърби. Затова се поддава на твоите явни машинации.

Надя сви рамене.

— Ето, виждаш. Аз съм си извоювала положение, използвайки хората като източници на информация. На свой ред те ме използват за безплатна реклама и промоция. Ноа разбира по какъв начин стават нещата.

Тя успя да мине на пръсти покрай темата, без да лъже и без да казва цялата истина, надявайки се Марис да спре дотук. Сделката с „Уърлд Вю“ нямаше защо да се усложнява допълнително.

Възползвайки се от мълчанието на Марис, Надя каза:

— Радвам се, че си изяснихме нещата. Искаш ли малко печена риба?

— Не, благодаря. Разкошна е, но аз се нахраних.

Всъщност Надя беше още гладна, но отмести чинията. Имаше едни зони по бедрата, които попиваха тлъстина като някаква проклета гъба, въпреки процедурата, на която се бе подложила. Водеше фанатични сметки за всяка погълната калория. Гимнастиката беше единствената религия, в която вярваше, която практикуваше и на която отдаваше чест всеки ден.

Ноа я закачаше за строгия гимнастически график, казвайки, че тя дори си ляга с него. Фактически за нея сексът беше сеанс по аеробика. Знаеше точно колко калории се изразходват при всяко съвкупление.

Ноа я познаваше добре. Той можеше да бъде единственият мъж на земята, на когото би могла да бъде вярна. Не го обичаше; не повече, отколкото той нея. И двамата не вярваха в мита за романтичната любов. Той веднага ѝ бе признал, че бракът му не е бил вдъхновен от любовна страст, а по-скоро от изгарящото му желание да стане част от династията Мейдърли чрез единствения ѝ член, достъпен за него.

Бе развил между себе си и Даниел отношение на наставник и протеже, но дори това не бе достатъчно, за да задоволи амбицията му. Да стане зет на стареца беше възможно най-доброто след истинското кръвно родство. Бракът с Марис щеше да затвърди бъдещето му, затова той се погрижи да го реализира.

Надя се възхищаваше на подобни праволинейни действия и на инстинкта, необходим да се задвижи такъв дързък план. За нея безскрупулността беше безподобен афродизиак. Долови я у Ноа още от първия път, когато го видя. Разпознавайки в негово лице една насочена към служба на самата себе си амбиция, равностойна на нейната, тя го бе пожелала, а той не прояви излишна скромност.

Първата им среща за делови обяд бе прераснала в един следобед, прекаран в леглото в хотел „Пиер“. За неин възторг Ноа се отнасяше към секса със същия всеизяждащ апетит и животинско отдаване като

нея. Когато я остави да лежи, изтощена в овлажнените чаршафи, тя бе изцедена и въдушевена до краен предел.

Двамата си пасваха и извън леглото. Разбираха се. Индивидуалните им подтици да постигат съвършенство бяха хармонични, но и доста конкурентни, за да пораждат спорове и да придават пикантност на връзката. Бяха добри един за друг. Допълваха се. Като екип щяха да бъдат непостижими. Ето защо Надя искаше да стане госпожа Ноа Рийд.

Е, това беше поне една от причините.

Другата беше по-трудна за признаване. В нея бе останало достатъчно много от Надин, за да иска да се омъжи, преди да умре. Не искаше да остарява сама. Някъде между обедите, на които получаваше власт, и специалните изключителни вечери, неомъжената жена се превръщаше в стара мома.

Докато беше на двадесет и после на тридесет години, бе презирала самата мисъл за брака. Разказваше на всеки, склонен да я слуша, че изобщо не се интересува от моногамия и брачно легло. Каква шибана — буквално — досада.

Но истината беше, че от всички мъже, които бяха споделяли леглото ѝ, които бяха въздишали, крещели, стенали между бедрата ѝ, никой, абсолютно никой, не я бе помолил да му стане жена.

Брутално честно казано, Ноа също не ѝ го бе предложил. Не беше от типа, който си пада по поднасяне на букети и възторжени коленичения. Тя имаше повече диамантени пръстени, отколкото пръсти на ръцете и краката. Ето в какво се състояха техните планове за женитба — Надя му беше казала, че иска да се омъжи за него. А тя никога не приемаше „не“ за отговор.

Сега настоящата жена на нейния бъдещ съпруг довършваше капучиното, което не бе искала. Надя обикновено обичаше да изтръгне от човека със сладки приказки и с малко терор парченце информация, което успяваше да раздуе в своята колонка, но Марис упорито мълчеше за тайния си проект. Не изглеждаше склонна да каже каквото и да било за естеството на книгата или за писателя.

Не че ѝ пукаше за тъпия таен проект на Марис. Целта на този обед беше да държи Марис в неведение относно това, което Надя и Ноа правеха с „Уърлд Вю“ зад гърба ѝ.

Марис обаче бе дала един знак. Ноа трябваше да бъде предупреден, че тя може да не е толкова податлива и наивна, колкото изглежда. Надя се надяваше да е разсеяла подозренията ѝ относно връзката между тях двамата, защото последното, което им трябваше в тези важни финални седмици, беше някаква ревнива съпруга, която да им диша във врата.

— Нещо друго, Марис? — предложи мило тя. — Още едно капучино?

— Не, благодаря. Трябва да се връщам в офиса. Наваксвам с работата, както си бях мислила.

— Тогава защо дойде?

Въпросът излетя, преди Надя да разбере, че ще го зададе. Но след като беше зададен, тя така и така искаше да задоволи любопитството си — защо Марис бе приела поканата ѝ?

— Ние отдавна не можем да се понасяме една друга, но винаги сме се държали любезно — каза Марис. — Мразя преструвките, особено у себе си — тя се замисли за секунда, после добави: — Или може би просто съм се отвратила от лъжите и лъжците. Във всеки случай, помислих, че е време да ти кажа в лицето, че съм по петите ти.

Надя изслуша всичко, после се усмихна накриво.

— Да, достатъчно честно.

Докато се отправяха към изхода, тя добави:

— Ти пак ще ми даваш новини от книгоиздаването, нали?

— Новини, не клюки.

— Когато бъдеш готова да разкриеш този тайнствен автор и книга, ще ми намекнеш ли?

— Авторът е много чувствителен към публичността. Съмнявам се...

— Надя, каква хубава изненада!

Надя се обърна и се озова лице в лице срещу безцветната външност на Морис Блум, последната личност на земята, с която би искала да се сблъска, когато Марис Мейдърли-Рийд стои до нея. Изненадата никак не ѝ се видя хубава.

— Как си, Морис — протегна му ръка, но тонът ѝ бе дистанциран и хладен. — Препоръчвам ти печената риба.

— А аз препоръчвам мартинито — каза той, вдигайки заскрежената си чаша. — Досега съм учил бармана как да прави

мартини както трябва.

— Бъркано или раздрусано?

— Раздрусано.

Марис бе отишла към гардероба, за да си вземе шлифера, затова Надя се почувства достатъчно свободна, за да поеме лек флирт. Не беше разумно да се държи прекалено хладно. Вечерята ѝ с него в „Рейнбоу Руум“ беше приятна. Ако сега го отпратеше пренебрежително, той щеше да се пита защо.

— Джин или водка?

— Водка. Неразредена и много мръсна.

Една от внимателно изписаните ѝ вежди се вдигна на дъга.

— Това ми звучи добре.

— Заповядай — той извади клечката от чашата си и я протегна към устата ѝ.

Гледайки съсредоточено набодената маслина, тя я докосна с върха на езика си, после обви устни около нея и я всмукуна.

— Хм. Любимото ми нещо.

— Ще пийнеш ли едно с мене?

— Страхувам се, че не мога, Морис.

Тя му отпрати най-обещаващата си усмивка. Бе я усъвършенствала с години практика и сега ѝ бе станала навик. Пожела му приятен обед, обърна се и тръгна да настигне Марис.

За нейно учудване усмивката ѝ оказа огромен ефект. Блум се повлече след нея, правейки запознаването с Марис неизбежно. Тя го осъществи с възможно най-голямата небрежност, която можеше да си позволи.

Когато двамата си стиснаха ръцете, Блум каза:

— Аз отдавна се възхищавам на вашето издателство.

— И го ухажвате — забеляза Марис.

Той се ухили обезоръжаващо.

— Значи сте прочели многобройните писма, които съм писал до многоуважавания ви баща?

— Заедно с неговите отговори.

— Съгласна ли сте с него?

— От цялото си сърце. Макар да сме поласкани, че такава компания като „Уърлд Вю“ се интересува от сливане с нас, ние се харесваме такива, каквито сме.

— Това ми каза и вашият съпруг при последната ни среща.

ГЛАВА 17

Ноа преглеждаше последните получени фактури на компанията, когато жена му нахлу в кабинета му и затръшна вратата след себе си.

Хвърли чантата и мокрия си шлифер на най-близкия стол и се втурна към бюрото му. Откакто се бе върнала от Джорджия снощи, беше сприхава и унила, но никога не бе изглеждала по-добре. Днес се бе облякла в делови костюм, но той ѝ прилягаше идеално, беше един от онези, от които Ноа се възхищаваше. Времето, прекарано на плажа, бе оцветило леко бузите ѝ, бе отнело малко цвят от косата. Изруселите от слънцето кичури обграждаха лицето ѝ, придавайки му младежки, здрав изглед.

Изражението ѝ обаче не беше слънчево.

— Здравей, Марис. Как беше обядът?

— Току-що ме представиха на блестящата надежда на „Уърлд Вю“ — Морис Блум. Праца ти много поздравя.

„Проклетата Надя“, помисли той. Защо не му се бе обадила да го предупреди? После си спомни: бе дал строги нареждания на Синди да задържи обажданията за него, чак докато провери финансовите документи, натрупани на бюрото му — по ирония на обстоятелствата заради „Уърлд Вю“. Тъкмо преглеждаше документите един по един, търсейки потенциални слаби места, които биха могли да разтревожат Блум и компания. Ако започнеха да задават въпроси, Ноа искаше да има готови обяснения.

С предишния си невъзмутим вид той каза:

— Колко хубаво, че господин Блум ме е запомнил.

— Явно не си е дал чак толкова труд да си те припомня, Ноа, като се има предвид, че ти скоро си се срещал с него — тя се подпря на бюрото му и се наведе към него със святкащи очи. — За каква среща говори той, Ноа? И защо не съм била информирана за нея?

— Среща? — той стана и заобиколи бюрото. — Марис, просто се успокой!

— Не ми казвай да се успокоя.

— Добре, добре. Моля те.

Той посегна да я хване за раменете, но тя отстъпи назад, избягвайки протегнатите му ръце.

— Искаш ли чаша вода?

— Искам обяснение — каза тя, наблюдайки на всяка дума. — Знаеш какво мислим с татко за такива конгломерати като „Уърлд Вю“.

— Аз споделям мнението ви — той приседна на ъгъла на бюрото и миролюбиво скръсти ръце на бедрото си, въпреки че би искал да я хване за тънкото вратле. — Тъкмо затова се съгласих да се срещна с „Уърлд Вю“.

Тя поклати невярващо глава, сякаш досега бе хранила надеждата, че Блум я е излъгал.

— Ти си се срещал с тези чакали? Наистина? Зад гърба ми и без да знам?!

Ноа въздъхна и я погледна измъчено.

— Да, срещнах се с тях. Но преди да пуснеш артилерията, можеш ли да се успокоиш и да ми дадеш възможност да ти обясня.

Той взе намусеното ѝ мълчание за позволение да продължи.

— Хрътките на Блум ме гонят от месеци. Обаждаха се, докато не спрях да приемам обажданията. И без да обърнат внимание на този явен намек, започнаха да ми пращат факсове, докато се уморих да ги хвърлям в коша. Станаха толкова досадни, че вече реших, че най-лесният начин да се справя със ситуацията е да се срещна с тях и да кажа право във физиономията на Блум, че не се интересуваме от нищо, което той би могъл да ни предложи като сливане. Край на дискусиата. Не мисля, че бих могъл по-ясно да изразя нашата позиция. Не съм ти казал за това, защото ти беше твърде заета и не ти трябваша никакви допълнителни стресове.

— Аз съм винаги заета.

— Срещата беше без значение.

— Аз не мисля така.

— И честно казано — продължи той, — предусещах, че ще реагираш по-скоро емоционално, отколкото рационално. Предвиждах, че веднага ще избухнеш и ще изгубиш всякакъв реален поглед върху нещата. Надявах се да избягна подобна сцена.

— Това не е сцена, Ноа. Това е частен разговор между съпруг и съпруга, между бизнес партньори. Две връзки, в които взаимното

доверие би трябвало да е нещо естествено.

— Съвършено вярно — каза той, повишавайки глас, за да го изравни с нейния. — Ето защо съм учуден и като твой съпруг, и като бизнес партньор от явната липса на доверие в мене.

— Припиши го на моето емоционално реагиране, избухването и пускането на артилерията в действие!

— Това са напълно честни аналогии, Марис. Ти влетя тук и на практика ме обвини в предателство срещу „Мейдърли прес“.

— Но ти си заговорничил с неприятеля!

Едно почукване на вратата ги накара да замълчат. Даниел бе застанал на прага, тежко облегнат на бастуна си.

— Използвам привилегията на старческата възраст, тоест да се натрапвам неканен.

Ноа веднага импровизира.

— Но, разбира се, че си добре дошъл, Даниел. Марис тъкмо се връща от един обяд. Ние дискутирахме...

— Чух. Чува се из целия коридор — Даниел влезе и затвори вратата. — Марис е ядосана заради срещата, която си имал с „Уърлд Вю“.

Тя веднага реагира:

— Ти си знаел?

— Ноа ми каза, че е решил да се срещне с тях. Помислих, че идеята е добра, и се зарадвах, че отива вместо мене. Не мисля, че бих могъл да понеса това.

— А аз защо не бях информирана?

Тя отправи въпроса към двамата, но отговорът дойде от Ноа:

— Ти тъкмо заминаваше за Джорджия. Двамата с Даниел виждахме колко си въодушевена от този проект и се страхувахме, че ако разбереш за „Уърлд Вю“, ще промениш плановете си. Нямаше причина да те въвличаме в това.

— Не съм дете — и тя погледна намусено първо към него, после към Даниел.

— Грешно сме преценили — съгласи се Даниел. — Не сме искали да те заблуждаваме.

— Не се чувствам заблуждавана, а глезена като бебе. Нямам нужда да ме предпазват, татко. Не се нуждая и от никакви специални благоволения. Когато стане дума за бизнес, аз не съм дъщеря или

съпруга, аз съм чиновник в тази корпорация. Трябваше да се посъветвате с мене за нещо толкова значимо. Не ме интересува колко съм била заета или какви са ми били планове за пътуване. Вие просто тотално сгрешихте, че ме изключихте от тези дискусии. Освен това, как можахте и двамата да ме оставите да се изложа като пълна глупачка пред Морис Блум и Надя Шулър!

— Извинявам се — прекъсна я с мек тон Даниел.

— И аз — повтори Ноа. — Ужасно се извинявам, че си преживяла днес такова затруднение на обед. Поемам пълната отговорност за това.

Тя не прие буквално извиненията им, но баща ѝ взе мълчанието ѝ за негласна прошка.

— Нали ще вечеряме заедно довечера? Максин приготвя печено.

— Ще дойдем в седем — потвърди Ноа.

Даниел изглежда изпитателно и двамата подред и ги остави насаме.

Марис отиде до прозореца и обърна гръб на стаята. Ноа остана на място, кацнал на ръба на бюрото си. Минаха няколко минути и едва тогава тя се обади:

— Съжалявам, че така избухнах.

— Не беше много отдавна, когато ти казах колко си красива, когато си сърдита.

Тя се приближи бързо и ядосано.

— Не ме покровителствай, Ноа.

— А ти не бъди толкова чувствителна — изсъска той.

— Подобни унижителни сексистки забележки са ми страшно противни.

— Това сексистка забележка ли е? Не мога ли да ти направя комплимент, без да видиш нещо подобно в него?

— Не и когато сме се счепкали.

Той усети тревога от това, че неговият чар явно бе изгубил донякъде влиянието си върху нея.

— Какво ти става, Марис? Откакто си се върнала вчера, си толкова наострена, същинско бодливо свинче. Ако работата върху този проект — каза той, разтърсвайки ръка сякаш да се отърве от опасна зараза — ще ти причини някакъв хроничен предменструален синдром...

— И това не било сексизъм!

— ... тогава ти препоръчвам...

— Няма нищо общо с това!

— Тогава какво?

— Надя.

— Надя?

— Тя знае ли за твоята среща с Блум?

Той прикри смущението си с късо изсмиване.

— Какво? Мислиш, че съм се обадил на регионалната клюкарка и съм ѝ снесъл някаква информация?

Марис сплете ръце на кръста си и се обърна към прозореца.

— Лъжеш!

— Моля!?! — скочи той нервно от бюрото.

— Тя знаеше, Ноа. Надя е най-голямата интригантка, която някога съм срещала, и обикновено не го крие. Дори се гордее с това. Но когато Блум спомена, че се е срещал с тебе, тя пребледня, изглеждаше така, сякаш току-що са я разконспирирали. Нямахте търпение колкото може по-скоро да ме отдели от него. Докато се сбогувахме, изглеждаше любезна, но нервна — тя се приближи бавно. — Надя знаеше.

Погледът, който му отправи, беше така дяволски надменен, че го вбеси. Той почувства как кръвта нахлува в главата му. Помисли, че капилярите в дъното на очните му орбити може да се пръснат. Яростта пулсираше във вените му. Само с огромно усилие на волята успя да придаде на гласа си сдържана интонация.

— Защо да казвам подобно нещо на Надя, Марис? Размисли! Ако Надя е знаела, значи го е чула от Блум. Виждал съм ги да си шушукат, и то неведнъж. Вероятно се доят взаимно за информация.

— Да, точно така става работата — прошепна тя сякаш на себе си. Когато отново обърна вниманието си към него, запита: — Ако Блум ѝ е казал, тя защо не го е написала в колонката си?

— Много просто. „Уърлд Вю“ е собственик на верига от вестници, които публикуват нейната колонка. Не би рискувала да ги подпали, като издаде тайната, че Давид е показал дълъг нос на Голиат, с което най-точно може да се опише моята среща с тях. Ако знаех, че от тази работа ще произлезе такава огромна връва, щях да продължа да

ги избягвам. Кълна се, помислих, че тази среща ще сложи край на настояванията им.

— Тя си призна.

Сърцето му заблъска лудо в гърдите. Трудно овладяваше израза на лицето си.

— Какво? Кой? Какво е признала?

— Казах на Надя, че съм по следите ѝ. Че ми е съвсем ясно и че знам, че ти е хвърлила око.

— Око ли ми е хвърлила? — повтори той развеселено. — Какви изрази само употребяваш...

— Не си играя на остроумие, Ноа — натърти тя. — Днес обядвах с жена, която ми каза в лицето, че иска да спи с тебе.

— Марис, за Бога! Надя иска да спи с всеки мъж. Това е целта на живота ѝ. Тя представлява един огромен разбушувал се хормон. И на мене ми е хвърлила око. Мислиш ли, че това толкова ме ласкае? Тя се хвърля на сервитьори, на портиери, може би и на боклукчията — извъртя той очи към тавана.

— Много мъже я намират за привлекателна.

— И тя е привлекателна. Но аз не съм имал връзка с нея, когато бях ерген, и със сигурност не бих изложил на риск брака си с теб, ако сега започна връзка с нея — той въздъхна и невярващо поклати глава. — Затова ли беше цялата работа? Надя те е ядосала?

— Не. Ядосах се повече заради аферата с „Уърлд Вю“, отколкото с Надя. Ако искаш Надя — моля.

Той се насили да се усмихне.

— Радвам се, че ми даде възможност да ти обясня и двете недоразумения. Такива неща не бива да те измъчват. Отразяват се недобре на брака ни.

Той ѝ даде няколко мига за размисъл, после се усмихна с изкусителната усмивка на нахокано кученце.

— Ако това е краят на разпита, бих искал да прегърна моя разпитвач.

Тъй като тя не вдигна никакви бариери, нито истински, нито въображаеми, той отиде към нея и я обгърна. Притисна лице в косата ѝ.

— Бях ядосан, когато изрекох онази глупост за хроничния предменструален синдром, но то си има известно основание, нали? Ти

не си на себе си — той я погали по гърба. — Толкова ужасно ли беше това островче?

— Питам се дали изобщо ще се поинтересуваш за моето пътуване.

— Не е честно, Марис. Откакто си се върнала, ти изобщо не си пожелала да говорим. Цупеше се, човек не можеше да те доближи. Питам се дали да не си сложа пчеларска маска, преди да се доближа до тебе — тя не се засмя, но това не го обезсърчи и той целуна слепоочието ѝ. — Как беше пътуването? Как изглежда островът?

— Изобщо не е ужасен. Различен.

— От какво?

Той я усети, че вдига рамене.

— Трудно е да се обясни. Просто различен.

— Ами авторът, толкова труден ли беше, колкото очакваше?

— Много по-труден, отколкото очаквах.

— Получихме един внушителен куп от книги за публикуване през следващата година от авторите, с които имаме договори. Защо трябва да се занимаваш с този отшелник?

— Защото той пише добре. Много добре.

— Струва ли си трудностите, на които те подлага?

— Няма да се откажа от тази книга, Ноа.

— Само съм загрижен за тебе. Ако съвместната работа с него те прави такава докачлива и...

— Не ме прави.

За щастие тя не виждаше изражението му, в противен случай би разбрала как без малко е щял да я просне с един шамар на пода, задето го е прекъснала. Той си остави един миг да умири гнева си, преди да я запита с измамно мек глас:

— Как се казва това литературно чудо?

— Заклех се да пазя тайна.

— Тази негова анонимност не става ли смешна?

— Има си причина. Той е инвалид.

— Как се е случило?

— Наистина не мога да говоря за това, Ноа. Не мога да предам доверието му.

— Сигурна ли си, че твоето мнение върху книгата не се основава по-скоро върху недъга му?

— Написаното ми хареса, преди да разбере нещо повече за автора, и това няма нищо общо с таланта му. И да не беше инвалид, пак щеше да бъде толкова талантлив. Въпреки всички трудности, които налага съвместната работа с него, тя ми харесва. Ще ми се отрази добре. Започвам да помпам редакторски мускули. Последните няколко години надебелях и се поизоставих.

— Може малко да си се поизоставила, но в никакъв случай не си надебеляла.

Той плъзна ръце по седалището ѝ, ласка, за която знаеше, че тя харесва и която обикновено предизвикваше приятна реакция. Този път ефектът ѝ бе по-малък.

— Говорех образно, Ноа.

— Разбирам и въпреки това...

Той сведе глава и я целуна първо по бузата, после по устата. Искаше да се увери, че избухването ѝ не е признак на нещо по-сериозно, по-специално на съмнения относно неговата лоялност към „Мейдърли прес“.

Тя му върна целувката. Не със същата пламенност, може би, но когато той се отдръпна, тя се усмихна, разсейвайки донякъде опасенията му.

— Само ако тези бумажки не ме държаха тук — изстена той, — щях да се изкуша да заключа вратата и да те превзема тук на прага.

— Защо не кажеш „по дяволите бумажките“ и да направиш точно това? Аз мога да бъда превзета.

Той отново я целуна, после нарочно я отстрани от себе си.

— Ужасно ме изкушаваш, скъпа. Но дългът ме зове.

— Разбирам.

— Довечера? След вечерята с Даниел?

— Уговорено! — тя го целуна бързо, после взе шлифера и чантата си. — Може да постоя до по-късно, да се опитам да поразчистя бюрото си, затова сигурно няма да се преобличам за вечерята.

— Значи тръгваме направо оттук и отиваме с една кола. Ще кажа колата да ни чака долу в шест и четиридесет и пет.

— Значи дотогава.

Той ѝ изпрати въздушна целувка, докато тя излизаше, после се върна до бюрото си, уверен, че се е отървал на косъм.

Както винаги, бе успял да успокои Марис с малко внимание и показване на чувства. Но ядът ѝ относно срещата му с „Уърлд Вю“ не беше за пренебрегване. Когато се замисли как без малко щеше да бъде разкрит днес, си пожела да види как Морис Блум бавно и мъчително умира от загуба на кръв. Да каже на Марис за тази среща явно е било начинът на Блум да му напомни, че крайният срок приближава с фатално бързи темпове. Блум се бе възползвал от случайно представилата се възможност, за да демонстрира сила, да му напомни, че „Уърлд Вю“ в крайна сметка няма търпение да осъществи тази трансакция.

Недоразумението с Марис му бе отнело ценно време. Но в дългосрочна перспектива инцидентът не бе довел до особени опасности. Слава Богу, че предвидливо бе информирал Даниел за тази среща, имайки предвид точно такъв непредвиден случай. Ако той или Марис дочуеха нещо — а клюката в бранша се разнасяше бързо — той бе посветил стареца в плановете си, следователно го бе отклонил от следата.

Двамата Мейдърли не бяха глупаци. Но не можеха и да се сравняват с неговата хитрина. Той не оставяше нищо на случайността. Планираше грижливо. Разработките му бяха дългосрочни и следователно изискваха желязно търпение и упорство, което на повечето индивиди им липсваше.

Той разчиташе на своите инстинкти и на интелекта си, и на най-добрия възможен ресурс, единственият, който беше практически надежден и неизчерпаем — човешката природа. Лесно беше да контролираш човека, ако познаваш неговите симпатии и антипатии, тайни, слабости и грехове.

Притежаваше дарбата да кара хората да отиват точно там, където иска да ги отведе, и да правят точно това, което иска да направят. Притежаваше талант в тази област. Имаше и необикновената способност да манипулира хората, да ги убеждава да вземат решение, което те погрешно смятаха, че са взели сами, и да го изпълняват. Беше го правил и преди. Напоследък го приложи върху Хауърд Банкрофт. Ноа беше упражнявал това изключително умение много преди да бе чувал името на Хауърд Банкрофт.

Телефонът на бюрото му иззвъня. Преди дори да отвори уста, Синди се извини за прекъсването.

— Съжалявам, господин Рийд, но госпожица Шульър се обажда вече пети път и настоява да я свържа.

— Добре — Ноа натисна мигащия бутон. — Здравей, Надя — каза той приветливо. — Разбрах, че си имала вълнуващ обяд.

„ЗАВИСТ“

ГЛАВА 12 — КИЙ УЕСТ, ФЛОРИДА, 1986

Първото впечатление на Тод Грейсън от Кий Уест беше съкрушително разочарование.

В последните месеци почти не правеше друго, само говореше как ще се премести там. Не мислеше почти за нищо друго, можеше да се каже, че задрасква кръстчета всеки ден от календара като дете, което брои дните до Коледа. Не му се занимаваше с нищо, което да прекъсва бляновете и мечтите му, включително с ученето за изпитите от последния семестър. Сърцето, умът и душата му се съсредоточаваха изключително в отиването в неговата флоридска Мека. Но сега, след като пристигна, след като осъществи една отдавна лелеяна мечта, първият сблъсък го остави духовно опустошен. Оприличи мястото на стара уличница. Изглеждаше използвано, оръфано, малко болнаво и доста уморено. Продължавайки метафората в мисълта си, сякаш я записваше, Кий Уест му изглеждаше по-скоро като обикновена улична „труженичка“, която излага прелестите си на ъгъла, а не като екзотична куртизанка, която подмамва с прошепнати обещания. Лишен от просташките си и доста покъртителни опити за блясък, градът имаше много малко да предложи и нищо, което да се препоръча.

Двамата с Рорк планираха да тръгнат за Флорида следобеда след церемонията по завършването. Бяха опаковали всичко, единствената им работа, преди да тръгнат на път, беше да върнат церемониалните тоги и шапки, с които бяха получили дипломите си.

Планираха да тръгнат всеки със своята кола и се бяха разбрали да спрат точно преди да влязат в града и да хвърлят ези-тура кой от тях пръв ще тръгне по Дювал Стрийт.

Но се намеси съдбата. Външна намеса промени идеалните им планове. Едно семейно задължение на Тод му попречи да тръгне този ден. Рорк предложи и той да отложи тръгването си, но след спешни консултации се разбраха той да тръгне пръв и да почне да търси квартира.

— Аз ще съм разузнавачът. Когато пристигнеш, вече ще съм построил лагера — каза Рорк, докато се сбогуваха.

Тойотата на Рорк бе натъпкана до покрива. Всеки квадратен инч от вътрешността ѝ бе използван, за да подслони всичко, което той притежаваше на този свят в общежитието, където бе живял последните три години до следващата фаза на своя живот.

— Хич не ми харесва така — измърмори Тод.

— Е, да де, обаче изтрай само още малко.

— Лесно ти е да го кажеш. На тебе нищо ти няма. Докато аз чезна, ти ще седиш там и ще пишеш, та пушек ще се вдига.

— Едва ли. Ще имам доста работа да се ориентирам, да намеря квартира. После да прокарам телефон. И такива глупости. Няма да мога да седна да пиша.

Тод знаеше, че това не е така. Рорк пишеше винаги — пиан или трезвен, уморен или бодър, болен или здрав. Пишеше, когато беше щастлив и когато беше тъжен. Пишеше точно толкова, когато беше в добро настроение, колкото и когато се беше вкиснал. Пишеше, когато думите му излизаха леко и когато фразите просто не искаха да се появят. Пишеше, независимо от всичко. И както и да го погледне човек, въпреки всичките аргументи в полза на противната теза, това му даваше начален тласък, което на Тод хич не му харесваше.

Когато Рорк се намести на шофьорската седалка в претъпканата си тойота, той отново се опита да ободри Тод.

— Знам, че сега ти изглежда много сериозно, обаче един ден едва ли ще си го спомняш. Ще видиш.

Както се бяха разбрали, той бе звъннал на Тод веднага щом пристигна в Кий Уест. След няколко дни се обади отново, за да съобщи, че е намерил апартамент за двамата. Тод го засипа с въпроси за апартамента, но отговорите бяха уклончиви, а описанието — неясно. След като затвори, Тод разбра, че всичко, което знае за новото им жилище, е това, че се вмести в рамките на бюджета им.

Минаха шест седмици, преди Тод да може да тръгне към новото си местоживееие в ъгълчето на континента. Сутринта, когато тръгна, оставяйки зад гърба си дома, в който бе прекарал своето детство, както смяташе окончателно, той не губи време за сантименталности и дори не се обърна. Вместо това оприличи тръгването си на освобождаване от затвора. Шофира почти двадесет часа непрекъснато в този пръв ден,

пресече границата на щата Флорида, паркира на един крайпътен паркинг и изкара малка дрямка на шофьорската седалка. Пристигна в Кий Уест в средата на следобеда на следващия ден. Макар че, когато пристигна, не всички негови очаквания се оправдаха, все пак имаше и такива, които не го разочароваха.

Например, въздухът. Беше топъл и благоуханен. Край на ранното ставане за лекции в хапещо студена ветровита сутрин, много ви благодаря. Слънцето беше горещо. Палми и бананови дървета колкото искаш. И навсякъде се разнасяше креолска музика, сякаш се просмукваше от порите на града.

Докато се провираше из задръстените с туристи улици, следвайки оскъдните указания, които му беше дал Рорк, първоначалното му разочарование започна да отстъпва и на негово място заприиждаха тласъци от вълнение. Гледките, звуците и миризмите бяха пътеводните му знаци.

Проблясъкът надежда обаче бързо се изпари. Последните остатъци от него се разсеяха, когато намери новонаетия си апартамент. Объркан, погледна в листчето веднъж, после втори път, надявайки се, че е сбъркал.

Това навярно беше една от забележителните шеги на Рорк.

Високи олеандрови храсти оформяха неподдържан плет между улицата и тясната, обрасла с бурени полянка пред сградата. Той очакваше Рорк да изскочи сред нацъфтелите храсталаци, да се ухили с тридесет и два зъба и да изреве: „Ама физиономия си направил, само да я видиш! Сякаш са те замерили с цяла кофа кравешки лайна.“

Щяха да се разкикотят, после Рорк щеше да го заведе на истинския им адрес. По-късно щяха да излязат да пийнат бира и да преживеят отново момента и това щеше да бъде първият от хилядите моменти, когато щяха да си преразказват историята, както си преразказваха всичките хубави случки, когато искаха или имаха нужда да се посмеят.

С изключение на тази за инцидента с професор Хадли. Никой от двамата не споменаваха за тази история. Изобщо не отваряха дума за нея.

Тод паркира колата на изровената стръмна алея и излезе. Дори не му се щеше да пристъпи между олеандрите, които изглеждаха напомпани със стероиди, и да тръгне по неподдържаната пътечка към

входната врата на триетажното здание. Отвън сградата от газобетонни блокчета бе боядисана в ярко фламингово розово, сякаш крещящата боя можеше да прикрие нискокачествения строителен материал. Вместо това цветът издаваше просто липсата на каквото и да било качество.

Пукнатина, широка, колкото показалеца на Тод, се точеше през цялата стена от мазето до тавана. На едно място в нея бе поникнала папрат. Капаците против ураган в цвета на грахова супа бяха изпочупени и изглежда, се държаха на местата си само от страх да не паднат в локвите от застояла вода, които се бяха събрали около мазето. Това навярно представляваше идеален развъдник на комари.

Рамката на алуминиевата остъклена врата някога може би е била правоъгълна, но впоследствие явно е претърпяла толкова огъвания и изкривявания, че от формата ѝ нямаше и следа.

Голяма част от мрежата срещу комари липсваше. Вътре свободно можеха да влизат комари... или хамелеони, както откри Тод, когато отвори вратата и влезе в тъмния коридор с бетонен под. Две от тези зелени влечуги се изтягаха на стената. Когато Тод влезе, едното изпълзя бързо. Другото изду червената си гуша, сякаш протестирайки срещу нахлуването.

Шест пощенски кутии, които обикновено хората заковаваха отвън на къщите си, красяха стената. Когато очите му свикнаха с полумрака, Тод прочете за свое огромно разочарование своето име и това на Рорк върху една от кутиите.

Апартаментите бяха общо шест — два на всеки етаж. Избягвайки една локва неидентифицирана течност, той се запъти нагоре. Когато стигна втория етаж, чу позната песен да долита иззад вратата на единия апартамент. Иначе сградата беше тиха.

Беше се изпотил, докато стигне до третия етаж. Прокле топлия благоуханен въздух, на който се бе възхищавал преди минути, шофирайки из улиците с отворени прозорци на колата, оглеждайки момичетата с голи рамене и голи крака, които вървяха по тротоарите.

Отделните апартаменти сигурно имат климатик, помисли, натискайки дръжката на апартамент 3А. Беше заключено. Почука — общо три пъти, преди Рорк да се обади. Загорялото му лице цъфна в широка усмивка.

— Ей, ама ти пристигна! Цял час по-рано.

— Няма ли климатик? Какви са тия шибани шеги, дето си правиш с мене?

Горещината вътре в апартамента беше дори по-задушлива, отколкото в непроветрения коридор и по стълбището. Това беше един от многото недостатъци. Както бе предположил Тод, лошите му предчувствия се сбъдваха.

Апартаментът, съвсем меко казано, наподобяваше бърлога. В действителност му трябваше един основен ремонт, за да заслужи квалификацията „бърлога“. Никое уважаващо себе си животно не би искало да бъде намерено умряло тук.

Перките на един вентилатор издухваха горещ въздух през дупките на плетените столове, които бяха единственото обзавеждане на дневната. Горещият въздух обвяваше и парчето изостанала пица, търкалящо се в кутия на малката маса, която заедно с печката и умивалника представляваха кухнята.

— Бях под душа.

Наистина Рорк беше отворил вратата целия мокър. Единственият му реверанс към приличието бе кърпата, опасана на кръста.

— Помислих, че може да си станал хомо — озъби се Тод.

— Ела, трябва да видиш това — Рорк се обърна и се запъти към отворената врата, която водеше към друга стая.

Тод беше толкова сърдит, че едва поемаше задушавания кислород в дробовете си. Парите му за депозита бяха просто профукани. Ако Рорк е подписал договор, за да наеме този апартамент, просто можеше да си натика тази хартия в задника — така би казал Тод. Тод просто щеше да откаже всякаква отговорност. Явно приятелят му бе изпаднал в състояние на временно умопомрачение или бе изгубил общите им пари по пътя, или му ги бяха откраднали.

Никой разумен човек, никой, който имаше поне малко мозък в главата си и не беше отчаян до крайност, не би се подслонил доброволно в тази сграда. Клошарите имаха по-солидно положение от настанените в нея, защото освен ако небето не се срутеше над главите им, бездомният човек нямаше защо да се страхува, че от тавана ще падне мазилка и ще го затрупа.

— Мамка му, Рорк! — избухна Тод, вървейки по петите му. — Рорк! Какво си направил?

Вратата водеше към малка спалня с две еднакви легла. Едното се огъваше под тежестта на вещите на Рорк, повечето от които бяха още неразопаковани.

Рорк беше спал на другото легло. Явно беше работил. Един монитор и една клавиатура се бяха настанили на самото легло, а компютърът и принтерът стояха на пода до него.

— Компютър? — извика Тод. — Ти имаш компютър? Откога?

Компютърът беше една от заветните им мечти. А Рорк не му беше споменал и думичка, че ще купува такава нещца.

— За това ли си похарчил парите ми?

— Чичо ми ми го подари, когато завърших — произнесе Рорк с висок театрален шепот. — Сега ще си затвориш ли плювалника и ще влезеш ли вътре? Побързай.

Тод се обърна към отвора, през който беше влязъл и който трябваше да притежава врата. Вратата обаче беше откачена и подпряна на съседната стена. През ума на Тод мина беглата мисъл, че това може да е направено, за да има стената допълнителна опора.

Оттатък отвора се намираще банята. Това, което отличаваше тази баня от обикновените бани в общежитието, бе, че тези в общежитието бяха по-чисти и по-стерилни — като не се смятат чаши за миене на зъби с тютюнева плюнка вътре, гъбички, развъждащи се в банята, и неща, които спешно се нуждаят от ремонт.

Но още по-страшно от състоянието на умивалника и тоалетната беше гледката на неговия приятел, който бе оставил хавлията и отново бе влязъл под душа. Стоеше под водната струя и се взираше навън към един отворен прозорец.

— Какъв чичо? Защо не си ми казал, че чичо ти е подарил компютър за завършването?

Рорк го погледна през рамо.

— Идваш ли?

— Хич няма да вляза под тоя мръсен душ с тебе. Чакам да ми кажеш какво...

— Млъквай и идвай. Преди да са си влезли.

Вълнението на Рорк беше заразително и предизвикателно. Напук на всичко Тод се заинтригува. Събу маратонките и влезе с дрехите под душа. Избута Рорк и надникна през замъгленото стъкло.

На покрива на съседната сграда три голи момичета се печеха на слънце. Голи означаваше абсолютно без дрехи. Не само без горнище на бански, ами както майка ги беше родила. Всяка от тях беше облечена с лъскав слой плажно масло. И докато той стоеше там като шашнат, едно от момичетата полека нанасяше по тялото си плажно масло.

— Тази се казва Амбър — прошепна Рорк.

Сега Амбър мажеше гърдите си, размазвайки маслото върху зърната, големи и червени като ягоди.

Тод изстреля:

— Познаваш ли ги?

— Ами, как мислиш? Говорим си. Знам ги как се казват. Тяхната сграда и нашата имат общ паркинг. Те са танцьорки в стриптийз бар.

Което обясняваше защо изглеждат като възпъщение на чувствеността. Това не бяха три обикновено изглеждащи жени. Те бяха живописна гледка. Гърдите им може и да не бяха същите, с които са се родили, но на кого му пукаше?

— Онази с обръснатия триъгълник е Старлайт — информира го Рорк. — Във финалната част на номера ѝ тя кара оная си работа да блести и да пуска искри.

— Какво, да пуска искри ли?

— Кълна се. Насочват прожектора точно към нея.

— По дяволите.

— Брюнетката е Мери Кетрин.

— Не звучи като име на стриптийзърка.

— Тя прави стриптийз като монахиня. После взема броеницата и...

— Не ми казвай. Остави ме да се изненадам — брюнетката лежеше по очи на хавлията си. Тод целуна въздуха. — Само погледни това дупе.

— Погледнах го — изкикоти се Рорк.

— Като сърчице, нали? Честно казано, аз си падам по нея. Тя е и най-дружелюбната.

— Всеки ден ли правят това?

— Без неделите. В събота вечер имат три представления, затова обикновено в неделите си отпиват.

Амбър затвори шишенцето с олио против изгаряне, после легна на хавлията си и разтвори бедра, за да може слънцето да стигне до

вътрешната им част.

— О-о! — изстена Тод.

Рорк излезе със смях изпод душа и взе хавлията си.

— Мисля, че имаш нужда от няколко минути насаме.

— Няма да са само няколко минути, приятел.

Рорк, облечен в къси гащи, седеше с кръстосани крака на леглото си, положил клавиатурата на колене, когато Тод се появи на вратата и се облегна с омекнали крака на рамката. Рорк вдигна поглед към него и се ухили.

— Е, и какво мислиш за този апартамент?

— Направо фантастично. Не мога да си помисля, че бих живял на друго място.

ГЛАВА 18

Майк Стротър остави настрана страниците от ръкописа. Отпи малко от лимонадата, направена от лимони, които сам беше изстискал. Беше си дал един ден почивка от работата по камината. Вчера бе нанесъл един слой лак и му даваше още един ден да изсъхне заради влагата. Във всеки случай, така бе обяснил на Паркър.

Цялата сутрин Майк беше работил извън къщата. Паркър го бе видял застанал на четири крака в алеята да преобръща почвата с малка лопатка. След това бе измел верандата и бе измил предните прозорци. Но следобедната горещина го бе накарал да влезе вътре, за да приготви вечерята на Паркър, която той едва сега намери време да изяде.

Той пишеше — всъщност пренаписваше — още от зазоряване и с нетърпение чакаше да чуе как ще реагира Майк на този най-нов вариант.

Паркър оценяваше критиките на Майк относно работата му дори когато бяха отрицателни. Макар че понякога му се искаше да каже на възрастния мъж да си гледа работата и да си държи мнението за себе си, той неизменно препрочиташе спорните пасажи и осъзнаваше, че забележките на Майк имат основание.

Майк никога не коментираше прибързано, независимо дали изказваше положително, или отрицателно мнение. Но когато се ядосаше на Паркър по една или друга причина, нарочно се бавеше да каже каквото и да било, докато Паркър не го попита. Днес си беше дал повече време от обикновено и Паркър знаеше, че го прави само за да го ядоса.

Самият Паркър обаче също се чувстваше доста раздражителен. Упорито изчака Майк да прелисти втори път страниците, да препрочете няколко пасажа, да издаде някакви неангажиращи звуци също както лекар, който изслушва оплакванията на някой хипохондрик, подръпвайки замислено долната си устна.

Това продължи поне с десет минути повече.

Паркър пръв се предаде.

— Би ли превел, ако обичаш, тези грухтения на някакво подобие на членоразделна реч?

Майк вдигна очи към него, сякаш беше забравил, че той е там.

— Много често използваш думи като „шибан“.

— Това ли било? Това ли ти отне десет минути размишление? Това ли е съществената част на твоята критика?

— Не можах да не го забележа.

— Момчетата на тяхната възраст говорят така. Особено в момчешка компания. В действителност се опитват да се надговарят, да видят кой може да говори с най-мръсен език.

— Аз не правех така.

— Ти си отклонение.

Майк се намръщи, но пропусна обидата без коментар.

— Използваш и думата „хомо“. Много оскърбително.

— Признавам. Но аз отново се придържам към характера на героите. Когато хетеросексуални мъже си говорят на четири очи, те не проявяват чувствителност и разбиране, споменавайки за хомосексуалните мъже.

— Или когато говорят, например, за женската анатомия.

— По-специално, за женската анатомия — каза Паркър, пренебрегвайки неизказания укор. — Те няма да използват евфемистичния или клиничния термин за действие или част от тялото, когато има изключително колоритна алтернатива. Сега, след като ти отговорих на заяжданията относно грубия език, какво мислиш?

— Днес не отиде в памукочистачната, нали?

— Това какво общо има с ръкописа? — запита нетърпеливо Паркър.

— А има ли нещо общо с ръкописа?

— Явно си докачлив този следобед. Да не би да си забравил да си вземеш снощи хапчето против запек?

— Променяш темата, Паркър.

— Или си казва думата лимонадата, акомпанирана от „Джак Даниелс“?

— По-скоро ти *избягваш* темата.

— Аз ли? Мислех, че темата е моят ръкопис. Ти повдигна...

— Марис.

— Памукочистачната.

— Двете неща са свързани — каза Майк.

— След като месеци наред се занимаваше с онова място, не си стъпил там, откакто тя си замина.

— Е, и?

— И фактът, че не си ходил в памукочистачната, няма нищо общо с това, което се случи тук между тебе и Марис сутринта, когато тя си замина.

— Не. Искам да кажа да. Искам да кажа... мамка му. Каквото каза преди малко — Паркър примирително сведе рамене. — Освен това нищо не се е случило.

— Ако отидеш там, това няма ли да събуди спомени — може би приятни, може би вълнуващи. Няма ли да ти напомни за нея? Няма ли да те накара да си спомниш нещо, което тя е казала, или нещо, което ти си казал и което по-скоро би забравил?

— Знаеш ли какво? — Паркър отметна назад глава и измери пренебрежително Майк. — Би трябвало да се родиш жена.

— Да видим. По време на този разговор ти успя да ме обвиниш, че съм истерик, после, че съм потаен пияница с проблеми с червата, а сега обиждаш моята мъжественост.

— Пъхаш си носа като някоя бабичка, която няма какво друго да прави, освен да се меси в работата на другите.

— Марис също е моя работа, Паркър.

Острият му тон промени характера на разговора и даде знак, че спорът е приключил. Паркър се обърна и се загледа към океана. Този следобед той беше спокоен като огледало, по чиято повърхност играеха металните отблясъци на слънцето.

Както винаги по това време, малко ято пеликани полетя в строен ред ниско над короните на дърветата към мястото, където щеше да ношува. Паркър се запита дали да принадлежиш към такава сплотена група е успокоително или притесняващо. Той толкова години бе живял като самотник, че не можеше да си припомни какво означава да бъдеш член на семейство или на някакво братство, или на някаква общност от индивиди.

Читателите от цял свят обичаха Макензи Руун. Той имаше място на нощните им шкафчета и в куфарчетата им. Придружаваше ги на плажа, в тоалетната, сред градския транспорт. Вземаха го със себе си във ваната и в леглото. Беше техен интимен приятел.

Но Паркър Ивънс бе познат само на малцина и не бе обичан от никого. Така бе избрал самият той, разбира се, и изборът му бе необходим. Напоследък обаче бе започнал да опознава непосилната цена, която бе платил за годините отшелничество. С времето бе свикнал да бъде сам. Но напоследък бе започнал да се чувства самотен. Имаше разлика. Тази разлика ставаше очевидна в момента, когато човек разбереше, че не му е приятно да бъде сам, точно както не му е приятно да бъде с някого. Тогава самотата се превръщаше в самотност.

Отклонявайки надигащото се отчаяние, той тихо се извини на Майк, че го е въвлякъл в плана си.

— Знам, че се чувстваш до известна степен отговорен и ти се възхищавам, че това те тревожи.

— Аз играх своята роля в това смешно изпитание, на което я поставихме, защото ти ме помоли. Необходимо ли беше?

— Може би не — призна с тих глас Паркър.

— Можех да ѝ кажа, че ти си Макензи Руун. Можех да се направя, че съм се изпуснал, без да искам. Ти щеше да ми се разсърдиш, но щеше да го преодолееш. А пък аз продължих с цялата тая загадка и се срамувам от себе си заради това.

— Недей, Майк. Ти нямаш вина. За всичко съм отговорен аз. От началото до края — какъвто и да бъде той — тук аз съм виновната страна, не ти.

— Това не ме освобождава от вината за доброволното ми участие.

Паркър помръдна тъжно рамене и каза:

— Не, но това е най-доброто, което мога да направя.

Двамата потънаха в тежко мълчание. Накрая Майк побутна очилата си несъзнателно, напомняйки на Паркър за Марис и очилата, които тя носеше последния път, когато я видя. Коемо можеше да бъде и последния път, когато изобщо я вижда, напомни си той.

— Тези младежи май напълно са се помирили — забеляза Майк, прелиствайки отново страниците. — Не усещам между тях да е останала враждебност.

— След инцидента с Хадли Рорк се държа така, сякаш нищо не се е случило — обясни Паркър. — Той съзнателно реши да не позволява това да се отрази на приятелството им.

— Благородно от негова страна.

— Въпреки това, той все още е...

— Тук — прекъсна го Паркър, доизказвайки мисълта му. — Като грозно родилно петно, белязало красивото детско лице. Никой от тях двамата не иска да признае петното от приятелството им. И двамата избягват да го гледат, надявайки се, че постепенно ще избледнее и най-накрая напълно ще изчезне, както става с някои родилни петна, така че в края на краищата никой няма да помни, че бебето е имало петно.

— Добра аналогия.

— Нали? Може да я използвам — и той си надраска някаква бележка.

— Не си уточнил или обяснил семейното задължение, което е попречило на Тод да тръгне заедно с Рорк.

— За него се говори в следващата сцена. Рорк поднася съболезнования на Тод заради смъртта на майка му. Тя не е искала да го безпокои през последните извънредно важни месеци преди дипломирането му, затова не му е казала, че диагнозата ѝ е прогресиращ рак. Започнала е да прилага лечението, но с големи усилия. Терапията, на която се е подложила, е отслабила силите ѝ, но за съжаление изобщо не е повлияла на болестта. Така че вместо да замине за Флорида, Тод е тръгнал заедно с нея за дома си. Останал е при нея до смъртта ѝ. Това е голяма жертва, особено като се вземе предвид какво означавало за него преселването му в Кий Уест.

Паркър се усмихна сардонично.

— Спести си коментарите. Написал съм, че казва... чакай, ще ти го прочета.

Той се зарови из страниците, изпъстрени с ръкописни бележки, които бяха осеяли цялото му бюро, и накрая намери тази, която търсеше.

— Тод благодари на Рорк, че му е изказал съчувствието си и така нататък, после казва: „Всъщност смъртта ѝ беше много навременна.“ Рорк съответно реагира шокирано. След това Тод добавя: „Аз просто говоря честно.“ „Жестоко честно“, казва Рорк. Тод безразлично вдига рамене. „Може би, но поне не съм лицемер. Съжалявам ли, че тя умря? Не. Това, че умря, ме прави свършено необвързан. Свободен. Сега нямам за кого друг да мисля, освен за себе си. Нямам пред кого да давам отчет. Нямам за какво да се грижа, освен за писането си.“

Майк го прие.

— Значи сваля белите ръкавици в следващия отрязък.

— Ако с това искаш да кажеш, че ще се разкрие истинският характер на Тод — не. Не изцяло. Но все пак започваме да долавяме пукнатини във фасадата.

— По същия начин, както истинския характер на Ноа Рийд ти се разкри, когато ти се премести в Кий Уест. Парче по парче.

Паркър усети как мускулите на лицето му се втвърдяват, както всеки път, щом в мисълта му изникнеше Ноа.

— На Рорк му трябва само няколко глави, за да види така наречения си приятел като това, което наистина е. На мене ми бяха нужни няколко години. И накрая беше станало твърде късно.

Той впи поглед в краката си, после, отмествайки с усилие на волята грозните спомени, отново се зарови в ръкописните си бележки.

— В следващата сцена изниква отново и професор Хадли.

Майк си наля още една чаша лимонада, седна обратно на стола си и зае очаквателна поза.

— Всъщност Тод въвежда темата — обясни Паркър. — Той коментира колко чудесно е, че са променили мнението си за тази ситуация. Казва, че ако не е бил скроил този номер на Рорк, сегашната им връзка с професора може би нямало да е толкова здрава, каквато е. Казва, че Рорк трябва да му е благодарен за това, което е направил.

— Рорк не е готов да иде толкова далеч, че да му благодари, но се съгласява, че в дългосрочна перспектива това е било в тяхна полза — Паркър си пое дъх. — Този разговор има за цел да осведоми читателя, че професор Хадли е видял нещо обещаващо в тези талантливи момчета, така че е предложил да продължи да рецензира работите им и когато те престанат да бъдат негови студенти.

— Много великодушно от негова страна.

Паркър се намръщи.

— Не е чак такъв алтруист. Планирал съм една глава, написана от негова гледна точка, където читателят научава, че той иска да тренира тези двама млади писатели просто защото разпознава у тях таланта и иска да го види развит и обработен и после, надява се да види техни публикации и срещата им с една възторжена публика.

— Усещам, че сега идва едно „обаче“.

— Обаче няма не би било звезда в неговата корона, ако именно той открие романистите, които ще дадат лице на следващото поколение?

— С други думи, той е едно опортюнистично старо копеле.

Паркър се разсмя.

— Всички са опортюнисти, Майк. Всички. Без изключение. Различават се само по степента на опортюнизъм. Докъде е готов да стигне всеки, за да получи това, което иска? Някои отпадат рано. Предават се или поемат друга посока, или просто решават, че това, което са тръгнали да гонят, не си струва риска или цената. Но други...

Той млъкна и насочи поглед към някаква точка в близкото пространство.

— За да получат това, което искат, други са склонни да направят всичко. Всичко. Способни са да прекратят отвъд закона, отвъд приличието или морала, стига да излязат начело.

Майк тъкмо щеше да изкаже забележка относно това философско отклонение, когато внезапно промени мнението си и зададе въпрос, който според Паркър беше по-миролюбив.

— Искаш ли да придадеш толкова голяма важност на един второстепенен персонаж?

— Тоест на Хадли? Той е много важен за интригата.

— Така ли?

— Съществено важен.

Майк кимна, явно преминал на друга мисъл. След половин минута мълчание Паркър го попита за какво мисли.

— Как се развива действието? Диалогът? Прекалено много ли се разказва за апартамента в Кий Уест или недостатъчно?

— Кестенявата стриптийзьорка на покрива...

— Мери Кетрин.

— Е момичето...

— В пролога, което ги придружава на корабчето. Нали помниш: „Едно от момчетата взе горницето на бикините ѝ и го размаха над главата си, преди дори да бяха излезли от залива.“ Затова е извънредно важно читателят да разбере, че тя е дружелюбна и готова за забави. За нея се говори повече в следващата сцена.

— Тя е приятно момиче, Паркър.

— Стриптийзьорката със сърцевидното дупе ли?

Майк го изгледа навъсено. Паркър изруга под нос. Майк беше твърдо решил да говори за Марис, а когато Майк си втълпеше, че трябва да говори за нещо, щеше да върти и суче, докато не постигне своето.

Паркър върна записките си на бюрото, като знаеше, че може да избегне този разговор, да продължи да работи в остатъка от следобеда.

— Най-напред, Марис е жена, а не момиче. И кой изобщо е казал, че не била хубава? Не и аз. Да си ме чувал да казвам, че не е хубава? Тя казва „моля“ и „благодаря“, разстила салфетка на скута си и прикрива устата си, когато се прозява.

Майк го стрелна с поглед.

— Приемам. Не е това, което ти очакваше.

— Не. Малко е височка — излагаше се на опасността за втори път да бъде прострелян с поглед. Разпери широко ръце. — Какво искаш да кажа? Че не е снобката, която съм смятал, че ще бъде? Добре, не е.

— Ти очакваше едно разглезено богаташко момиче.

— Една абсолютна кучка.

— Агресивна и груба...

— Нахалница.

— Която ще нахлуе тук, ще наруши спокойствието ни и ще се опита да шашне с нюйоркските си маниери и превъзходство. А вместо това Марис... е, ти най-добре знаеш какво представлява тя — и сякаш се сети за нещо, възрастният мъж добави: — Въпреки всичко тя прави впечатление, нали?

Да, така беше. Много по-меко, много по-женствено впечатление, отколкото Паркър бе очаквал. Хвърли поглед към вазата на масичката за кафе. По време на сутрешната си разходка Марис бе събрала малко орлов нокът и бе запитала дали той няма да възрази, ако го сложи в тази ваза. „Да внесе светло петно в стаята“, бе казала тя.

Майк, запленил до оглупяване от нея, бе преобърнал кухнята с главата надолу, докато намери подходящ съд. Дни наред букетът от диви цветя бе изпълвал солариума с тежкия си аромат. Но сега вече не приличаше на нищо. Цветчетата се бяха съсухрили, водата лъхтеше на блато. Но Паркър не бе помолил Майк да го махне и Майк не се бе заел да освободи вазата. Това беше спомен от нея, който те още не бяха готови да унищожат.

Черупките, които тя бе събрала на плажа, още лежах на масата, където ги бе подредила с толкова гордост. Когато ги бе донесла, краката ѝ бяха боси и целите в пясък. Бяха оставили отпечатащи по пода, които тя бе настояла лично да изтрие.

Умиращото му стайно растение се съживяваше, защото тя го бе преместила на по-добро място; две модни списания, с които се бе занимавала, докато той работеше по романа си, още лежах на стола, на който тя бе седяла.

Именно възглавничката с ресни бе притискала до гърдите си, когато го бе слушала да чете един откъс от ръкописа си.

Накъдето и да погледнеше, имаше следи от нея.

— Тя е интелигентна жена — обади се Майк. — Доказа го. Умна и чувствителна.

Говореше с приглушен глас, сякаш чувстваше духа ѝ в стаята и не искаше да го подплаши. Което дразнеше Паркър повече, отколкото, ако бе задраскал с нокти по някоя училищна дъска. Държаша се като глупаци. И той наравно с Майк. Двама сантиментални мухълъвци.

Във всеки случай кой беше казал, че стаята му имала нужда да бъде осветлена? Тя си му харесваше точно такава, дълго преди сянката на Марис Мейдърли-Рийд да се бе появила на прага му.

— Не се заблуждавай, Майк — каза той малко по-остро, отколкото бе възнамерявал. — Прави се на чувствителна, защото иска от мен книга.

— Книга. Не приход. Не мисля, че я е грижа дали „Завист“ ще спечели и един цент за компанията ѝ. Тя харесва твоето писане.

Паркър безразлично вдигна рамене, но тайничко се съгласи с него. Въпреки спора, Марис изглеждаше много по-заинтересувана от разказвателните аспекти на книгата му, отколкото от потенциала ѝ да привлича пари.

— Тя умее и да се присмива на себе си. Харесвам това у всекиго — после, поглеждайки косо към Паркър, Майк добави: — Предполагам, няма нужда да споменавам, че е красива...

— Тогава защо го споменавах?

— Значи си забелязал?

— Ти да не мислиш, че като съм сакат, съм и сляп? Да, приятно е да я гледа човек — и той направи жест, с който искаше да каже: „И

какво от това?“ — Видът ѝ не ме изненадва. Нали видяхме снимката ѝ в оная статия в списанието.

— Снимката не даваше вярна представа за нея.

— Аз очаквах, че ще бъде привлекателна. Ноа никога не ходеше с грозни момичета — изръмжа Паркър. — Поне доколкото аз знам.

Когато Майк реши да не коментира думите му, Паркър продължи.

— Знаеш ли какво? Радвам се, че е привлекателна. Наистина се радвам. Това ще направи още по-интересно всичко, което съм замислил.

— И какво е то?

— Знаеш, че никога не говоря за интригата, докато не съм я записал поне отчасти. Предполагам, че трябва да използвам въображението си.

— Ти ще използваш Марис.

— Напълно си прав, мамка му. А ако не одобряваш езика ми, запуши си ушите — той изтри потта от челото си. Климатикът работеше, защо тогава му бе станало толкова горещо? — А сега, можем ли най-накрая да приключим с този разговор? Имам още работа.

Майк спокойно си допи лимонадата, после отново прошумоля със страниците. Най-накрая стана, отиде до Паркър и му подаде листата.

— Напредваш.

— Не прекалявай с похвалите — изрече с комичен тон Паркър. — Може да ми се замае главата.

На излизане Майк подхвърли:

— Може би ще искаш да поразмислиш върху мотивацията.

— Мотивацията на героите ми е свършено ясна.

Майк не си даде труд да се обърне и да погледне Паркър в лицето, когато каза:

— Изобщо не говорех за героите ти.

ГЛАВА 19

— Това е моята любима стая — Марис се наслаждаваше на познатия уют в домашния кабинет на баща си, където си пиеха коктейла.

В последната минута се наложи Ноа да се консултира с мениджъра по договорите върху една клауза, за която имаше възражения, затова я бе накарал да тръгне преди него за дома на Даниел. Тя нямаше нищо против това, че той ще се забави. След завръщането си от Джорджия не беше прекарала и минута насаме с баща си.

— И аз съм доста привързан към тази стая — усмихна се Даниел. — Прекарвам тук много време, но ми харесва още повече, когато сме двамата.

Тя се засмя.

— Невинаги си се чувствал така. Помня, доста пъти съм идвала тука с надеждата да те отвлека от работата, която си носеше, за да я свършиш у дома. Превръщах се в жива напаст — усмихнаха се на споделения спомен, но изражението на Даниел се помрачи.

— Бих искал отново да преживея тези моменти, Марис. Ако беше възможно, щях да прекарвам повече време с тебе, да се пързалиме из парка или да играем на „Монополи“. Съжалявам, че пропуснах тези възможности.

— Аз не съм търпяла толкова лишения, татко. Фактически не съм се лишавала от нищо. А от тебе пък най-малко.

— Прекалено си великодушна, но ти благодаря, че казваш това.

Тази вечер Марис усещаше, че е меланхоличен. Много се бе зарадвал, че я вижда, но във веселостта му имаше нещо насилено. Комичните му пререкания с Максин изглеждаха малко неестествени. Усмивките му изкусно наподобяваха истински, но в тях ясно си личеше напрежението.

— Татко, да не би да не си добре? Има ли нещо, което да не е наред?

— Утре сутрин е погребението на Хауърд Банкрофт.

Тя кимна съчувствено.

— Знам, татко. Хауърд беше не само твоят корпоративен адвокат, той беше добър и доверен приятел.

— Ще ми липсва. И ще липсва на целия град. Никога няма да разбере какво го е накарало да направи нещо толкова ужасно.

Той тъжеше за загубата му, разбира се, но Марис не беше напълно сигурна, че самоубийството на Банкрофт е единственото, което тормози мисълта на Даниел. Помисли, че настроението му може да е отражение на нейното. Тази вечер и тя не беше особено весела. Би могла да припише промяната в настроението си на две неща. Всъщност на двама души. Ноа и Паркър.

Обяснението на Ноа за срещата му с „Уърлд Вю“ беше задоволително. Дори Даниел го беше потвърдил. Въпреки това не й беше никак приятно, че са я държали в неведение за нещо толкова важно като бъдещето на „Мейдърли прес“. Никога не е била чак толкова заета.

Ако беше друг човек, високото й положение в компанията щеше да налага тя да бъде държана в течение на всичко. Личните й връзки нямаше да имат съществено значение. Като старши вицепрезидент на корпорацията тя заслужаваше да бъде информирана за хитростите на Блум. Като съпруга заслужаваше уважението на съпруга си.

Именно това я бе ядосало — как Ноа с лека ръка бе отминал гнева й.

Беше се отнесъл към нея като към дете, което лесно може да бъде залъгано с близалка, или като към домашен любимец, чието доверие може да бъде спечелено с потупване по главата. Умиротворителните му методи представляваха изтъркани учебнически примери. Брак 101, урок 3: „Как да се борим конструктивно“.

Начинът, по който я бе успокоявал, беше още по-унизителен от предизвикалото го оскърбление. Нима наистина вярваше, че може толкова лесно да я залъже и да я успокои?

— Марис?

Тя вдигна глава и се усмихна с малко тъга на Даниел.

— Отвлякох ли се?

— Само на един милион мили.

— Съжалявам. Имам толкова неща в главата си.

— Ще ми налееш ли още, моля те? — когато тя се поколеба, той махна раздражено с ръка. — Знам, знам. Мислиш, че пия твърде много. Аз прозрях тоя съвет, който Ноа ми даде. Ти си го накарала.

— Тревожа се за тебе, когато се качваш по стълбите, след като си пийнал, това е. Малко си нестабилен.

— Ако се напия тази вечер, нали ще можеш да ме занесеш догоре на гръб?

Тя му отправи укорителен поглед, пресече стаята, за да напълни чашата му, и я взе със себе си на бара.

— Като си там, защо не си налееш и на себе си — предложи той. — Мисля, че може да ти дойде добре.

Тя му наля още едно уиски и напълни отново чашата си с шардоне.

— Защо?

— Защо мисля, че тая вечер ти трябва малко алкохол? Защото изглеждаш така, сякаш ти е избягало кученцето.

Вярно. Изпитваше чувство на огромна загуба. Не можеше със сигурност да идентифицира източника му, да му даде име, но дълбоко в сърцето си тя знаеше името: Паркър Ивънс.

Настани се отново на стола си и докато Даниел методично пълнеше лулата си, тя остави погледа си да блуждае из стаята. Загледа се в огромната колекция ревниво пазени първи издания в кожена подвързия. Бяха методично подредени на лавиците на масивния шкаф с блестящи стъклени стени.

Не можеше да не сравни тази спретната и скъпоструваща библиотека с хаотично претъпканите книжни лавици на Паркър. Съпостави скъпите мебели и аксесоари в тази стая с разклатените столове и евтините възглавнички в солариума на Паркър. Тази стая притежаваше вносна мраморна плоча над камината, спасена от един италиански дворец. Дървената лавица над камината в дома на Паркър бе изрязана от роб на име Финиъс.

И тя осъзна, че колкото и да обичаше тази къща, тази стая и скъпите спомени от детството, които тя извикваше, изпитваше носталгия по остров Сейнт Ан и по дома на Паркър с напуканите дървени подове и спретната къщичка за гости, за ваната с лъвски крака.

Изпитваше носталгия по дрънченето на чинии откъм кухнята на Майк и по тракането на клавиатурата, докато Паркър пишеше бързо, само с два пръста, някак нападателно. Липсваха ѝ странно хармоничното цвъртене на щурците и далечният плисък на приборя, който се разбиваше в брега, миризмата на орлов нокът и соленият въздух, толкова тежък, полепващ по кожата, и... Паркър.

Липсваше ѝ Паркър.

— За него ли мислиш? — запита меко Даниел, нахлувайки в мислите ѝ. — Той ли те натъжи?

— Да ме е натъжил? Едва ли — каза тя, поклащайки отрицателно глава. — Да ме е ядосал? Да. Да, искам да го удуша. Със сигурност. Той е ужасно провокативен, откъдето и да го погледнеш. Като се започне от начина, по който гледа на професията си. Рядко приема предложение или критика, без най-напред да изтъкне някакъв аргумент, да започне спор, който неизменно се превръща в кавга... Стои скрит там в оная къща на оня остров. Колкото и да са хубави къщата и островът, той ги използва като убежище. Би трябвало да излезе, да се смеси с хората. Писателят обикновено се възползва от всяка възможност, за да рекламира творбите си. Но не и той. О, не. Той се прави на много велик, прави се, че е над всичко това, но не може да ме заблуди. Причината, поради която стои като заточеник на оня остров, е, че е инвалид... О, казах ли ти, татко? Той се движи с инвалидна количка. Разбрах го едва когато отидох там. Отначало бях шокирана, защото когато говорих с него по телефона, не ми се стори да има някакъв недъг, освен по отношение на държанието. Това ужасно ме изненада. Но след известно време... не знам, татко, странно е. Когато се сетя сега за него, дори не виждам инвалидната количка.

Тя спря, за да помисли доколко вярно е твърдението ѝ.

Не виждаше инвалидната количка на Паркър и неговия недъг и се питаше кога се е случило това.

— Предполагам, че силната му личност прави недъга му да изглежда не само незначителен, но и невидим. Той владее езика извънредно силно. Дори разпуснатият му, бих казала груб речник, прави впечатление... Има ужасно чувство за хумор. По някой път злонамерено. Може да бъде невероятен мърморко, но предполагам, че му е позволено. Всеки в неговото положение ще таи обида в себе си. Искам да кажа — той е млад, в разцвета на годините си, затова

огорчението му, че е вързан към инвалидната количка, е разбираемо и простимо... Много е чувствителен към белезите си, но не би трябвало. Хората, особено жените, биха го намерили привлекателен, независимо как изглеждат краката му. Той не е... не е красив в точния смисъл, но... има... животински магнетизъм, предполагам, така би го нарекъл ти. Усещаш енергия, която се излъчва от него, дори когато седи неподвижен... Когато ти говори ти си привлечен към погледа му. Интензивността, с която държи вниманието ти, компенсира недъга му. Но не бива да оставаш с впечатление, че е слабак. Не е. В действителност е доста здрав. Ръцете му са...

Ръцете му. Когато бяха задържали главата ѝ за целувката му. Когато бяха хванали кръста ѝ и я бяха задържали до количката му. Тогава ги бе усетила, невероятно силни и властни. Но в други моменти, както когато бе отмахнал един лист от косата ѝ, допирът му бе лек, дори игрив.

Когато му бе поднесла на дланта си една мида, за да ѝ се порадва, той бе проследил с пръст нежните ѝ очертания, сякаш се страхуваше да натисне повече, рискувайки да я счупи. Една жена никога не би си помислила да се пази от допира му.

— Той е най-сложната личност, която някога съм срещала — каза тя с дрезгав глас. — Извънредно талантлив — извика пред себе си лицето на Паркър и се чу да казва: — И сърдит. Ужасно сърдит. Усещаш го в писането му. Дори когато е спокоен и се шегува с Майк, гневът му се усеща... В усмивките му има нещо смуцаващо. Има някаква жестокост и тя лежи точно под повърхността. Има един пасаж в книгата, където описва гнева на Рорк, насочен към Тод. Сравнява го със змия, която се промъква през спокойна, тъмна вода, без да се показва, без да се издава, но винаги я има, тиха, зловеща и смъртоносна и чака да ги отрови и двамата... Може би е ядосан, защото е прикован към инвалидната количка. Но усещам, че има нещо... нещо, което не знам, нещо, което съм пропуснала, сякаш има някаква тайна, която предстои да се разкрие.

Тя се засмя леко.

— Не мога да си представя какво може да е. Той ми поднесе много изненади. И не всичките бяха приятни — отпи малко вино и вдигна рамене с безпомощен жест. — Ей така мога да отговоря на въпроса ти.

Даниел я изгледа замислено за един дълъг миг, продължавайки да тъпче тютюна в лулата си. Рядко я палеше. Просто му харесваше този ритуал. Позволяваше му да прави нещо, докато събира мислите си.

Когато най-накрая проговори, беше само за да каже тихо:

— Всъщност, Марис, въпросът ми се отнасяше за Ноа.

Притеснена, тя усети, че се облива в червенина. Цели пет минути бе дрънкала само за Паркър.

— О-о... О-о, да — заекна тя — да, той... не бих казала, че Ноа ме е натъжил, но се разстроих заради срещата му с „Уърлд Вю“. Още повече се разстроих от това, че е решил да не ми казва за нея.

Даниел остави настрана лулата си и взе чашата. Съзерцавайки кехлибареното ѝ съдържание, той запита:

— Ноа каза ли ти, че е имал среща с Хауърд в деня, когато той се самоуби?

Начинът, по който бе поставил въпроса, накара гърлото ѝ да се свие. Не питаше току-така.

— Спомена.

— Било е само няколко часа, преди Хауърд да свърши със себе си.

Марис загуби желание да пие от виното. Отмествайки кристалната чаша на малката масичка, тя изтри насъбралата се влага или може би пот от дланите си.

— За какво е била срещата им?

— Според Ноа Хауърд го е помолил да подпише финалния вариант на договор между нас и един от нашите чуждестранни лицензианти. Ноа е одобрил варианта и това е било всичко.

— А ти...? — тя се изкашля и започна отново: — А ти съмняваш ли се в това?

— Нямам причина. Макар че... — Марис го очакваше да продължи, затаила дъх. — Секретарката на Хауърд ми каза, че срещата му с Ноа е била последната му за деня и когато е излязъл от кабинета, той не е бил на себе си.

— И по-специално?

— Изглеждал смазан. Мисля, че точните ѝ думи бяха „извънредно разстроен“ — Даниел отпи малко уиски. — Всъщност, едното вероятно няма нищо общо с другото. Хауърд може да е бил

разстроен от всякакви неща, нещо в личния му живот, нещо, което няма връзка с „Мейдърли прес“ или с Ноа.

Но баща ѝ не вярваше в това. Ако вярваше, нямаше да поведе този разговор.

— Татко, мислиш ли...

— Добре. Виждам, че сте започнали без мене — Ноа отвори двойната врата и влезе в стаята. — Скъпа, отново се извинявам, че те накарах да дойдеш сама — наведе се и целуна Марис, после облиза устни, сякаш да попие вкуса им. — Добро вино.

— Наистина, много е добро — тя стана и отиде към бара с напитките, опитвайки се да скрие от мъжете и от себе си, че коленете ѝ треперят. — Ще ти наляя.

— Благодаря, но аз по-скоро бих пил това, което и Даниел пие. Само малко. Денят беше ужасен.

Ноа отиде да се ръкува с тъста си, после седна до Марис на диванчето и я обгърна през раменете, когато тя му подаде чашата.

— Наздраве.

След като отпи от питието си, каза:

— Максин ме помоли да ви кажа, че вечерята ще бъде след десет минути.

— Надявам се печеното този път да не е толкова сухо, както последния път — изръмжа Даниел.

— Печеното ѝ никога не е сухо — възрази Марис, питайки се как могат да разискват нещо толкова банално като печено месо, когато само преди мигове темата на разговора беше необяснимото самоубийство на един човек.

— Сухо или не, няма да се оплаквам — каза Ноа. — Умирам от глад.

Всъщност едното може би няма нищо общо с другото.

Тя се хвана за изказването на баща си в отчаяното си желание да повярва.

Говореха за Ноа. За нейния съпруг. За мъжа, в когото се бе влюбила, за мъжа, когото още обичаше. Ноа. Мъжът, до когото спеше всяка нощ. Мъжът, от когото искаше да има деца.

Положи ръка на бедрото му и той, без дори да прекъсва разговора си с Даниел, покри ръката ѝ със своята и я притисна нежно. Беше разсеян, съпружески, успокояващ жест.

Вечерята беше прекрасна, особено печеното беше въплъщение на представите на Максин за съвършенство. Когато дойде време за лимоновия сладкиш, Даниел се прозяваше. И докато Максин отнасяше десертните чинии, той помоли да го извинят.

— Вие пейнете по още едно кафе — каза на гостите си, докато се изправяше. — Но аз трябва да се оттегля. Ще ставам утре рано, за да отида на погребението на Хауърд. Не мога да кажа, че го очаквам с нетърпение.

— И аз трябва да кажа „лека нощ“, татко. Днешният ден беше дълъг и изтощителен.

Докато излизаха от трапезарията, Марис застана и задържа Ноа. Хвана го за реверите, надигна се на пръсти и го целуна нежно по устните.

— Мисля, че ще си ида у дома преди тебе.

Той я обхвана през кръста и я придърпа към себе си.

— Мисля си, че двамата с тебе имахме планове за по-късно тази вечер.

— Имаме. Но аз ще ти искам една услуга. Би ли останал да помогнеш на татко да си легне? Знам, че тук не ти е познато...

— Изобщо не възразявам.

— Той не дава и дума да се каже за нестабилността му, а пък ако ти измислиш някакво извинение да отидеш догоре с него, няма да изглежда така, че сякаш го придружаваш. Ще ти бъда много благодарна.

— Смятай го направено, скъпа. После идвам при тебе.

На вратата тя се престори, че си е спомнила, че иска да вземе един стар бележник с адреси от спалнята си на третия етаж.

— Трябва да го потърся. Не съм сигурна къде го оставих.

Ноа предложи да ѝ помогне, каза, че може да се качи първа, докато той го търси. Тя не беше сигурна, че Даниел е повярвал на разиграната сцена, но той продължи да играе.

Когато се сбогуваха, Даниел я прегърна силно. После я отстрани малко от себе си и се взря в очите ѝ, сякаш се опитваше да проникне в мислите, които я притесняваха.

— Искам да разбера още нещо за тази нова книга и за сложния индивид, който я пише.

Напомнянето за това как се бе разприказвала за Паркър, отново накара бузите ѝ да порозовеят.

— Винаги съм оценявала твоя принос, татко. Утре ще изпратя по куриер едно копие от ръкописа. След няколко дни ще се срещнем, за да го обсъдим.

Той стисна ръката ѝ с доверие и грижа, които я накараха да пожелае да се свие на скута му, както бе правила като малка, търсейки утеха и сигурност, че всичко ще бъде наред, че няма защо да се тревожи, че смътното ѝ безпокойство е съвсем неоснователно.

Но не можеше. Отдавна бе пораснала и тревогите ѝ бяха тревоги на жена, а не на дете. Не можеше да ги сподели с баща си.

Даниел отстъпи настрана и Ноа се приближи, за да я прегърне.

— Тази вечер баща ти ми изглежда малко умърлушен — прошепна той. — Щом си легне, мисля, че ще му предложи да пийне едно бренди заедно с мене.

— Добре. Но не се бави. Чакам.

Марис не си отиде направо у дома. Не бе и имала такова намерение. Това, че бе използвала баща си като предлог да забави Ноа, я бе накарало да се почувства виновна, но не дотам, че да се откаже от идеята си. Никога нямаше да тръгне да ги заблуждава, ако не изпитваше отчаяна нужда да се освободи от натрапчивите съмнения, които я бяха стегнали в желязна хватка.

Взе такси до центъра, до апартамента в Челси. Когато стигна пред вратата, сърцето ѝ биеше силно, но не от стръмното стълбище. Питаше се какво ли би могла да намери вътре.

Отключи вратата с ключа, който държеше у себе си още от вечерта на изненадващото парти, спомни си къде е осветлението и го включи. Климатикът бръмчеше леко, но иначе апартаментът беше тих. Тя забеляза, че възглавничките на дивана си стоят бухнати.

Влизайки в кухнята, завари една безупречно суха мивка. Нямаше чинии в миялната, нито дори някоя чаша. Кошчето за боклук под умивалника беше празно, пластмасата му изглеждаше също така нова, както когато е било поставено тук.

Може би някой идваше да чисти? Ноа не беше споменал да е ангажирал човек за почистване на този апартамент, но това не означаваше, че не го е направил.

Тя се върна към дневната и се насочи към вратата, зад която се намираше кабинетът, както бе обявил Ноа. Хвана дръжката, спря и изрече на ум една бърза молитва, макар че не можеше да определи за какво точно се моли. И отвори вратата.

Обхвана всичко с един поглед, после се отпусна уморено, опирайки се на рамката. Стаята изглеждаше точно както я бяха оставили онази вечер. Нищо не беше побутнато или преместено. Нямаше смачкана хартия в кошчето, никакви книги с отбелязани страници, никакви бележки, забодени около компютъра.

Тя знаеше как обикновено изглежда мястото, където работи един писател. На работната маса на Паркър бяха разхвърляни накапани с кафе бележки, червени моливи и по-скоро остатъци от тях, листове, пълни с мисли, диаграми, драскулки, папки с подвити от отваряне разпадащи се краища, нестабилни купчини от справочници и кламери, извити в най-причудливи форми в моментите на мъчителен размисъл.

Но ако някой побутнеше или преместеше нещо на бюрото на Паркър, той щеше да му се развика. Той знаеше точно кое къде стои и искаше да си стои там, където го е оставил. На Майк му беше забранено да почиства този ъгъл, сякаш безпорядъкът спомагаше за творческата продуктивност на Паркър.

Писателското пространство на Ноа изглеждаше непокътнато. Когато се взря по-отблизо, Марис забеляза, че клавиатурата на компютъра е покрита с тънък слой прах. Никой не беше докосвал клавишите.

Сега сърцето ѝ заби ускорено. Всъщност тя го почувства като камък в гърдите си, докато гасеше светлината и излизаше от апартамента. Заклучи вратата зад себе си, макар да не знаеше защо всъщност ще се безпокои за това. Тук вътре за нея нямаше нищо ценно. Излезе от сградата, потънала в мисли. Притисна я тежестта на неизбежната конфронтация с Ноа. Когато той се върнеше от дома на баща ѝ, щеше да очаква покорната му съпруга да седи и да го чака у дома, нетърпелива и готова да се люби с него.

Нарочно се бе държала така, че той да очаква именно това. Бе го накарала да вярва, че е податлива като глина, че сяпа приема всичко,

и лесно се бе заблудил, защото доскоро тя представляваше именно такава податлива глина.

Той щеше да се върне, успокоен, че спорът им за „Уърлд Вю“ е забравен епизод, че тя няма да го пита за какво са си говорили с Хауърд Банкрофт, че няма причина да се съмнява в него, когато ѝ каже, че отново е започнал да пише.

Слабата, мека, податлива Марис. Глупавата Марис. Ето това си бе мислил той за нея.

Но се бе лъгал.

Когато стигна на улицата, забеляза, че един човек слиза от такси на половин пресечка по-нататък. Не бе очаквала, че ще си намери толкова лесно такси, и вдигна ръка, за да привлече вниманието на шофьора.

Когато я забеляза, той измина късото разстояние до мястото, където бе застанала Марис. Но тя вече не гледаше таксито. Беше се втренчила в мъжа, който бе излязъл от него, когато той изкачи с бодра стъпка стъпалата на друга постройка, влизайки така уверено, сякаш мястото му бе именно там.

Марис постепенно спусна ръка, все още не осъзнавайки, че я държи въпреки всичко вдигната. Даде знак на шофьора на таксито, че няма нужда от него. Затича се и бързо взе разстоянието до съседната сграда.

Приличаше на онази, от която бе излязла преди малко самата Марис. Нямахше портиер или някаква охрана, която да ѝ попречи да влезе във фоайето. Обгърна с поглед пощенските кутии. На всички имаше имена, освен на една. Или апартаментът беше свободен... или наемателят на апартамент 2А получаваше пощата си на друго място.

Тя изкачи стълбите. Наближи вратата на въпросния апартамент с учудващо спокойствие. Почука и погледна право към шпионката, знаейки, че от друга страна навярно я гледат.

Надя Шулър отвори вратата и двете застанаха една срещу друга. Тя бе облечена романтично, само в копринен пеньоар, който явно бе вързала набързо на кръста си, докато е отивала да отвори. Дори не прояви приличието да се покаже разтревожена или засрамена. Изражението ѝ издаваше неприкрита веселост, докато отстъпваше назад и отваряше вратата още по-широко.

Погледът на Марис се плъзна покрай нея към Ноа, който излизаше от съседната стая, може би кухнята, с две чаши в ръце. Беше по риза, не си бе губил времето и веднага бе свалил сакото и вратовръзката си.

Като я видя, той замръзна на място.

— Марис.

Надя поклати глава:

— Надявам се това да не се превърне в някоя от онези ужасно фарсови сцени като от филмите на Роналд Рейгън.

Марис не ѝ обърна внимание. Тази жена нямаше никакво значение. Единственото, което имаше значение, беше лошият вкус на Ноа, който той проявяваше при избора на любовници. Тя не започна да хаби презрението си върху Надя, вместо това го пренесе изцяло към мъжа, за когото се бе омъжила преди малко по-малко от две години.

— Не си прави труда да се извиняваш или да обясняваш, дори ако си имал такова намерение, Ноа. Ти си лъжец и искам да напуснеш живота ми. Махай се. Незабавно. Ще повикам Максин да ти опакова нещата, защото не бих понесла мисълта сама да ги докосна. Можеш да се уговориш с портиера да си ги вземеш, когато аз няма да съм у дома. Повече не искам да те виждам, Ноа. Никога.

След което се обърна и изтича надолу по стълбите, пресече малкото фойе и след няколкото стъпала по външното стълбище се озова на тротоара. Не плачеше. Очите ѝ бяха сухи. Не се чувстваше гневна, нито тъжна, нито нещастна. В действителност се почувства изненадващо добре. Нямаше чувството, че изоставя нещо, а по-скоро, че тръгва към нещо.

Но не стигна далече. Ноа хвана изотзад ръката ѝ и грубо я обърна към себе си. Ухили ѝ се с една студена и застрашителна усмивка.

— Я виж ти, умницата Марис!

— Пусни ме! — тя се задърпа да освободи ръката си, но той не я пусна. Пръстите му стиснаха още по-здравомишницата ѝ. — Казах ти...

— Млъкни — изсъска той, разтърсвайки я така силно, че тя прехапа езика си и изплака от болка. — Чух какво имаш да кажеш, Марис. Всяка дума. Смела реч. Порази ме. Но нека сега аз да ти кажа на тебе как ще стане. Нашият брак беше уреден и ще продължи да се

развива според моите условия. Ти няма да ме изгониш от живота си. Няма да ми нареждаш да напусна. Аз ще те напусна тогава, когато аз реша. Надявам се, че разбираш това, Марис. Животът ти ще бъде много по-лесен, ако го направиш.

— Причиняваш ми болка, Ноа.

Това го накара да се разсмее.

— Още не съм започнал истински да ти причинявам болка — за да подчертае думите си, той силно стисна ръката ѝ, пръстите му жестоко се впиха в мускула и го натиснаха към костта. Но тя не трепна, макар че на очите ѝ избиха сълзи от болка. — Междувременно ще чукам Надя, ще чукам всяка, която искам, и хич не ми пука дали ще ме гледаш. Но ти ще си останеш послушната малка женичка, разбираш ли? Или ще направя живота ти и живота на всички, които са ти скъпи, истински ад, Марис. Мога и ти го знаеш. И ще го направя — в очите му блесна злобна светлина. Той се наведе съвсем близо до нея и прошепна. — Ще го направя. Обещавам ти.

После я пусна така внезапно, че тя се олюля и се блъсна в железната ограда, закриваща контейнерите за боклук.

Докато се отдалечаваше от нея, Ноа подвижна:

— И не ме чакай тази вечер.

Прекалено замаяна, за да помръдне, Марис го наблюдаваше как се отдалечава и продължи да гледа входната врата дълго след като той бе изчезнал зад нея. Беше не толкова уплашена, колкото смаяна. Неверието я държеше здраво прикована към бетона под нея. Макар че ръката ѝ пулсираше от болка и усещаше вкуса на кръв в устата си, не можеше да повярва на това, което току-що се бе случило. Ноа? Да я заплашва? Физически да я малтретира с ледено спокойствие, което покриваше заплахите му с глазурата на сигурността и ги правеше ужасяващи?

Тя се разтрепери силно, не можеше да се овладее, кръвта ѝ изстина, когато разбра внезапно и неотвратимо, че е омъжена за човек, когото изобщо не познава. Ноа бе играл роля и това бе всичко. Бе подражавал на герой от книга, защото знаеше, че тя се е увлякла по този герой. Бе изиграл ролята добре, в никой момент не се бе отклонил от нея. Нито веднъж. До тази нощ.

Тя се стресна от факта, че тъкмо сега за пръв път се запознава с истинския Ноа Рийд.

„ЗАВИСТ“

ГЛАВА 15 — КИЙ УЕСТ, ФЛОРИДА, 1987

— Рорк?

Той разтърка очи, прогонвайки съня, докато ръката му насочваше телефонната слушалка към ухото.

— Да?

— Спиш ли?

Беше четири и половина сутринта. Беше си легнал след три. Нощният клуб, където работеха двамата с Тод, затваряше едва в два часа. Една от задачите му там беше да приключва дневните сметки и той можеше да го направи чак след като си отидеше и последния клиент. След като цял ден беше писал и после работил осем часа, той не просто бе заспал, а бе изпаднал в кома.

— Кой е?

— Мери Кетрин. Не ми се иска да те притеснявам.

Той спусна крака от леглото. Босите му стъпала тупнаха на пода върху празна кутия от напитка, която се изтъркаля шумно по голия под към леглото на Тод. Съквартирантът му изръмжа сънено във възглавницата си.

— Какво има? — запита шепнешком Рорк.

— Можеш ли да дойдеш?

— Ъ-ъ... сега ли?

Стриптиз барът беше само на няколко врати от нощния клуб, където той беше барман, а Тод паркираше колите. От време на време в почивките отиваха да видят представлението на съседките си. Двамата с Тод бяха опознали добре момичетата и затова ги пускаха вътре гратис. Един от охранителите ги вкарваше през задния вход. Гледаха иззад кулисите. Понякога отиваха заедно, друг път поотделно, но рядко можеха да останат повече от петнадесет-двадесет минути наведнъж, но тези няколко минути облекчаваха монотонната рутина на живота им.

Ограниченият бюджет им бе отнел възможността за срещи с момичета до самия минимум. За щастие трите екзотични танцьорки

бяха настроени „добросъседски“ и това не се ограничаваше само с безплатните представления, които им предоставяха.

Един ден Рорк си бе предложил услугите да закара колата на Старлайт в гаража, за да ѝ сменят маслото и да балансират гумите. Това, което механикът направи за двигателя на колата, беше нищо в сравнение с онова, което Старлайт направи за двигателя на Рорк.

Но това телефонно обаждане носеше в себе си известно безпокойство, а за негово доста голямо съжаление Мери Кетрин никога не бе показвала някакъв романтичен интерес към него. Винаги се бе отнасяла към него като към брат, докато в същото време флиртуваше безсрамно с Тод и няколко пъти го бе удостоила с интимното си внимание.

— Можеш ли, Рорк? Моля те! Сама съм тук и... имам нужда от помощ.

Сърцето му затуптя ритмично.

— Разбира се. Ей сега идвам.

— Но не казвай на Тод, нали?

Това донякъде угаси ентузиазма му, защото много би му харесало да подразни Тод, като му каже, че едно от неговите сигурни мацета му се е обадило посред нощ. Тод винаги се държеше ужасно нахално, щом станеше дума за жени.

Рорк навлече едни шорти и една тениска, напъха краката си в сандалите и се измъкна, без да буди Тод. Прескочи вонящия ров, който заобикаляше сградата, и тръгна по вече познатата и в най-малки подробности пътека към блока на момичетата. Вземаше стъпалата по две наведнъж и стигна леко задъхан пред вратата им.

Мери Кетрин я отвори още преди да бе успял да почука.

— Гледах през прозореца кога ще дойдеш.

Той влезе вътре, опитвайки се да не издава колко е разочарован от вида ѝ.

Нямаше нищо общо между сегашния ѝ изглед и главозамайващото момиче, което сваляше една по една от себе си монашеските одежди и заставаше под светлините в разкошната си голота, или пък от момичето, което лежеше с разперени ръце и крака на покрива, наслаждавайки се на слънцето.

По лицето ѝ нямаше и следа от сценичен грим. Очите и носът ѝ бяха червени, сякаш беше плакала. Дългата ѝ къдрава коса бе събрана

в небрежно вързана опашка. Най-разочароващото от всичко бе, че дрехите ѝ изобщо не бяха съблазнителни. Бе навлякла размъкната огромна тениска и също толкова торбести карирани къси панталони.

— Аз май те събудих, а?

— Напротив, пишех — излъга той.

— У вас не светеше.

— Развивах интригата в главата си.

— О! — тя заизвива края на тениската между пръстите си. —
Никак не ми се искаше да те моля за това, Рорк, но...

— Нещо лошо ли се е случило?

— Тая вечер пометнах.

Той я зяпна глупаво, без да може и дума да отрони.

— Бебе — тя отметна длан нагоре. — Е, предполагам, че не е било съвсем бебе, нали разбираш... във всеки случай, трябват ми някои неща и не се чувствам много добре, затова се запитах дали не би искал да отскочиш вместо мене до денонощния.

Той преглътна нещо, което му се стори като огромна топка за боулинг, после замислено облиза устни.

— А, разбира се. С удоволствие.

— Много ще съм ти благодарна.

— Няма проблеми, но ти добре ли си? Да повикам ли доктор или нещо такова? Искаш ли да те закарам в болница?

— Не, добре съм — тя си пое дъх дълбоко, но неравно, и добави.
— Не ми е за пръв път.

Той прокара ръка по устните и брадичката си.

— Нали не си направила някоя глупост? Нали не си го предизвикала? Нарочно, искам да кажа.

Тя поклати глава и слабо се усмихна.

— Не. Няма такива работи. Просто се случи, Рорк. Природен инцидент. Да, първия път отидох в клиника и ме остъргаха, но тоя път се случи от само себе си. Докато работех, ми стана лошо. Започна да ме присвива, нали разбираш.

Рорк кимна съчувствено, макар че тя би могла да говори например за скулптури от лед, поне така му звучеше цялата работа. И той в действителност може би знаеше дори повече за скулптурите от лед, отколкото за абортите.

— Поканиха ме заедно с другите момичета на частно парти. Но изглеждаше, че ще трае цяла нощ, затова аз се извиних, прибрах се и направо си легнах. Събудих се преди около час и... цялата бях оплескана — тя вдигна рамене. — И бебето го няма.

Той видя сълзи да блестят в очите ѝ, но тя бързо се извърна и посегна към едно малко листче.

— Направих подробен списък. Имената на нещата и размерите. Предположих, че сигурно няма да знаеш какво точно да вземеш, ако не го опиша подробно.

— Виж, тук си права — каза той, мъчейки се да придаде някаква бодрост на думите си, но напразно.

— Това сигурно ще стигне.

Той взе от нея списъка и парите.

— Нещо друго?

— Мисля, че това е всичко. Ще оставя вратата отключена, за да можеш да влезеш, като се върнеш — той кимна и понечи да тръгне, но тя докосна лакътя му и го накара да се обърне към нея. — Благодаря, Рорк. Наистина благодаря.

Той потупа малката ръка, която почиваше върху неговата.

— Иди да си легнеш. Ще се върна възможно най-скоро.

Когато се върна, тя лежеше на дивана, положила една ръка на очите си, а другата на корема. Свали ръка от лицето си и му се усмихна вяло, когато той приближи на пръсти към нея.

— Намери ли всичко?

— Струва ми се.

— Стигнаха ли ти парите?

— Не се тревожи. Защо не си в леглото?

— Ами нали ти обясних, цялото е оплескано.

Вратата на една от стаите в края на малкия коридор стоеше открената. Той сложи торбата с покупките на пода до дивана.

— Ето ти ги нещата — после тръгна по коридора към спалнята.

— Рорк, недей — възпротиви се тя слабо, надигайки се на дивана.

— Погрижи се за себе си, Мери Кетрин. Аз ще се погрижа за това — направи го, но задачата не беше никак приятна.

Първо, много трудно му беше да остане безпристрастен, въпреки че се опитваше. Не можеше да не мисли за това, че „оплесканото“

представляваше човешки живот, започнал също така, както започваше и всеки друг човешки живот. По причини, които никой никога нямаше да узнае, той беше решил да се предаде, да си отиде просто така. Някои хора казваха, че абортът представлявал замаскирана благословия, естествен начин утробата да се освободи от несъвършен плод. Въпреки всичко, беше ужасно депресиращо да съзнаваш, че тази нощ си е отишъл един човешки живот.

Бременността ѝ явно е била доста напреднала, защото имаше доста повече кървави остатъци, отколкото беше очаквал. Той събра чаршафите, колкото можа по-добре, махна и калъфката на дюшека и ги натъпка в една найлонова торба, която намери в кухненския килер. Върза я здраво и я отнесе в контейнера за боклук зад блока. Когато се върна в апартамента, дочу душа да шуми в банята. Намери чисти чаршафи в един шкаф в коридора и застла отново леглото. Тъкмо свършваше, когато тя влезе в спалнята в значително по-добър вид, облечена в друга огромна тениска и други размъкнати къси панталони.

Той махна с ръка към леглото.

— Лягай — тя легна и се отпусна с облекчена въздишка. —
Всичко наред ли е?

— Разбира се.

— Взе ли тилебол?

— Три хапчета. Според мене няма да ми навреди.

— Искаш ли малко чай?

— Ти вече направи достатъчно.

— Искаш ли малко чай?

Тя вдигна очи към него.

— Наистина ли искаш да ми направиш чай?

— Имаш ли чайник?

— Не мисля.

— Микровълнова фурна?

— Разбира се.

След пет минути той се върна с димяща чаша чай, пакетчета подсладител и една лъжица.

— Не знаех дали го пиеш със захар.

— Две, моля — докато той разбъркваше подсладителя в чая ѝ, тя погледна към телевизора. Звукът беше изключен, но тя се взираше в

екрана. — Обичам този филм — каза тя. — Купих си видео и сигурно съм го гледала поне хиляда пъти. Одри Хепбърн и Кари Грант.

— Наистина страхотен филм. Внимавай, горещо е — каза той, подавайки ѝ чашата. Тя му направи място до себе си на леглото и той седна, опирайки гръб на стената. — За какво се разказва?

— Тя е страхотна жена, изпаднала в затруднение. Той е красив и идва да я спаси. Тя е изплашена до смърт. Той е възхитителен. Накрая се влюбват.

Изгледаха филма мълчаливо, после тя изключи телевизора, а той взе празната ѝ чаша.

— Благодаря, Рорк, това много ми помогна. Никой досега не ми е правил чай.

— Мама винаги ми правеше чай, когато бях болен.

— Тя добре ли се държеше с тебе?

— Да. Имах късмет.

— Наистина, имал си. Моята дъртачка ме изрита, когато станах на петнадесет години.

— Как така?

— Хвана приятеля си, че развява оная си работа пред мене.

— А защо не изрита него?

Мери Кетрин се изсмя, сякаш беше казал нещо смешно, макар че Рорк не бе имал това предвид.

— Ти си чудесно момче, Рорк — когато той направи гримаса, тя добави. — Приеми го като комплимент.

— Благодаря. Но трябва да кажа, че повече ми се иска да мислят за мене като за нападателен и опасен.

Усмивката ѝ угасна. Очите ѝ загубиха блясъка си, сякаш се обърнаха навътре към нещо, което я караше да бъде нещастна.

— Тод е такъв.

Рорк не знаеше как да отговори на това и разсъди, че е най-добре да не казва нищо. Тупна се по бедрата и се наклони да стане.

— Ами аз трябва...

— Почакай, Рорк. Ти беше толкова добър. Искам да кажа, наистина беше страхотен. Много мразя придирчиви жени, които се държат като лепки, но не искам да съм сама тази нощ. Би ли останал? Само докато заспя?

— Добре, разбира се.

— Легни.

Рорк се изтегна до нея на леглото. Тя се сгуши до него и положи глава на рамото му. Той я прегърна.

— Утре може би ще трябва да идеш на лекар — подсказа той.

— Да. Сигурно ще иска да ми направи кюретаж.

И Рорк си бе помислил същото. Той имаше съвсем неясна представа какво може да е кюретажът и предпочиташе представата му да си остане неясна.

— Ти не вземаше ли хапчета?

— Не. От тях дебелея — обясни тя. — А той забрави презервативите. Поне така ми каза, че ги е забравил. Май бях твърде глупава, че не настоях да си вземе.

— Права си. Бременността не е най-лошото, което може да се случи.

— Знам, но той е от мъжете, които внимават да не пипнат някоя болест.

— Значи не е било случайна връзка. Искам да кажа, бил е някой, когото познаваш добре?

— Рорк, не питай, моля те.

— Добре. Нека говорим за друго нещо — не започнаха да говорят.

Известно време мълчаха. Дори не помръдваха, само пръстите му леко галеха косата ѝ, разпръсната по възглавницата, за да се изсуши.

— Името ми не е Мери Кетрин — изрече тя меко.

— Не е ли?

— Казвам се Шийла.

— Хубаво име.

— Взех името Мери Кетрин за номера с монашеския стриптийз.

— Така си и помислих.

— Допуснах, че си го помислил. Ти си умен. Аз напуснах училище, когато напуснах и дома си, по средата на десети клас. Каква идиотка съм!

— Не мисля така.

— Така си е. Във всеки случай, когато на посетителите им омръзне номерът с монахинята, ще измисля нещо друго и може би ще си сменя сценичното име, за да подхожда на новия сценарий. Замислила съм нещо. Искаш ли да чуеш?

— Да, с удоволствие.

— Мисля, че бих могла да изиграя русалка. Нали знаеш, с опашка, цялата обсипана с перли, цялата блестяща. Ще облека дълга опашка, която ще ми стига до задника, може би дори до коленете.

— Направо ще шашнеш всички. Можеш да се наречеш Лорелай.

— Лорелай ли?

— Като сирената. Митичната — тя го погледна с недоумение. — Имала прекрасен глас — обясни той. — Пеела, за да подмамва моряците към скалите, където да се разбият корабите им.

— Трябва да го запомня.

— Мога да ти го напиша, за да не го забравиш.

Тя се повдигна на лакът и го погледна с неприкрито възхищение.

— Нали виждаш? Ти си направо гениален — той се засмя, а тя след миг предложи: — Можеш да си поиграеш с тях, ако искаш...

Очите му веднага се спуснаха към гърдите ѝ. Тя вдигна тениската нагоре. Обектите на неговата фантазия, на които се бе възхищавал отдалече, бяха само на няколко инча от очите, от пръстите, от устните му. Тя му ги даваше. Като подарък.

Но когато той протегна ръка, беше, за да спусне обратно тениската ѝ.

— Какво има? — очите ѝ гледаха неразбиращо. — Тая нощ не мога да се чукам, но мога поне да ти духам.

— Не е необходимо.

— Мислиш, че го правя специално за тебе ли? Помисли пак — тя спусна ръка към чатала му. — Винаги съм се питала за тебе. Старлайт е ужасна лъжкиня, но мога да се закълна, че е казвала истината за тебе.

Тя го стисна леко и той затаи дъх. Кръвта нахлу към мястото, обхванато от пръстите ѝ. Но той отстрани ръката ѝ.

— Не бих искал да се възползвам от положението.

— Защо?

— Няма да е редно, Шийла.

— Господи, повечето момчета биха убили някого, ако им се предложи такова нещо. Истина ли казваш?

— Самата истина. Ще се проклинам утре сутрин.

— А можеш да си го правиш под душа, докато ни гледаш как се печем на слънце — и се изкиска на учудената му физиономия. — Не

сме чак толкова глупави, Рорк. Защо иначе ще се къпеш толкова много? И то точно когато ние се печем?

Тя се усмихна и отново се отпусна на леглото, пак се сгуши в него.

— Истината е, че не бих могла тази нощ да ти дам най-доброто от себе си. Наистина се чувствам зле, нали разбираш?

— Вземи да поспиш, Шийла. Когато се събудиш, всичко ще ти изглежда като лош сън.

— Много си сладък.

— Ти също.

Той погали гърба ѝ, после косата ѝ и продължи да я държи в прегръдките си дълго време, след като тя заспа. Когато се върна в апартамента си на другата сутрин, Тод вече беше станал и чукаше на клавиатурата си.

— Къде беше?

— Разхождах се по плажа.

Тод го изгледа подозрително.

— Сам.

— Коя е тя?

— Сам — повтори упорито Рорк.

— Аха — Тод продължи да пише и подметна: — Има кафе, но аз използвах последното мляко.

ГЛАВА 20

Ноа реши да даде на Марис една пълна седмица, за да се успокои.

Той реши, че на жена, хванала мъжа си в изневяра, са й достатъчни седем дни, в които да си ближе раните. Това време беше повече от достатъчно, за да се възстанови егото. Ако старозаветният Господ е могъл да създаде целия свят за толкова време, със сигурност една съпруга би трябвало да успее за толкова дни да се примири с изневярата на съпруга си.

Този срок съвпадна и с крайния срок, който Морис Блум му бе наложил. При следващата им среща Ноа трябваше да му съобщи, че всичко върви без проблеми, и да продължат да действат, както се бяха уговорили. Чудесно щеше да бъде, ако уреди всичко с Марис, преди да съобщи това на Блум.

Той беше ценен за Блум само докато принадлежеше към фамилията Мейдърли. Недовършената му сделка с „Уърлд Вю“ щеше да бъде изложена на риск, ако прекъснеше връзките си с Марис и баща й. Дори и най-малкото спречкване с тях би могло да накара Блум да се отдръпне. Той трябваше да се помири с Марис преди тази извънредно важна среща.

Ако след седмица тя не пожелаеше да се сдобрят, той възнамеряваше да се яви смирено пред нея и да я помоли за прошка. По-скоро би се задавил, отколкото да се покае, но крайната му награда щеше да си струва няколкото минути унижение. Междувременно се бе изнесъл в един апартамент в Плаза. Искаше да й даде пространство, да й даде много време... за да й стане ясно какво би могло да се случи, ако го отстрани от живота си.

Истински ад, Марис, скъпа. Надяваше се, че се е изказал абсолютно ясно.

За съжаление, налагаше му се да се срещне с жена си на сутринта след отвратителната сцена пред апартамента на Надя. Не можеше да не отиде на погребението на Хауърд Банкрофт. Когато

дойде, видя Даниел застанал сам на стъпалата на синагогата и веднага разбра, че тъстът му не знае какво се е случило снощи. Даниел го поздрави, сякаш нищо не е имало.

Когато си стиснаха ръце с тържествен и мрачен вид, Даниел го запита къде е Марис.

— Предполагам, идва насам. Трябваше да дойда преди нея. Налагаше се да се отбия в офиса.

Старецът прие тази лъжа. Във всеки случай, позволи на Ноа да го отведе вътре, за да избегнат ръмвящия дъждец.

Марис пристигна след няколко минути. Изглеждаше бледа и отпаднала в мрачните си черни дрехи. Този цвят не ѝ подходеше особено. Никога не я бе харесвал в черно. Тя го забеляза, застанал заедно с Даниел в преддверието.

След минута колебание се провря в тълпата към тях. Добре съзнаваше сериозността на положението, за да прави някаква сцена. Ноа бе разчитал на нейната дискретност, също както бе разчитал, че няма да съобщи на Даниел за извънбрачната му афера с Надя. Освен че беше ужасно горда, Марис беше и досадно предсказуема.

Тя прегърна нежно Даниел.

— Как си днес, татко?

— Тъжен съм, особено ми е мъчно за семейството на Хауърд. Ще влезем ли?

Тръгнаха по дългата пътека между седалките. Марис направи така, че когато влязоха, Даниел да се озове между тях двамата. Спазваше външното приличие, но Ноа знаеше, че едва понася присъствието му. Представяйки си какво изпитание трябва да е това за нея, той едва се сдържаше да не се разсмее.

След зауспокойната служба тя поговори малко с Даниел и си измисли извинение, за да вземе отделно такси. Ноа не я видя до края на деня.

Не я потърси и през следващите няколко дни. По време на предварително уговорените работни срещи тя се правеше, че няма нищо. В офиса двамата никога не се бяха държали особено нежно един към друг, освен понякога при затворени врати в неговия или в нейния частен кабинет. В присъствието на служителите винаги бяха сдържани. Затова и никой в „Мейдърли прес“ не забеляза хладината помежду им.

Ноа отиде в съвместния им апартамент, когато знаеше, че тя няма да е там, за да си вземе малко дрехи. Без никаква изненада констатира, че всичко си е точно както го бе оставил. Марис не беше пратила Максин да опакова нещата му. Тя никога не би доверила тайната на тяхната раздяла на лоялната икономка на баща си. Лошите новини щяха да стигнат веднага до Даниел, а Марис не искаше той да ги разбере. Опитваше се да спести на стареца тревогите за техните брачни проблеми и да избегне вредата, която подобни проблеми биха нанесли на издателството.

Даниел, който все така не подозираше нищо, продължаваше да приема Ноа, Ноа продължаваше да се отбива при него в късния следобед, за да разискват събитията от деня. Отношенията му с тъста оставаха солидни. Марис страдаше мълчаливо и в уединение и можеше да обвинява единствено себе си. Не трябваше да се отнесе така високомерно към него. Трябваше да си помисли два пъти, преди да му поставя ултиматуми, които само я правеха да изглежда смешна.

Той се наслаждаваше на мисълта как тя се разкайва, как съжالياва за необмисленото си избухване и как няма на кого да се довери. Всеки път, щом си я представеше да се самоизмъчва в уединение, той се усмихваше.

След няколко дни обаче на Ноа това взе да му омръзва. Реши да се срещне с Марис и да сложи край на цялата тая глупост. Но упорито я остави да се измъчва цели седем дни, преди да я заговори.

Тя щеше да се разплаче, да го нарича с какви ли не имена и да каже как е могъл така ужасно да я нарани, когато с нищо не го е заслужила. Той щеше да ѝ даде възможност да си излее чувствата. И щом това станеше, тя щеше да му прости. Нямахше никакво съмнение.

Щеше да му прости заради стареца. Винаги можеше да се разчита, че Марис ще иска да спести на Даниел каквото и да било притеснение. Тя щеше да му прости също и защото жените обичат да прощават и после този, комуто са дали прошка, да се чувства ужасно зле всеки ден до края на живота си след момента на даване на прошката. Това, разбира се, нямаше да бъде неговото бъдеще, но той си представи, че Марис е планирала точно такъв вариант. Като се вземеше предвид сделката му с „Уърлд Вю“, той нямаше да направи нищо, за да я осветли по въпроса. Всичко щеше да дойде по-късно.

Междувременно тази раздяла си имаше своите добри страни. Докато Марис не говореше с него, не се налагаше да слуша оплакванията ѝ.

Виж, Надя беше свършено друго нещо. Все му натякваше, че трябва да се разведе с Марис. Настойчивостта ѝ бе станала досадна, бе създавала напрежение между тях, от което вече му втръсваше, особено в края на срока, който сам си бе наложил.

Бяха уговорили среща на обяд в един ужасно скъп и ужасно моден ресторант. Един от авторите на „Мейдърли прес“ щеше да обядва с тях, за да може Надя да го интервюира за своята колонка. Писателят още не беше дошъл, когато те си поръчаха аперитиви.

На другите официални обеди, на които присъстваха много хора от издателския бранш, изглеждаше, сякаш разговарят за актуалните тенденции на пазара и може би за научнофантастичното явление, което бе разтърсило книжния свят, докато всъщност се караха за непосредственото си бъдеще.

— Тя знае за нас, затова защо да чакаме? Подай молба за развод и всичко да свършва.

— Не мога да напусна фамилията, докато не стане сделката с „Уърлд Вю“ — възрази той.

— Какво общо има едното с другото?

— Това е невероятно глупав въпрос, Надя.

Обидната забележка накара усмивката на Надя да замръзне. Ако бяха на някое друго място, тя щеше да избухне не по-зле от Везувий. Но сега отпи малка глътка мартини, поглади колосаната салфетка в скута си и подръпна тройното перлено колие на врата си.

— Внимавай, Ноа — каза тя тихо. — Не искаш да ти се разсърдя, нали?

Също като нея той продължи да се усмихва, но изрече с рязък глас:

— Заплашваш ли ме?

— Като знам какво безсърдечно копеле си, мисля, че когато някой те заплаши, ти ще го разбереш.

— Предполагам, че точно защото съм студенокръвно безсърдечно копеле, ти не можеш да ми устоиш, нали?

Виждайки, че сервитьорът се приближава към масата им, придружен от оберкелнера, Надя му се усмихна и прошепна:

— Ще си направиш добра услуга, Ноа, ако си спомниш, че бих могла да ти преподам някой и друг урок по безсърдечие.

След безкрайно дългия обяд той излезе заедно с нея от ресторанта и двамата тръгнаха по тротоара. Чакаше ги кола с шофьор, но Надя учтиво отклони поканата му да се върнат в офиса ѝ. Той взе ръката ѝ и я стисна, би могло да се каже приятелски, но каза с нисък глас и поверителен тон, който беше сигурен, че тя ще разбере:

— Ако ти изглежда, че се бавя да подам молба за развод, то е защото не искам да направя грешка, която може да провали сделката ни. Искам я за нас, Надя. Но за да я получим, трябва да сме склонни да направим малко жертви. Не мога точно сега да разтрогна брака си с Марис. Не може и дума да става за това. И ти го разбираш, нали?

За негово огромно облекчение тя му се усмихна почти доволно.

— Разбира се. Естествено, че разбирам. Просто нямам търпение да бъда с тебе.

— И аз съм не по-малко нетърпелив. Всъщност — каза той, пристъпвайки към нея — точно сега бих искал да съм вътре в тебе.

Тя затвори очи и леко се полюшна към него, после се огледа, за да се увери, че никой не би могъл да ги види или да ги чуе.

— Ужасен си!

— Значи едва ще изчакаш до шест часа.

Бързо стисна ръката ѝ, седна на задната седалка на чакащата го кола и се усмихна на себе си. Можеше да държи Надя доволна само ако предизвикаше оживление между бедрата ѝ. Това беше основният източник на нейното самочувствие. Самоуважението ѝ се въртеше около това. Ако беше щастлива там, значи изобщо беше щастлива.

Постоянните ѝ натяквания никак не му харесваха, но спорът му с нея бе стимулиращ и го зареди с енергия за изпълнението му пред Марис. „Наречи го репетиция“, помисли той, излизайки от асансьора, за да тръгне към офисите на „Мейдърли прес“.

Насочи се направо към кабинета на Марис, но тя не беше там. Излизайки, едва не се сблъска с асистентката ѝ.

— Мога ли да ви помогна, господин Рийд?

— Търся Марис.

Тя го изгледа въпросително с огромните си очи, уголемени от дебелиите стъкла.

— Днес няма да дойде, господин Рийд. Не помните ли, тя отиде в Джорджия.

Отишла в Джорджия? Кога е заминала? Мамка му! Това изобщо не се вместише в разписанието му.

Призова на помощ цялото си актьорско умение, за да не се издаде пред асистентката.

— Да, да, точно така. Знам, че заминава днес, но тя каза, че ще се отбие тук, преди да тръгне за летището.

— Така ли? Не ми е казвала такава нещo.

— Хм. Предполагам, че си е променила намерението — насили се да се усмихне и се надяваше, че усмивката му изглежда доста поестествена. — Ще се свържа с нея по клетъчния телефон.

Позвъня не по-малко от дванадесет пъти, но непрекъснато попадеше на гласовата поща на Марис. Явно тя не искаше никой да се свърже с нея. Той не престана да я ругае през остатъка от работния ден. Ако случайно се бе появила, би могъл да я убие с голи ръце.

Това беше възможно най-неподходящото време да си играе на изоставена съпруга и да бяга. Нима не ѝ бе казал свършено ясно, че няма да търпи никакви номера и че ако ѝ каже да легне на пода и да се престори на умряла, тя е длъжна да го направи? Цупенето ѝ можеше да съсипе всичко.

Но пък, от друга страна, майната ѝ. Той имаше документа, който Хауърд Банкрофт беше приготвил. И нямаше да го използва, освен ако останеше без избор. От законова гледна точка този документ можеше да усложни нещата, а той искаше да избегне всички законови усложнения. Но документът лежеше в сейфа му като осигурителна полица, като мярка за в краен случай, към която щеше да прибегне само ако станеше необходимо.

Изпълнен със самоувереност и чувство за непобедимост, той пристигна в апартамента на Надя в Челси малко след шест часа. Имаше настроение за студено питие и горещ душ, увенчани от горещ агресивен секс.

Подсвиркваше си, изкачвайки стълбите. Но когато влезе в апартамента, изведнъж устремът му секна. Един набит младеж, облечен в прилепнала черна тениска и черни панталони, излизаше от банята, закопчавайки ръчния си часовник. Метна на рамо един спортен

сак и мина небрежно покрай Ноа на път към вратата. Задоволи се само да му кимне леко.

Минути след като младежът си тръгна, Ноа остана на прага, изгаряйки бавно отвътре. Оприличи се на котелно помещение, замаскирано под риза с марката на Хуго Бос. Смъкна украсените си с монограм бутонели, приглади косата си и изтри потта, избила над горната му устна. Това бяха съзнателни жестове, трябваше да прави нещо с ръцете си, за да не почне да къса, да хвърля, да унищожава всичко, което се изпречи пред очите му.

Когато се овладя, тръгна към спалнята и леко бутна вратата. Тя се отмести безшумно. Надя се бе изтегнала гола на широкото легло посред намачканите копринени чаршафи. Косата ѝ беше влажна и разбъркана.

Като го видя, тя се размърда и се усмихна сънено.

— Ноа, скъпи, вече шест часа ли стана? Загубих представа за времето.

Жилите на слепоочията му туптяха болезнено, но гласът му остана спокоен.

— Кой беше този мъж?

— А-а, ти си видял Франки? Той е личен треньор в моя фитнес клуб.

— И какво правеше тук?

Тя се надигна на един лакът и го погледна коварно, като вложи злост в гласа си.

— Това е невероятно глупав въпрос, Ноа.

Даниел Мейдърли дочете последната страница от ръкописа. Потупа ръбовете на листите, за да го приглади, и каза:

— Това ли е всичко, което имаш дотук?

Марис кимна.

— Откакто се върнах не съм получила нищо от него. Обадих му се няколко пъти, но все попадах на Майк — помощника му. Той... авторът напоследък не пишел много.

— Питам се защо.

— Цупи се.

— Музата му е избягала.

— Ами, няма такива мистични работи. Просто проявява инатливата си магарешка същина. И като всяко магаре се нуждае някой да го подритне отзад — тя се поколеба, после продължи. — Затова се връщам там.

— Наистина ли? Кога?

— Оттук отивам на летището.

— Разбирам.

— Наминах само да проверя как си, да се сбогуваме и да чуя какво мислиш за това, което си прочел дотук.

Тя бе отложила с една седмица заминаването си. След като хвана Ноа в апартамента на Надя Шулър, у нея не остана никакво съмнение, че ще се върне в Джорджия и ще се види с Паркър. Авантюрата на съпруга ѝ и беше дала зелена светлина да изследва двусмислените си и противоречиви чувства към Паркър. Но за да бъде честна към него и към себе си, тя бе отлагала това пътуване, за да може да го обмисли от всеки възможен ъгъл. Не искаше връщането ѝ в Джорджия да бъде първосигнална реакция спрямо поредицата от бързо настъпили шокиращи събития в живота ѝ. Не искаше това пътуване да се превърне в реакция на една сърдита и отмъстително настроена съпруга. По-скоро искаше то да бъде действие, предприето след много дни внимателен размисъл.

През изминалите седем дни почти не бе мислила за нещо друго.

Сутринта, когато си бе заминала, тя бе ужасно гневна на Паркър, но истината беше, че не ѝ се искаше да заминава. Сега можеше да си го признае. И във всеки миг, откакто бе заминала, ѝ се искаше отново да бъде с него.

Отначало вината пареше вътре в нея като жив въглен. Тя беше омъжена. Бе изрекла своя обет пред сватбения олтар и гледеше на него като на задължение за цял живот. Досега се бе отнасяла напълно сериозно към всичките си брачни обети.

Но явно само тя от двамата, застанали онзи ден пред олтара, бе държала на обетите. Ноа бе нарушил своите. На Марис ѝ бе добре известно, че Надя не е първата жена, с която той я бе мамил. Със сигурност преди брака не му бяха липсвали момичета. Възможно беше той изобщо да не се е отказвал от ергенските си навици и след брака. Напълно съзнателно бе решил да не ѝ остане верен. И тя също толкова съзнателно щеше да реши да свърши с този брак. Вземайки си

любовница, той бе унищожил своето право и привилегията си да бъде неин съпруг.

Но дори да не го беше хванала с Надя, така и така щеше да го напусне. Онази нощ на тротоара в Челси Ноа бе разкрил една своя страна, която я ужасяваше, отблъскваше и плашеше. Тя не искаше да живее дори един ден повече с мъж, който намекуваше, че ще употреби насилие срещу нея така убедително, та бе повярвала, че е способен да го стори. С брака им беше свършено. Ноа Рийд беше нейното минало.

Това, което трябваше сега да определи, беше дали Паркър Ивънс е нейното бъдеще.

Вече не можеше да пренебрегва или да отрича факта, че се чувстваше привлечена от него. Привличаха я не само неговият интелект и талант, както се бе опитвала да се самозаблуждава. Бе я привлякъл и той самият като мъж. Безброй пъти си бе представяла как го целува, как той отново я прегръща и впива устата си в нейната.

Не знаеше дали е способен да прави любов в традиционния смисъл на думата, но това нямаше значение. Искаше да го докосва и да бъде докосвана. Искаше да бъде интимна с него, на каквото и да е равнище и по какъвто и да било начин.

Докато беше омъжена, никога не би действала под влиянието на подобен импулс. Докато Ноа я ухажваше и след като се ожениха, никога не бе поглеждала друг мъж и не бе мислила за друг мъж в сексуален контекст, което бе направило спонтанното ѝ привличане към Паркър още по-смуцаващо.

Докато летеше обратно за Ню Йорк, бе убеждавала себе си, че островът е причина за романтичните копнежи, които бе изпитвала там, и че щом се върне на позната територия, те ще секнат. Когато самолетът се приземи на летище „Ла Гуардия“, бе успяла да убеди себе си, че пукнатината в отношенията ѝ с Ноа може да се излекува, че временното разстройство на брака им я е направило податлива на блянове, които ще изчезнат веднага щом страстта между нея и съпруга ѝ се събуди отново.

Бе успяла да убеди сама себе си, че ако прояви малко въображение, може да даде нов тласък на любовния им живот и отново да почувства вълнението и възбудата, които бе изпитала, когато излезе от църквата под ръка с Ноа като негова съпруга.

Каква наивност!

Сега се вбесяваше от това, че е искала да поеме цялата отговорност за разстроения си брак. Как е могла да бъде толкова заслепена? Дали някой е предполагал за авантюрата на Ноа? Хората, с които и двамата работеха всеки ден... дали са знаели? Сигурно е изглеждала в очите им жалка и смешна — съпругата, която последна научава. Мислели са за нея като за „горката Марис“, заровена до уши в ръкописи, докато съпругът ѝ периодично се измъква за нелегални рандевута с любовницата си.

Сред персонала имаше хора, които не обичаха Ноа, но той имаше там и съюзници, хора, които бе „откраднал“ от издателя, за когото работеше преди. Разводът с него щеше да бъде лесен, но щеше да бъде доста по-трудно да го извади от „Мейдърли прес“.

Което я отведе към следващото препятствие, което трябваше да прескочи: да съобщи на Даниел за раздялата им.

Щеше да го отлага до последния възможен момент. Това щеше да бъде двоен удар за него. Той щеше да изгуби не само зет си, но и своето протеже. Марис бе уверена, че баща ѝ е достатъчно силен, за да се справи със ситуацията, както се бе справял с всички затруднения и разочарования в живота си, но не виждаше защо да го безпокои, преди да му е дошло времето. Докато не дойдеше последният момент, пред нея стоеше изпитанието да се прави, че всичко е нормално.

Сега той я гледаше успокоително с проникателния си поглед. Трудно беше да не се огъне пред него.

— И какво мислиш, татко?

— За книгата ли? Мисля, че е много добра. Говорейки като издател, и аз бих подбутвал автора да я довърши.

— Вече трябва да тръгвам — тя стана и започна да облича шлифера.

— Какво мисли Ноа?

— Още не я е чел.

— Не говорех за книгата, Марис. Какво мисли той за това, че отиваш пак при този автор?

— Неговото позволение не ми е необходимо — виждайки, че той е смаян от острия ѝ тон, тя добави: — Съжалявам, татко. Неволно повиших тон.

— Извинението се приема. Нямам намерение да се меса в личния ти живот. Само...

— Не спирай дотук. Така и така си започнал.

Той хвана ръката ѝ.

— Просто си спомних, сякаш беше вчера, когато ти се влюби в книгата и после в автора.

Тя му се усмихна едва-едва.

— Това ли си мислиш? Че съм се влюбила като някоя ученичка в този писател?

— Няма да ти е за пръв път.

— Сега съм по-стара и по-мъдра — въздържа се да не каже: „И съм си научила урока“. — Този автор и тази книга нямат нищо общо с Ноа и нашия брак. Нищичко.

Това беше истината. С брака ѝ беше свършено, независимо дали отново щеше да види Паркър Ивънс. Дори да не беше чула нищо нито за Паркър, нито за „Завист“, бракът ѝ щеше да свърши. Мисълта за измамата на съпруга ѝ очерта една горчива гънка между веждите ѝ.

— Значи Ноа е съгласен да заминеш?

Мнението на Ноа по този въпрос явно беше много важно за баща ѝ. Но нямаше да бъде така, ако той беше запознат с цялата история. Тя се изкуши да навие ръкавите си и да му покаже синините на ръцете си, които все още личаха. Ако му повтореше злобните заплахи на Ноа, и то със същия зловещ тон, с който ги бе изрекъл той, баща ѝ щеше да бъде също толкова шокиран, колкото беше и тя. Щеше да намери Ноа и да го накаже със собствените си ръце.

Точно затова не би искала да му предава Ноа в ръцете. Щеше да запази това за деня, когато нещата щяха да бъдат по-ясни в собствената ѝ мисъл, когато не ѝ предстоеше заминаване, когато щеше да има избистрен план за работата на „Мейдърли прес“, както и за личния си живот. В момента, в който успееше да подреди отговорите в главата си, щеше да изложи проблемите в най-големи подробности и пред баща си.

Сега тя само го погледна право в очите и за пръв път в живота си го излъга.

— Да. Съгласен е.

Той обхвана лицето ѝ в шепи и я целуна по двете бузи.

— Кога летиш?

— Вече закъснявам — следвана от чувство за вина, задето го лъже, тя го прегърна силно. Затвори клепачи и не бе учудена, че усети

сълзи под тях. — Ти си моят най-добър приятел, татко. Много те обичам.

— И аз те обичам, Марис — той я отстрани леко от себе си, за да я погледне в лицето. — Повече, отколкото можеш да си представиш.

ГЛАВА 21

Паркър отвори вратата. Няколко мига я гледа смаяно. И накрая каза:

— Да не сте забравили нещо?

— Много умно.

— Благодаря.

— Няма ли да ме поканите да вляза?

Той се поколеба, сякаш размисляше, после бутна количката си назад в коридора, давайки й възможност да влезе.

— Къде е Майк?

— Отиде на континента да пазарува.

— И ви е оставил тук сам?

— Аз не съм безпомощен — каза или по-скоро изсъска той. — Живеех сам, преди Майк да се появи, освен това не съм сам.

Значи е с жена.

Сега Марис разбра, че всички признаци са налице. Майк го нямаше, ризата на Паркър беше разкопчана, а косата му — поразрошена от обикновено.

— Съжалявам. Аз... трябваше да се обадя, преди да дойда.

— Да, би трябвало — каза той троснато. — Но тъй като сте си направила труда да дойдете, просто влизайте.

Той извъртя количката и се насочи към трапезарията. Марис го последва нерешително, пожелавайки си да има как да се обърне и да избяга като последната страхливка. Но понеже нямаше начин, си пожела поне да не беше се появяла пред очите на тази негова приятелка в такова окаяно състояние.

Не беше готова да се запознава с когото и да било, особено пък с жена, която Паркър е поканил. Полата на ленения ѝ костюм беше ужасно намачкана. На чорапа ѝ се бе пуснала бримка. Шлиферът, от който имаше нужда в Ню Йорк, тук беше свършено неуместен, както би бил например някой шнорхел в Сахара.

Тя остави куфара си в коридора, сгъна шлифера и го положи върху него, после прокара пръсти през косата си, разрешена от вятъра, докато бе пътувала с корабчето от континента. Нямаше време да прави нищо друго. Пое си дълбоко дъх, за да се подкрепи вътрешно, и пристъпи под дъгообразния свод между антрето и трапезарията.

Усилията ѝ да подобри външния си вид бяха ненужни. В стаята нямаше никой, освен Паркър. Тя го погледна изпитателно.

— Ето тук горе — каза той и вдигна брадичка.

— И преди съм го виждала да се полюлява — каза му тя, поглеждайки към полилея. — Движи го течението от климатика.

— Разумно обяснение. Но погрешно. Това е призракът на обесения.

Тя се изсмя. Зави ѝ се свят от това, че въпреки всичко го намира сам.

— Призракът на обесения ли?

Той започна да ѝ разказва преданието за плантатора, който преживял трудни времена.

— Правел отчаяни опити да възстанови богатството на семейството си, но само затъвал още по-дълбоко във финансови неуредици. Обесил се точно тук в трапезарията — и след като помисли малко, той добави: — Вярвам, че по това време никой не се е хранел тук.

— Вие наистина ли вярвате, че призракът му... — и тя посочи към полюшващия се полилей. — Точно там?

— Да, по дяволите.

— Не ви ли тревожи това, че в къщата ви има призрак?

— Живял е тук почти един век, преди аз и Майк да се нанесем — и сви рамене. — Изглежда няма нищо против нас, затова ние не му обръщаме внимание. По принцип. Днес ми правеше компания. Ужасно добре се разговаря с него.

Марис изгледа Паркър подозрително, после очите ѝ се спряха върху отвореното шише на бюфета. Тя се приближи към него и каза:

— Вие сте пиян!

— Още не.

— Но натам върви.

— Правя каквото мога — той придвижи количката към шкафа. — Искате ли да пийнете с мене?

— Разбира се.

Той бързо обърна глава и изненадата, породена от нейния отговор, се превърна в зловеща одобрителна усмивка.

— Грехът ви отива, госпожо Мейдърли-Рийд. Би трябвало по-често да го практикувате — взе чиста чаша от сребърния поднос и започна да налива от шишето. — Кажете докъде?

— Дотук.

След като напълни двете чаши, той ги притисна между бедрата си и дотъркаля количката до нея.

— Заповядайте.

Това беше нечувано предизвикателство. Впила очи в неговите, тя посегна между краката му, за да вземе една от чашите.

— Спокойно — проточи той.

Тя издърпа чашата измежду бедрата му и я чукна в ръба на другата.

— Наздраве.

Той отново се ухили.

— Това би могло да придаде мъничко цвят на бузите ви, но трябва да пийнете още доста, ако искате да ме догонвате.

И след като я поздрави, вдигайки чашата си, изгълта съдържанието ѝ на един дъх.

Тя отпи доста по-предпазливо от неразреденото уиски.

— Това ли правите сега, вместо да пишете? Пиете?

— Сигурно сте говорили с Майк.

— След като отказвахте да говорите с мене...

— Той е голям бърборко.

— Някои неща и аз самата ги виждам.

— Вие сте умно момиче, така е.

— Защо спряхте да работите върху „Завист“ и защо сте се напили посред бял ден?

— Че какво по-удобно време? Освен това всички големи писатели са били пияници. Не знаете ли? Обзалагам се, че Омир редовно е посещавал античния еквивалент на „Анонимни алкохолици“. От Едгар Алън По през Фицджералд до...

— Паркър, защо го правите?

— Защо дойдохте отново? — изсъска той в отговор.

— Аз ви запитах първа.

— Защото нямам никой от наркотиците, които съм свикнал да взимам, и защото няма как да се обеся на полилея.

— Това не е смешно.

— И не съм искал да бъде.

— На два пъти споменавате за самоубийство. Това е оскърбителна безвкусица. Особено днес. Особено след като един мой добър приятел си пръсна мозъка миналата седмица.

Разговорът свърши дотук. Паркър извърна глава и известно време никой от тях не каза и дума. Марис отпиваше от уискито си, докато го изпи цялото, после върна празната чаша на шкафа.

Накрая Паркър изрече:

— Майк довърши полицата над камината.

— Забелязах. Красива е — тя доближи камината и прокара пръсти върху сатенено гладката повърхност на дървото. — Свършил е прекрасна работа.

— Не забравяйте да му го кажете.

— Непременно.

— Кой беше онзи ваш приятел?

Тя се обърна отново към него.

— Нашият корпоративен адвокат. Познавам го откакто се помня. Беше ми като роден чичо.

— Съжалявам.

— Свършило е мигновено. Не е изпитал болка. Но за хората, които държаха на него, никак не е лесно. Те ще чувстват болката още много време.

— Проблеми ли?

— Поне не такива, за които да знам.

— Тогава защо го е направил?

— Това си остава тайна — говорейки, обърната към камината, тя го каза така, сякаш едва сега се бе сетила. — Онзи следобед Ноа имаше среща с него.

— И не е ли заподозрял нещо нередно?

— Не, нищо.

— За какво е била срещата им?

— За обикновени работи. Бизнес. Защо?

— Само се питах.

Тя отново се изправи пред него.

— Защо?

Вместо да ѝ отговори, той ѝ предложи още едно питие.

— Не, благодаря. Усещам вече бодежи в краката.

Той хвърли поглед към обувките ѝ.

— Облекли сте се като за Ню Йорк. Защо не се преоблечете и после можете да прочетете откъса, над който работя, откакто си заминахте.

Тя се усмихна изненадана.

— Значи сте писали?

— Майк само си мисли, че знае всичко.

— Не можеше да бъде по-добре. Можем да говорим свободно — Ноа говореше с нехаен тон, но отвътре беше напрегнат. За да убеди посетителя си, че всичко е наред, лениво заобръща маслината в чашата с мартини. — Марис отново замина извън града.

— Това характерно ли е за нея?

Морис Блум бе дошъл да посети Рийд в уестсайдското му убежище, носейки снизходителното си отношение като скъп моден аксесоар. Ноа бе настоял да се срещнат неофициално, насаме, без блюдолизците на Блум. Те се въртяха около него като колибрита около тропическо растение.

Ноа бе дал на портиера невероятен бакшиш, за да пусне Блум и да забрави, че го е виждал. Причакваше го на вратата, когато Блум излезе от асансьора. Блум бе влязъл с триумфална стъпка в апартамента, оглеждайки го като придирчив сержант, а безцветните му очи като че ли търсеха някакви недостатъци. Явно инспекцията мина благополучно.

— Много красиво.

— Марис има око за подобни неща — приписа Ноа заслугата за интериора на съпругата си. — Едно питие?

Сега двамата седяха на два дивана един срещу друг, държейки чаши с мартини, и името на Марис отново се вмъкна в разговора.

— Често ли заминава така? — запита Блум.

— Не и допреди известно време, когато започна да работи върху един проект с автор, който живее на някакъв остров край бреговете на Джорджия.

— Сигурен ли сте в това?

Тъй като Ноа усещаше, че напоследък не може изцяло да контролира съпругата и любовницата си, намекът на Блум попадна в целта.

— Сигурен в какво? — запита той леко ядосан. — Къде се намира жена ми ли?

Блум разтегна безцветните си устни в неповторимото си подобие на усмивка.

— Познавах един мъж, чиято жена е казала, че отива да разговаря с дизайнери по интериора, които да преустроят новата вила, купена от нея в Сонома. А излезе, че се е консултирала с известен адвокат, специалист по бракоразводните дела в Лос Анжелис, който вършел най-добрата част от работата си в леглото. Жената се забърка с адвоката, присвои си вилата и почти всичко друго, което можа. След процеса мъжът се чувстваше истински щастливец, задето оная му работа е още на него. Тук има какво да се научи.

Неизречената критика го подразни, но Ноа се изсмя.

— Онзи автор е сакат, движи се с инвалидна количка. Не страстта е отвела Марис в Джорджия.

— Понякога има неща, много по-опасни от една любовна авантюра.

Ноа захапа маслината, издърпа я от клечката и я задъвка с ленива усмивка.

— Ако намекувате, че Марис плете някакви корпоративни интриги, значи наистина не я познавате. Нейният начин на мислене е съвършено различен от нашия — моя и вашия, Морис. Тя е книжен червей. Романтичка, мечтателка. Мислите ѝ витаят в облаците. Повярвайте ми, Марис не е в състояние да ни поднесе никакви неприятни изненади.

— Предполагам, че доста ще се изненада, когато „Мейдърли прес“ стане част от „Уърлд Вю“.

— Скоро ще разберем това.

— Вашата увереност ми харесва.

Все още с плаха усмивка Ноа остави чашата си на масата и взе куфарчето. Отвори с наслада ключалките.

— Предадено навреме, както обещах.

И той подаде на Блум документа, приготвен от Хауърд Банкрофт. След като бе намерил Надя гола в леглото, лъхаща на потта на друг мъж, непосредствено след неуместното и неочаквано изчезване на Марис, той бе решил, че следващото му действие трябва да бъде дръзко и окончателно.

Беше се уморил да играе предпазливо, беше се уморил от другите и — за Бога, от жените! — не искаше повече да му диктуват какво да прави и кога да го прави. Трябваше да действа бързо и агресивно. Време беше да се погрижи за Ноа и единствено за Ноа, а другите да вървят на майната си. Или при дебелобузестите си лични треньори. Господи!

Блум прегледа документа, прелиствайки бързо страниците. Беше достатъчно запознат с юридическия жаргон, за да схване същността. Ноа очакваше поздравления. Но когато Блум вдигна поглед от последната страница, той върна бланката на ниската масичка.

— Много хубаво. Сега остават само техните подписи.

Издутите гърди на Ноа спаднаха като спукан балон.

— Не е необходимо, Морис. Не прочетохте ли...

— Че е валидно и само с вашия подпис? — той се разсмя, докато ставаше и закопчаваше най-горното копче на извънредно изящно ушития си сив костюм. — Проблематична клауза, Ноа. Много проблематична. И без това вече доста време лавирам из антиръстовите закони и какви ли не още други ограничения — размаха бледата си ръка. — Това са само неприятности, които ни изяждат времето. Но само ако всичко друго е в абсолютен ред... Не бих могъл да осъществя такава огромна сделка, ако под краката ми стои подобен люк, който само чака да се отвори и да ме погълне. Дори не бих искал да опитам. Този документ, такъв какъвто е сега, ще буди подозрението на властите. Дори да не стане така, семейство Мейдърли ще нададат вой и после всички загазваме. Не знам за вас, но когато аз загазя, искам да се чувствам добре.

Той намигна, а Ноа беше готов да го удуши.

— Сега ако ме извините, имам уговорена среща за обяд.

Той се обърна и се запъти към вратата. Ноа примига няколко пъти, за да изгони от полезрението си пулсиращите червени светлинки, и го последва.

— Няма за какво да се тревожите, Морис. Ще взема подписите.

— Аз никога не се тревожа — усмихна се тънко Блум, отвори вратата, после се спря и се обърна отново към Ноа. — Един от двата подписа вероятно ще е достатъчен. Или на тъста ви, или на съпругата ви — размисли още няколко секунди и добави, кимайки: — Да. Ще се чувствам защитен, ако има един от техните подписи наред с вашия.

— А вие дръжте антигръстовите закони далеч от гърлата ни — произнесе сковано Ноа. — Двата Мейдърли ги оставете на мене.

— На драго сърце. Ако трябваше да избирам, бих предпочел федералното правителство — усмивката го направи да изглежда като току-що ексхумиран череп. — Обадете се, когато получите подписа. Но само когато го получите, нали? Времето ми е извънредно ценно, а тази работа ми отне вече доста от него.

И се отдалечи.

След час Ноа влезе в домашния кабинет на Даниел. След като Блум буквално го застреля с последните си думи, му бяха необходими само няколко минути, за да реши чий подпис ще поиска.

Не бе говорил с Марис повече от седмица. Тя още беше бясна заради аферата с Надя. И това пълномощно едва ли би изиграло ролята на помирителното маслиново клонче. Освен това бе открил у нея една упорита жилка, която досега не познаваше.

Даниел беше по-слабият от двамата. Годиците го бяха изхабили, отдавна не беше страшилището, каквото представляваше някога. Уморен, с влошено здраве, той вече не беше и толкова упорит, както преди. Ако изобщо решише да окаже някаква съпротива, Ноа беше сигурен, че ще съумее да я сломи.

Максин отвори вратата и му каза, че Даниел е в кабинета си.

— Отиде там веднага след вечеря. Каза, че ще почете малко, преди да си легне.

Естествено, когато Ноа влезе, видя отворена книга в скута на Даниел. Но главата му бе клюмнала на гърдите и за секунди Ноа се уплаши да не би старото копеле да е хвърлило петалата. Така му беше тръгнало напоследък, че...

— Даниел? — извика Ноа.

— Здравей, Ноа. Бях се зачел.

— Винаги ли хъркаш, когато четеш?

— Да не искаш да кажеш, че и лигите ми са течали?

— Доколкото видях, не.

— Добре. Седни. Едно питие?

— Не, благодаря.

Докато идваше насам, една неприятна мисъл мина през ума на Ноа. Ами ако Марис е казала на баща си за авантюрата му с Надя? Може би му се е изповядала, преди да избяга в Джорджия. Като венец на абсолютно скапания му ден само това му трябваше — тъстът му да го обвини, че изневерява на жена си, и да го изхвърли от къщата си. Но старецът се държеше нормално.

Ноа седна на малкото диванче.

— Съжалявам, че те безпокоя. Но Марис ще се обади малко покъсно и трябва да ѝ давам пълен отчет, включително и това, какво си вечерял.

— Печена риба, кафяв ориз и задушени зеленчуци.

— Тя ще одобри това меню. Освен това ме натовари да ти правя компания, докато я няма.

Даниел изсумтя.

— Не ми трябва детегледачка!

— Съгласен съм. Но те моля да ме послушаш, защото щом се върне, ужасно ще ми се разсърди — той подпря лакти на коленете си и се наведе напред. — Какво ще кажеш утре да тръгнем за провинцията? Да прекараме заедно уикенда? Да половим риба, да си отпочинем. Господ ми е свидетел, имам нужда от това.

— Аз вече рядко предприемам такива пътешествия, Ноа.

— Преди Марис да замине, ѝ подхвърлих тази идея и тя я одобри. Мисля, че чувства известна вина, задето не те водим в провинциалната къща по-често. Ако отидем, това ще намали чувството ѝ за вина и тя ще се успокои, като знае, че се забавляваш.

Даниел се замисли за момент. Ноа не каза нищо повече. Не искаше да настоява, защото старецът можеше да заподозре нещо. Беше подхвърлил топката, сега трябваше да чака Даниел да реши.

— По кое време утре?

Напрежението на Ноа се отля и той се усмихна.

— Имам среща на закуска, която не мога да отложам. Можем да тръгнем веднага след това.

— Тогава Максин няма да има много време...

— Всъщност, Даниел, мислех да заминем само двамата — погледна през рамо, сякаш да се увери, че икономката не подслушва. Сниши глас и продължи: — Ако дойде с нас, Максин ще обикаля край тебе като квачка. Ще трябва да й даваш сметка за всяко питие и всяко грамче мазнина. А пък за лулата ти и дума няма да става.

— Досажда повече и от законна съпруга и всичко, което направя, веднага го донася на Марис.

— По някой път ние, мъжете, трябва да се държим.

— Да, да, така е.

— Значи се уговорихме?

— Разбира се.

— Чудесно! — той стана, прекоси стаята и стисна ръката на възрастния човек. — Утре сутрин ще свърша около десет. Не взимай много неща. Ще се обадя там на бакалина да достави в къщата нещо за хапване и пийване, за да имаме запаси, когато пристигнем — отивайки към вратата, добави през рамо: — Дори ще се осмеля да ида сега и да кажа на Максин, че няма да дойде с нас.

ГЛАВА 22

Докато Марис изучаваше ръкописа му, Паркър я наблюдаваше.

Тя се бе бавила цял час в къщичката за гости и се бе върнала облечена в свободна всекидневна пола, която ѝ стигаше почти до глезените, и блуза без ръкави, вързана на кръста, която позволяваше от време на време да се види малко от корема ѝ. Когато седна в удобния стол, тя свали сандалите си и подви крака под себе си.

Косата ѝ лъхаше на шампоан, а пресният слой блясък за устни придаваше на устата ѝ прасковена свежест. Дали от уискито, което бе изпила, или от козметиката, но сега бузите ѝ имаха повече цвят, отколкото когато бе пристигнала.

Предположи, че би трябвало да е признателен, задето такава жена намира ръкописа му дотолкова интересен, че не усеща как той я разглежда внимателно. Тя се бе съсредоточила върху страниците, лежащи в скута ѝ, и той я ревнуваше от собствената си работа заради голямото внимание, което тя ѝ отделяше.

Преди да се бе изтърсила при него този следобед, той беше на път да се разпадне. Цял ден не бе успял да напише и ред, макар че от метеорологична гледна точка денят беше изключително подходящ. Облачен, навъсен и сив, той бе от онези дни, в които Паркър обикновено се потапяше изцяло в историята си и излизаше да си поеме въздух само когато го принудеше глад или жажда.

Но умът му беше празен. Е... не съвсем. Просто не бе способен да запише това, което се въртеше в мисълта му, защото в нея присъстваше Марис. Така беше още откакто тя си тръгна — той почти не можеше да мисли за нещо друго.

Марис председателства събрание.

Марис се усмихва на Ноа.

Марис вика такси.

Марис целува Ноа.

Марис работи на бюрото си.

Марис спи до Ноа.

Марис пазарува на Пето авеню.

Марис разтваря краката си пред Ноа.

Вбесяващите картини сами по себе си бяха достатъчни, за да го подлудят. Във всеки случай, бяха достатъчни, за да го накарат да пие.

Той се запита дали е предчувствал идването ѝ. Да, може би го бе предчувствал. Защото беше в трапезарията — помещение, което посещаваше рядко. Чувстваше се ужасно, поглъщаше чашите уиски по-бързо, отколкото си ги наливаше, и унило се взираше през прозореца, взрян в нищото.

Когато чу рева на някакъв двигател, който се приближаваше откъм главния път, предположи, че Майк се връща. Надяваше се да не е забравил да му купи миниатюрни шоколадчета „Милки Уей“.

Като видя Марис зад кормилото на приближаващата количка за голф, сърцето му подскочи и зачука като развален мотор.

Подсъзнателно усети, че я бе чакал, че се бе взираше като сламена вдовица някъде към хоризонта — дали няма да се зададе платното на нейния моряк? Никак не му се искаше да мисли за себе си като за някаква драматична, покъртителна фигура, очакваща Марис да го удостои с присъствието си. Господи, толкова ли ниско бе паднал?

Но сега той разбра, че прави точно това още откакто тя се бе обърнала и бе избягала от него и от старата памукочистачна. От онази сутрин нататък той затъваше в нещастията си, вареше се в потта на ревността си, смучеше до дъно бутилките с уиски и подхранваше фантазиите си.

Мъчителни фантазии — за нея и Ноа.

Възхитителни — за нея и него.

Но щем сънуваше еротични сънища, в които тя се вкопчваше в него, шепнеше името му задъхано, настойчиво. През деня се залъгваше с блянове, виждаше я как го гали, усещаше как пръстите ѝ докосват леко гърдите и корема му, как устата ѝ се плъзга с нежни движения...

— От Тод ли беше?

Той подскочи, сякаш инвалидната количка бе налетяла на буца пръст.

— А? — прокашля се и се отърси от сексуалните блянове. — Извинявайте...

— Бебето, което е абортирала Мери Кетрин. От Тод ли е?

— Вие какво мислите?

— Така се подразбира. Но знаем ли със сигурност?

Той поклати глава.

— Мисля, че е по-добре да си остане само с подразбирането. Нека читателят да стигне до собствен извод.

— Съгласна съм — тя прелисти отново страниците, спирайки от време на време, за да препрочете някой пасаж. — Това е забележителен персонаж. Рорк, искам да кажа. Толкова е... Както казва Мери Кетрин, много е мил.

Паркър направи гримаса.

— Но не е особено мил, нали? Не искам да го превръщам в светец. Или по-лошо, в прекален светец.

— Не, не го превръщате — тя му се усмихна окуражително, но той продължи да се мръщи, изпълнен със съмнения. — Повярвайте ми, Паркър. Щях да ви кажа, ако беше толкова мил, че да става досаден.

— Читателките не се вдъхновяват от мили мъжки образи; не повече, отколкото читателите мечтаят за прекалено добродетелни героини. Трябва да има поне някакъв намек, дори може би обещание за поквареност.

— В това отношение няма защо да се безпокоите за Рорк. Читателките ще го харесат поне заради тази сцена, ако не за друго. Той е много мъжествен. Реакциите му са неподправено мъжки. Гледа на всичко най-напред в сексуалния контекст, преди да разшири гледна си точка, за да включи и други фактори като например морал. В същото време е чувствителен към нуждите на Мери Кетрин. Отклонява предложението ѝ да правят секс, показвайки, че знае къде са границите на приличието. Без да поразява читателя с прекалена доброта, вие давате да се разбере, че той има силна съвест и устойчив морал. Придържа се към кодекса на честта — тя вдигна очи и го видя как безмълвно ѝ се усмихва. — Какво?

— Вие наистина сте се задълбали в тая история, а?

— Това ми е работата.

— Разбирам, че трябва да почувствате вдъхновение от текста. Но като свършите да го четете, той си остава не повече от една книга, Марис.

— За мене не — думите ѝ бяха меки и малко плахи. — Когато наистина харесам някоя книга, героите за мене стават истински. Мисля, че това е, защото много рано загубих майка си. Имах нужда от

близки, имах нужда да бъда заобиколена от хора, затова принцовете и принцесите, за които четях, ставаха мои доведени братя и сестри. Живеех в дворци, на пиратски кораби. Изкачвах се по планински върхове и се провирах в гъсти джунгли. Подводницата на капитан Немо ми стана толкова позната, както и собствената ми стая. Героите от книгите ме вземаха заедно със себе си в приключенията им. Аз се смеех и плачех заедно с тях. Навлизах в живота им. Познавах всичките им тайни. Познавах надеждите и мечтите им, както и страховете им. Те се превърнаха в мое семейство.

Тя знаеше какво точно мисли той. Мисълта и на двамата се движеше по една и съща пътека. Той го разбра от начина, по който очите ѝ се замъглиха, чу го в затаения ѝ дъх.

— Думите с „х“ ме възпламеняват — прошепна тя.

— Кои думи с „х“?

— Храна.

Той отметна глава и се засмя. Смехът вибрираше в гърдите му и от това той се почувства толкова добре, че се стресна. За пръв път от години насам се засмиваше спонтанно. И този смях не бе белязан от горчивина и цинизъм.

— Ясно. Гладна ли сте?

— Умирам от глад.

— Майк няма да ми прости, че съм такъв небрежен домакин. Предполагам, че ще мога да приготвя някакво ядене, но трябва да ми помогнете.

— Хайде.

Преместиха се в кухнята и заедно успяха да скалпят нещо, базиращо се на бекон.

— Авокадо? — запита той, докато включваше микровълновата фурна, за да препече бекона.

— Да. Трябва да го обелите.

— Майк казва, че не мога да обеля авокадо, без да нараня сърцевината.

— Едно нещо, което харесвам у вас, Паркър...

— Само едно?

— ... е, че отдавате дължимото на недостатъците си.

— Е, толкова малко недостатъци имам, че не мога да си позволя да бъда скромнен в това отношение.

Залапаха чипса направо от опаковката, а туршията направо от буркана.

— Не е това, с което сте свикнали? — запита я той, докато преглъщаше.

— Явно сте ме сбъркали с някое разглезено момиченце.

— Не — отговори той искрено. — Но полагате големи усилия, за да се вметите в подобен образ.

— Благодаря ви.

— Запалена сте.

— Да, така е.

— Държите да си свършите работата.

— Опитвам се.

— Затова ли се върнахте? Да не би аз да съм работа, която сте оставили недовършена?

— Дойдох да ви донеса утвърдителното писмо заедно с чека за петнадесет хиляди.

— Да сте чували за бързите куриерски услуги?

— Не бях сигурна, че някой куриер ще се наеме да дойде чак тук на Сейнт Ан.

Той я погледна така, сякаш преценяваше думите ѝ, а тя се зае да чопли коричката на филията си.

— Добре, значи играем с открити карти. Искях да се убедя, че пишете, Паркър. Ако не пишехте щях да започна да ви подбутвам. Така ме посъветва баща ми.

— О-о, значи се върнахте, защото баща ви е сметнал, че това е добра идея.

— Не точно.

— Тогава защо, Марис? Точно.

Тя вдигна поглед към него, отвори уста да отговори, но се замисли и започна отново:

— Преди да си тръгна, се скарахме. Искях да изясня атмосферата между нас. Иначе работните ни отношения щяха...

Той избръмча.

— Вярно, тук може да ви се вижда затънтено място, но вярвате или не, ние си имаме телефон, имейли, факсове, изобщо всякакви начини за комуникация.

— Но вие нямаше да ми отговорите нито на телефона, нито на имейла, нито на факса.

— В края на краищата може би щях.

— Не бях сигурна.

— Напротив, били сте — той прекъсна словесната размяна, вдигайки ръка, за да възпре следващия ѝ аргумент. — Наели сте цял самолет дотук само защото искахте да ме видите. Признайте го, Марис.

Тя вдигна предизвикателно брадичка и той помисли, че ще отрече, но тя отново го изненада.

— Добре, така е. Наистина. Искях да ви видя.

Той скръсти ръце, подпря лакти на масата и се наведе към нея.

— Защо? Не заради природния ми чар. Отдавна се разбрахме, че такъв няма — погали брадичката си. — Затова се питам дали не сте се скарали с мъжлето си. Дали после не сте си помислили: „Аз ще му покажа. Ще отида пак някъде на майната си и ще се забъркам с някого.“ Затова ли се върнахте?

Помисли, че тя ще изхвърчи от стаята, ще си грабне нещата от къщичката за гости, ще ги наблъска в количката за голф и ще изчезне сред облак сърдити епитети. Но отново се излъга. Тя остана на място и заговори с удивително спокоен глас.

— Кажете ми, Паркър, защо държите да бъдете груб? Да не би това, че се държите просташки с хората, да ви кара да се чувствате посилен и по-мъжествен? Да не би да използвате простацината за щит, който да закрива от хората инвалидната ви количка? Или нарочно се държите гадно, за да поддържате разстояние между вас и останалите? Наранявате ли ги, преди те да са успели да ви наранят? Ако е така, тогава наистина съжалявам за вас. Всъщност, още когато ви видях, аз изпитах съчувствие към вас.

Тя стана и напусна масата с достойнство. Бе изправила гръб, бе вдигнала глава и докато Паркър я гледаше как излиза през вратата на кухнята, се почувства като най-нисшата форма на живот на земята.

Беше я обвинил, че го използва, за да си върне тъпкано на Ноа, докато всъщност положението беше точно обратното. Той я използваше, за да си върне тъпкано на Ноа.

Уплашен, че тя ще си тръгне, преди да е успял да ѝ се извини, той изкара количката си от кухнята и бързо я подкара по централния

коридор, насочвайки се към изхода. С облекчение я намери на верандата, подпряна на една от колоните, загледана в гигантските дъбове, които стояха като стражи от двете страни на водещата към къщата пътека.

— Марис!

— Заминавам утре сутрин.

— Не искам да си отивате.

Тя се засмя меко, но безрадостно.

— Не знаете какво искате, Паркър. Да пишете. Да не пишете. Да бъдете известен. Да бъдете отшелник. Да съм тук. Да ме прогоните. Дори не знаете дали искате да продължите да живеете. Какъвто и да е случаят, не биваше да се връщам. Не ми беше достатъчно ясно защо се връщам — дори и аз не знаех. Трябваше да си остана в Ню Йорк, където ми е мястото, и да ви оставя да се давите в гнева и горчивината си и да си правите компания с призрака на обесения. Утре, след като си замина, можете да се върнете към драматичните си занимания.

Той закара количката си точно зад нея и я обхвана от двете страни на кръста.

— Не заминавайте.

Наведе се напред и притисна чело до кръста ѝ. Потърка го в плитката вдлъбнатина, докато пръстите му я стискаха още по-здраво.

— Хич не ми пука защо се върнахте, Марис. Заклевам се. Дори да сте тук само защото искате да натриете носа на мъжа си, не ме интересува. Тук сте и искам тук да останете.

Той плъзна ръце напред, положи ги за миг върху възела на блузата ѝ, после ги пъхна под нея и леко докосна кожата ѝ. Постепенно започна да я придърпва назад.

Тя изрече името му — като свършен факт, като въпрос, като въздишка на примирение.

Той продължи да я придърпва назад, докато коленете ѝ се подгънаха, и я настани на скута си. Обърна я, полагайки краката ѝ на облегалката на количката, и тя се отпусна в скута му като дете.

Вдигна към него загрижен поглед.

— Редно ли е?

Той прокара пръсти през косата ѝ. Погали бузата ѝ с палец, после го прокара по долната ѝ устна.

— Съвършено е.

ГЛАВА 23

Необходимо му беше върховно усилие на волята да не я целуне в този момент. Знаеше, че тя очаква това, което беше една от причините да не го направи. Другата беше, че още чувстваше вина, защото бе намекнал, че мотивите ѝ не са чисти. Като че ли неговите бяха.

— Искаш ли да се поразходим? — запита той.

— Да се разходим?

— До плажа.

— Мога да ида пеша.

— Може да идем дотам на колела.

Той освободи спирачката, насочи количката по рампата, слезе на павираната пътека, която водеше към гората.

— Много е удобно — забеляза тя.

— Докато поправях къщата, накарах да направят и пътеки.

— Майк каза, че никога не си смятал да използваш моторизирана количка, че обичаш да правиш нещата по трудния начин.

— Придвижването с мускулна сила е добро упражнение. Майк ме храни превъзходно. Не искам да се отпускам.

— Каква е тази прекрасна миризма?

— Магнолия.

— Тая вечер няма светулки.

— Светливките мислят, че ще вали.

— Дали?

— Ще видим...

Павираната пътека стигаше чак до пясъчните дюни, където преминаваше в една издигната алея, направена от обветрени дъски. Сухолюбиви растения, пръснати из дюните, докосваха краката на Марис. Оттатък дюните пътеката продължаваше до една платформа, точно осем квадратни фута. Паркър спря и сложи спирачка на количката.

Пред тях се разстилаше пустият плаж. Оттук не можеха да видят континента. Всичко изглеждаше така първично, сякаш току-що е било

създадено. Луната едва се подаваше иззад гъстата облачна завеса, но хвърляше достатъчно светлина, за да видят разбиващия се прибой. Той оставяше сребърна пяна, която проблясваше кратко, преди да се разтвори в пясъка. Вятърът бе тих като диханието на спящо бебе, единственият звук, който се чуваше, беше непрекъснатият плисък на прибоя.

— Това е удивително място — каза Марис с благоговееен шепот, с каквото обикновено се говори в черква. — Гъста гора, растяща точно до плажа.

— Никакви многоетажни хотели, които да замърсяват изгледа — вместо да се наслаждава на гледката, той стискаше между пръстите си кичур от косата на Марис и се наслаждаваше на усещането.

Тя обърна глава и го погледна.

— Какви точно наркотици?

— А-а. Трябваше да знам, че ще хванеш това изплъзване на езика.

— Хванах го. И оттогава все за него мисля. Какви наркотици си вземал? — изражението ѝ не беше строго, а просто заинтересувано. Може би съчувствено.

Той остави косата ѝ и спусна ръка.

— Медикаменти. Болкоуспокояващи. Страшно много. Шепи, купчини.

— Заради краката ли?

— Оздравителният период беше много дълъг.

— От какво е трябвало да оздравяваш, Паркър?

— От собствената си глупост — след една дълга, многозначителна пауза, той продължи: — Подложих се на няколко операции, най-напред за възстановяване на костите и за заместване на липсващите части с пластмасови или метални. После трябваше мускулите и сухожилията да бъдат прикрепени към тях. След това кожата... Господи, Марис, ти не искаш да чуеш всичко това, а аз наистина не искам да говоря за него. Общо взето, бях в болницата повече от година, после в други заведения. Години наред се занимавах с физическа терапия. Беше отвратително. Сигурно така е в ада, само че при мене беше по-зле. Тогава започнаха да ми предписват болкоуспокояващи. Когато лекарите отказаха вече да ми ги предписват, си ги купувах на улицата от независими продавачи.

— От наркодильри.

— С които станахме първи приятелчета — тя като че ли не беше шокирана, но би могла, защото той бе показал колко ниско бе паднал, за да си набавя „убийците на болката“. Така че той просто заключи: — Беше отвратително.

— Но си се измъкнал.

— Просто ме хванаха за топките и ме измъкнаха.

— Майк?

— Майк — повтори той, разтърсвайки глава, като си спомни за това чудо. — По причини, които никога няма да разбере, той се сприятели с мене. Един ден изникна не знам откъде. Видях го със замъглените си от наркотици очи, застанал пред мене, да ме гледа така, сякаш се опитва да реши дали си струвам усилието, което искаше да положи, да ме спаси от самия мене.

— Може да е бил пратен при тебе.

— От ангел-пазител? Или от кръстницата-фея? Макар че в седмиците след това спасяване понякога си пожелавах да умра. Преди да разбере какво става, той ми отрязва наркотиците и ме прати в център за дезинтоксикация.

— Сигурно никак не е било приятно.

— Не искаш да знаеш. Повярвай ми. Когато излязох, той ме записа на курсове по психотерапия, по физическа и емоционална терапия. Прочисти ме, настани ме в един апартамент, пригоден за хора с физически недъзи, и ме запита какво възнамерявам да правя с остатъка от живота си. Когато му казах, че ми се пише, той ме снабди и с компютър.

— Значи те е накарал да пишеш.

— Предизвика ме.

— Коего ти даде причина да продължиш да живееш.

— Не, тогава вече бях решил, че трябва да продължа да живея.

„Имах ужасно основателна причина за това“, помисли той мрачно.

— Мога ли да ти задам един много личен въпрос, Паркър?

— Можеш. Но е възможно да съжеляваш за него.

— Ти ли си Рорк?

Той знаеше, че рано или късно тя ще стигне до това. Беше твърде умна, за да не прозре нещата. Писател, който пише за писател. Разбира

се, щеше да види паралелите и да запита. Отговорът, който бе подготвил, не беше лъжа, но просто не беше цялата истина.

— Не съвсем.

— В общи линии?

— Би могло да се каже.

Тя кимна тържествено, но не запита нищо повече.

— И веднага ли започна да пишеш криминалните романи?

— Не, опитах в няколко жанра. Но още две години разработвах и отхвърлях сценарии — по десетина на седмица. Няколко хиляди акра дървесина сигурно са минали през кошчето ми за боклук, преди да се оформи персонажът на Дек Кейтън. Той беше първото нещо, което привлече интереса ми, което отвлече ума ми от мислите за физическата ми ограниченост. Когато написах едно нещо, което сметнах годно за отпечатване, си намерих агентка и казах, че може да представи ръкописа на издателство, ако се закълне в живота си и живота на децата си никога и пред никого да не разкрива моята самоличност.

— И се роди Макензи Руун — тя докосна бузата му. — Това е възкръсване, за което всички трябва да бъдем благодарни. Само съжалявам, че е трябвало да изстрадаш толкова много, за да стигнеш дотам.

— В дългосрочна перспектива мисля, че си струва.

В мига, в който изрече това, той разбра, че го е казал в сегашно време. Уплаши се, че Марис може да забележи това и да го запита каква е крайната му цел, но тя бе извърнала глава от него и се взираше в морето. На хоризонта мигаха светлините на някакъв танкер.

Дъждовни капки затупаха леко по повърхността на пясъка. Паркър ги чу да падат по дървената платформа още преди да го усети по кожата си. Бяха топли и нежни като сълзи.

— Паркър?

— Хммм?

— Помниш ли първия ден, когато дойдох в памукочистачната, и ти намекна, че Ноа се е оженил за дъщерята на шефа си, за да напредне в кариерата?

— И тогава ти вирна брадичка.

— Да. Но само защото ти постави точката над „и“-то. Дълбоко в себе си аз го знаех — тя се обърна и го погледна в лицето. — Тази седмица го хванах с друга жена — изречението бе последвано от пауза,

която да му даде време да отговори. Той запази неутрално изражение.
— Няма да те отегчавам с мръсните подробности.

— Колко мръсни?

— Достатъчно.

— Достатъчно да те накарат да дотичаш тук? За да си го върнеш?

— Не. Кълна се, не съм дошла тук заради това. Аферата на Ноа ми даде достатъчен повод да се върна. Но истината е, че не исках да тръгвам.

— Тогава защо тръгна?

— Въпрос на съвест.

— Заради какво? Нищо не се случи.

— Нещо се случи с мене — възкликна тя леко, притискайки събраните си в юмрук пръсти към гърдите си. — Исках да остана с тебе и това беше достатъчна причина, за да си тръгна. Твоята близост не се отразяваше здравословно на брака ми. Това, което почувствах към тебе, ме изплаши. За да запазя ясна мисълта си, трябваше отново да мога да се виждам като щастливо омъжена жена. По ирония на съдбата се върнах в Ню Йорк само един ден преди да открива, че Ноа е нарушил брачните ни обети.

— Той е глупак!

Тя му се усмихна заради индиректния комплимент, но в усмивката ѝ се промъкна тъга.

— И аз съм глупачка. Глупава съм, че не разбрах по-рано, че бракът ни не е това, което исках да бъде. Нито пък Ноа е бил мъжът, който аз съм искала той да бъде. Той не беше персонажът от своята книга.

— А сега мислиш за Рорк като за герой.

Тя поклати глава и каза:

— Аз не обърквам действителността с измислицата, Паркър. Надраснах това. Ти си истински. Мога да те докосна — тя взе ръката му и започна да я изучава, проследявайки с пръст вените по opakото на дланта. — Моят брак, такъв какъвто беше, свърши. Той е в миналото. Вече не искам да говоря за Ноа.

— Аз нямам нищо против.

Той хвана косата ѝ в шепата, леко я придръпна към себе си, докато лицата им се озоваха съвсем близо едно до друго. Поколеба се няколко мига, после положи леко устни върху нейните, целуна ъгълчето на

устата ѝ. Владееше се, докато не чу лекото ѝ простенване. Отдръпна се, погледна дълбоко в очите ѝ и видя в тях желание, не по-малко от неговото.

С контрола беше свършено. Той покри лицето ѝ с диви непресторени целувки, докато тя правеше същото с неговото. После устните им се сляха, езиците се докоснаха и те се зацелуваха с животинска ярост.

Накрая Паркър се отдръпна, пое си дъх и продължи, но по-овладяно. Езикът му започна да гали долната ѝ устна. Положи леки целувки в ъгълчетата на устните ѝ и после нежно пъхна езика си в устата ѝ. Наклони глава първо на една страна, после на друга, но без да прекъсва контакта. Дори когато се отдръпна, устните му останаха слети с нейните.

Тя прошепна срещу устните му, едва мърдайки своите:

— Вечерта, когато се срещнахме, когато ме целуна...

— Хммм?

— Не исках да спираш.

— Знам.

— Знаеш?

— Не мислиш, че и аз съм го почувствал, Марис?

Вместо отговор тя прокара пръсти нагоре, стигна до косата му и отправи нежно предизвикателство с езика си. Докато се целуваха, той откопча копчетата, развърза възела на кръста ѝ и отвори блузата ѝ.

Гърдите ѝ не бяха големи, но бяха красиво закръглени и сега блестяха от дъждовните капки. По-тежките капки се стичаха като бисерни зърна по кожата ѝ. Някои от тях образуваха поточета, които криволичеха в нежните извивки, пресичаха се и се преплитаха в еротични рисунки.

— Паркър? Знаеш ли, вали.

— Да — той обхвана едната ѝ гърда, за да почувства формата ѝ с дланта си. Палецът му отмахна леко една дъждовна капка от връхчето ѝ. Той се наведе и потърка устни по него. — Както ми каза един път, няма да се стопиш.

После пое зърното ѝ в устата си.

— Бих могла — въздъхна тя.

[Текстът в продължението на сцената под настоящата бележка отсъства в официалния превод на книжното издание. Реших, че е по-

добре да го добавя, за да не липсва нищо от специфичната атмосфера, съпътстваща осакатената сцена. — Б.ел.к.]

Превърна мечтите му в реалност, когато обви ръце около главата му и го притисна към себе си, задъхано повтаряйки името му.

Ръката му се прокрадна през пластове плат, които изглеждаха безкрайни, докато накрая достигне кожата ѝ. Плъзна се нагоре по бедрата, право към сърцевината ѝ и я докосна през бикините.

— Така добре ли е?

Тя издаде някакъв звук, който той прие за „да“. Беше податлива и много влажна и той плъзна пръсти в нея.

— О, Боже, Паркър.

Пръстите му я галеха отвътре, а палецът му чертаеше кръгове от външната страна. Не след дълго тя вече движеше бедра срещу ръката му.

— Просто се остави на течението, Марис.

Тя се отпусна и макар че дишането ѝ все още бе плитко и ускорено, спря да се опитва да достигне върха.

Той продължи да целува гърдите ѝ. Зърната ѝ се втвърдиха под напора на езика му. Ласката на пръстите му се забърза и кръговете, очертавани от палеца му, се концентрираха върху едно място.

И в този момент той усети неповторимото напрежение, което я обхваща. Инстинктивно. Безпелационно.

Невъзможно бе да го овладее. Или да го сдържи. Тя отметна глава назад и покри очите си с ръка. Оголеният ѝ врат сякаш молеше за целувки. Той се приведе напред и притисна устни към вдлъбнатината на гърлото ѝ докато от него се откъсваха сладки звуци. Остана така, докато не отмина и последния трепет на тялото ѝ и тя се отпусна.

Дръпна ръка изпод полата ѝ и я приглади обратно на мястото ѝ. След това я придърпа по-близо, облегна я на гърдите си и опря брадичка на върха на главата ѝ.

Положи ръка на гърдите му.

— Закопчал си си ризата.

— За вечеря. Едно от правилата на мама.

Тя разкопча копчетата и потърка буза в космите на гърдите му, после опря глава до сърцето му.

— Така е по-добре.

Дъждът продължи да пада върху тях, мокрейки косата и дрехите ѝ, но те не забелязваха това, нито ги беше грижа. Той я галеше по гърба и пръстите му спираха на всеки прешлен.

— Той не те е чукал така, както заслужаваш, нали?

Почувства как тя се вдървява и за момент се изплаши да не е отишъл твърде далеч, да не е казал прекалено много, да не я е оскърбил с грубия си език. Но това беше първоначална реакция, която бързо отмина, тя отново се облегна на гърдите му и изрече меко:

— Вероятно е така. Но преди няколко минути не го знаех.

— Ти жадуваше за мене.

— Не го осъзнавах, докато не ме докосна. Сексуалният ми живот беше още една заблуда.

Тя трябваше да бе доловила усмивката му, защото вдигна глава и го погледна.

— Сигурно се чувстваш ужасно добре.

Той се ухили дяволито, но после усмивката му се смекчи.

— Чувствам се добре — целуна нежно устните ѝ и измърка: — Но ти се чувстваш по-добре.

Последва дълга и дълбока целувка. Никак не му се искаше да я прекратява, но в края на краищата се откъсна от нея.

— По-добре да се връщаме, преди Майк да е вдигнал спасителна експедиция да ни търси.

Посегна да освободи спирачката, но тя го спря.

— Ами ти? Ами това? — и леко потърка хълбоците си в члена му. — Не искаш ли да... да направя нещо?

Той премига, стисна я здраво през кръста и прошепна:

— Да, искам да спреш да се движиш така.

— О, съжалявам.

Той ѝ отправи крива усмивка и обвини ръка около кръста ѝ.

— Искам да се съсредоточа в удоволствието, което ти давам, и да не се тревожа аз как ще свърша, без двамата да се изтърсим от количката.

— Удоволствието беше за мене.

— Това показва колко малко знаеш.

Тя се усмихна и той я целуна бързо, после завъртя количката и я насочи към къщата.

— Впрочем, тъй като имам нужда от две ръце, за да карам тая проклетия, по-добре ще направя да си закопчаеш блузата, иначе Майк ще има да си плакне очите.

На следващата сутрин Даниел стана рано. Взе душ, облече се бързо и опакова малко дрехи, които щеше да вземе със себе си в провинциалната къща, а след това слезе долу. Максин с голямо неудоволствие разбра, че планира да прекара уикенда без нея, и показа чувствата си. Затова той твърде плахо се обърна към нея тази сутрин, за да я запита дали ще може да му сервира закуската на двора.

— Разбира се, господин Мейдърли. Ще ми трябват само няколко минути, за да подготвя количката.

— Чудесно! През това време аз ще мога да звънна няколко телефона.

Влезе в кабинета си и най-напред набра номер, който вече беше запомнил. По време на петминутния разговор произнесе само няколко думи. Предпочиташе да слуша.

Господин Уилям Съдърланд, на отсрещната страна на линията, завърши с въпрос:

— Искате ли да продължавам, господин Мейдърли?

— Непременно!

Второто сутрешно обаждане на Даниел беше до „Бекър-Хау“. Беше учуден, че дори по това време на деня, когато повечето нюйоркчани тичаха презглава, за да хванат метрото за работа, на позвъняването му отговори лично Оливър Хау.

Хау винаги се бе хвалил, че работният му ден трае четиринадесет часа, освен по празниците, когато го свежда до осем. Явно наистина не се щадеше въпреки напредналата си възраст.

Издателската кариера на Хау беше започнала приблизително по същото време като тази на Даниел и по почти същия начин. Хау беше наследил компанията от дядо си месеци след дипломирането си. Двамата с Даниел си останаха приятелски настроени съперници през годините и с времето познанството им прерасна в непризнавано пред другите приятелство.

— Оли, обажда се Даниел Мейдърли.

Както се очакваше, старият му колега се зарадва да го чуе. След като си размениха малко любезности, Оливър Хау въздъхна:

— Вече не мога да играя голф, Дани. Проклетият ревматизъм не ме пуска.

— Не ти се обаждам за това, приятелю. Свързано е с бизнес.

— Мислех, че си се оттеглил.

— Така се говори, но... би трябвало да знаеш. Всъщност налетях на едно страхотно предложение, което помислих, че може да те интересува.

След няколко минути Даниел излезе от кабинета си, без да се подпира на бастуна. Чувстваше прилив на сили. Дори потриваше длани, приближавайки се към Максин.

— Моля те, би ли отишла да купиш малко хляб от оня кашер-магазин, който харесвам?

— Че в Масачузетс няма ли хляб? Господин Рийд каза, че ще поръча да заредят храна в къщата.

— Знам, но много ми се е прияло... нали знаеш, тъкмо онзи, със семенцата по горната коричка.

— Знам го. Но тоя магазин е в другия край на града. Ще ида, след като закусите.

— Ноа ще ме вземе веднага след закуска. По-добре иди сега. Аз и сам мога да си сервирам закуската.

Тя го изгледа подозрително. Внезапната му прищявка да хапне определен вид хляб беше хитрост, за да я изкара от къщата. Очакваше гост за закуска и не искаше никой да знае за това.

Максин продължи да спори, но в края на краищата изхвърча през задния вход, мърморейки под нос. Само няколко минути след излизането ѝ Даниел отиде да отвори вратата и покани госта си вътре.

— Икономката ми излезе на покупки — обясни той, водейки го към двора. Максин винаги слагаше масата за трима, в случай че дойдеха Марис или Ноа. Макар че дъщеря му беше извън града, а съпругът ѝ щеше да дойде по-късно, Даниел с облекчение установи, че икономката не е нарушила правилото си. Посочи стола до кръглата маса от ковано желязо. — Заповядайте. Кафе?

— Да, благодаря.

Даниел наля кафе. Подаде сметаната и захарта и произнесе тихо:

— Благодаря ви, че се отзовахте веднага.

— Не беше покана, а по-скоро заповед, господин Мейдърли.

— Тогава защо дойдохте?

— От любопитство.

Даниел кимна одобрително, чувайки това искрено изявление.

— Значи сте се учудили, когато ви се обадох?

— Всъщност това ме шокира.

— Радвам се, че можем да си говорим открито, защото знам, че времето ви е ценно, а аз самият... предстои ми много напрегнат ден. Зет ми ще ме вземе в десет часа и отиваме в къщата ни в провинцията. Покани ме да прекарам малко по-специално време с него, докато дъщеря ми я няма — вдигна постаната със салфетка сребърна кошничка. — Кифла?

— Не, благодаря.

— Не са лоши като за пълнозърнести кифли. Икономката ми сама ги прави.

— Не, благодаря.

Той остави обратно кошничката на масата.

— Докъде бях стигнал?

— Господин Мейдърли, знам, че не сте ме поканили тук, за да ми хвалите кифлите на икономката си.

Даниел свали маската. Подпря лакти на масата, склучи пръсти и погледна посетителя изпод белите си вежди, свити като лястовичи крила над основата на носа.

— Бих заложил цялото си състояние, че когато двамата с Ноа пристигнем в провинциалната ни къща, той ще притежава документ, който да му дава възможност и власт да ръководи бизнеса на моето издателство.

Говореше рязко, отривисто, по начина, който му бе спечелил репутацията на понякога безскрупулен играч.

— През този уикенд ще бъда подложен на натиск да подпиша този документ — вдигна ръка, за да възпре госта си, който понечи да заговори. — Не, не казвайте нищо. Добре ще направите, ако само ме слушате.

След една дълга, замислена и донякъде недоверчива пауза гостът кимна утвърдително, в знак, че Даниел може да продължи.

„ЗАВИСТ“

ГЛАВА 20 — КИЙ УЕСТ, ФЛОРИДА, 1988

Тод не бе смятал, че всичко това ще отнеме толкова време.

Нямаше търпение да забогатее и да се прослави — и то именно като нещата се подреждат в този ред.

След като изплати ипотеката върху къщата на родителите си, печалбата от продажбата ѝ се оказа нищожна. Всеки от двамата му родители бе притежавал по една нищо и никаква животоосигурителна полица, но майка му бе използвала полицата на баща му за неговото погребение, а Тод бе използвал нейната полица за нейното. След като по този начин бе уредил последните си взаимоотношения с тях, остатъкът, наречен с гръмкото име наследство, просто не си струваше труда да бъде споменаван. Парите стигаха колкото да се премести във Флорида и в Кий Уест в джоба му нямаше вече и петак.

Животът там се оказа доста по-скъп от това, което бяха предвиждали с Рорк, макар че живееха далеч под екзистенц-минимума и едва не гладуваха. Той печелеше добри бакшиши от паркирането на коли, но спечеленото бързо се изпаряваше, когато дойдеше ред да се плаща наемът, газта, храната и другите необходими неща.

Както и месечните вноски за компютъра. За разлика от съквартиранта си, той не беше имал късмета да има роднина, когото да е виждал всичко на всичко два пъти в живота си, но който да е задължил семейството си да даде на праплеменника му такъв скъп подарък за завършване на висшето му образование. Това предимство на Рорк го дразнеше. Тод не си загуби времето и изравни възможностите, вземайки си компютър на изплащане.

Хроничната липса на законни платежни средства в джоба му го мъчеше ужасно.

Но още по-ужасно го мъчеше хроничната липса на вдъхновение в мозъка му.

Славата — още повече от богатството — изглеждаше толкова недостижима, че дори излизаше от рамките на мислимото. Да пишеш

белетристика беше трудна работа. Той бе изслушал, дремейки, безброй досадни лекции по тази тема, но изобщо не беше сигурен, че някой от неговите наставници по творчество е изтъквал колко много труд е необходим за това. В записките му нямаше дори и намек за подобно нещо. Не бяха му задавали подобен въпрос и на изпит. Но във всеки случай писането беше ужасно трудна работа.

Поне веднъж седмично двамата с Рорк посещаваха дома на Хемингуей. Имението в испански колониален стил беше тяхното светилище и те отиваха там като поклонници, за да му отдадат почит. В действителност Тод винаги се бе възхищавал от Хемингуей, но едва сега започваше да оценява величието му.

Талантът беше нещо, с което човек се ражда. Ражда се или с него, или с липсата му. Но талантът сам по себе си беше безполезен. Необходими бяха часове, досадни усилия, за да събудиш и упражняваш този талант, за да напишеш онова „истинско изречение“, което изглеждаше толкова просто, когато го прочетеш.

Тази простота беше измамна. Тя не идваше случайно. Не беше и резултат на лесно придобито умение. Писането беше високотелна, самотна и изтощителна работа. Писателят прокарваше тунели в мозъка си и копаеше в тях, използвайки думите като кирка. Трудът от цяла една седмица можеше да донесе само една люспица злато като резултат, над който би могъл да плаче от благодарност и умиление.

Тод се възхищаваше на хората, които пишеха, и то добре. Но във възхищението му се прокрадаваше и огорчение. Хемингуей и подобните на него просто воняха на талант и умение. Човек би помислил, че след като някой е прекарал толкова време в изучаване на творчеството им, след като е разнищвал всяка тяхна фраза, анализирал е дума по дума, е прихванал в крайна сметка от способността им да пишат и брилянтният изказ ще да е станал нещо заразително. Желанието, изобщо, струваше ли нещо? Имаше дни, когато той не намираще дори зрънце гений в собствените си писания.

И май никой друг също не би могъл да намери.

Смачка на топка рецензията, която бе получил от професор Хадли, и я запрати към ъгъла на стаята.

Рорк влезе точно когато хартиената топка се приземи на няколко инча от кошчето:

— Съдра ли ти задника Хадли?

— Не ми говори за тоя задник.

— Мене ме изпържи доста.

— Сериозно ли?

— А после ме остави да къкрят на тих огън. Впрочем, сега смятам, че е съвсем уместно да се напием.

— Навит съм — каза ентузиазирано Тод. — Обаче не мога да си го позволя.

— И аз не мога. Да работиш на бара си има известни предимства — изричайки това, Рорк измъкна ръка иззад гърба си и размаха една бутилка евтино уиски.

— Откраднал ли си го?

— Взех го назаем. Хайде да вървим.

Тод се търкулна от койката си.

— Няма да стане нужда пак да ме молиш.

Легнали на пясъка, те си подаваха от време на време бутилката, наслаждаваха се на залеза, после на здрача, после на нощното небе. Продължиха да вдигат наздравници към небесата, докато звездите започнаха да се размазват и да трепкат и по краищата на вселената се появиха леки вихри.

— Пожелай си нещо, Рорк.

— Пожелавам си да ми дадеш уискито.

Тод му подаде бутилката. Рорк отпи, върна я, после се изтегна на пясъка и положи ръце под главата си. Изсмя се.

— Какво? — запита Тод, размърдвайки седалището си, за да си изкопае по-удобна дупка в пясъка.

— Желанията — отговори Рорк. — Струват ми се като някаква шега.

— Има всякакви шеги, каква точно?

— Спомням си за оня, дето намерил вълшебна лампа, потъркал я, явил му се някакъв дух и му казал, че ще му изпълни три желания. Оня щастливец си пожелал едно ферари и прас — на следващата сутрин едно чисто ново ферари, паркирано пред къщата му. Потъркал пак лампата, духът пак се появил и казал, че му остават две желания. Оня си пожелал десет милиона долара и прас — на следващата сутрин десет милиона долара, подредени на пачки на нощното му шкафче. Той потъркал лампата трети път, духът пак се появил и му казал, че му е останало само едно желание. И оня си пожелал пенис, който да стига

до земята и прас — на следващата сутрин се събудил и краката му били дълги само три инча.

Когато смехът им утихна, Рорк добави:

— Поуката от историята е „внимавай какво си пожелаваш“.

Тод изръмжа:

— Аз си пожелавам патката на Хадли да се свие, да изсъхне и да падне. Ако изобщо има. Съмнявам се.

— Ти кой ръкопис му изпрати?

— „Изчезналият“.

— Съдра си задника да работиш по тази книга. А той какво каза?

Тод отново надигна бутилката.

— Книгата едва ли можела да се приеме за правдоподобна.

Диалогът ми бил дървен и все неща от сорта...

— Хадли е казал „дървен“?

— Такъв беше смисълът.

— Хм.

— Какво?

— Той каза, че моят диалог е ясен и добре премерен, но интригата ми е предсказуема и трябва малко пикантност — погледна към Тод. — Може би ще трябва да порботим заедно.

— Мамка му! В никакъв случай. Никаква съвместна работа. Две години съм се трепал без никакво възнаграждение.

— Нали продаде един разказ — напомни му Рорк.

— Един нищо и никакъв разказ на едно местно списание за двадесет и пет долара. Някой ще го чете в клозета, ако изобщо го прочете — той запрати една мидена черупка към приборя. — Живея в апартамент с месоядни хлебарки, където наемателите от долните етажи са въоръжени и опасни.

— Но затова пък изгледа си го бива. И докато му се наслаждаваш, можеш да вършиш и други работи, дето си ги бива.

— Там е въпросът — отвърна тържествено Тод. — Никога преди не съм го правил толкова често.

— Не ти ли поникнаха вече косми по дланта?

— Мечтая си да се пека гол на слънце сред екзотични танцьорки.

Вдигна бутилката като за тост, но Рорк му я взе и отпи още една глътка.

— А пък — продължи Тод мрачно — имам кола, която е минала вече сто и шейсет хиляди мили.

— Докато междувременно паркираш поршета и беемвета.

— Би могъл и ти да се научиш.

— Това се учи лесно. Може би ще е по-добре да се науча на нещо по-хубаво.

Тод метна яростен поглед към Рорк.

— Ще ме оставиш ли да довърша?

— Съжалявам. Не исках да прекъсвам излиянията ти — Рорк му върна бутилката. — Пийни си.

— Благодаря — Тод отпи и се оригна шумно.

— Като мина през всичките трудности и започна да получавам отплата, искам славата да дойде при мене, само при мене и при никой друг. Не се обиждай.

— Не се обиждам. Но и аз не искам да работя заедно с тебе. Шегувах се.

— Ами-и! — и Тод се отпусна по гръб на пясъка. — И какво всъщност ти пише Хадли в рецензията?

— Нали ти казах.

— Истината ли?

— Че защо да те лъжа?

— За да ме накараш да се почувствам по-добре.

Рорк изсумтя.

— Не съм чак толкова милосърден.

— Да бе, знам, копеле си. Затова може да излъжеш поради друга причина.

Рорк се надигна.

— Какво не искаш да ми кажеш, Тод? И защо просто не си го признаеш?

— Ти винаги подценяваш критиките на Хадли.

— Няма да си облека власеница заради това, че някой казал нещо си — хич не ми пука за критиките му. Няма да се оставя да ме депресират така, както ти го правиш.

— Може би.

— Може би какво?

— Може би това обяснява защо ги подценяваш. От друга страна, може да се опитваш да ме отклониш от следата.

Рорк смаяно поклати глава.

— Абе ти какви ги приказваш?

— Нищо, нищо.

— Да бе, наистина! Най-напред ме обвиняваш, че лъжа, после ми измисляш някакви си шибани мотиви за това. Възразявам! Направо си се побъркал!

— Аз пък възразявам да мислиш, че си по-добър писател, отколкото аз.

— Отколкото съм аз — поправи го Рорк.

— Майната ти! — Тод скочи на крака, но земята се наклони застрашително и го извади от равновесие. Той се приземи обратно на пясъка.

Рорк го сграбчи за раменете и го завъртя към себе си.

— Защо съзнателно ще те заблуждавам относно критиките на Хадли?

Тод хвана ръцете на Рорк и ги отхвърли от себе си.

— За да получиш преднина пред мене. Не можеш да понесеш мисълта, че може мене да ме публикуват преди тебе.

— Да бе, сигурно пък ти ще се разтресеш от удоволствие, ако аз продам някой ръкопис преди тебе. По-скоро бих оставил да ми изтръгнат червата през гърлото.

За няколко мига тясното пространство помежду им бе наситено с искрящи молекули недоброжелателство, готови да се възпламенят. Тод сви юмруци и се приготви за атака.

За негова изненада Рорк започна да се смее.

— Значи по-скоро би предпочел да ти измъкнат червата през гърлото?

Тод се опита да не се усмихне, но не успя и след миг също се разкикоти.

— Така както съм разгорещен, да не говорим, че съм и пиан, само това можах да измисля.

— Не ти препоръчвам да го включиш в книгата си.

— Бележката се приема.

Известно време двамата мълчаливо гледаха океана, после Рорк се обади:

— За тая вечер ми стига. Мислиш ли, че ще успеем да се доберем до колата?

Тод с удоволствие отбеляза, че Рорк пръв бие отбой.

— Откъде да знам, бе, като парцал съм.

Рорк праметна ръка през раменете на Тод и стана. Стигнаха криво-ляво до паркинга, макар че това им отне доста време, защото непрекъснато се препъваха и се налагаше да спират. Пиянските им усилия ги караха да се превиват от смях. И двамата не бяха в състояние да шофират, но Рорк седна все пак зад волана, защото изглеждаше потрезвен.

Лекуваха махмурлука си чак до ранните следобедни часове на следващия ден с хамбургери и аспирин. Тогава Тод поднови вчерашния разговор.

— Нали разбираш, малко съперничество между нас може да ни дойде добре.

Рорк изстена:

— Стига, Тод, не започвай отново. Аз не те смятам за свой съперник.

— Глупости, разбира се, че ме смяташ.

— Как би могло съперничеството да е добро за нас?

— Кара ни да работим по-усилено. Разбери, че е така — когато ме виждаш, че пиша, няма начин ти да седнеш да мързелуваш. Ако аз чукам на клавиатурата, ти не можеш да се плюснеш пред телевизора. И аз съм същият. Ако ти пишеш, се чувствам виновен, ако и аз не пиша. Ако ти посветиш на писане поне седем часа на ден, аз се чувствам длъжен да посветя най-малко осем. Ето този състезателен дух ни подтиква напред.

— Мен ме подтиква единствено желанието да пиша добра белетристика.

Тод размаха ръце.

— Свети Рорк. Алилуя, алилуя.

— Стига де.

— Добре, добре. Няма повече — и той отхапа от чийзбургера. — Във всеки случай работата е ясна. Ще ми предложат астрономически хонорар за „Изчезналият“ още преди да завършиш своята книга. Тогава ще видим кой е позеленял от завист.

— Това няма да се случи.

Тод се засмя.

— О-о, човече, само да можеше да видиш дяволския блясък в очите си. Та ти просто спечели спора от мое име.

ГЛАВА 24

— Тука има ли някакво кафе?

— Че няма някога е липсвало?

Паркър изгледа намусено Майк, докато приближаваше с количката си към шкафа и си сипваше още една чаша кафе.

— Обикновено ти идваш и ме питаш дали искам още кафе, проверяваш да видиш дали имам нужда от нещо.

— Не исках да се изложя на заплахата да ми отхапеш главата. На закуска ми каза съвсем ясно, че Марис и аз трябва да минем днес, с каквото Господ дал, и ние точно това правим.

— Работя върху един труден пасаж. Не исках никой да ме разсейва или прекъсва.

Той се бе запътил към вратата, когато чу Майк да си мърмори:

— Би могъл да го кажеш и по-любезно.

Паркър спря и се извъртя.

— Каза ли нещо?

Майк захвърли кърпата за бърсане на чинии и се обърна към него.

— Казах, че блузата ѝ беше закопчана накриво снощи, когато ти най-накрая реши да я докараш тук на сухо, да не седите на оня проливен дъжд, и благоволи да ми кажеш къде сте били.

— Ау! Допусна няколко стилистични грешки в едно изречение, Майк. Хайде да спрем дотук и да ги обсъдим една по една, а? Или би трябвало просто да отбележа, че днес си се вкиснал, и да се върна към работата си?

— Дойдох тук, след като бях цял ден на континента, заварих къщата с отворени врати, светнати лампи и без жива душа. Помислих, че са те отвлекли.

— А не ти ли хрумна, че е възможно да ме е отвлякла някоя авантюра? Обзалагам се, че това наистина щеше да те вкисне.

— Ти и авантюрата сте две взаимно изключващи се неща. Дори не бих си помислил подобно нещо. А и веднага изключих

възможността за отвличане. Кой ще е тоя луд, дето ще иска да те отвлече?

— Господи, ама ти наистина си се впрегнал.

— И съм в правото си. Нямахте и да разбера, че Марис се е върнала, ако не бях забелязал два комплекта прибори в мивката и ако не бях отишъл да проверя в къщичката за гости.

— Ти си бил истински Шерлок Холмс!

— Можеше поне да ми оставиш бележка, че отиваш на плажа.

— Да, можех. Но се уплаших, че твоят майчински инстинкт ще заработи и ти ще ни последваш там, за да видиш дали с дечицата всичко е наред.

— И дали не вършат нещо нередно...

Паркър изостави насмешливия тон и продължи:

— Точно така, Майк. Не исках да ни хванеш, че си играем на някакви мръсни игрички. На мене нямахте да ми пука, но с Марис нямахте да е така.

— Което ме отвежда към следващото.

— Не искам да го чуя.

— Ти си оплел цяла интрига и ще продължиш чак докато се стигне до горчивия край, нали?

— Вече сме говорили по тоя въпрос.

— Нали съм прав?

— Разбира се, че си прав! — избухна Паркър.

Но крясъкът му не заблуди Майк.

— И какво ще представлява последната глава?

— Ти да не искаш да ти издам края? Да ти го разкажа и да разваля цялата изненада? Не мисля така.

Майк му хвърли яростен поглед.

— Краят няма да е щастлив.

— Захаросаните истории не ми се нравят.

— Само отмъщението, нали?

— То винаги е добра мотивация, следователно и добра интрига.

Свърши ли вече?

— Не съвсем. Ами Марис?

— Тя е неразделна част от интригата.

— Ти я използваш, нали? Независимо от това, което тя представлява?

— Поради това, което тя представлява.

Майк явно долови непоклатимата решимост на Паркър. Или може би неговият нетърпящ възражение тон напомни на по-възрастния мъж, че прекрачва границите. Или просто се бе уморил. Както и да е, гневът на Майк се изпари. И отново по старчески сведе рамене.

— Паркър, умолявам те да се откажеш. Остави нещата така. Кажи всичко на Марис. За твое и за нейно добро. Кажи й.

— Какво да ми каже?

При звука на гласа й двамата мъже се обърнаха рязко. Явно бе влязла в стаята, докато двамата разгорещено се препираха.

— Какво да ми каже? — повтори тя.

— Написах няколко нови страници — обади се неуверено Паркър. — Тъкмо се распечатват.

— Аз ще ги взема — Майк отправи многозначителен поглед към Паркър.

Но каквито и да бяха значенията на този поглед, Марис не можеше да ги отгатне. Той тръгна към солариума и ги остави сами.

— Майк тъкмо направи прясно кафе — отбеляза Паркър.

— Благодаря, но аз вече минах лимита си. Ако пия още кафе тая сутрин, скоро ще се метна на полилея да се полюшкам заедно с призрачния ти приятел.

— Бих платил, за да видя такова нещо — усмивката му бе принудена и очакваният хумористичен ефект пропадна.

Марис не би могла да излезе наглава с настроението в къщата преди всичко, защото не можеше да го идентифицира. Всичко бе започнало снощи, когато тя и Паркър се върнаха от плажа. Майк, който се бе прибрал в тяхно отсъствие, седеше на верандата и ги чакаше с ръце на хълбоците и с ядосано изражение. Сопна се. Каза, че е очаквал подобно и налудничаво безотговорно поведение от Паркър, но Паркър нямал право да включва Марис в шантавите си изпълнения.

Безцеремонно бе отпратил Паркър в спалнята му в дъното на къщата. Марис знаеше коя е стаята, но никой не я бе поканил да я види, дори когато Майк я бе развел и й бе показал всичко, включително и неговия апартамент, и недовършените стаи на втория етаж.

Усещайки се леко разочарована от внезапния край на романтичната вечер, тя се бе върнала в къщичката за гости. Усещаше,

че възрастният човек е ядосан не от това, че са се оставили дъждът да ги накваси здравата, или дори от тяхното необяснимо отсъствие от къщата. Беше доста разстроен и много по-разтревожен, отколкото би се очаквало при подобна ситуация.

Тя не можеше да си представи какво всъщност е предизвикало неговото безпокойство.

Ако беше някой друг, би предположила, че личният слуга проявява ревност спрямо новодошлата. Би било обяснимо, ако някой в положението на Майк изпита неприятни чувства към човек, който се натрапва в удобния живот, който той бе създал за своя довереник. Техните дни си имаха ритъм и той не би желал този ритъм да бъде нарушаван.

Естествено, нахалникът щеше да бъде смятан за заплаха. Първата реакция на Майк щеше да бъде да пази своето положение, да не допуска да го подценяват. Той също така би пожелал да предпази човека, за когото се грижи, от всякакви възможни вреди.

Но Майк не бе проявявал ревност към нея. Не я бе възприемал като заплаха, която може да навреди на Паркър. Напротив, изглеждаше доволен, че тя е влязла в живота им. Беше се държал с нея любезно и дори в най-незначителните спорове по-често заставаше на нейна страна.

Въпреки всичко, тя имаше ясното усещане, че Майк знае какво са правила там на плажа и не одобрява това. Когато се върна в къщичката за гости, откри, че е закопчала накриво блузата си и в бързината е пропуснала едно копче. Издайнически детайл.

Но все още беше по-скоро озадачена, отколкото притеснена. И двамата с Паркър отдавна бяха възрастни, зрели хора и на Майк трябва да му беше съвсем ясно, че каквото и да е станало на плажа, то е било по взаимно съгласие. Възможно ли беше той да има някакви възражения от морално естество? Без да познава сегашното състояние на нейния брак, би ли могъл Майк да си помисли, че Паркър упорито ухажда съпругата на друг мъж?

Във всеки случай, връщането им в къщата означаваше край на всякакви планове, които тя или Паркър биха могли да имат да продължат това, което бе започнало на плажа. Тя предвидливо остана в къщичката за гости чак до тази сутрин и макар че дълго лежа будна, очаквайки Паркър да дойде при нея, той не се появи. Тази сутрин на

закуска се показва много раздразнителен. Доста повече от обикновеното. И се държеше така, сякаш онова, което бе станало на плажа, е било само във въображението им.

Всичко това неумолимо смазваше ума ѝ. Независимо от нежностите, които си бяха разменили снощи, нейната връзка с Паркър все още бе неопределена и несигурна. Тя се опасяваше, че във всеки момент може да възникне някакъв трус в чувствата, който да я захвърли в бездната на отчаянието.

Беше се оставила веднъж един мъж да ѝ вземе ума. И не искаше да повтаря отново същата тази грешка. Никога.

След първия ѝ тромав опит да завърже разговор относно кофеината нито тя, нито Паркър проговориха повече. Погледите им се срещаха рядко и бегло. Той като че ли полагаше съзнателни усилия изобщо да не я поглежда.

Тя го запита със сравнително естествен тон дали е доволен от това, което е написал тази сутрин.

— Всичко е както трябва, предполагам — измърмори той, забил нос в чашата с кафе.

Беше глупаво. Та те бяха възрастни, а не хлапета. Досега той се бе възползвал от всяка възможност да изстреля някакви откровени сексуални намеци в разговора им. Със сигурност не бе проявил плахост, бе демонстрирал, че тя го привлича, още от първата вечер, когато се запознаха. Внезапното му затваряне в себе си беше необяснимо.

— Майк да не ти е чел конско?

Той вдигна очи към нея.

— За любовната предигра ли?

— Аз... исках да кажа... за това, че съблазняваш омъжена жена.

— Това ли правех?

— Не и без солидна доза насърчение.

— Тогава става дума за доброволно съблазняване?

— Паркър, на остроумни ли ще се правим, или ще отговориш на въпроса ми?

— Майк се тревожи за тебе.

— Защо?

— Мисли, че съм безнадеждно прогнил индивид.

— Той мисли, че ти си изгревът и залезът на света.

— Страх го е да не те нараня.

Тя го загледа втренчено и запита:

— А ще го направиш ли?

— Да.

Стресната от прямия му отговор, тя приседна на кухненската маса, без да откъсва очи от неговите, които той най-накрая вдигна към нея.

— Поне си почтен.

— Брутално почтен. Това обърква повечето хора.

— Забелязах. Но аз не съм повечето хора.

Твърдата линия на устата му се отпусна. В очите му проблесна нещо, те се плъзнаха по нея, докоснаха за миг устата ѝ, гърдите, скута ѝ. Споменът за интимния допир по тези места ги накара да пламнат.

Когато погледът му отново се впи в нейния, той произнесе сурово:

— Забелязах.

Погледите им отново се вкопчиха един в друг и те останаха така, докато Майк не влезе в кухнята с няколко распечатани страници.

— Наложил се да сменя касетата, защото буквите излизаха бледи — и подаде ръкописа на Марис.

— Трябва да ги прегледам пак — изсумтя Паркър и подкара количката си към солариума. — И не говорете за мен, докато ме няма.

— Имаме по-приятни теми за разговор — върна си го Майк.

Паркър затръшна вратата зад себе си.

Марис се засмя.

— Вие сте като двама братя, които все се карат. Или като стара съпругеска двойка.

— Боже опази.

— Някога женили ли сте се, Майк?

— Заклет ерген съм. Какво мислите за раци огретен за вечеря?

— Разкошно. А Паркър?

— Дали е бил женен? Не.

— Жени?

Той извади от фризера опаковка замразено месо от раци, сложи го върху шкафа и едва тогава се обърна към нея.

— А вие какво мислите?

Тя сведе очи и прокара пръст по шарките на дървената маса.

— Естествено, имало е жени.

— Не съвсем малко, не особено много. Нищо трайно. И никога сериозна връзка.

Тя кимна. Той продължи да вади продуктите за рецептата.

— Паркър ми каза как сте го извлекли буквално от дъното.

Когато Майк се обърна към нея, тя видя, че думите ѝ са го изненадали. Но той се съвзе бързо:

— Оценява ме по-високо, отколкото заслужавам. Аз само му казах неща, които той така и така си знаеше.

— Като например?

— Казах му, че със сигурност е поел по пътя на саморазрушението. И че този негов път е много бавен. Казах му, че ако наистина иска да умре, би могъл прекрасно да си намери по-бърз и ефикасен начин да се самопремахне.

— Добър психологически ход.

Той скромно вдигна рамене.

— Главното е, че имаше въздействие — и махна с ръка към ръкописа, който тя бе донесла от къщичката за гости. — Харесват ли ви последните неща?

— Тъкмо препрочитам главата за аборта на Мери Кетрин. Тод започва да се проявява като негодник.

— Интересно — измърмори Майк, — че мислите за него като за негодник.

— Нима предположенията ми не са правилни?

— Вярвам, че точно такова намерение е имал Паркър.

— А вие четете ли всичко, което той пише?

— Само което ме помоли да прочета.

— И то е?

Той се ухили широко, посягайки да вземе една тенджерка от шкафа.

— Всичко, което напише.

— Сигурна съм, че високо цени мнението ви.

При това изявление Майк сви вежди.

— Той мисли, че единственото важно мнение е неговото.

— Необходима му е по-скоро обратна връзка, а не мнение. От работата с писателите съм се научила, че те обичат да имат до себе си резонатор. Дори резонаторът никога да не им отвърща, трябва им

някой да ги слуша, докато прокарват през мозъка си мисли и идеи. Вие сте оказали неоченима услуга на Паркър... освен очевидното.

Той не продължи разговора за „очевидните“ услуги, които бе направил на Паркър. Вместо това я запита дали някой от нейните съдружници от „Мейдърли прес“ е прочел ръкописа.

— За да уважа желанието на Паркър да остане анонимен, аз държа ръкописа в тайна. Но го показах на баща си. Той има същото положително мнение, каквото и аз.

— И на никой друг ли?

— Не.

Няколко пъти бе подканвала Ноа да го прочете. Той всеки път бе проявявал почти пълна липса на интерес, но бе обещавал забързано и разсеяно, че ще му отдели малко време веднага щом графикът му позволи. Сега тя знаеше защо графикът му бе все така запълнен. Защото повече от времето си отдаваше на своята любовница.

Тя промени насоката на разговора и каза:

— Като говорим за татко... — нямаше вероятност клетъчният телефон да звъни и тя да не го чуе, но Марис го извади от джоба на полата си и провери миниатюрния екран. — Трябва пак да му се обадя. Не можах да го намеря у дома тази сутрин, а това е необичайно.

Тя още не се тревожеше, но ѝ бе любопитно защо Максин толкова време я няма. Обикновено покупките се доставяха в къщи, затова не се налагаше да излиза и да оставя Даниел сам за по-продължително време. Обикновено бързо изпълняваше възложените ѝ поръчки.

Даниел не бе отишъл в кабинета си тази сутрин — Марис провери и това.

Значи явно той и Максин бяха излезли някъде заедно. Може да са отишли на разходка в Сентръл парк или в някой музей, или на кино. Даниел обичаше тези развлечения и Максин понякога го придружаваше, радвайки се на промяната в установеното разписание.

Марис часове наред вече не можеше да се свърже с тях.

Бе оставила съобщение на гласовата поща да ѝ се обадят веднага щом се върнат. Или не бяха проверили съобщенията, или бяха излезли за доста продължително време, което не бе обичайно нито за единия, нито за другия.

— Можете да ползвате нашия телефон — каза ѝ Майк.

— Благодаря, но аз си нося клетъчния — преди да излезе, тя запита Майк дали не може да му помогне в нещо за вечерята. — Аз съм работеща жена, но кухнята не ми е съвсем непозната територия.

— Ще оставя да наливате виното, когато му дойде времето.

Тя знаеше, че той ще откаже предложението ѝ, както правеше и Максин, но все пак искаше да предложи услугите си.

— Тогава нали ще ми извините? — взе новите страници от ръкописа и се запъти към задната врата. — Нямам търпение да си легна и да чета следващата глава.

ГЛАВА 25

Ноа натисна бутона на клетъчния си телефон.

— Ало?

— Къде си?

— Надя?

— Да, Ноа, Надя — отговори тя остро.

Той се огледа предпазливо, за да се увери, че Даниел още не е слязъл долу. Следобедното слънце се лееше през отворените капаци на прозорците, хвърляше дълги килими от светлосенки по дървения под и придаваше леден отблясък на светложълтите стени.

Провинциалната къща на семейство Мейдърли беше доста претрупана и претенциозна за неговия вкус. Той обичаше съвременния стил. Прави ъгли и гладки повърхности. Но старата колониална къща бе съвършено реставрирана. Преди няколко години бяха писали за нея в списание „Архитектурен дайджест“ — провинциалното убежище на една легенда в книгоиздаването.

Креслата тук във всекидневната бяха широки и дълбоки, към всяко от тях имаше табуретка за крака. Сложно орнаментираната месингова решетка пред огнището бе купена заедно с къщата. Колекцията порцеланови чинии на Розмари Мейдърли, събирани от всички краища на света, бе изложена зад стъклените вратички на един изящен шкаф.

Разхвърляни по масичките и лавиците се виждаха снимки на Даниел с известни автори и светила от други области на живота — като се започне от развлекателната индустрия, мине се през спорта и се стигне до политиката, включително и двама президенти. Снимките на Марис даваха подробна хроника на нейното детство, юношество и превръщането ѝ в очарователна млада жена.

Имаше и няколко снимки на Ноа и Марис заедно. Едната от сватбения прием показваше смеещата се булка как подава в устата на младоженеца парченце от сватбената торта. Той изпитваше извратено

удоволствие да гледа тази снимка, говорейки със сегашната си любовница.

— Цял ден ти звъня — просъска тя.

— А аз те избягвам. Когато видя на дисплея някой от твоите номера, оставям го да си звъни.

— И аз така си помислих. Затова този път се обаждам от телефона на един приятел.

— Приятел? Мъжки род?

— Зависи от това дали ще говориш с мене или няма.

— Имаш селективна памет, Надя. Явно си забравила защо не ти говоря.

— Разбира се, че не съм забравила. Но тази сутрин се събудих и реших да ти простя за това...

— Решила си да ми простиш? На мене? Не аз съм се натискал с личния си треньор.

— Виждала съм личния ти треньор, Ноа. Никой не би пожелал да се натиска с него.

Тя пак го правеше. Подиграваше му се. Държеше се снизходително. Точно както когато я бе намерил разположила се във влажните чаршафи, омаяна от посткоиталното блаженство. Насмешливата нотка в гласа ѝ отново събуди гнева, който бе изпитал тогава. Чувството, което го бе връхлетяло в онзи момент, не бе предизвикано от ревност. Никак не го беше грижа с кого се чука тя или колко често го прави. Но да му се подиграва — ето това не можеше да понесе.

Вместо да реагира с притеснение, угризение, срам или страх — каквато реакция той копнееше да види у нея — тя безсрамно му се бе ухилила. Как бе посмяла, кучка такава!

Той се бе разярил достатъчно, за да може да я удуши с голи ръце. Ярко си бе представил как пръстите му обгръщат нежната ѝ шия и стискат, докато очите ѝ започнат да изхвъркват, стискат, докато сърцето ѝ не престане да бие.

Бе запазил достатъчно самообладание да не се поддаде на убийствения импулс, но той все пак му бе дал възможност да надникне в тъмната страна на душата си. Също както тъмната страна на луната, тя беше невидима, но винаги присъстваща.

Няколко пъти досега в живота му се бе случвало да прекрачи границата между светлината и тъмнината. Но тези кратки навлизания в зоната на мрака го бяха оставили разтърсен, с усещането, че е имал огромен късмет и е могъл да се върне. Не се осмеляваше отново да нагази там, освен ако не му бе останал никакъв избор.

Напоследък бе имал две по-дълготрайни гмурвания в сенките на душата си. Най-напред с Марис пред апартамента на Надя, след като разкри връзката им. После с Надя. И в двата случая ужасно му се бе приискало да нарани оскърбителката. Да я накара да замълчи. Да ѝ нанесе непоправими рани. Да я убие.

Той бе заинтригуван, смаян от размерите на тази тъмна страна в душата си. Не бе подозирал, че е такава бездна. А и нуждата да я изследва, да стигне чак до границите ѝ бе почти неустоима.

Без да подозира зловещата природа на мислите му, Надя все още вярваше, че се карат за нейната мимолетна забегка с треньора ѝ.

— Работата е там, че ти се държа като абсолютен задник тогава на онзи обед, Ноа. Стори ми се уместно да ти напомня, че никой не може да нарича Надя Шулър „невероятна глупачка“ и да му се размине. Ти си позволи да се изцепиш, аз също. А сега можем ли вече да приключим с това?

Той се изкуши да я нарече с неприличния епитет, който толкова ѝ прилягаше, и след това да затвори. Искаше да направи тъкмо това. Но нямаше да бъде разумен ход сега да я отблъсква. Сделката с „Уърлд Вю“ още не бе приключила. Ако скъсаше с Надя, това щеше да се отрази зле. Морис Блум май я харесваше. Тя бе свършила доста голяма работа, за да ги свърже. Защо да не продължи да се възползва от нейните делови качества? В края на краищата, тя щеше да получи каквото иска, но не и преди сделката с „Уърлд Вю“ да приключи. Неговото възнаграждение заради това, че щеше да изгълта няколко жаби, си оставаше все още в размер на десет милиона долара. За тези десет милиона и за контрола над „Мейдърли прес“ той бе склонен да направи и доста повече.

— Ноа, моля те, кажи ми къде си?

Гласът ѝ бе станал мек и умолителен. Тя дори го улесняваше. Просто не би могъл да си пожелае по-добро развитие.

Той се усмихна на себе си и каза:

— Сам съм в къщата в провинцията заедно с тъста си.

— С Даниел Мейдърли?

Той се изкиска.

— Това е единственият тъст, който някога съм имал.

— Защо се подлагаш на подобно нещо?

— Всъщност аз съм инициаторът. Трябва да говоря делово с него.

— А-а, за „Уърлд Вю“. Планираш да нанесеш последния удар.

— Съвършено вярно.

Обясни й, че Марис я няма в града и че Максин е останала в Ню Йорк.

— Само аз и старият. Ще ловим риба. Изобщо, мъжки работи.

— А после ти ще започнеш да му извиваш ръцете.

— Съмнявам се, че ще се стигне до това.

— Той няма лесно да се предаде, Ноа.

— Няма да се предаде, но в края на краищата може би ще се остави да го убедя. Сигурен съм.

— Искаш ли подкрепления? Бих могла да дойда. Можеш да ме пъкнеш в някой ъгъл. Достатъчно голяма ли е тази провинциална къща, за да приюти и тебе, и мене, и тъста ти?

— Интересно предложение. Изкушавам се да те доведа тук скришом, но ще бъде непредпазливо. Когато старият се озове в свои води, обича да скита. Ами ако отвори вратата не на оная стая, която трябва, и види някакви живи изпълнения от „Кама сутра“?

— От коя страница точно?

— Непоправима си.

— Абсолютно. Нямам никакъв срам. Ето затова на драго сърце бих се оставила да ме хванат. Ако старецът се натъкне на нас, кой знае — това може да му се отрази добре на сърцето — и тя сниши съблазнително гласа си. — Нали знаеш, най-добрият секс е този с „гримирането“. Бих могла да донеса шоколади. От тези, дето лесно се размазват. С мек пълнеж от крем, който ти обичаш да ближеш.

— Страхотен телефонен секс, Надя. Възбудих се — призна си той.

— Дай ми два часа.

— Бих искал да те видя още сега, но знаеш, че не можеш да дойдеш тук.

— Да, знам, не може да става и дума. Аз също съм заложила много в това сливане и няма да направя нищо, за да го подложам на риск. Но много ми липсваш... Ще повярваш ли, че трябва да се задоволя с моя верен вибратор?

— Имаш ли си батерии?

— Никога не оставам без запаси.

— Ей, чувам, че Даниел идва. Трябва да вървя. Ще се видим, когато се върна в града.

— До скоро, скъпи.

Той изключи, каза: „И аз те обичам, скъпа“ на замлъкналия телефон и се обърна тъкмо навреме, за да види как Даниел влиза в дневната.

— О, по дяволите! Беше Марис. Не искаше да те викам, опасяваше се, да не би да прекъсне дрямката ти. Искаш ли да ѝ позвъня? Спомена, че тъкмо щели да седат на вечеря, но вероятно бих могъл...

— Не, не. Как е тя?

— Усилено работи върху ръкописа. Каза, че е направо невероятен. Ужасно ѝ липсваме, но иначе е добре.

— Тогава не я безпокой — Даниел се отпусна в едно от креслата и подпря бастуна до него. — Аз подремнах и май доста ожаднях.

Ноа се засмя, приближавайки се към масичката, която служеше за бар.

— Двойно уиски?

— Да, с малко лед, ако обичаш.

— Обадох се на доставчиците от града. Скоро ще ни докарат огромни сандвичи, картофена салата с истинска майонеза, шоколадов кейк и ванилов сладолед за десерт.

— Господи, как ми харесва ергенският живот — каза Даниел, взимайки чашата от ръката на зет си. — Колко хубава идея беше това!

* * *

Марис се радваше, че се бе преоблякла за вечеря, защото за пръв път, откакто пристигна, вечерята се сервираше в официалната трапезария, без някой да обръща внимание на призрака на обесения.

Бе облякла сива копринена рокля, купена в началото на сезона от магазина „Бергдорф“, защото мислеше, че ще е подходяща за вечеря в провинциалната къща. Според нея леката материя и моделът с прилепнал корсаж и разкроена пола щяха също много да подхождат за вечеря в старинна плантаторска къща. Бе допълнила тоалета си с един ред бледочервени мъниста.

Майк бе подредил масата с ненадминат вкус. Ароматни цветове от магнолия, аранжирани в кристална купа в средата на масата, обградени от сребърни свещници с чисто бели свещи. Бе отрупал масата с порцелан, сребро и кристал, демонстрирайки добър вкус и забележителни инвестиции.

— Колко е красиво, Майк — възкликна тя, когато той отдръпна пред нея стола с лирообразна облегалка.

— Не се впечатлявайте чак толкоз — каза Паркър от мястото си начело на масата. — Взели сме всичко това под наем само за тая вечер.

— Да, от бара на Тери — намигна Майк. — И с това се занимава той, дава под наем обзавеждане за официални вечери.

— Откъдето и да е дошло, харесва ми — засмя се тя.

— Всичко това е било на майката на Паркър — вече сериозно произнесе Майк, докато наливаше виното, забравяйки, че щеше да предостави тази работа на нея.

Тя погледна към Паркър, търсейки потвърждение.

— Сервизите са били предавани поколения наред в семейството на мама. Предавали са се или на първородната дъщеря или на най-голямата снаха. Майка ми нямаше нито дъщеря, нито снаха и всичко това наследих аз. Не съм го употребявал, докато беше жива. Сега изваждам нещата за пръв път — той погледна крадешком към Майк.

— Не мога да си представя какъв ли е този специален случай.

Марис вдигна чашата си.

— Да пием за завършването на „Завист“.

— Аз ще пия за това — и Майк вдигна чашата си.

— Още не е завършена — напомни им Паркър, но и той вдигна чаша.

Кристалните чаши звъннаха като камбанки, когато тримата се чукнаха. Виното бе студено и резливо, идеално допълнение към вечерята, приготвена от Майк.

Паркър можеше да отрича колкото си иска, че това е специален случай, но тя забеляза, че и той се е преоблякъл за вечеря. Почуди се дали Майк го е принудил или е било по негова собствена инициатива. Макар че единствената фризура, която си бе направил, се състоеше в сресване на косата с пръсти — много му отиваше да бъде разрошен. Беше се бръснал скоро; тя долови мириса на сандалово дърво. Беше обул обичайните всекидневни панталони, но тоя път бе напъхал ризата в колана. Ръкавите, навити точно до под лактите, разкриваха силните му ръце.

Пламъкът на свещите омекотяваше бръчките на лицето му, които годините болка бяха издълбали върху лицето му. Той смекчаваше твърдия израз на огорчение, отпечатан върху чертите му, и отмиваше вечната жлъч от усмивките му.

Като че ли се бе отпуснал и се забавляваше. Докато ядяха, ги развличаше с истории за Тери, който имаше славата на съвременен пират, на наркодилър и не на последно място, на търговец на бели роби.

— Хич не ми пука кои слухове са верни и изобщо дали има нещо вярно. Сандвичите му са страхотни.

Като си спомни кръчмата, Марис потръпна.

— Не бих препоръчала това място. Клиентелата е под всякаква критика.

— Ей! — каза Паркър с обидено изражение.

Тя грациозно прехвърли разговора обратно към книгата.

— Напрежението се покачва.

— Предполагам, става дума за напрежението между Рорк и Тод?

— Човек вече може да го напипа — кимна тя. — Това, което прочетох днес, ме кара да вярвам, че развързката е близка.

— Нищо няма да издам.

— Поне ми намекнете. Моля ви!

Той погледна към Майк.

— Мислиш ли, че трябва да издам някоя и друга тайна?

По-възрастният мъж се замисли за няколко секунди.

— Та тя е твоя редактор!

— Съвършено вярно, аз съм редакторът — заяви Марис. Засмяха се, после тя се наведе към Паркър. — Ами ако сте на път да направите огромна грешка от редакторска гледна точка? Ако ми изложите в общи

линии следващите няколко епизода, бих могла да ви посоча всички потенциални клопки и да ви спестя много излишен труд.

Паркър присви подозрително очи.

— Знаете ли на какво ми прилича това? На завоалирана заплаха.

— Ни най-малко — и тя му се усмихна сладко-сладко. — Това си е чисто и просто изнудване.

Той положи длан върху чашата си и силните му пръсти разсеяно се плъзнаха по шарките, изрязани в кристала. Не сваляше очи от нея. Тя го гледаше предизвикателно. Майк бутна стола си и се изправи.

— Кой е готов за яagodовия шербет? Лично съм го правил от прясно набрани плодове.

Без да свали очи от тези на Паркър, тя запитва:

— Искате ли да ви помогна?

— Не, благодаря.

Майк мина в кухнята и затвори междинната врата.

Марис леко се бе задъхала. Усещаше безтегловност в корема въпреки току-що погълнатото ядене. Двете чаши с вино едва ли я бяха накарали да се чувства като изпълнена с въздух. Затова тя приписа внезапния трепет на начина, по който Паркър я гледаше — сякаш тя е най-вкусното нещо, сервирано на масата тази вечер.

— Е? Какво ще става, господин Паркър?

— Знаеш ли какво? — очите му, които бяха се зареяли някъде наблизко до гърдите ѝ, бавно се вдигнаха отново към лицето. — Ще играем една игра — кой ще изтегли по-висока карта.

Тя въпросително вдигна вежди.

— Помниш ли онази сцена в „Сламената вдовица“ — продължи той, — където Кейтън и един колебаещ се свидетел на убийството играят тази игра?

— Смътно — излъга тя. Но си я спомняше съвсем ясно. Когато книгата излезе, тази сцена вдигна голям шум. „С еротичен заряд“, така я бяха описали в „Пъблишърс уикли“. — Нерешителният свидетел беше жена?

— Французойката. Крехка, руса и деликатна. Получила прякора си от...

— Тая част си я спомням.

Той пусна една лисича усмивка. Така би се усмихнала лисицата, след като отдели най-тлъстата кокошка. Марис знаеше, че именно тя е

тази тлъста кокошка, но не ѝ пукаше. С всички сили се опитваше да задържи идиотската усмивка, цъфнала на устните ѝ.

Придавайки си насилено строг вид, тя каза:

— Не си спомням много добре правилата на тази игра.

— Лесни са. Те използваха стандартно тесте карти. Всеки от тях изтегли по една карта. По-високата карта печели.

— Какво печели?

— Ако беше спечелил Кейтън, Французойката трябваше да му подсказе нещо за самоличността на убиеца.

— Ами ако тя бе изтеглила по-високата карта?

— Кейтън щеше да ѝ окаже сексуална услуга.

— Той да окаже на нея сексуална услуга?

— Да, точно така.

Тя потупа с пръст по свитите си устни, сякаш бе смаяна от нелогичността на твърдението.

— Струва ми се — поправи ме, ако греша — че Кейтън така и така щеше да спечели.

— Е, той налага правилата и при това не е глупак.

— А Французойката...

— Би разтуптяла всяко мъжко сърце. Дълга червена коса. Крака, които почват от под мишниците. Избледнели лунички на циците. И дупе, което... е, знаеш за какво говоря. Но за нещастие тя не е най-ярко светещата крушка в полилея.

Марис хвърли поглед към полюшващия се над главите им полилей, преди да продължи:

— Значи резултатът от играта е, че Кейтън получава и информацията, и сексуалната услуга?

— Не е ли блестяща идея?

— И очакваш аз да бъда не по-блестяща крушка от Французойката? Очакваш да играя по тези правила?

— Зависи, предполагам.

— От това, колко силно искам да чуя криволиците на интригата ли?

— Или от това, колко силно искаш да получиш тази сексуална услуга.

ГЛАВА 26

Даниел държеше в ръка последното произведение в юридическата кариера на Хауърд Банкрофт. Ноа беше изчакал да свърши вечерята, преди да му го представи. Седяха удобно отпуснати в приятната дневна, сега осветена само от меката светлина на настолните лампи.

Даниел току-що бе прочел пълномощното. Отправи поглед към Ноа над стъклата на очилата си за четене.

— Значи този уикенд по мъжки си е имал скрит мотив.

Ноа издуха дима от пурата си.

— Няма такова нещо, Даниел. Бих могъл да ти представя този документ в града. Където и да е.

— Но избра да ми го покажеш тук. Защо?

— Защото тук в провинцията умът ти не е обременен. Можем да говорим, без никой да ни прекъсва, без някой в офиса да ни разсейва и без Максин да снове наоколо ни у дома. Можем да си говорим открито, по мъжки, като зет и тъст.

Той усещаше, че старецът още се съмнява. Бе го очаквал. В действителност бе очаквал гневен изблик. Но реакцията на Даниел бе много по-умерена, отколкото това, за което се бе подготвил Ноа.

Старецът обаче беше упорит и непредсказуем. Настроението му можеше драстично да се промени само за секунди. Все още би могъл да очаква избухване. Ноа загледа предпазливо как Даниел полека се изправя от удобното си кресло и се подпира на бастуна.

Наведе се напред със загрижен вид.

— Имаш ли нужда от нещо, Даниел? Още портвайн? Нека ти наля.

— Сам ще си взема — каза рязко Даниел.

Той си наля вино, оставяйки Ноа да ври в грижливо прикрито нетърпение. Бе подпрял крака на дивана пред креслото си, отпуснат лениво. Човек би казал, че мисли единствено как да издухва към тавана възможно най-съвършените кръгчета тютюнев дим.

Даниел се върна към креслото, отпи няколко глътки от портвайна и едва тогава реши да проговори.

— Ако това е семейно събиране, защо избра за него момента, когато един от членовете на семейството явно го няма?

Ноа не бързаше да отговори. Загледа се в тлеещия край на пурата, сякаш премисляше и анализираше това, което искаше да каже.

— Това е изключително деликатна материя, Даниел.

— И според мене е така.

— Аз мисля същото. Не е нещо, с което да занимаваме Марис по телефона — отпи глътка от малцовото си уиски. Когато положи чашката край масата до себе си, в обсега на вниманието му попадна снимката от сватбения прием. Докосна замечтано сребърната рамка и се усмихна почти нежно. — Марис мисли първо със сърцето, а после с главата — премести поглед обратно към Даниел и добави: — Ти го знаеш. Живял си с нея много повече, отколкото аз.

— Тя не е дете.

— Вярно е, тя е жена и нейните инстинкти и реакции са чисто женски. Именно те я правят толкова очарователна. Но същевременно невинаги ѝ оказват добра услуга в професията. Помниш ли колко емоционално реагира миналата седмица, когато научи за срещата ми с „Уърлд Вю“? Според мене реакцията ѝ срещу този документ ще бъде дори още по-иррационална.

Няколко мига той гледа втренчено документа, който сега лежеше на масичката за кафе между тях.

— Ако добре познавам жена си, ще изпадне в паника. Ще помисли, че искаме да я предпазим от нещо лошо. И ще си извади погрешни заключения. Може да сметне, че си тежко болен, че трябва да ти се присади сърце... Господ знае какво може да си въобрази и ще ни бъде ужасно трудно да разсеем страховете ѝ.

Той поклати глава и леко се засмя.

— Миналата седмица ни обвини, че ненужно я предпазваме от неприятни ситуации. Ако... ако аз подпиша този документ без преди това да поговоря с нея тя ще ми се разсърди ужасно.

— Без съмнение. Май ще трябва да избираме дали искаме или не искаме да се повтори сцената от миналата седмица. Преди или след като документът бъде подписан. Ако бъде преди това, реакцията ѝ ще е по-бавна. Ще те подложи на цял водопад от изследвания, преди да

констатира, че смъртта не чука на вратата ти. Ако ѝ кажем, след като документът бъде подписан — продължи той, — ще реагира извънредно бързо. Което, лично аз мисля, че е по-смисленият вариант. Има доста по-добри неща, за които бихме могли да отделим и времето, и енергията си — той спря, за да смукне няколко пъти от пурата. — Аз мисля и за Марис, Даниел. Опитвам се да ѝ спестя необходимостта да взема трудни решения. Тя се затруднява да приеме някои от неизбежните житейски необходимости.

— Като това, че и аз съм смъртен.

Ноа кимна тържествено.

— Или че силите ти не са вече същите. Тя сякаш напълно отхвърля подобна възможност. Винаги си бил нейният герой. Ще погледне на този документ като на предателство спрямо този образ. Дори може да ѝ се стори, че с подобно пълномощно изкушаваме съдбата. Че щом като тя го подпише, току-виж те поразила някаква неизлечима болест.

Той направи стратегическа пауза, преструвайки се, че размисля над поведението на съпругата си.

— Честно казано, съмнявам се, че Марис би го подписала, освен ако ти не го подпишеш преди това. Така съвестта ѝ и чувството ѝ за отговорност ще бъдат облекчени.

Даниел взе документа с една ръка и прехапа устни.

— Не съм малоумен, зетко.

Дъхът на Ноа заседна в гърлото му.

— Разбирам значението на подобен документ.

Той бавно изпусна неспокойния си дъх и се опита да придаде увереност на гласа си:

— Явно и Хауърд го е разбирал. Той е неговият автор.

— Което ме озадачава. Хауърд знаеше, че съществува подобен документ заедно с моето завещание и други лични документи. Господин Стърн ги изготви преди години, но Хауърд имаше копия от тях във файловете си.

— Както ми обясни Хауърд, тези документи са остарели.

Сега идваше мъчната част. Дотук всичко му бе изглеждало като упражнение в убеждаване. Аргументите му бяха солидни и както бе отбелязал Даниел, в тях имаше смисъл. Във всеки случай, сега

трябваше да направи някакъв фантастичен пирует и да не допусне нито една погрешна стъпка.

С премерена доза нехайност той изтърси пепелта от пурата си в медния пепелник.

— Предполагам, Хауърд е разбирал колко остаряло е това предишно пълномощно. Представи го първо на моето внимание, вместо да се отнесе към Марис поради причините, които ти споменах току-що. Не искаше да я тревожи.

— А защо не го е представил на мене?

— По същата причина, Даниел — той отвърна поглед, сякаш му беше много мъчително да каже това, което бе принуден да изрече. — Хауърд се тревожеше как ще реагираш. Не искаше да си помислиш, че те смята за неспособен да вземаш сам подобни решения.

— Проявявали сме се и като по-добри приятели — изфуча Даниел. — За Бога, та ние се изповядвахме един пред друг десетилетия наред. И аз се шегувах с него по повод признаците на остаряването.

— Тази работа е много по-сериозна, отколкото човек да се оплаче, че тук-там го боляло. Хауърд усещаше деликатната природа на този документ — Ноа вдигна ръка, виждайки, че Даниел се кани да го прекъсне. — Казвам ти само това, което той ми каза. Страхуваше се, че може да се засегнеш.

— Че ще взема да застрелям вестносеца ли?

Ноа сви рамене, сякаш искаше да каже: „Да, нещо такова.“

— Това е нещо извънредно лично и Хауърд помисли, че ще е по-добре някой от семейството да ти обърне внимание върху такъв вариант.

Даниел изръмжа и отпи от портвайна. Отново започна да прелиства документа. Спираше, за да прочете отделни абзаци, и още преди да бе изрекъл и дума, Ноа разбра коя клауза бе привлякла вниманието му.

— Докато Марис не подпише това...

— Аз ще имам пълната власт да се разпореждам. Знам. И аз забелязах този пропуск.

— Защо Хауърд ще оформи така този документ, щом е знаел, че това противоречи на желанията ми? Не казвам, че не ти вярвам, Ноа, но Марис е „Мейдърли прес“ и обратното. Никога не би могло да се

вземе някакво решение във връзка с издателството, без тя да е ангажирана с него и без да го е одобрила.

— Разбира се. Хауърд го знаеше. Както и аз. Както и всички. Когато му посочих този пропуск, той се стресна и каза, че сигурно е плод на недоглеждане — Ноа се засмя. — Мисля, че тук се е промъкнало неговото виждане за нещата в духа на Стария свят. Мислел е за Марис като за дъщеря и съпруга, а не като за старши съдружник в мултимилionна компания. Той беше много привързан към нея, както знаеш, и може би все още за него тя е била сладкото малко момиченце с вързана на опашка коса. Във всеки случай, настоях да прибави кодицил на последната страница, който изрично казва, че документът не е валиден, ако не е подписан и от трима ни.

Той се надяваше, че възрастният човек няма да забележи, че последната страница лесно може да бъде махната, без да изглежда, че документът е бил подправян или променян. Това беше последната атака, за която би трябвало да е помислил по-рано. Бе наел един безскрупулен адвокат, с чиято помощ бе принудил Банкрофт да напише кодицила. От законова гледна точка всичко изглеждаше наред, макар че му липсваше класическият стил на останалата част от документа. Той се надяваше, че Даниел няма да забележи и това.

Ноа дръпна за последен път от пурата си, смачка угарката и я остави в пепелника. Тупна се леко по бедрата, докато се изправяше, приключвайки официално акцията.

— Ако трябва лично да говоря, вече съм ужасно уморен. Ти явно трябва да изкараш един сън, преди да вземеш решение. Можем да поговорим по-късно. Мислил ли си какво искаш да закусиш? Има достатъчно храна...

— Няма какво толкова да мисля — каза рязко Даниел. — Дай да подписвам проклетото нещо и да свършваме. Писна ми да говорим за това.

Ноа се поколеба.

— Не бързай да решаваш нищо този уикенд, Даниел. Вземи пълномощното със себе си в града. Нека господин Стърн пак да го прегледа.

— И с това да подложи на съмнение преценката на добрия ми приятел? Не. Самоубийството на Хауърд вече раздуха отвратителни

спекулации. Не искам хората да казват, че компетентността му е изневерила. Къде е тая проклета писалка?

— Подписването няма да го направи законно, трябва да мине през нотариус.

Това беше още един потенциален проблем с очевидно решение — един адвокат от центъра, чиито принципи не се славеха с особена порядъчност. След като уредеше всичко, Ноа трябваше да се справи с него, иначе би рискувал да стане обект на изнудване. Но този проблем щеше да се решава по-късно.

— Ще го узаконим нотариално, щом се върнем в града — изръмжа Даниел, — но искам цялата тая работа да приключи тази вечер, за да съм спокоен и аз. Иначе няма да мога нито да се отпусна, нито да мисля за каквото и да било. Утре не искам да занимавам ума си с нищо по-сериозно от това, каква кукичка да сложа на въдицата. Затова ми подай оная проклета писалка.

Актьорското превъплъщение на Ноа бе превъзходно, ако би могъл сам да си направи оценка. Той нерешително извади писалката си и я даде на Даниел. Преди да я остави в ръката му, се вгледа в очите му.

— Ти май си пийнал малко повече — изимитира той загриженост. — Няма нищо да изгубим, ако почакаме...

Даниел грабна писалката от ръката на зет си и надраска подписа си на определеното място.

Вечерното парти на остров Сейнт Ан се изнесе на верандата, когато в трапезарията се вмъкна една оса.

Бръмчащото страшилище изникна внезапно и кацна на ръба на чашата на Марис, от която тя се канеше да пие кафе. Тя изписка леко — съвършено неуместен момент, защото това веднага накара Паркър да подхвърли нещо относно сексуалните предпочитания.

Спомняйки си инструкциите от един летен лагер преди много години — какво да се прави с жилеци насекоми — тя замря на място.

Когато видя истинската причина за нейния писък, Паркър извика:

— Майк! Спрей против насекоми! Веднага!

Възрастният мъж се появи от кухнята, въоръжен с необходимия спрей.

Паркър предположи, че раираният нападател се е криел в цветята, поставени наред масата. Майк обаче настояваше, че ако в цветовете на магнолията е имало оса, когато ги е внесъл в къщата, отдавна трябваше да я е открил.

Преди да се разрази истинска караница, Марис тактично предположи, че насекомото може да е влязло в къщата по какъв ли не начин, и после каза, че биха могли да ядат десерта на верандата и там ще бъде приятно хладно, ако Майк включи вентилатора на тавана.

Той сервира ягодиите шербети в чаши, украсени с клончета мента. Марис настоя да налее кафето по начина, на който я бе научила Максин, и да им сервира, без да се чуе дори едно иззвънтяване на чашката по кафеничето.

Паркър изгледа намръщено сините порцеланови чашки.

— Човек не може дори да опита кафе от такова чашле. Какво не им е наред на обикновените чаши?

Нито тя, нито Майк обърнаха внимание на забележката му. Тя се настани доволно в люлката на верандата, вслушвайки се в звуците на нощта — толкова странни за нея, когато бе пристигнала, а сега станали толкова познати.

— Питам се дали отново ще свикна с градските звуци. Вече не мога да живея без стърженето на щурците и крякането на жабите.

Майк натрупа на подноса празните чинии от десерта и ги отнесе в къщата.

Когато Майк се отдалечи достатъчно, Паркър запита:

— Смяташ ли скоро да ни оставиш?

Вентилаторът над главата ѝ раздвижваше леко косата ѝ. Светлината, която се изливаше през предните прозорци, осветяваше само едната страна на лицето му, оставяйки другата в сянка. Марис не можеше да различи очите му, а изражението му — доколкото отгатваше в мрака — бе непроницаемо.

— Все някога ще трябва да си замина — отговори тя меко. — Когато бъде завършена черновата на „Завист“ и вече не съм ти нужна тук.

— Това са две съвършено различни неща, Марис.

Гласът му накара пеперудите в корема ѝ да запърхат отново. Предната врата изскърца с познат успокояващ звук, пропускайки Майк, който дойде да напълни отново чашите им за кафе, давайки този път на Паркър една обикновена чаша. Когато се настани в люлеещия се плетен стол, той изскърца застрашително и тримата се засмяха.

— Надявам се, че тая реликва ще издържи — забеляза Паркър.

— За мене ли говориш или за стола? — запита добродушно Майк.

— Не бих се осмелила да седна на него — каза Марис, потупвайки стомаха си. — Много ядох на вечеря.

— Яденето беше чудесно, Майк — похвали го Паркър.

— Благодаря.

— Няма за какво — той взе да разбърква захарта в кафето си. — Да имаше сега някоя хубава история, за да завърши вечерта както трябва.

— Хм. Да имаше един добър разказвач... — подхвърли игриво Марис, поглеждайки към Паркър.

Той направи гримаса и простена, но любопитството ѝ го бе поласкало. Сключи пръсти, обърна длани навън и протегна ръце над главата си.

— Добре, добре. Не мога да се боря срещу двама ви. Докъде бяхме стигнали?

— Те отидоха на плажа и пресушиха една бутилка уиски — каза Марис, сцената още беше жива пред очите ѝ. — И все пак не разбирам защо трябва да говорят с такъв вулгарен език.

Паркър се намръщи на коментара на Майк и направи жест към Марис да продължи.

— Тод обвини Рорк, че прикрива от него критиките, които е получил от професора.

— Прочете ли онази част, където Рорк се ядосва? — запита Паркър.

— Да, и гневът му беше оправдан. Той никога не е давал на Тод основание да не му се доверява.

— И обратното, много пъти си е патил от номерата на Тод — отбеляза Майк.

— Най-пресният случай е с Мери Кетрин. Мисля, че трябва да добавя още някаква сцена с нея — каза Паркър по-скоро на себе си. —

Може би тя да каже на Рорк, че детето, което е пометнала, е било от Тод.

— Доколкото си спомням, беше решил да оставиш читателя сам да си вади заключението.

— Така е. Но е възможно да променя намерението си. Това ще засили враждебността, която се надига между Рорк и Тод. Ами ако... — и той се замисли за миг преди да продължи. — Ако Тод изостави Мери Кетрин? Ако почне да я избягва? Дори да вземе да се оплаква на Рорк, че тя го преследва. Междувременно тя си излива душата пред Рорк. Признава, че бебето, което е изгубила, е на Тод и че се е влюбила в него, и тъй нататък.

— Тод узнава ли изобщо за детето? — обади се Марис.

— Не, не мисля. Мери Кетрин не иска той да узнае, а Рорк няма да предаде доверието ѝ и следователно няма да му каже.

— Казах ви, че тоя тип си има чест.

— Е, не бързай толкова — изрече тихо Паркър. — Не ти ли направи впечатление, че той протестира прекалено силно, когато Тод го обвини, че не е бил честен относно критиките на Хадли?

Тя кимна бавно.

— Сега, като се замисля... да не би критиките да са били по-положителни, отколкото той ги е представил?

Паркър извади няколко сгънати листа от горния джоб на ризата си.

— Нахвърлих това, преди да привърша за днес.

Тя протегна ръка за страниците, но Майк предложи Паркър да ги прочете на глас.

— Искаш ли да го направя? — обърна се Паркър към Марис.

— Непременно. Моля те.

ГЛАВА 27

Паркър разгъна листовете и ги вдигна, за да падне светлината върху тях.

„Уважаеми господин Слейд — зачете той, — според последното ви писмо вие искате занапред да пращам писмата си до вашата новооткрита пощенска кутия вместо до адреса на жилището ви. Тъй като това за мен е без значение, мога само да предположа, че тази молба е плод на някакво неуточнено желание да постигнете известно удобство.“

Майк настръхна.

— Боже Господи. Колко е многословен!

— Е, нали преподава писане на белетристика? — усмихна се снизходително Марис. — Човек би очаквал от него да се изразява многословно.

— Многословно — добре, но от това направо ти се повръща.

Паркър отправи убийствен поглед към безцеремонния си приятел.

— Благодаря ти, Майк, за тази неканена и нетактична бележка.

— Пръв ти я разкритикува, не съм ли прав?

— На мене ми е позволено. Аз съм авторът.

Марис потисна желанието си да се засмее.

— Можеш да помислиш дали да не го постегнеш мъничко, Паркър. Съвсем мъничко, а?

— Добре. Няма проблеми. От друга страна, само заради спора, словоохотливостта на Хадли е неотменна част от неговия персонаж. Спомнете си, че произхожда от старо и уважавано южняшко семейство. Гордостта им винаги е била повече от парите, винаги са живеели далеч над възможностите си. Саби от конфедеративната

армия, окачени по стените в дневната. Една „майка на семейство“, чието вездесъщо лекарство против главоболие е кисел сос по рецепта от Тенеси, една побъркана неомъжена леля, която живее на таванския етаж, ухае на гардения и яде само варени плодове.

— Спомням си тези живописни детайли — обади се Марис.

— Баба ми и дядо ми имаха едни приятели, които много приличаха на семейството на Хадли — каза й Паркър. — Спомням си, че говореха цветисто и предвзето.

Марис погледна за потвърждение към Майк.

— Разчитам на твоето подробно познаване на южняшката култура и традиции. Задълбочено ли е?

— Както обикновено, преувеличава — отвърна възрастният мъж. — Но тук несъмнено има частица истина. Ако се задълбаете под повърхността на почти всяка стара южняшка фамилия, ще намерите поне един духовник, един побъркан, един човек извън закона и достатъчно алкохол да удави цяла флотилия.

Тя се обърна със смях към Паркър.

— Продължавайте с писмото.

Той намери мястото, където бе спрял.

„Когато една връзка е била изградена върху специфична основа, извънредно трудно е да се унищожи тази основа и да се възстанови с други параметри, без същевременно да се унищожи първоначалната връзка.“

— Объркваш ме — поклати глава Майк. — За какво говори той?

— Добре, съгласен съм да поорежа малко оттук-оттам — каза Паркър, когато прекъсването бе ядосало. Прокара пръст по няколко реда по-надолу в текста. — С две думи, казва, че са започнали като професор и студент. Казва, че е трудно да се освободи от навика да се държи с Рорк като със свой студент, трудно му е да не го поучава, да свикне да отправя коментарите си към него като към равен — той вдигна поглед към Майк. — Схвана ли?

— Благодаря.

— Добре, виж ето тук...

„Не че аз съм равен с вас, господин Слейд. Вашите писания надхвърлят моята способност да ги критикувам. Те заслужават одобрение, по-висшестоящо от моето, макар че не бихте могли да намерите друг човек, който по-високо да оценява таланта ви.“

— Продължава така още няколко абзаца, признавайки, че самият той е искал да пише, преди да бъде принуден да си признае, че няма необходимия талант. Казва, че неговата роля е да бъде учител, инструктор, вдъхновител и тъй нататък.

Той отгърна следващата страница.

„Рядко се случва на човек да има възможността да работи с толкова талантлив човек като вас. Смятам за привилегия да наблюдавам развитието на един голям американски романист, защото в това, вярвам, в крайна сметка ще се превърнете вие.“

Паркър вдигна показалеца си, сигнализирайки, че е стигнал до съществената част от пасажа.

„Вашето писане далеч надминава това на всеки друг студент — бивш и настоящ — включително вашия приятел Тод Грейсън. Той е написал забавна история с няколко интересни персонажа, особено главното действащо лице. Въпреки това, обаче, на неговото писане липсва емоционалната дълбочина, сърцето, каквото наблюдавам при вас. Без съмнение, неговите работи ще бъдат публикувани. Той е в състояние да произведе един механично свършен ръкопис, включвайки в него всички христоматийни елементи на белетристиката.

Това не означава непременно, че той пише добре.

Аз мога да науча студентите на основите на писането, да ги запозная с правилата на измислянето, да ги

доближа до писателите, които са усъвършенствали тези техники, но таланта го раздава единствено Бог. Това неопределимо, неподдаващо се на дефиниция качество не може да се научи или да бъде придобито, независимо колко силно човек желае да го търси. Научих тази тъжна истина от собствен опит. Ако талантът беше нещо, което се постига, аз сам щях да пиша романи.

Благодарен съм на Бога, господин Слейд, че вие сте благословен с тази магия. На вас ви е дадена една рядка и прекрасна способност, която вашият приятел не притежава. Страхувам се, че в крайна сметка това неравно разпределение на таланта ще предизвика пукнатина помежду ви.

Наблюдал съм досега хиляди млади мъже и жени, които пишат. Поради големите ми и продължителни контакти с хора от различен произход се смятам вещ съдник на характерите. Най-малкото, бих могъл да кажа, че съм наблюдател с изострено зрение.

Някои човешки качества са общи за всички. Проявяването им зависи от обстоятелствата. Всеки от време на време може да прояви страх, да усети щастие, разочарование и така нататък. Други черти обаче са присъщи на отделни индивиди. Те дефинират човека и характера му. Сред тези качества са възхитителните стойности на скромността, милосърдието, храбростта.

За съжаление, те имат своите тъмни обратни страни като алчността, ревността и завистта. Човек, управляван от едно от тези качества, обикновено ги завоалира с чара, като повечето хора го правят доста успешно, защото заедно с качеството идва и умението то да бъде прикривано.

Въпреки всичко, това качество е живо и съзрява вътре в хората така, както дрождите съзряват в тъмно подземие, изчаквайки и дори предвкусвайки времето, когато ще може да поразии нещо или някой, който ги застрашава.

Не искам да се изказвам зле за приятеля ви. Бих искал да мисля, че моят барометър за цялостност ми е

изневерил и че ужасно греша относно качествата, които го мотивират.

Но си спомням машинациите на господин Грейсън, които станаха причина вие да закъснеете за една важна среща с мен. Казано с прости думи, това беше номер със злостно намерение. Ако трябва да бъда откровен, изненадан съм, че приятелството ви е преодоляло това. Прави ви чест, че сте го надмогнали. Не мисля, че господин Грейсън би могъл да прощава до такава степен, което е още едно очебийно неравенство между вашите два характера.

Нямам намерение аз да избирам приятелите ви вместо вас. Не бих искал да поема такава отговорност, дори и ако вие бяхте склонен да ми я предоставите. Но ще завърша с един израз, който съм чувал от студентите. Това е съвременен идиом, който не прави добра услуга на английския език, но който в тези обстоятелства ми изглежда уместен: «Горе главите!».

Очаквам с нетърпение да прочета следващия откъс от ръкописа ви. В придружителните писма никога не пропускайте да се извините, че ми отнемате от времето, и да ми благодарите за вниманието, което отделям на работата ви. Господин Слейд, нека бъде ясен — това е привилегия, а не наложено задължение.

Искрено ваш:

професор Хадли.“

Паркър сгъна страниците и ги върна в джоба на ризата си. За миг настъпи тишина. Марис бе унесена от думите му и от напевността, с която ги четеше. Отърси се и люлката леко се раздвижи под нея.

— Значи инстинктът на Тод не го е подвел. Рецензията на Хадли за Рорк е била по-добра, отколкото тази, която той е получил.

Паркър кимна.

— И Рорк е скрил това.

— Не мисля, че има значение.

Той я погледна косо, но напрегнатият му поглед я накара да продължи мисълта си.

— Тод нямаше да го приеме добре, ако Рорк беше казал: „Правилно си отгатнал. Хадли смята, че талантят ти е ограничен, докато за мене вярва, че имам потенциала да стана следващият Стайнбек.“

Майк се съгласи:

— Ако Рорк му беше казал истината там на плажа, Тод щеше да скъса с него още на минутата. И историята щеше да свърши.

Паркър изръмжа, което трябваше да се приеме за „не“.

Четенето на ръкописа сякаш беше помрачило настроението му, макар Марис да не можеше да разбере защо. Съдържанието на прочетеното бе увлякло нея и Майк. Писмото беше интересен начин да се придвижи историята, без да се разчита единствено на авторовия разказ. Тъй като тя и Майк го бяха одобрили, тя не можеше да си обясни защо той се цупи.

— Какво те притеснява, Паркър?

— Предполага се, че Рорк е добрият, нали?

— И на мен така ми се струва.

— Не те ли притеснява това, че той лъже приятеля си?

— Не е искал да го заблуждава. Искал е да му спести огорчението. Искал е да спести на Тод това, което Хадли нарича „тъжната истина“, защото е знаел, че то ще го съсипе. Просто Тод не е бил толкова талантлив, колкото Рорк. Рорк може още от самото начало да е усещал, че на Тод му липсва...

Тя щракна с пръсти.

— Не, той го е знаел, нали? Естествено, знаел е, че е по-добрия. Трябвало е да го знае. Иначе защо щеше да си наема пощенска кутия, за да не получава писмата си в апартамента? Страхувал се е, че Тод може да попадне на някой от възторжените коментари на Хадли.

— Нищо не ти се изплъзва — каза той и настроението му сякаш се поразведри. — Сега забрави, че го знаеш.

— Защо?

— Защото в следващите няколко глави това се превръща в съществен момент.

— Споменаването на пощенската кутия е било, значи, предчувствие?

Той се усмихна загадъчно.

— Тод е хванал едно от писмата, нали? — предположи тя. — Може би точно това писмо, защото то може да нанесе най-голяма вреда на приятелството им. В него се излага ясно разликата между техните два таланта и между характерите им. Тод... чакай да поразсъждавам, той е взел назаем дънки или нещо такова, може би, без да пита Рорк и е намерил писмото в джоба.

— Благодаря. Още не бях измислил по какъв начин се е докопал до него. А това е чудесно предположение.

Тя засия.

— Тод прочита това писмо. Не може да повярва на очите си. Най-лошите му страхове са се оправдали. Рорк го превъзхожда. Ето затова се е опитал да изложи Рорк пред професор Хадли. Но се е провалил. Хадли го е прозрял. Нещо повече, Рорк печели наградата на Хадли. Двоен удар за Тод. Той реагира като... прави какво?

— Ти ми кажи.

Тя се съсредоточи, несъзнателно хапейки устни.

— Щях да кажа, че се е почувствал съкрушен, но като размислих, това нямаше да е съвместимо с характера му — тя поклати глава. — Не, той е твърде голям егоист, за да остави един университетски преподавател да разруши амбицията му. Мисля, че ще побеснее. Ще посинее от ярост — заби нокти в слепоочията си. — Бесът му ще избухне като вулкан.

— И как ще канализира беса си, Марис?

— Ще каже на Рорк, че е намерил писмото.

— Не, не го прави.

— Паркър... — намеси се предпазливо Майк.

— Не е достатъчно честен, за да подходи така. Той...

— Паркър... — повтори Майк.

— Той изчаква.

— Паркър.

— Той...

— Паркър!

— По дяволите, Майк! Какво?

Той се извъртя към възрастния мъж, но Майк не трепна от суровия му поглед. Напротив, впи очи в неговите. Въздухът между тях затрептя от електричество, както се случи в кухнята тази сутрин.

Марис отново почувства, че се разменят мисли, които тя не можеше да прочете.

Паркър пръв се предаде. Затвори очи и потърка чело.

— Съжалявам, Майк. Прости ми. Следвах нишката на една мисъл.

— Няма нищо. Знам, че мразиш да те прекъсват, когато следваш мисълта си.

— Вечерята беше страхотна.

— Ти го казваш.

— О, да. Благодаря ти.

— Няма за какво. Радвам се, че ти е харесала.

Майк стана и взе сребърния поднос с празните чашки и каничката за кафе.

— Ще вляза, преди комарите да са ме нападнали.

— Добра идея. Лека нощ.

— Лека нощ, Майк — отекна Марис.

— Искаш ли да те изчакам да ти помогна... — обърна се на вратата Майк към Паркър.

— Не, не. Тая вечер ще се справя. Ти върви.

Възрастният мъж се поколеба, погледна към Марис, после кимна и си влезе.

Когато останаха сами Марис вдигна ръце с безпомощен жест.

— Обясни ми какво стана току-що.

— Кога?

— Ей сега. Между тебе и Майк.

— Нищо.

— Паркър! — възкликна тя леко.

Той премига невинно.

— Нищо.

Тя се вгледа с укор в него, но той не сведе очи. Обхвана я гняв, тя се вдигна от люлката.

— Добре. Играйте си игрички на думи. Но си ги играйте без мене. Лека нощ.

— Не се прибирай така вбесена.

— А ти пък не ми говори снизходително. Мразя да се държат така с мен.

Той прокара пръсти по лицето си.

— Имаш право. Съжалявам — пое си дълбоко дъх и извърна глава, спирайки поглед в редицата от дъбове. — Това е между Майк и мене. По някой път вижда как мракът настъпва и ме завладява. Вижда ме такъв, какъвто някога ме откри. И предполагам, че това го плаши. Плаши се, че мога пак да падна в тази бездна. Измъква ме оттам, преди да съм се удавил — той обърна глава към нея и впи поглед в нейния. — Това е.

— Благодаря ти.

Гледаха се няколко минути, после той пусна една крива усмивка.

— Вечерта беше опустошителна.

— Да, така е. Но не бих заменила и миг от нея за нещо друго.

Той протегна ръце, обгърна талията ѝ с пръсти и леко я стисна. Тя се приближи към него, но остави дистанция. Той обвини една ръка около кръста ѝ и я придърпа. Обхвана тила ѝ с другата ръка и я привлече към себе си, за да я целуне. Тя положи длани на твърдите му бузи. Устните им се сляха в копнеж.

Когато накрая се отделиха един от друг, той притисна лице към нежния ѝ корем.

— Цял ден мечтаех за това.

— Имаше моменти, когато мислех, че си забравил за снощи.

В лекия му смях се долавяше рязка нотка.

— Едва ли.

Главата му докосваше гърдите ѝ през копринената материя на роклята. Влажният му дъх проникваше през нея до кожата ѝ. Той обхвана хълбоците ѝ с ръце и зарови лице в нея.

— О, Паркър, моля те! — въздъхна Марис и прокара пръсти през косата му.

— Да, каквото и да е. Само искай.

— Аз...

— Какво?

— Не мога да го направя.

— Можеш. Трябва. Направи го. Снощи. Не помниш ли? — едната му ръка намери голата ѝ кожа под полата, усети топлината между бедрата ѝ.

Коленете ѝ омекнаха, но тя отблъсна ръката му и се отдалечи от него.

— Не мога. Не можем.

Той преглътна и премига, втренчвайки се в нея.

— Защо?

Тя облиза устни, усещайки неговия вкус върху тях.

— Тревожа се за баща си.

— За баща си ли? — изглежда, му беше трудно да схване. — Тревожиш се за баща си? Че той няма да одобри това? Че ще дойде да ме застреля или какво...

Тя се усмихна и поклати глава.

— Не, нищо подобно. Цял ден се опитвам да се свържа с него — разказа му накратко за опитите си. — Накрая, едва преди вечеря, издирих икономката Максин у сестра ѝ. Тя отива при нея, когато има свободен ден. А това рядко се случва. Както и да е, каза ми, че татко е отишъл в провинциалната ни къща в Западен Масачузетс за уикенда. Отишъл е с Ноа. Настояли тя да не ходи. Искали да останат там сами.

— Е и? Те са големи момчета. Какво общо има тяхното заминаване от Ню Йорк за уикенда с нас и с нашите прегръдки тук на верандата?

— Нищо. Пряко нищо.

— Тогава не разбирам.

— Максин наблюдава татко с орлово око. Или бих казала — кътка го като квачка пиленцето си. Нямахте да се тревожа, ако тя беше с него. Никак не ми харесва той да е сам.

— Не е сам.

— Не, той е бил сам с Ноа.

Това, което не каза на Паркър, беше, че Ноа бе уверил Максин, че Марис знае за плановете им за уикенда, че е дала одобрението си. Лоялната помощничка бе ужасно разтревожена, когато научи, че не са се съветвали с Марис. „Защо господин Рийд ме заблуди?“

Защо наистина?

После Максин ѝ бе казала, че Даниел е имал гост на закуска.

— Кой?

— Не знам — разказа за поръчката, която ѝ бе възложил. — Мисля, че господин Мейдърли си измисли оправдание, за да ме накара да изляза. Когато се върнах, миеше съдове.

— Миел съдове?

— Не искаше аз да знам, че са били използвани два комплекта съдове за закуска. Когато го запитах, започна да се отбранява и каза, че

това са си неговите чинии и че ако иска да използва десет комплекта за закуска, може да го направи. Стори ми се глупаво, Марис. После ми се извини. Важното е, че някой със сигурност е идвал у дома, докато мене ме нямаше, и че той не искаше никой да знае за това посещение.

— Разтревожен ли беше?

— Не. В действителност изглеждаше много ободрен и нямаше търпение да тръгне, когато дойде господин Рийд да го вземе.

— Тогава съм сигурна, че се тревожим за нищо.

Марис се надяваше да е убедила разтревожената икономка. Но на нея собствените ѝ бодри думи звучаха неубедително дори и сега, когато ги повтори на Паркър.

— Олекна ми като знам къде е и съм сигурна, че е добре. Но ще се почувствам по-добре, когато говоря с него.

— Опита ли се да се свържеш с него в провинциалната къща?

— Линията беше заета часове наред. И макар че не исках да говоря с Ноа, опитах също и с неговия клетъчен телефон. И той беше зает, така че оставих съобщение на гласовата поща и телефоните тук. Надявам се, че не възразяваш?

— Стига да не си казала името ми.

— Разбира се, че не съм. Но никой не се обади. Трябва да проверя моя телефон да видя дали има оставено съобщение.

— Малко странно.

— Кое?

— Че баща ти се е съгласил да прекара уикенда със съпруга ти, с когото сте се отчуждили.

— Татко не знае, че сме се разделили.

Той направи учудена физиономия.

— Мисля, че трябваше веднага да му го кажем, но все ми се струваше, че моментът не е подходящ. Исках да избира такъв момент, когато шокът би бил най-малък.

— Смяташ ли, че Ноа има намерение да му каже нещо неприятно този уикенд?

— Това беше първата ми мисъл — каза тя със свито сърце. — Предположих и че може да поиска татко да се намеси в негова защита. Има положение в „Мейдърли прес“, което трябва да пази. Ако се оженил за мене поради тази причина, точно заради това ще иска да избегне развода.

— Баща ти ще се намеси ли в полза на Ноа?

— В никакъв случай. Той знае, че съм нещастна. Просто не знае доколко — тя сниши глас: — Преди да дойда на Сейнт Ан и да се срещна с тебе, и аз не знаех колко съм нещастна.

Той изстена.

— Не ме гледай така, Марис.

— Как?

— Със замъглени очи. Впрочем най-добре ще е да идеш да си легнеш, преди да съм решил да не проявявам чак толкова голямо разбиране.

Тя се засмя и прокара ръка през разрешената му коса.

— Вечерта беше прекрасна.

— И ставаше още по-прекрасна — изръмжа той недоволно.

— Съжалявам — тя се наведе и леко го целуна по устните. —

Приятни сънища.

— Да, бе, ще спя като бебе. Малко рогато бебе.

— Ако това е някаква утеха, Паркър...

— Какво?

— Аз мога. И трябва. Направих го. Снощи. И не съм забравила.

ГЛАВА 28

Нямаше оставени никакви съобщения на телефона на Марис.

Тя позвъни на клетъчния телефон на Ноа, но чу записано съобщение, че няма достъп до номера, който набира. Извън себе си от притеснение, тя звънна в къщата.

Даниел вдигна след второто позвъняване.

Тя се отпусна успокоена, но първите й думи въпреки това прозвучаха укорително.

— Татко, къде беше?

— До преди малко бях в банята. Да не би да съм забравил да поискам позволение?

— Съжалявам. Нямах намерение да те нападам. Просто цял ден се опитвам да се свържа с тебе. Не знаех, че си отишъл в провинцията, преди да говоря с Максин. И оттогава все звъня.

— Телефонът сега звъни за пръв път. Забелязах точно преди да се кача в спалнята, че слушалката в кухнята не е затворена добре. Явно Ноа е пропуснал да я затвори, когато се е обаждал да доставят храна.

А най-вероятно нарочно я е оставил така, знаейки, че тя ще иска да говори с баща си. Той знаеше, че тя ще полудее от тревога, като не може да се свърже с него. Така ли бе решил подло да я наказва Ноа, задето го изостави? Учуди се как сега прозира вече истинската му природа. Какво я бе заслепявало толкова години? „Една книга“ — помисли тя, упреквайки се за собствената си наивност.

Е, вече не беше наивна. Искаше той да се махне, да го няма вече в живота й. Не би понесла нито ден повече той да бъде член на семейството им. Защо да чака повече, защо да не каже на баща си, че бракът им се е разпаднал?

За щастие тя се усети, преди да се бе поддавала на този спонтанно избликинал порив.

Най-напред това изискваше продължителна дискусия, а в Масачузетс беше също толкова късно, колкото и на остров Сейнт Ан. Второ, този разговор трябваше да се води лице в лице, особено защото

засягаше деловите им интереси не по-малко отколкото личния им живот.

Оставяйки неприязнените чувства към Ноа на заден план за момента, тя запита Даниел дали е добре.

— А защо да не съм?

— Понеже не можех да говоря с тебе, си въобразих какво ли не.

— И все лоши работи, предполагам. Както аз се тревожех, когато закъснееше десет минути.

— Да не би да сме си разменили ролите, татко?

— Изобщо не сме. Още се притеснявам, ако закъснееш. Но иначе всичко останало си е наред, денят ми беше изключително приятен.

Като се започне с тайнствения гост за закуска. Тя искаше да го пита за него, но не можеше да го направи, без да издаде, че Максин го е разкрила. Надяваше се той сам да ѝ подсказе.

— И какво направи деня ти толкова приятен?

— Нищо особено и точно това му беше хубавото.

— Къщата в ред ли беше, когато пристигна?

— В идеален ред.

— Къде вечеря? При Хари или в някое от другите ти любими места?

— Тук си вечеряхме. Мислех, че Ноа ти е казал?

— Кога?

— Когато се обади следобеда. Тъкмо слизах, когато той затваряше телефона.

Тя отвори уста, но я затвори, без да каже нищо. Ноа го бе излъгал. Даниел явно е хванал края на някакъв негов разговор и Ноа е казал, че тя се е обаждала. Проклет да е!

— Може да е споменал и да съм забравила.

— Не ме изненадва — каза той, долавяйки гнева в гласа ѝ. — Имаш да мислиш за много неща. Как върви книгата?

— Наистина страхотно. Историята вече става зашеметяваща. Невероятно нещо е да наблюдаваш как работи умът на писателя. Никога не съм била дотолкова въввлечена в творческия процес, това е нещо омайващо!

— Бих казал, че те радва.

— Страшно много.

— Ами авторът? Пак ли си е такъв мърморко?

— Или малко е поомекнал, или аз съм му посвикнала. Не знам точно.

— Може би и двете?

— Може би.

Марис усети как той се поколеба, а после изведнъж каза:

— Радвам се, че послуша инстинкта си и се върна да работиш с този човек, моето момиче.

— И аз се радвам, татко. Това беше правилно решение. Напълно съм сигурна.

— Щастлива ли си там? От работата, от всичко...

— Да, много — каза тя тихо.

— Добре. Заслужаваш го, Марис.

Ако ги слушаше някой, разговорът би му се сторил невинен. Но имайки предвид за какво бяха говорили, преди тя да замине от Ню Йорк, Марис разбра, че баща ѝ иска да ѝ каже много повече от това, което изразяват думите му.

Той разбираше, че тя е нещастна с Ноа и в брака си. Не би се учудила, ако знаеше за изневерите на Ноа. Даниел Мейдърли бе известен със способността си да разкрива забулени ситуации. При последната си среща с него тя едва бе опазила в тайна чувствата си към Паркър. Без да го споменава, бе говорила непрекъснато за него с несдържания възторг на човек, който току-що се е влюбил.

Този заобиколен разговор беше начинът, по който баща ѝ съобщаваше, че го одобрява.

Тя преглътна стегнатия възел в гърлото си.

— Имах нужда да чуя гласа ти...

— Хубаво е и аз да чуя твоя.

— Съжалявам, че ти звъня толкова късно, но допреди малко...

— Да те чуя не е никога късно, но във всеки случай не спях.

— Ще се обадя отново утре.

— Не, почакай!

Стомахът ѝ се преобърна при мисълта, че Ноа ще бъде при баща ѝ като предан и верен зет до края на уикенда, като се има предвид как ужасно го бе излъгал днес. Може би Ноа бе замислил да направи някаква сърцераздирателна изповед и да моли Даниел да поеме защитата му, преди Марис да е казала за раздялата им.

Не и ако тя можеше да направи нещо по този въпрос.

— Татко, бих искала да пратя утре Максин при тебе. Тя обожава провинцията и природата там. А сега цветята цъфтят и е толкова хубаво! Имаш ли възражения?

— Цветя? — той изсумтя скептично, подсказвайки, че намира оправданието ѝ прекалено прозрачно. — Само един ден съм прекарал на спокойствие без нея и ти... Но — въздъхна той — ако това ще те накара да се чувстваш по-добре...

— Ще ме накара да се чувствам много по-добре, повярвай ми. Ще ѝ се обадя веднага утре рано сутринта — тя знаеше, че Максин ще изостави всичко и ще хукне веднага, за да изпълни молбата ѝ. Можеше да стигне там още преди обяд. — Обади ми се, когато дойде, за да знам, че е пристигнала благополучно.

— Добре, скъпа. Ще ти се обадя утре. И, Марис...

— Какво?

— Използвай възможно най-добре времето си. Не си отказвай щастието, което пребиваването там ти дава. Не се тревожи за нищо. Нали ще послушаш стария си татко? Всичко ще бъде добре. Повярвай ми за това, нали, скъпа?

— Винаги съм ти вярвала — тя опря буза до малката телефонна слушалка, искаше това да е неговата набръчкана, обсипана с петна ръка. — Лека нощ, татко. Обичам те.

— И аз те обичам.

* * *

Леглото на Паркър беше нещо чудовищно. Беше тясно според стандартите за кралски размери, но липсващото в ширината се компенсираше във височина. Таблата зад главата беше висока, резбована, дървото бе добило тъмнокафява патина, която отразяваше светлината от настолната лампа на нощното шкафче.

До леглото бе простряно килимче, носещо безспорните признаци на южняшка автентичност. Балдахинът приличаше на онези, които Марис бе виждала единствено по филмите. Месингов прът, окачен хоризонтално на шест фута под високия таван. На всеки край на пръта имаше по една ос, която лениво въртеше по няколко листа от тръстика.

На трите високи прозореца нямаше пердета, а само капаци с жалузи, боядисани в бяло, които създаваха безвкусен контраст с карамеления цвят на стените и тъмния дъсчен под. До едната стена бе прилепен мастиленосин гардероб, увенчан с резба, подобна на тази на таблата в горния край на леглото. Явно в него бяха всичките му дрехи, защото никъде не се виждаше врата за дрешник.

Телевизорът и видеото, настанени в един шкаф със стъклени врати срещу леглото, бяха единственият реверанс към съвременността — освен инвалидната количка, паркирана пред нощното шкафче. Нямаше други приспособления, които човек очакваше да види в стаята на инвалид, но тя и не се учуди особено. Виждаше го да се настанява в колата си и да излиза от нея.

Паркър, гол до кръста, се бе облегал на таблата и четеше, когато Марис се плъзна през вратата. Той полека смъкна книгата и я остави на скута си.

— Здравей. Да не си се изгубила?

Тя се засмя нервно, като че ли останала без дъх.

— Добър опит, но мисля, че ме очакваш.

— Надявах се да дойдеш. Дори се помолих.

— Значи няма нищо нередно, ако вляза?

— Шегуваш ли се?

— Аз помислих, че... може би Майк...

— Не и ако заключиш вратата.

Откакто беше влязла в стаята, тя държеше ръцете си зад гърба. Усещайки дръжката на вратата да я подпира в кръста, тя превъртя ключа, за да е сигурна, че никой няма да ги безпокои. Държейки все така ръце зад гърба си, тя се приближи до леглото.

Полираните дъски на пода студенееха под босите ѝ стъпала. Късата ѝ нощница не бе по-тежка от въздуха и ако се съдеше по напрегнатия поглед на Паркър, той също бе забелязал, че нощницата не е особено препятствие.

Тя протегна ръце.

— Донесох ти подаръци. По-точно два.

Първият беше обикновена чаша за напитки, взета от мокрия бар във виличката за гости. Тя му я подаде. Той взе чашата, вдигна я, погледна я за миг и се засмя, когато видя мигащите светлилки вътре.

— Светлилки.

— Сама ги налових — съобщи тя гордо. — Видях ги през прозореца на виличката за гости, докато се преобличах за вечеря, и хукнах да ги гоня.

Беше ги затворила в чашата с помощта на парче целофан, закрепено отгоре, и го бе пробила, за да не се задушат от липса на въздух. Когато той вдигна очи към нея, те блестяха развълнувано.

— Чудесен подарък. Благодаря ти.

— Няма защо. Може ли? — взе ги от него и ги сложи на нощното шкафче.

— Какво е другото? — посочи към книгата, която тя притискаше до гърдите си. — Да не би да ми четеш приказки за лека нощ?

— Нещо такова.

— Запитах се защо ли си взела очилата.

— Свалих си лещите — кимвайки към празната страна на леглото, тя запита: — Може ли?

— Заповядай.

Марис заобиколи леглото, качи се на него, подви крака под себе си и седна на пети с лице срещу него.

— Ти вече си четеш нещо за лека нощ.

Той затвори книгата, лежаща на скута му, и я сложи на нощното шкафче.

— По-скоро бих послушал какво ще ми прочетеш ти.

Тя обърна книгата към него, за да може той да прочете заглавието, отпечатано със златни букви върху зелената подвързия. „Сламената вдовица“, прочете той и се усмихна.

— Един роман от любимия ми автор.

— Той ли?

— Не смятам да разигравам фалшива скромност.

— Но ти имаш високи стандарти, госпожо Мейдърли. Какво си харесала в тоя роман?

От вниманието ѝ не убягна това, че я бе нарекъл с моминското ѝ име, но тя реши да не разваля играта им и да не си признае, че е забелязала това. Отвори книгата.

— Ами по-специално, харесва ми сцената, където Дек Кейтън, красивият секси негодник, използва една игра на карти, за да получи информация от мацето.

— От Французойката.

— Както и да е. Сцената е предизвикателна и вълнуваща.

— Почитателите сигурно са на същото мнение. И критиците.

Тя сви устни и се понамръщи.

— Въпреки всичко...

— Охо, започва се.

— Сцената повдига няколко въпроса.

— Типично по редакторски — измърмори той под нос. — След всеки комплимент следва критика.

— Виж какво, господин Ивънс, ако не те интересуват забележките ми...

— Не, не, напротив, даже много ме интересуват — и очите му се спуснаха към гърдите ѝ. — Ще ги приема като мъж — той сложи ръка зад главата си и ѝ се усмихна самодоволно. — Това беше метафора.

— Разбрах — каза тя сухо. — Да продължавам ли?

— Моля. Дай ми някакъв пример.

— Ами... — тя с мъка откъсна очите си от ямката под мишницата му. — Например, езикът му е прекалено описателен.

— Не трябва ли да е така?

— Да, но този пасаж е...

— Експлицитен.

— Крайно.

— Защо това да е лошо?

— Не казах, че е лошо. Но според мене проблемът му е в точността.

— Точността.

— Точно така. Не съм сигурна, че... ъ-ъ... позите, когато правят любов, са анатомически възможни. Исках да кажа, за хора.

Той се изсмя и мрачно поглади брадичката си.

— Разбирам. Можеш ли да уточниш?

— Има няколко примера. Ето това, което си мисля — каза тя, спирайки, за да се изкашля, докато същевременно отваряше отбелязаната страница, — е, че можем да ги изпробваме и да видим дали тези... конфигурации... са изпълними.

— Това ли си помисли? — проточи той със съблазнителен глас.

— Да, точно това си помислих.

Той остана неподвижен няколко мига, вгледан в нея. После бавно свали ръка от тила си.

— Доколкото си спомням, нашият красив и секси негодник започва като слага ръка на бедрото на Французойката. Това е успокояващ жест. Нещо повече, иска да я убеди, че не я заплашва с нищо.

Той сложи ръка на бедрото ѝ точно над превитото ѝ коляно и леко я стисна. Тя почувства топлината през яносинята коприна на нощницата, усети всичките му пет пръста поотделно.

— Спорно — измърмори тя. — Това, че той не я заплашва. Но нека му оставим благото на съмнението.

— В замяна на този доброжелателен жест и въпреки факта, че Дек е извадил по-ниската карта, Французойката казва, че по време на убийството тя е чула шум, идващ от уличката.

— Което я е накарало да погледне през прозореца на спалнята си. Точно тогава видяла... — без никаква нужда Марис започна да чете от книгата. — Мъж с червена бейзболна шапка, който изтичал от съседната сграда.

— Ценна информация — прекъсна я Паркър.

— Особено щом Французойката може да опише шапката така подробно, включително и надписа, бродиран на нея. И нашият герой ѝ благодари с целувка.

Паркър свали очилата ѝ и обхвана лицето ѝ с две ръце. Палците му погалиха скулите ѝ, докато очите му се спираха върху всяка черта. Устните последваха пътя на пръстите. Когато стигна до устата, я целуна нежно и чувствено. Марис едва можа да ограничи реакцията си до един възбуден стон.

— Вкусът ти е невероятен! — прошепна Паркър.

— Там не пише така.

— Не пише ли? А би трябвало. Той се изкушава да го направи още веднъж.

— Французойката не се съпротивлява.

Целувките му бяха все така нежни. Дразнеха я, възбуждаха я и я караха да иска още. Отделиха се един от друг едва след няколко минути и Марис вече се чувстваше като опиянена. Една възхитителна умора бе пропъзляла в тялото ѝ. Но въпреки това бе достатъчно на себе си, за да продължи играта.

Без никаква нужда взе очилата си и се опита да ги нагласи.

— Няма значение — пусна ги до книгата. — Знам какво следва. Французойката — това щастливо момиче — отново тегли по-високата карта.

— И Кейтън е не по-малък късметлия. На него му се пада да ѝ окаже сексуална услуга.

— Но взаимното им разположение не им е удобно, затова той я притегля да седне на скута му.

Паркър обви ръце около кръста ѝ. Тя се надигна на колене, разтвори крака и го обгърна.

— Ако добре си спомням, Кейтън целува ушите ѝ, шията ѝ...

Но Паркър вече я изпреварваше. В края на краищата той беше писал книгата и знаеше каква е последователността.

Презрамките на нощницата ѝ бяха свалени. Гърдите ѝ се озоваха нежно хванати в дланите му, палците му леко докосваха зърната ѝ. Той взе едното в устата си, засмука го страстно, притискайки го силно между езика и небцето.

Тя безсрамно притисна главата му към себе си и го задържа здраво. Издавайки непонятни звуци, започна да го целува по тила, слепоочията, навсякъде, където можеше да стигне, без да променят взаимното си положение, защото не искаше той да спира.

Усещането я замайваше. Тялото и умът ѝ се губеха в чувствените импулси и изключваха всичко друго. Тя се поддаваше на първичните ритми, пулсиращи в нея.

Паркър я докарваше безброй пъти до ръба на оргазма, но я усмиряваше с възможно най-нежните целувки и възможно най-сладките думи, преди с дяволско умение отново да я прати на ръба на бездната. Когато най-накрая ѝ позволи да избухне в кулминация, това беше разтърсващо. Тя загуби последните остатъци от разума си и изпадна в неусещан дотогава делириум.

Постепенно започваше отново да осъзнава света наоколо. Чувстваше се като перце, което леко се спуска към земята.

Кожата ѝ бе влажна, пламтяща, зърната ѝ напрегнати и щръкнали. Сърцето ѝ биеше бясно и всеки удар отекуваше в главата ѝ. Тя се подпря на таблата на леглото и изчака дъхът ѝ отново да стане равномерен. Когато накрая отвори очи, разбра, че са плувнали в сълзи.

Сниши се и се протегна върху тялото на Паркър като жертва на корабкрушение, изхвърлена на брега. Нощницата се бе набрала около

кръста ѝ. Косата ѝ бе залепнала по бузите и врата във влажни кичури. Паркър я поглаждаше леко по гърба и ханша. Ръцете му спряха на седалището ѝ. Той я стисна леко и това я накара да се усмихне.

Сърцето му биеше силно и равномерно точно до ухото ѝ. Всеки път, когато си поемеше дъх, косъмчета гъделичкаха носа ѝ. Виждаше точно пред себе си зърното му — плоско, преди да го докосне, после то се надигна под ласката на пръста ѝ и тя го почувства как остро си поема дъх. Усети ерекцията му между своето тяло и неговото.

— Дай ми един миг — каза тя отпаднало.

Усети го как леко се засмива.

— Никъде няма да ида.

Минаха няколко минути. Тя попиваше интимността в себе си, усещайки колко приказно е да бъде жена в такъв интимен контакт с мъж. Не, не с мъж. Тя бе имала мъж. Харесваше ѝ да бъде интимна с този мъж. Досега не знаеше каква огромна разлика може да има между двама души от един и същи пол.

— Отклони се от книгата — прошепна тя.

— Така ли? Паметта ми е малко замъглена.

— Нямахте нищо подобно в книгата. Нищо, което дори да се доближава до това. В която и да е книга.

Тя вдигна глава и го погледна, придърпа се леко нагоре, целуна устните му, после плъзна език в устата му и докосна върха на неговия език. Задълбочавайки целувката, съблазнително размърда ханша си срещу члена му.

Той прекъсна целувката и изви глава назад, заравяйки я във възглавницата.

Кожата му се опъна от напрежението. Ръцете му стискаха силно ханша ѝ в усилие да я накара да спре.

— Какво? — запита тя невинно.

— И това го няма в книгата.

— О, съжалявам. Да видим какво идва после.

Без да променя положението си, тя затърси очилата си, надяна ги, после отвори книгата и се направи, че чете.

— А, да, спомням си. Той взема ръката ѝ и я отвежда към...

— Да, точно там.

— Да, да, изрично.

Тя се плъзна полекичка от него и отново седна отстрани на колене. Оправи нощницата си и тъкмо щеше да намести презрамките на раменете си, когато Паркър поклати отрицателно глава. Марис измъкна нощницата през главата си. За секунда я задържа, после я хвърли до леглото. Паркър си пое дълбоко дъх и ноздрите му леко трепнаха.

Той прокара длан по гърдите ѝ по-надолу по корема, стигна до мокрите косъмчета на венериния триъгълник и се върна бавно отново към гърдите. Прихвана зърното ѝ между пръстите си, потърка го и го загледа как се втвърдява.

Тя положи ръка на корема му. Космите растяха настрани към една копнинена ивица, която се извиваше надолу при пъпа му. Очите ѝ я проследиха, ръката ѝ тръгнаха след тях под чаршафа. Но Паркър я хвана и я спря.

— Тук свършва измислицата, Марис.

Тя вдигна поглед към него. Изражението му бе твърдо. Не се шегуваше. Само за миг се бе отдръпнал физически и бе направил огромна крачка назад в емоционално отношение.

— Не разбирам.

— Това не е измислица.

— Радвам се, че не е.

— Това е действителност.

— Знам.

— Не разбираш — каза той остро. — Ако дръпнеш чаршафа, ще получиш такава доза действителност, за каквата не си се пазарила.

Тя хвърли бърз поглед към краката му под чаршафа. Усмихна се меко и поклати отрицателно глава.

— Мислиш ли, че ще се изплаша от белезите ти?

— Да, мисля.

— Грещиш — тя го погледна в лицето и почти разплакана промълви: — Паркър, не можеш да си представиш какво направи за мене. Не, чуй ме, моля те — каза тя, когато видя, че се кани да я прекъсне. — Може би ще имам куража да го изрека само веднъж.

Свали очилата, разтърка очи, навлажни устни и се усмихна натъжено.

— Никога преди това не съм играла такива сексуални игри. Само съм чела за тях. Мислех, че ги има единствено в книгите. Това, което

каза ти онази вечер на плажа, макар и грубо, беше вярно. С Ноа никога не се чувствах свободна да се изразявам сексуално. А какво стана сега между нас? Щеше да бъде немислимо за мене преди няколко седмици. Беше съвсем неприсъщо за жената, която влезе в бара на Тери да те търси. Досега не знаех какво ми е липсвало. Аз съм копнеела за такава страст. Сетивата ми да се разтопят. Абсолютно и без никакви извинения сексуално отдаване. Ти ми даде това. Но то не е пълно. Няма да означава нищо, ако не го споделим. Нека да го споделя с тебе — завърши тя с дрезгав глас. — Моля те.

Той продължи да се взира в нея, но изражението му вече не беше напрегнато. В действителност изглеждаше по-уязвим, отколкото тя би могла някога да си помисли.

— Не съм много хубав, Марис.

— Ти си прекрасен.

Тя се наведе изкусително към него. Той не я спря. Тя започна от шията му и си проправи път с целувки надолу. Устните ѝ гъделичкаха кожата му, езикът ѝ леко я облизваше. Положи мокра целувка върху зърното, той изсъска леко и зарови пръсти в косата ѝ.

Тя го целуна с навлажнени устни точно под пъпа, дръпвайки чаршафа надолу. Той изстена името ѝ, когато тя обви пениса му с ръка. Той пулсираше от жизненост. Тя го погали леко, потърка палец в кадифената му главичка.

— Да не би Французойката от това да е получила прякора си? — запита тя с нарочно дрезгав глас.

— Марис!

Името ѝ отлетя като пара от устните му, когато тя се наведе над него.

Мускусният му мирис я омая. Харесваше ѝ да чува пресипналите му стенания, да усеща възбудата му в устата си.

Той стисна по-силно косата ѝ; не толкова, че да я заболи, но само да ѝ подсказже, че е време да сменят позицията. Тя го обгърна с бедра и остана надвесена над него, той хвана пениса си с ръка и леко започна да го търка в нея, докато тя не можеше повече да чака. После тя се спусна бавно над него, обхвана го и той потъна изцяло в дълбините ѝ.

Тя започна да се движи върху него, променяйки скоростта и ъгъла, замираше неподвижно, когато той ѝ подсказваше, че иска това, за да удължи удоволствието. През тези паузи тя го обгръщаше и

стискаше с вътрешните си мускули; очите му се затъмняваха, той простенваше и отново я подканваше да се раздвижи.

Тя се наведе надолу и насочи главата му към гърдите си. Той потърка небръснатата си буза към тях, после на затворените си устни и накрая леко подразни зърното с език. Леко и бързо. Докато тя не започна да вика името му и да се притиска отчаяно към него.

Той я притегли на гърдите си и двамата заедно стигнаха до кулминация. С едната си ръка той притискаше седалището ѝ, с другата бе обхванал тила ѝ и я стискаше във властна прегръдка, без да престава да я целува. Не можеха да се доближат повече един до друг, не можеха повече да потънат един в друг, за да задоволят страстта си.

Когато накрая пороят се оттече, тя се отпусна върху него. Чувстваше под себе си неравностите на осеяните му с белези крака. Но сега не можеше и не искаше да мисли за това. И тя имаше белези. Не толкова видими като неговите, но въпреки това съществуваха. Понататък щеше да има достатъчно време и възможности да задава въпроси, да изслушва, да съчувства и да върне предишното им мизерно състояние в миналото, където му беше мястото.

Точно сега не искаше нищо да се втурва в настоящето.

Искаше да се наслади на мисълта, че бе доставила удоволствие на Паркър. Мразеше Ноа Рийд за всички пъти, когато бе отхвърлял любовната ѝ предигра, когато я бе карал да се чувства неловка и нежелана, а когато бе отговарял на опитите ѝ, я бе карал да се чувства някак недостатъчна.

Но тя не желаше да хаби скъпоценното си време, мислейки за него. Мисълта за него бе мимолетна, като мигновено убождане, което боли само за момент и после изчезва. Вместо това, тя се съсредоточи върху усещането, че Паркър е още слят с нея. Бе стиснала бедра и притиснала корема си към него, за да увеличи близостта.

Целуна шията му само с устни.

— Краят ли е?

Минаха няколко мига, преди той да отговори.

— Не съвсем, Марис.

Но тя вече бе заспала.

ГЛАВА 29

Даниел стоеше пред кухненския прозорец, ядейки сандвич, и се взираше в дъждовната нощ отвън. От време на време пейзажът се осветяваше от светкавици, но бурята бе дружелюбна, не заплашваше, просто лятна буря с гръмотевици, която бързо щеше да отmine и да остави небето синьо на сутринта.

Телефонният разговор с Марис държеше ума му активен. Искаше му се и тялото му, както и мозъкът, от време на време да получава подобни приливи на енергия. В такъв случай би могъл да се върне до Ню Йорк с велосипед и после да пробяга цял маратон. Умствено се чувстваше атлетичен и силен.

След разговора цял час се бе опитвал да заспи. Подчинявайки се накрая на диктата на безсънието си, бе слязъл долу. У дома си бе забранил да яде през нощта, особено ако това щеше да му докара още някой грам мазнина в повече от разрешената за седмицата доза. Но тази нощ Максин не наблюдаваше хладилника, а това, което тя не знаеше, нямаше да я разтревожи. И без това скоро щеше да дойде тук, да се прави на началник и да го наблюдава, сякаш е дете.

„Слава Богу“, помисли си той и се засмя вътрешно. Не знаеше какво би правил, ако Максин не се бе грижила през всичките тези години за него и Марис.

Той дояде сандвича. Засити го, а топлината от двата пръста бренди, които беше глътнал, се разливаше приятно из тялото му. Но вместо да го унесе, алкохолът му бе придал сили. Той беше неспокоен и готов за действие.

Винаги бе живял като човек на действието, рядко бе оставял проблемите да отлежават. Обичаше веднага да ги атакува. Изчакването не беше в стила му. Предпочиташе да насочва енергията си по положителни и продуктивни канали, вместо да я разпилява в съмнения и нерешителност.

Но тази ситуация изискваше много размисъл. Не беше сигурен в какъв ред да предприема действията, които трябваше да я поправят.

Имаше си готова стратегия, но беше необходима прецизна оркестрация и идеален избор на момента. Ето върху това работеше на пълни обороти мозъкът му тази нощ.

Ситуацията нямаше ядро, върху което той да фокусира способността си да разрешава проблеми. Не се поддаваше на бърза и фатална атака. Беше непостоянна като живак, непрекъснато се променяше. Имаше много пластове, засягаше семейството и бизнеса, хората и парите, властта и емоциите. Ужасно сложна смесица. Особено от това, че един от засегнатите хора беше дъщеря му.

Той се радваше, че Марис е в Джорджия, далече от Ню Йорк. Нещата щяха да станат грозни. Колкото повече разстояние делеше Марис от тях, толкова по-добре. Тя неизбежно щеше да долови някои от новините, но той се надяваше да послужи като буфер, да я предпази и географската отдалеченост в това отношение помагаше. Достатъчно болезнено щеше да е за нея да се оправя с личните аспекти на тази бъркотия. А да го прави пред очите на обществото, щеше да бъде истински ад.

Въпреки това, помисли си той с усмивка, няма да ѝ липсва утеха.

От месеци наред беше очевидно, че тя не е щастлива със съпруга си, че бракът ѝ е трагедия. Беше станало също така ясно, че тази книга в процес на написване не беше единствената причина тя да се върне на острова, колкото и да беше екзотичен и привлекателен.

Нейните задължения и отговорности в „Мейдърли прес“ бяха достатъчни, за да държат такава дейна жена като нея вечно заета. Всекидневната ѝ огромна заетост не би ѝ дала възможност да се ангажира лично с един автор и една книга, дори тя самата да беше склонна да вложи толкова много от себе си, което никога преди не се бе случвало.

Не беше необходимо да е кой знае какъв многознайко, за да си извади заключението, че примамката не беше точно книгата, а авторът — Паркър Ивънс, известен още като Макензи Руун.

О, да. Той бе открил името на тайнствения автор на Марис, както и успешния му псевдоним. Преди години, когато криминалната серия за Дек Кейтън бе започнала да се явява редовно в списъка на бестселърите, той се бе опитал да ласкае, уговаря, изнудва и заплашва агентката да издаде истинското име на автора, надявайки се да привлече писателя към „Мейдърли прес“.

Тя обаче не се остави да бъде стресната дори от уважаемия Даниел Мейдърли. „Ако ти кажа, Даниел, това значи, че ще трябва да те убия.“ Бе пазила със зъби и нокти самоличността на клиента си и Даниел мълчаливо ѝ се бе възхищавал заради това.

Но сега бе разбрал всичко.

От няколко седмици бе ангажирал частен детектив. Надявайки се подозренията му относно Ноа да се окажат неоснователни, бе наел детектива да се порови в миналото на зет му, включително и в живота му, преди да публикува „Изчезналият“.

Идеята за подобно ровичкане му беше противна. Неговият подход винаги беше дързък и открит, мразеше потайностите, свързани с работата на детективите. Винаги си ги бе представял като типове от второразредни филми с вратовръзка на лекета и ухилени жълти зъби.

Но когато Уилям Съдърланд дойде, за да се срещне тайно с него, той представляваше живо опровержение на стереотипа. Съдърланд бе основателят на една елитна, скъпоструваща агенция, пенсиониран служител на Сикрет сървис, облечен в добре ушит тъмен костюм. Ръкостискането му бе уверено, обноските му авторитетни, паметта — забележителна.

Пет минути след първото ръкостискане Даниел вече излагаше молбата си пред него. Последното, което се бе надявал, че ще научи още от първия доклад на Съдърланд, беше истинското име на романиста Макензи Руун. Това не беше нещо, от което да се е интересувал. Но изведнъж една от най-добре пазените тайни в книгоиздаването кацна на скута му, увита в запечатан плик от кафява хартия.

Разтърсващото откритие обаче предстоеше — Паркър Ивънс и Ноа Рийд бяха имали общо минало, обща история.

Били съквартиранти в общежитието на университета в Тенеси, а след като завършили, живели заедно в Кий Уест.

След това се случило нещо между тях. Съдърланд продължаваше да разследва и Даниел беше сигурен, че скоро всички факти ще изплуват на повърхността. Междувременно бе съпоставил всичко, което знаеше, и то се превръщаше в увлекателен роман. Марис в момента беше на гости в една плантаторска къща на един отдалечен остров, къща, принадлежаща на Паркър Ивънс — бившия приятел на нейния съпруг, с когото тя се бе разделила и с когото неговият бивш

приятел също се бе разделил в неприятелски взаимоотношения. Дори само тази интрига обещавахе да се превърне в главозамайващ роман — приятелство, любов, омраза, разочарование, отмъщение. Завист? Може би.

Единственото, което липсваше в този сценарий, беше мотивът на главния герой Паркър Ивънс.

Той бе подмамил Марис с книгата си поради някаква все още неясна причина. Не беше се хвърлил слепешката към нея. Какво го бе подтикнало тогава да се захване с Марис дори от професионална гледна точка, когато би трябвало да знае, че тя е съпругата на Ноа?

Даниел се питаше дали тя знае за връзката между тях двамата. Като се вземе предвид кръшкането на Ноа, сигурно би се чувствала в правото си да му го върне с бившия му съквартирант от студентското общежитие. Но отмъщението по детински не беше в характера ѝ.

Даниел се съмняваше, че тя знае. Ако знаеше, нямаше да се влюбва в Паркър Ивънс. А тя беше влюбена. Това му ставаше все по-ясно.

Даниел искаше да чества новонамереното ѝ щастие, но щеше да се отнася предпазливо към развиващия се романс, докато не разбере защо Паркър Ивънс бе нагласил тази поредица от събития. Изкушаваше се да се срещне лично с него или може би с посредничеството на Съдърланд и да поиска да разбере каква е тази история, която е замислил. Но не можеше да го направи, без да се издаде пред Марис и пред Ноа, още не беше готов за това. Беше близо до решението, но не съвсем.

Затова бе принуден да изчаква, докато Съдърланд се задълбава в историята.

Възможно беше намеренията на Ивънс да бъдат осветлени под друга форма — в ръкописа му. След като прочете последния откъс, който Марис бе споделила с него, той бе убеден, че авторът прави хроника на приятелските си отношения с Ноа.

Докато изчакваше, Даниел беше загрижен предимно за Марис. Бе разбрал за Паркър Ивънс още преди да се бе върнала на Сейнт Ан. Можеше да я спре. Но не го направи. Беше му съвършено ясно, че тя копнее да се върне там. Успокояваше го и фактът, че хората, живеещи на Сейнт Ан, които обикновено мразят пришълците, говореха само

хубави неща за Паркър Ивънс. Това бе открил Съдърланд, когато бе пратил свой човек да поразпита.

Даниел би се обзаложил, че Марис — и сърцето ѝ — ще е на сигурно място при този автор. Ако приятелството му с Ноа е приключило заради някакъв спор за честта, тогава Даниел трябваше да приеме, че Паркър Ивънс е човек на честта.

Което Ноа Рийд безспорно не беше. Независимо какво щеше да покаже разследването, връзката на Ноа със семейство Мейдърли вървеше към своя край. Той бе мислил, че е завладял Даниел с усмивки и ласкателства и с този примамлив уикенд по мъжки. Даниел се бе поддадал на играта му, воден от любопитство, но дълбоко в себе си бе замаян от наглостта му.

Без дори да подозира, самоуверената и непоносимо самодоволна глава на господин Рийд бе положена вече на дръвника и брадвата се готвеше да се стовари.

Със символичен жест Даниел изтърси трохите от дланта си и остави чинията и празната чашка от бренди в умивалника. Обратно на предвижданията му бурята се засили. Светкавиците проблясваха все по-близо, гръмотевиците бяха все по-силни. Една от тях разтърси къщата и порцелановите чинии на Розмари задрънчаха в шкафа.

Скъпата Розмари. Двадесет години откакто бе починала и още му липсваше. В тази къща усещаше особено силно тъгата си по нея. Толкова хубави моменти бяха преживели тук. Той изгаси лампата в кухнята и тръгна из тъмната къща. Изкачвайки се по стълбата, облекчаваше артритната болка в ставите, като се подпираше тежко на парапета. Божичко, колко мразеше това остаряване!

Тази мисъл едва бе минала през ума му, когато от тъмнината в горната част на стълбите се разнесе глас:

— Забравил си си бастуна.

— Господи!

Даниел вдигна ръка към разтуптялото се сърце. В краткото синьо-бяло проблясване на светкавицата съзря Ноа на площадката.

— Стресна ме.

— Не бива да се лишаваш от бастуна, Даниел.

— Добре съм — той продължи да се изкачва, стъпвайки с двата крака на едно и също стъпало, преди да се качи на следващото. — Бурята ли те събуди?

— Не съм си лягал.

Студената нотка в гласа на Ноа смрази Даниел, но той се усмихна на зет си привидно искрено.

— Нещо не можах да заспя, затова се възползвах, че сержант Максин я няма, и си похапнах.

Беше само на две стъпала под площадката, но Ноа като че ли бе пуснал корени в нея. Не направи усилие нито да помогне на Даниел, нито да се отмести. Сякаш му запречваше пътя.

На Даниел никак не му харесваше Ноа да стърчи така над него, но той се помъчи да изглежда естествено, махвайки с ръка към листата, които Ноа държеше.

— Преглеждал си пак документа, който подписах вечерта ли?

„Нека, помисли си Даниел. Нека го запомни.“ Документът не струваше и пукната пара, освен в потайния и просмукан от подлост ум на Ноа.

— Не — отговори спокойно Ноа. — Това е докладът за мен от твоя частен детектив господин Уилям Съдърланд.

Вместо да бъде потресен или разтревожен, Даниел бе ядосан, че някой е нарушил неприкосновеното му пространство. Устните му се изпънаха в тънката линия, която всеки, който беше ставал обект на откровеното му неодобрение, би разпознал веднага.

— Беше заключен в едно чекмедже в бюрото ми у дома.

— Да, знам. Стана необходимо да се разтърся, но в края на краищата го открих. Интересно четиво.

— И аз така мисля — каза стегнато Даниел.

— Наистина ли допускаше, че няма да разбере, че ме следят? — запита Ноа през смях. — Имаш добра хрътка, Даниел. Най-добрата, която може да се купи с пари, сигурен съм. Служба в Сикрет сървис, такива неща. Но той твърде много разпитваше за един приятел.

— Според доклада ти нямаш никакви приятели.

— Тогава наречи партньора ми по тенис просто познат. Умен е тоя. Достатъчно умен, за да прозре извъртанятията на Съдърланд — усмивката му внезапно изчезна. — Любопитен съм да разбере откога е започнало това наблюдение.

Сега вече нямаше смисъл да се прави, че не разбира.

— От месеци. Започна малко след предварителното ти парти по случай годишнината.

— Защо тогава?

— Защото тази вечер се убедих, че си изпечен лъжец.

Ноа запази присъствие на духа, само веждата му трепна. Той я изви въпросително.

— Наистина ли?

— Не знам дали отдавна си започнал да ни лъжеш или съвсем отскоро, откакто преди няколко месеца Блум ти поиска да му продадеш моето издателство тайно от мен. Бих предпочел втория вариант, защото това ме изкарва малко по-малък глупак. Но страхувам се, че човек не би могъл да придобие и усъвършенства твоето умение да бъдеш двуличен за толкова кратък период от време. Умението ти е било култивирано, усъвършенствано...

— Ставаш многословен, Даниел. Вече каза, че съм изпечен лъжец.

— Точно така. В нощта на партито в апартамента в Челси те хванах в няколко лъжи. И макар че някои можеха да бъдат обяснени с необходимостта да изненадаш Марис, другите ме обезпокоиха. Не е в твоя стил да мислиш в такава дългосрочна перспектива и да планираш честване, когато обикновено разчиташ на секретарката си да купи подаръци за Марис за всеки специален случай. Затова взех внимателно да те наблюдавам, да се вирам и да търся, да се ровя под образа на човека, за какъвто се показваше пред хората. Тогава започнах да прозирам какъв си всъщност.

— Колко мъдро от твоя страна, Даниел.

— Не. Ако бях мъдър нямаше да се оставя да ме измамиш в самото начало. Много си добър в маскировката, Ноа, изключителен. Доказа и че си добър като бизнесмен и издател. Възхищавах се на способностите ти дълго преди да дойдеш в „Мейдърли прес“. Също като Марис и аз бях поразен от „Изчезналият“ и погрешно предположих, че само почтен човек би могъл да сътвори история, също толкова почтена.

Ноа скръсти ръце на гърдите си и се усмихна произнасяйки:

— Това е измислица, Даниел. Неслучайно написах „Изчезналият“ от тази скромна, самоподценяваща се гледна точка. Създадох герои с възвишени идеали не защото аз имам такива или вярвам в такива, но защото знаех, че тъкмо това продава книгите. Средностатистическият читател иска да вярва, че съществуват хора с

морални ценности, че злото може да бъде преодоляно от доброто, че добродетелта е награда сама по себе си. Те се връзват на подобни глупости. „Изчезналият“ беше натъпкан със сантиментална южняшка съзливост, с каквато ме хранеха родителите ми. Насилвах се да я асимилирам, докато растях. И тя ми послужи. Цялата я излях в този роман, за да мога да затворя корицата над нея и да я оставя там завинаги.

— Героинята с влажен поглед — продължи той презрително. — Честният и смел герой. Тяхната любов, от която дъхът на читателя спира. Всяка дума беше празен звук, маскиран с красиви приказки. Те не означаваха нищо за мене, с изключение на хонорарите, които ми се плащаха за тях, и статиите, които насочваха вниманието на издателите към мене и в края на краищата ми проправиха пътя към твоя кабинет.

— Защо в крайна сметка към мене?

— Защото, Даниел, ти беше единственият преуспял издател с дъщеря, подходяща за женене, която за мое щастие бе разтръбила навсякъде, че „Изчезналият“ е любимата ѝ книга.

Макар да познаваше истинската природа на Ноа, Даниел бе поразен от изказването му.

— И си признаваш, че си бил такъв подлец? Това ли са истинските ти чувства към твоята професия, към хората и към живота изобщо?

— А ти как мислиш?

Даниел тъжно поклати глава.

— Какво тъжно пропиляване на таланта.

— Хайде, Даниел, да не проливаме сълзи над моето лицемерие. Публикуваме успешна серия полицейски романи, писани от неприкриващ се хомосексуалист. Той си почива от писането на романи за своя героичен хетеросексуален персонаж, като оставя младия си асистент да го чука отзад. Един от нашите автори на религиозни книги беше осъден за неплащане на данъци и застрахователна измама. Лицемерие ли? В списъка за гости на Коледа има няколко безнадеждни алкохолици, авторски тандем от брат и сестра, чиито „близки отношения“ биха скандализирани майките, които четат техните книги на глас на децата си. Ние публикуваме един пристрастен към кокаина, на когото си плащал поне два пъти, доколкото знам, сметката за лечение в клиника. Всички те пишат много добри книги и ние ги

публикуваме. Не те виждам да кършиш ръце над техните пороци и отклонения, когато печалбата не спира да се излива. С тези печалби ти плащаш за седмичния си масаж, за тази къща, за лимузината с шофьора и за други удобства, на които се наслаждаваш в своята кула от слонова кост.

— Ти се изказа — съгласи се сърдито Даниел. — Никога не съм отричал, че следя основната линия. Гордея се, че съм добър бизнесмен. Водил съм безброй корпоративни битки срещу безскрупулни неприятели и тайни икономически кризи, които песимистите казваха, че няма да спечеля. Да, имало е и времена, когато за доброто на „Мейдърли прес“ е трябвало да се лиша от илюзиите си. Прибягвал съм и до долни номера, когато съм усещал, че е необходимо — очите му се впиха в тъмнината, която ги разделяше. — Ето затова успях да прозра тези неща у тебе, Ноа. И щом ги надуших, ми стана ясно, че цялата интрига тръгва от тебе.

Ноа кръстоса глезени и се облегна небрежно на парапета. Погледна листовите в ръцете си, макар че не би могъл да прочете нищо. Тъмнината отстъпваше единствено пред светкавиците.

— Ще призная, че някои неща не са никак приятни.

Даниел се запита до каква степен знаеше за разследването. Това само началният доклад ли беше? Не можеше да си спомни какво е било изложено на хартия и какво детективът му бе съобщил по телефона тази сутрин, обещавайки, че ще го получи в писмен вид веднага щом му бъде предадено.

Ноа каза:

— Ако повярваш на това, значи аз съм някакъв изверг. А в действителност се възхищавам на способността ти да говориш цивилизовано с мене.

— Не беше лесно.

— Предполагам. Струва ми се, че най-много те е възмутил предателския ми съюз с „Уърлд Вю“?

Даниел реши да му разкрие истинските си чувства.

— Мога да простя това, но не и лошото ти отношение към Марис.

— Между другото, тя знае — каза Ноа миролюбиво, пускайки листата долу — за аферата ми с Надя.

— Знам.

Той като че ли се смая.

— Казвала ли ти е?

— Не, но от известно време насам виждам, че никак не е щастлива в брака си и с тебе.

— Тя и така е достатъчно щастлива — каза той и отметна длан нагоре. — Обича работата си повече от всичко, особено сега, когато работи с този нов автор. Той е инвалид, а това наистина я привлича. За нея е важно да чувства, че някой има нужда от нея.

Значи той не знаеше за Паркър Ивънс! Даниел се вкопчи в тази своя тайна.

— Може би не съм могъл да давам достатъчно храна на този аспект от личността на Марис — продължи Ноа с небрежен тон, от който на Даниел му се повдигаше. — Но скъпоценната ти дъщеря не беше чак толкова недоволна от живота си. Не и преди да ме хване с Надя.

— Нейното щастие идваше от самата нея. Тя беше щастлива въпреки тебе, Ноа, а не по твоя заслуга. Ти саботира нейния шанс да бъде наистина щастлива.

Ноа щракна с пръсти.

— Говориш за вазектомията.

— Да — каза с горчив тон Даниел. Това беше едно от най-обезсърчаващите открития от доклада на Съдърланд. — Тайната вазектомия. Доколкото си спомням, се позова на делови задължения, които ти попречиха да ни придружиш в Гърция.

— Марис искаше през цялото време, докато сме из Средиземноморието, да се търкаляме в леглото и тя да се върне бременна. Аз си измислих основателен довод да се измъкна от пътешествието и използвах времето, през което ви нямаше, за да се подложя на процедурата, която ми гарантира, че няма защо да се притеснявам от въпросите около контрола върху раждаемостта.

— Когато прочетох за вазектомията, бях озадачен — призна Даниел. — Едно дете не би ли заздравило връзките ти с нас и благополучието на семейство Мейдърли? Но тук се крие и отговорът — и той погледна Ноа право в лицето. — Не си искал дете, защото то щеше да ти отнеме част от твоя дял.

Ноа застана здраво на двата си крака.

— Това е първото нещо в разговора ни, за което бих казал, че не е вярно.

— Отричаш ли?

— В никакъв случай — заяви той. — Грещиш относно това, че бих се задоволил с някакъв дял.

Даниел изфуча презрително.

— Не бързай още да се радваш, Ноа. Документът, който подписах тази вечер, няма стойност.

— Така ли мислиш? — запита той.

— Аз само ти пригласях, за да видя докъде ще стигнеш. И ме ядоса това, че си прикачил името на Хауърд Банкрофт към този документ. Той никога не би съставил...

— О, напротив — прекъсна го Ноа. — Състави го. Вместо да остави да се разчуе, че баща му е бил нацистки офицер, лично отговорен за изстребването на хиляди негови сънародници.

Тази новина бе за Даниел като удар в стомаха.

— И ти си използвал това, за да го изнудиш?

— Значи — каза Ноа с бавна усмивка — си знаел, че майка му е била курва?

— Хауърд ми беше приятел — Даниел цедеше думите през стиснатите си зъби. — Довери ми се преди много години. Възхищавах му се, задето е направил живота си такъв, какъвто е, вместо да остави миналото, което не може да промени, да го съсипе и да го победи.

— Но го победи все пак? Дългосрочно погледнато, той не би могъл да живее с тази трагична истина.

— Истина, която ти го заплаши, че ще разтръбиш — изсъска Даниел.

В този момент всичко му стана ясно.

Ноа вдигна рамене и се усмихна блажено.

— Нали виждаш, точно това е разликата между мене и тебе, Даниел. И като си мисля — и разликата между мен и почти всички останалите. Ти преследваш целите, които си си поставил, но не се ангажираш изцяло. Съвестта ти е начертала една невидима линия и никога не я прекриваш. Стръскат те принципите и етиката. И въпреки че тази морална демаркационна линия е за възхищение, тя ти налага безкрайни ограничения.

Докато аз, от друга страна, не страдам от подобни задръжки. Склонен съм да направя всичко, което е необходимо, за да получа онова, което искам. Не спирам пред нищо и не позволявам на нищо да ми се изпречи на пътя. Моето кредо е: „Намери слабостта на човека и ще го завладееш“. За да постигна целта, която съм си поставил, бих направил каквото и да е. Дори да внуша на човек, на добър човек да се самоубие. Макар че аз нищо не съм внушавал на Хауърд. Той стигна до това решение свършено сам. Наистина, трябва да призная, че ми направи огромна услуга, когато налага оня пистолет. За какво, според тебе, си е мислел, когато е дръпнал спусъка. За небето? Или за ада? А може би как майка му си разтваря краката? За какво?

Хауърд, скъпият приятел на Даниел, бе изпитвал неопишуема болка поради своята ужасна тайна. Цял живот се бе опитвал да я изкупи с добри дела, любезност и толерантност. И сякаш наистина бе успял.

И тъкмо тогава това подобие на човешко същество бе започнало да го измъчва с тайната. И още по-зле, в този момент можеше да стои и да се усмихва.

Даниел разбра, че пред него се е изпречило олицетворението на чистата и непоправима поквара. Безразличието на Ноа към злото, което бе причинил, го вбеси. Сълзи на безсилие и гняв замъглиха зрението му. Във вените му избухна горещина, сякаш температурата на кръвта бе достигнала точката на кипене само за броени мигове.

— Ти си непоносим! — изрева той и прескочи със замах последните две стъпала.

ГЛАВА 30

Паркър беше първото, което Марис видя, щом отвори очи, и нищо не би й харесало повече от тази гледка. Той седеше в инвалидната си количка край леглото и я наблюдаваше как спи. Дори още преди да се размърда, тя се усмихна във възглавницата и запита сънено:

— Как успя да станеш и да седнеш в количката, без да ме събудиш?

— Практика.

Тя въздъхна и се протегна, после се надигна и придърпа чаршафа до врата си.

— Колко е часът?

— Време е да изчезваш, освен ако не искаш Майк да те свари на местопрестъплението.

Той бе обут само с едни боксерки. Раменете и ръцете му, както знаеше тя, бяха добре оформени, мускулите — стегнати и очертани. Коремът му бе плосък, а под него секът му бе забележимо очертан, макар че сега беше в покой.

По-нататък идваха краката. Снощи тя нарочно не бе проявила интерес към тях, за да го пощади. Явно любенето им го бе убедило, че няма нужда да се стеснява от нея. Иначе сега нямаше да седи с оголени крака, без да се опитва да ги прикрие, ако не искаше тя да ги види.

И тя го погледна.

Невъзможно бе да сподави реакцията си. Със сетни сили се въздържа да не простене на глас, но внезапното затаяване на дъха не му убягна, още повече че я наблюдаваше отблизо. Изражението му бе сковано. Бе затворил очи. Гласът му режеше като бръснач.

— Предупредих те, че не е красиво.

— О, скъпи, но ти си бил ужасно наранен!

Тя се спусна от леглото и коленичи пред него. Най-напред помисли, че е бил нападнат от акули. Беше виждала снимки на хора,

едва отървали се живи от неравната битка с хищниците. Белезите на Паркър можеха да се сравнят само с нещо толкова ужасяващо.

Най-лошото беше голямата колкото юмука ѝ дупка в четириглавия му мускул. Оттам се спускаше един белег, дълбок почти цял сантиметър, пълзеше по цялата дължина на дясното бедро и завиваше отзад зад колянната ямка. Прасците му бяха осеяни с по-дребни белези, някои надигнати като преплитащи се възета, други като плоски блестящи пластмасови ленти, налепени между отделните парчета разкъсана кожа. Бяха непропорционално малки и отпуснати. Последните два пръста от десния му крак липсваха.

Врълхлетяна от състрадание към болката, която навярно бе изпитвал, тя плахо прокара пръст по един от изпъкналите белези.

— Още ли те боли?

— Понякога.

Тя го погледна тъжно, после се наведе и целуна един от най-ужасните белези. Той посегна и погали бузата ѝ. Тя вдигна ръка към устата си и целуна дланта му.

— Сега, когато болезненото ти любопитство е вече задоволено, можем ли пак да се чукнем набързо преди закуска?

Тя бързо изви глава към него.

— Какво?

— Да не би да заеквам?

Шокирана, сякаш внезапно я бе ударил, тя стана, взе нощницата си и я задържа за миг пред себе си като щит.

— Какво има?

— Нищо, само едно малко сутрешно дръвче, което иска твоето внимание.

Тя смаяно разтърси глава. Стресна я не толкова грубият език, а това, че самоцелно се правеше на лош. Никакъв флирт не прозираше в думите му. Беше нарочно груб, болезнено груб.

— Защо се зъбиш така?

— Защото съм такъв, Марис.

— Не, не си.

Той пренебрежително сви рамене.

— Добре де, добре — бутна назад количката си, извърна се от нея и се запъти към гардероба. — Имам нещо за тебе.

— Паркър? — възкликна тя възбудено.

— Какво?

— Защо се държиш така? Не разбирам. Какво се е случило между снощи и тази сутрин?

— Не помниш ли? Добре, да видим. Между снощи и тази сутрин, бих казал, че ти имаше два пъти повече оргазми от мене, но след твоя пети или шести път, често казано, им загубих бройката. Разбира се, при жените понякога е трудно да се разбере кога свършва единият и кога започва другият и дали изобщо са истински. Но ако си се преструвала, скъпа, правеше го убедително.

Бе отворил вратата на гардероба и извади една кутия от едно от вътрешните чекмеджета. Завъртя се с лице към нея, ухилвайки се зловещо, докато я гледаше от горе на долу.

— И ето какво бих казал за тебе, госпожо Мейдърли-Рийд. Много си стегната. Като някакъв юмрук. Много хубаво. Питам се защо ли на мъжа ти това не му е харесало.

Сълзи от обида изпълниха очите ѝ. Тя сърдито избърса една, която се плъзна по бузата ѝ. Набързо навлече нощницата си, единствената дреха, която ѝ бе под ръка.

— Не знам какво ти става, но аз няма да продължавам така. Не мога да ти съпернича по вулгарност.

— Със сигурност можеш. Имаш изключително богат речник. Може да не е колоритен като моя, но ако си дадеш труда, обзалагам се, че ще измислиш нещо подходящо. Може би, докато летиш обратно за Ню Йорк. Предполагам, че си заминаваш.

Без да благоволи да отговори, тя се запъти към вратата.

— Чакай! — той дотъркаля количката си до нея. — „Завист“. Финалният вариант.

Буквално хвърли кутията в ръцете ѝ и тя не можа да направи нищо друго, освен да я хване. Погледна първо към нея, после към него.

— Завършена ли е?

— Завършена. Изцяло. Отначало докрай. Това, което четете дотук на откъси, е изгладената версия.

Тя го зяпна. Не намираше думи.

— Аз никога не давам ръкопис на части, Марис. Никой не вижда книгите ми, докато не ги завърша. Нямах да пратя пролог, ако не бях написал цялата книга.

— Защо, Паркър? Защо?

Тълкувайки нарочно превратно смисъла на думите ѝ, той сви рамене.

— Въпрос на виждане. Аз работя така.

Марис се почувства така, сякаш мястото, на което бе застанала, се рони под краката ѝ и всеки миг може да изчезне напълно изпод нея. Но нямаше да потъне, без да се бори.

— Значи ти така работиш? — повтори тя, извисявайки гласа си до крясък. — И за какъв дявол беше цялата тая работа, Паркър? Ако изобщо се казваш така! И колко имена имаш? За какво, по дяволите, беше всичко? За какво бяха тия лъжи, тия игри?

— Навремето ми изглеждаше забавно. Е, няма що, чукахме се. Няколко пъти снощи ти стенеше „да, да, по-силно, по-бързо, Паркър“ и нещо такова. Стори ми се, че и ти се забавляваш.

Няколко секунди тя се взираше в него, питайки се в кой момент се е превърнал в този саркастичен непознат. После запокити кутията колкото можа по-далече. Капакът отхвъркна и близо петстотин ръкописни страници се разпръснаха на всички страни по полирания дървен под и килимчето.

Марис почти се блъсна във вратата и я отвори със сила. Майк стоеше от другата страна, вдигнал ръка, готов да почука. В другата държеше слушалката на безжичен телефон.

— Марис — в гласа му нямаше учудване. Бе очаквал тя да е при Паркър. Но емоционалното ѝ състояние го разтревожи.

Погледна през рамото ѝ и веднага схвана всичко. Погледът, който отпрати към Паркър, съдържаше неумолим укор; напомняше съдия, който се готви да произнесе присъда. Подаде с вдървена ръка телефона на Марис.

— За вас е. Не исках да ви безпокоя, но господинът каза, че е спешно.

Тя взе телефона с трепереца ръка и излезе в коридора. Майк се плъзна покрай нея в спалнята и затвори вратата зад себе си. Бяха ѝ нужни няколко секунди, за да се успокои. Вдиша дълбоко, подсмръкна силно и пропъди сълзите с мигане.

— Ало? — успя да възвърне самообладанието си тя.

— Марис?

— Ноа? — гласът му звучеше странно задавен. Едва го позна.

— Налага се веднага да се върнеш в Ню Йорк. Позволих си да ти уредя обратния път. Билетът те чака на летището в Савана. Самолетът ти излита в единадесет и десет, нямаш много време.

Тя бе така ужасена, че изведнъж се вкочани и изстина. Затвори очи, но сълзите се процеждаха през клепачите. Нямаше смисъл да се опитва да ги сдържа.

— Татко, нали?

— Страхувам се, че да.

— Зле ли е? Удар ли?

— Той... Господи, колко е трудно да ти кажа такова нещо. Не би трябвало да чуеш подобно нещо по телефона, Марис, но той е мъртъв.

Тя извика. Коленете ѝ се подкосиха и тя се строполи на пода.

* * *

Паркър седеше на бюрото си в солариума и се взираше навън към океана. Само от време на време откъсваше поглед, за да притисне наведената си глава между дланите в жест на отчаяние и самоненавист.

Бе чул, когато Майк се върна от континента, но не го повика, а и Майк не дойде при него. Беше се качил веднага горе и си намираше някаква работа в стаята си. На Паркър му се стори, че го чу да се разхожда.

А Паркър преповтаряше мислено последния си разговор с Марис. Ако това можеше да се нарече разговор. Стомахът му се сви на възел, когато си спомни ужасните неща, които ѝ бе казал. Смаяното ѝ изражение не изчезваше от погледа му.

Тя би могла да намери утеха, ако знаеше, че той се чувства също толкова зле, колкото и тя, но всъщност едва ли. Единственият начин, по който би могла да бъде успокоена, беше ако го види разчекнат на парчета и хвърлен на стадо диви свине.

Следобедът се проточи безкрайно. Навън беше горещо и влажно, атмосферата се бе процедила в къщата и засилваше чувството му, че се задушавя. Но трябваше ли да обвинява времето? Най-вероятно бяха угризенията на съвестта му.

— Останах с Марис, докато се качи на борда.

Паркър не бе чул кога Майк е влязъл в солариума. Надигна се изведнъж и погледна с празен поглед през него.

— Излетя навреме — добави възрастният мъж.

Беше си тръгнала, без да каже и дума на Паркър, но той не бе и очаквал да се сбoguва с него. Не го заслужаваше. Не заслужаваше дори едно „майната ти“. Това, че тя си замина, без да му обърне никакво внимание, бе по-красноречиво, от който и да е епитет. Красноречиво, изискано и достойно. Типично за нея.

Скрит зад пердето край прозореца на трапезарията, той я бе гледал как заминава. Бе му се сторила съвсем дребна и крехка под широкополата си сламена шапка. Слънчевите очила скриваха зачервените ѝ очи от любопитството на непознатите. Загарът, който бе получила на плажа, като че ли бе избледнял, когато бе разбрала за смъртта на баща си. Бе му се сторила бледа и ранима, толкова деликатна, че дори самото атмосферно налягане би могло да я смаже.

Но в нея се усещаше и едно смело достойнство, което подсказваше забележима, завидна вътрешна сила.

Майк бе натоварил багажа ѝ в гейтъра и ѝ бе помогнал да се качи. Паркър видя как тя раздвижва устни, докато му благодареше. После бе наблюдавал колата чак докато изчезна в края на тунела от дървета. Може би никога вече нямаше да я види. Беше го очаквал.

Но онова, което не бе очаквал, беше, че ще го боли толкова много.

Той вярваше, че се е издигнал над болката. След всичко преживяно си бе въобразил, че е имунизиран срещу нея. Но не беше. Хрумна му да притъпи чувствителността си с няколко пръста бърбън, но още от първата глътка му стана толкова лошо, че изхвърли останалото. Май нямаше успокоително, което да подейства точно срещу този вид болка.

Още седеше с гръб към Майк. Смъдящите му очи бяха приковани към приборя.

— Снощи Марис се безпокоеше за баща си. Може би е имала предчувствие.

— Не бих се изненадал. Бяха много близки.

След обаждането на Ноа тя бе изпаднала в пълен емоционален шок, но все пак бе успяла да каже на Майк, че баща ѝ паднал по стълбите в провинциалната им къща. Казали ѝ, че умрял веднага

поради счупване на врата. Случило се посред ноц. Шумът събудил Ноа. Той забързал към Даниел, но когато не могъл да го свести, повикал „Бърза помощ“. Дошли буквално след минути, но без никаква полза — Даниел Мейдърли бил мъртъв.

Ноа не искал да им повярва. Линейката закарала Даниел в болницата. Лекарите обявили, че е мъртъв — официално и неоспоримо. Затова Ноа сметнал, че няма смисъл да се обажда на Марис преди разсъмване.

— Тя може би изпитва вина, защото не е била там — каза Паркър.

— Спомена нещо такова, докато пътувахме към континента.

— Как се чувстваше, като тръгна?

— А ти как мислиш, Паркър?

Той се намръщи на ехидната забележка на Майк, но не му отговори. Бе задал глупав въпрос с очевиден отговор.

— Вероятно като смазана.

— И ти със сигурност даде своя принос!

За разлика от предишната, тази остра бележка изискваше отговор. И Паркър не закъсня.

— Да не би да искаш да кажеш, че съм се държал лошо?

— Знаеш го, без да ти го казвам.

— Какво ще правиш, Майк? Ще ме сложиш на колене в ъгъла? Ще ме накажеш да не излизам цял месец? Ще ограничиш времето ми за телевизия? А може би ще ме биеш през пръстите с линия?

— По дяволите! Затвори си устата поне сега!

— Да вкарам Марис в леглото беше част от интригата. Може би си се досетил?

— Досетих се, но това не означава, че ми е харесало.

— Никой не те е питал дали ти харесва — изсъска Паркър.

— А на тебе?

— Какво на мене?

— На тебе хареса ли ти?

Накани се да го среже, но се сви под пронизващия поглед на приятеля си.

— Няма значение — измърмори, извърщайки глава.

— Аз не мисля така. Мисля, че не само има значение, но е и ключът към това, което ще правиш оттук нататък.

Паркър се обърна към клавиатурата.

— Извини ме. Опитвам се да пиша.

— Добре. Обръщай ми гръб. Гледай си празния екран. Брой колко пъти ще премига курсорът, докато адът замръзне. Хич не ме е грижа. Заблуждавай се да вярваш, че пишеш. И двамата знаем, че не е така.

Паркър се извъртя отново, този път разсърдено.

— Сигурно си стигнал до заключение, което умираш да споделиш. Изплюй камъчето. Изкарай го от организма си. Още повече, че няма да имам и минута спокойствие, докато не го направиш.

По-възрастният мъж реши да не се обижда.

— Няма да се боря с тебе, Паркър — каза той с равен глас. — Обаче, да, имам да ти кажа нещо, което трябва да чуеш — пренебрегвайки престорено трагикомичния жест на Паркър, който вдигна очи към небето, той продължи. — Ти възкръсна, когато на практика животът ти бе свършил. Аз бях там и ти помогнах. Закърпих те и те залепих. Но главното го направи ти. Това бе героично усилие. Трябва да те дават за пример как се преодоляват невероятни препятствия. Всичко беше против теб, но ти го победи.

— Да, победих го — саркастичната забележка мина незабелязана, но Майк упорито продължи.

— Тялото ти оздравя, но не и душата. Раните по нея бяха хиляди пъти по-лоши; по-големи от раните върху краката ти. Душата ти е много по-насечена от тях. Иглите и лепенките държат костите ти заедно, нова кожа покрива разкъсаната плът, но душата ти не е закърпена. Тя все още е прясна, кървяща рана и ти се зъбиш на всеки, който ти протегне ръка, за да я излекува.

— Ето това се опитвах да ти кажа години наред, Майк — изрече Паркър със сладък глас. — Аз съм загубена кауза.

— Не си никаква загубена кауза, ами си един страхливец — изкрещя ядосано Майк. — Много по-малко смелост е необходима, за да се вкопчиш в миналото, отколкото да посрещнеш бъдещето.

— Много добре, Майк. Би трябвало да го запиша. Би ли повторил? „Много по-малко...“

— Иронизираш ли ме? Добре. Щом те накарах да се вкиснеш, поне знам, че съм привлякъл вниманието ти — изопнатите черти на Майк омекнаха. — Паркър, остави Ноа Рийд на Бога. Или на дявола.

Нека двамата да се карат кой да го съди и кой да го накаже. А след това иди при Марис. Ако можеш да я накараш да те изслуша, отвори сърцето си. Обясни й всичко. Започни от началото и разкажи всичко. Разкажи й за участието на Ноа. Признай и своето. Тя може да ти прости. Може да не ти прости. И в двата случая ще се освободиш. За първи път от четиринадесет дълги години ще бъдеш свободен от всичко, което се случило в Кий Уест. Ще си се спасил. Отново. И по единствения начин, който има значение.

Сърцето на Паркър биеше силно и високо в ушите му, но той продължи да се взира напред с каменно изражение.

— Хубава проповед, Майк. Честно! Много вълнуваща. Но аз продължавам да действам според план А.

— И отхвърляш възможността да бъдеш щастлив с жената, която обичаш?

— Обичам ли? — намръщи се Паркър. — Кой го каза?

— Ти. Всеки път, щом я погледнеш.

— Ти да не би тайничко да четеш розови романчета? Не са полезни за кръвното ти.

— Добре де, прави се на палячо. Отричай, че си влюбен в нея. Само си хабиш думите. Марис ти влезе в кръвта като ония наркотици, които вземаше. Вечерта, когато тя дойде тук, ти се влюби в нея, а след това не можеше да й се наситиш. Тя е...

— Тя е жената на Ноа.

Паркър усети как самообладанието му звънва като скъсана корда от тенис ракета, която някой е удрял силно прекалено дълго време.

— Тя е „любимата избраница“ на Ноа. Ето това е важното. Това е единствено важното — изрева той, разсичайки въздуха с ръка. — Нищо друго няма значение. Нито какви са чувствата ми към нея, нито какви са нейните към мене, нито дори какви са чувствата им един към друг. Тя е жената на Ноа Рийд и аз я имах. Добре, чуках я с пръст, чуках я с език, чуках я с мисъл. Аз!

Той тупна гърдите си с юмрук и очите му заблестяха от сълзи, както всеки път, щом го обземеше неистов гняв при мисълта за предателството на Ноа. А сега и при непоносимата мисъл за собствената му вина.

Сериозното изражение слезе от лицето на Майк и на негово място се настани една остаряла маска на дълбоко разочарование.

— Може би си прав, Паркър. Може би си загубена кауза. Жестокостта ти спрямо нея е напълно непонятна. Не мислиш за нещо друго, само за това твое отмъщение.

— Точно така. Сега вече схващаш.

— За какво е следващата глава?

— Е, след като Марис ми хвърли ръкописа в лицето, не мисля, че мога да ѝ го дам да го носи на Ноа. Затова предполагам, че трябва лично аз да му го изпратя по каналния ред, като в придружителното писмо пиша, че съм го пратил едновременно на всички издателства в Ню Йорк. Ако това не го стресне, може би един послепис за талантите на жена му в леглото ще го направи.

Майк поклати глава с отвращение.

— И после какво, Паркър?

— Завладяващата кулминация, разбира се.

Майк го простреля с дълъг, немигащ поглед, после се обърна, взе двата куфара, които бе оставил в кухнята и които Паркър не бе видял.

— Заминаваш ли?

— Махам се от тебе. Няма да участвам в това.

Майк да го изостави? Това го разтърси повече, отколкото би допуснал.

— Ти ми помогна да я докарам тук, не забравяй. Участваше във всичко.

— За което сега ужасно ме е срам. Във всеки случай, нека това ти послужи за предупреждение, че участието ми е свършило.

— Добре. Върви си. Приятно пътуване.

— Нали всичко ще е наред с тебе?

— Това вече не е твой проблем, нали?

Той извъртя количката и се озова срещу празния екран на монитора. След няколко мига чу как Майк излиза през задната врата и остана наистина сам.

ГЛАВА 31

Впоследствие Марис едва можеше да си спомни как се е върнала в Ню Йорк. Бе действала като насън, с изключение на подсъзнателната убеденост, че всичко е недействително и че скоро ще се събуди. Необяснимото поведение на Паркър и смъртта на баща ѝ ѝ подействаха като нападение от две страни. За да се предпази, умът ѝ бе приспал съзнателната способност за разсъждение и я бе пуснал да действа на автопилот.

Майк Стротър дискретно бе съобщил на стюардесите за състоянието ѝ и те се отнесоха със съответната грижа към нея — не ѝ досаждаха с нищо. През целия полет тя се взираше с отсъстващ поглед през прозореца, без да осъзнава какво става наоколо ѝ и без да я е грижа. Ноа я чакаше на летище „Ла Гуардия“. Не ѝ се искаше да го вижда, но присъствието му поне я спасяваше от неизбежната суета около всяко пристигане. Взе багажа ѝ и я заведе към чакащата кола с шофьор.

Докато лимузината си пробиваше път в претовареното движение в Манхатън, той накратко ѝ събщи подробностите, които не ѝ бе казал по телефона. Тялото на Даниел беше още в Масачузетс, където трябваше да се направи аутопсията. Възможно беше да има някакви здравословни фактори, които да са причинили падането му, както обясни Ноа. Белодробна емболия. Спиране на сърцето. Аневризма, която не е била констатирана при предишния преглед.

— Най-вероятно — каза ѝ той — Даниел просто е загубил равновесие по тъмното стълбище.

Бастунът му бе намерен в неговата стая. Предполагаше се, че се е изкачвал по стълбите. И без бастуна, на който да се подpira допълнително, сигурно се е спънал.

— Беше пийнал едно-две питиета в повече — добави колебливо Ноа. — Нали разбираш, Марис, страхувахме се, че нещо подобно може да се случи.

Той я информира, че след аутопсията тялото ще бъде транспортирано в Ню Йорк. Бе говорил с погребалната агенция, но чакаше тя да дойде и да потвърди уговорките му. Като знаеше, че тя ще има изисквания към ковчега, не го бе поръчал, чакаше я да се върне, за да го избере.

Коментарът ѝ беше, че той е свършил цялата работа много експедитивно.

— Исках да ти спестя възможно най-много от тези неприятни подробности — думите му се лееха нежно и успокояващо.

Тя не понасяше близостта му. Не ѝ харесваше дори това, че диша един и същи въздух с него, и каза на шофьора да я откара в къщата на баща ѝ. На една приятелка, която ѝ бе предложила услугите си, Марис поръча да отиде в нейния апартамент, даде ѝ списък с дрехи и неща, които да ѝ донесе. Ако това можеше да ѝ помогне, никога нямаше да се върне в апартамента, който бе споделяла с Ноа.

Настани се в старата си спалня в къщата на Даниел. В следващите три дни, когато двете с Максин не приемаха хора, дошли да изкажат съболезнованията си, те се утешаваха една друга. Икономката бе съсипана. Обвиняваше се, че е пуснала Даниел да отиде в провинциалната къща без нея, сякаш присъствието ѝ би могло да предотврати инцидента. Марис се опитваше да смекчи усещането ѝ, че е съпричастна към нещастията, и в същото време ѝ съчувстваше. И нейните усещания бяха подобни. Баща ѝ бе умрял, докато тя се бе любила с Паркър. Всеки път, щом мислите ѝ се отклоняваха в тази посока, а това се случваше често, тя рязко ги възпираше. Не искаше да намята мантията на вината заради това. Даниел я бе окуражил да се върне в Джорджия. Тя беше там с неговата благословия. Последното, което ѝ бе казал, бе, че заслужава щастията си и че той я обича. Смъртта нямаше нищо общо с това, че тя бе споделила леглото на Паркър. Въпреки всичко, връзката между двете неща бе направена и тя никога не би могла да помисли за едното, без да се сети и за другото.

Марис разбра, че смъртта в едно семейство изисква много време, особено ако починалият е човек с положението на Даниел Мейдърли. Той бе последният патриарх на издателската династия; некрологът му зае първата страница на „Ню Йорк Таймс“; местните медии отразяваха погребалната церемония.

Марис изтърпя проточилата се цял ден процедура, твърдо решена да не се поддаде на натиска. Облечена от глава до пети в черно, тя бе снимана как влиза в катедралата, как излиза от катедралата, как стои до гроба с наведена глава, как приема съболезнованията на кмета.

Най-високо оценяваше мълчаливите изяви на скръбта — леко ръкостискане, поглед, изпълнен със съчувствие и разбиране. Повечето от хората говореха прекалено много. Доброжелателно настроените я съветваха да се успокои, защото Даниел е живял дълъг и продуктивен живот; че не е страдал, преди да умре; че всеки би бил щастлив, ако можеше да умре така бързо; че внезапната смърт е благословия.

Но никой не я изненада и не я оскърби повече от Надя Шульър. Ноа говореше с група колеги издатели, когато Надя се присламчи към Марис веднага след пускането на ковчега и стисна ръката ѝ.

— Съжалявам, Марис. Ужасно съжалявам.

Марис бе поразена не само от нахалството на тази жена, че е дошла на службата, но и от убедителната ѝ преструвка — изглеждаше наистина потресена. Марис дръпна ръката си, благодари студено и се опита да се обърне. Но не можа лесно да се отърве.

— Трябва да поговорим. Колкото може по-скоро.

— Ако искаш да пишеш нещо в колонката си, обади се на рекламния ни отдел.

— Моля те, Марис — каза Надя, приближавайки се плътно до нея. — Важно е. Обади ми се.

Мушна една визитка в ръката на Марис, обърна се и бързо се отдалечи. Поне има приличието да не потърси с очи Ноа, преди да си тръгне.

Той беше най-лошата част от изпитанието на Марис. Тя се опита да не издава трепването си всеки път, щом той се доближеше до нея. Но Ноа явно бе решил да стои наблизко. На приема след погребението не се отделяше от нея, а често обгръщаше с ръка раменете ѝ, стискаше пръстите ѝ, демонстрирайки пред приятелите си и съдружниците си нежна привързаност, която бе невероятно фалшива. Всичко щеше да бъде много смешно, ако не беше толкова безочливо.

Гостите се разотидоха едва след като се смрачи. Максин отказваше да се прибере в стаята си, както ѝ предлагаше Марис, и вместо това се зае да наглежда екипа по разчистването. Тогава Марис се доближи до Ноа.

— Искам да говоря с тебе.

— Разбира се, скъпа.

Любезният му тон я накара да стисне зъби. Беше невероятно отблъскващ. Сякаш тези две години, в които тя беше споделяла дома и леглото си с него, бяха изживени от някаква друга жена в някакво друго време. Сега Марис не би могла да си представи, че може да направи такова нещо.

Единственото ѝ разумно извинение за заблудата бе, че той се бе показал като невероятен актьор. Като изключително сръчен лъжец. Тя и Даниел се бяха хванали на представлението му.

— Можеш да престанеш да се преструваш, Ноа. Няма никой, освен Максин, тя вече знае, че съм те напуснала.

Заведе го в кабинета на баща си. Стаята миришеше на неговия одеколон и на тютюна му за лула. Миришеше на неговото бренди и на книгите, които обичаше. Стаята извикваше такива ясни спомени за него, че тя усети клаустрофобия и едновременно с това — спокойствие.

Седна в голямото, тапицирано с кожа кресло зад бюрото на Даниел. Беше най-близкото, до което успя да стигне. Бе прекарала последните нощи свита на него, оплаквайки загубата си между кратки неспокойни дремки, в които бе сънувала как Паркър се отдалечава все повече от нея, докато тя вика името му. Колкото и да се опитваше да го докосне, никога не успяваше. И се събуждаше, хлипайки заради двойната загуба.

Ноа изглади гънките на тъмния си панталон и се отпусна на едно друго кресло.

— Надявах се, че второто ти отиване на юг те е поуспокоило, Марис, но си също толкова бодлива, както и преди да заминеш.

— Смъртта на татко не е променила нищо помежду ни. Не е променила и характера ти. Ти си лъжец и кръшкач — тя млъкна за миг, преди да добави: — И това са може би най-малките ти грехове.

Той я стрелна с остър поглед.

— Какво означава това?

Тя отвори средното чекмедже от бюрото на Даниел и извади една визитна картичка.

— Попаднах на това нещо в папката на татко, когато търсех адресите, на които да изпратя траурни съобщения. На тая визитка няма

почти никаква информация. Само едно име и телефон. Полюбопитствах и се обадох. Представи си учудването ми.

Той я загледа, без да каже нищо, после небрежно вдигна рамене във въпросителен жест.

— Говорих лично с човека, който татко е наел да те проследи — каза му тя. — Господин Съдърланд ми изказа съболезнования за смъртта на татко. После го запитах как визитката му се е озовала в папката на татко. Той беше много дискретен, изключителен професионалист и се извини. По етични съображения не би могъл да дискутира работата си с клиент, дори клиентът да е починал. Във всеки случай, каза, че ако аз имам достъп до архива на татко, сигурен е, че ще намеря неговия доклад там. Ако искам да продължа разследването, което още не е завършило, той с радост би ме приел като своя клиентка; предложи да прехвърли в моята сметка аванса, който татко му е платил.

Тя разпери ръце над бюрото.

— Започнах да търся въпросния доклад, Ноа. Няма го. В никоя от папките на татко тук или в офиса, нито в личния му сейф горе в дрешника на спалнята, нито в сейфа му в банката. По едно съвпадение ти беше известно време тук сутринта, преди да заминете за провинцията. Докато татко горе е опаковал някои неща в последната минута, ти си казал на Максин, че трябва да се обадиш на няколко телефона, и си дошъл тук, привидно, с цел да използваш телефона. Затворил си вратата зад себе си. Това й се сторило странно, тъй като обикновено използваш клетъчния си телефон, но тя не обърнала внимание. Не и докато аз не я попитах дали ти не си се навъртал в този ден около личните неща на татко.

Той поклати глава и леко се засмя.

— Марис, нямам представа за какво говориш. Може и да съм влизал тук онази сутрин. Честно казано, не си спомням дали съм влизал или не. Но откога нямам достъп до тази стая? Откакто започнахме да се срещаме, аз съм бил тук стотица пъти. Когато вода частни разговори, обикновено затварям вратата. Както всички хора. Ако става дума за Надя...

— Не става — пресече го тя. — Не ми пука нито за Надя, нито за която и да е друга, с която спиш.

Той я погледна с израз, който показваше, че сериозно се съмнява. Тя искаше да го вбеси, да изпъди безразличното изражение от лицето му.

— Говорих също и с властите в Масачузетс.

— Боже Господи, колко си експедитивна.

— Запитах ги дали според тях смъртта на татко е в резултат на нещастен случай — много ѝ се искаше да го шамароса. Думите ѝ, изглежда, бяха постигнали точно такъв ефект. Усмивката му замръзна на устата. Той изправи гръб. — Те се съгласиха да уважат молбата ми и да направят повторно разследване. Този път ще търсят доказателства.

Това го накара да се изправи на крака.

— Доказателства за какво?

— Утре имам среща с началника на полицията Рандъл, за да поговорим за това, какво са открили — информира го тя хладно. — Предлагам и ти да дойдеш.

Полицейският участък се състоеше от шест души — началник, четирима патрулни полицаи и секретар, който същевременно беше и диспечер, и официален разпространител на клюките в града. В този малък провинциален полицейски участък обикновено се занимаваха с дребни неща, като например загубени домашни любимци, неправилно паркиране и подобни дреболии.

Според стандартите на големия град клюките не бяха кой знае колко страшни. Въртяха се обикновено около това кой наскоро е ходил до Ню Йорк да си прави лифтинг на лицето, кой си продава провинциалната къща на кинозвезда, отчаяно мъчеща се да остане анонимна, кой е записал пощурялата си дъщеря в курс за лечение на наркомани след някакъв тих семеен скандал. Хората от градчето спокойно можеха да оставят домовете и колите си незаклучени, защото кражбите бяха извънредно редки.

Последното убийство в окръга бе станало по времето на Линдън Джонсън. Случаят беше приключен. Виновният си беше признал за убийството още с пристигането на полицията.

Липсата на опит в разплитането на убийства работеше в ущърб на Марис. Но в нейна полза бе обстоятелството, че разследването за евентуално убийство стимулира ентусиазма на полицаите.

Те се бяха заели да разследват смъртта на Даниел със страстното желание да издирят безскрупулния убиец на един уважаван гражданин, макар и идващ тук само за уикенда.

Марис и Ноа дойдоха с отделни коли. Тя пристигна пет минути преди Ноа. Щом влязоха вътре, ги поканиха в кабинета на началника. И двамата отклониха предложеното кафе и сладкиши.

Началник Рандъл, червенолик мъж с ужасен рус алаброс, усещайки, че тя няма търпение разследването да започне час по-скоро, съкрати любезностите до минимум и се настани зад бюрото. Изглеждаше по-скоро разочарован, отколкото облекчен, съобщавайки резултата от разследванията на полицаите.

— Страхувам се, че нямам какво повече да ви кажа от това, което беше в първоначалния доклад, госпожо Мейдърли-Рийд. Хората ми преровиха цялата къща. Не намериха нищо, което да сочи някаква нечестна игра.

С ъгъла на окото си тя зърна как Ноа доволно сключва пръсти в скута си.

— Полицаите смятат и аз съм съгласен с тях, че баща ви просто е паднал по стълбите. Имаше малко кръв на мястото, където бе намерен той, но тя се обяснява от удара по черепа му. Той се е разцепил, когато главата му се е ударила в пода.

Тя преглътна мъчително и запита:

— Какво казва докладът за аутопсията?

Той отвори папката и сложи очила — твърде тесни за широкото му лице. Стояха някак накриво на носа му.

— Съдържанието на стомаха му сочи, че е ял само минути преди смъртта си, точно както предположи господин Рийд — и погледна към Ноа над очилата.

Ноа кимна тържествено.

— Когато влязох в кухнята да викам „Бърза помощ“, имаше употребявани чинии в умивалника. Аз бях измил чиниите след вечеря, затова предположих, че Даниел е слязъл долу, за да хапне нещо, и като се е качвал нагоре, е паднал.

— Възможно ли е всичко да е било нагласено, началник Рандъл?

— Нагласено ли?

— Може би чиниите са били сложени в умивалника, за да изглежда, че татко ги е ползвал.

— Използвал ги е — увери я началник Рандъл. — По тях имаше негови отпечатъци. Само негови, не и на друг.

— Чиниите може да са били използвани горе. Той често ядеше в леглото си. Откъде да знаем, че е бил долу?

— От трохите.

— Извинете?

— Трохи от хляб по халата му, по чехлите и по пода около умивалника. Предполагам, че е стоял и е гледал през кухненския прозорец, докато е ядял сандвич.

Той потупа алаброса си, сякаш да се увери, че си е на място, и отново се вторачи в папката.

— Нивото на алкохол в кръвта му беше около законното количество за шофьори, съвсем леко го надвишаваше.

— Някакви следи от контролирани субстанции?

— Само от лекарствата, които е вземал. Проверихме рецептите му при неговия лекар в Ню Йорк. Вземал е предписаните дози лекарства. Няма признаци някъде в дома да се е водила борба.

— Намерили сте бастуна в спалнята му?

— Опрян до нощното шкафче, да, търсихме отпечатъци по него — каза той, преди тя да запита. — Имаше само негови отпечатъци. Никакви признаци някой да е влизал тайно. Никакви белези по тялото на баща ви, с изключение на удара по главата, който съдебният лекар каза, че е получил при падането. Той смята, че смъртта е настъпила минути преди господин Рийд да позвъни на „Бърза помощ“. Всичко е документирано.

Той свали очилата, сплете пръсти и отпусна ръце върху папката. Прокашля се и я погледна съчувствено.

— Когато се случи подобна трагедия и някой умре, близките търсят причина, изкупителна жертва. Някой или нещо, когото да обвиняват. Знаем колко е трудно да го приемете, но по всичко личи, че с баща ви се е случил някакъв инцидент, докато се е качвал по стълбите. Изгубил е равновесие и падането е било фатално. Съжалявам, госпожо Мейдърли-Рийд.

Марис не беше нито окуражена, нито обезсърчена. Точно това бе очаквала да чуе. Взе чантата си и се изправи. Протегна ръка към началника и се ръкува с него.

— Благодаря ви, че ми отделихте време и усилия.

— Точно за това съм тук. Възстанових реда в къщата ви.

— Много любезно от ваша страна. Благодаря ви.

Щом излезе навън, Марис веднага се насочи към колата си. Но Ноа ѝ препречи пътя. Хвана я за лактите, завъртя я към себе си и навря лице в нейното.

— Доволна ли си?

— Напълно — изгледа го безстрашно и каза: — Убедена съм, и то без никакво съмнение, че ти си бил „инцидентът“ на татко, докато се е изкачвал по стълбите.

Тънките му устни се разтегнаха в усмивка, от която косъмчетата по тила ѝ настръхнаха.

— Абсолютно нищо не може да потвърди тези твои гнусни подозрения.

— Пусни ми ръката, Ноа, или ще започна да викам за помощ. И онзи любезен полицейски началник веднага ще дотърчи да ме спасява.

Той разбра, че е разумно да я пусне.

— Началник Рандъл може да се поинтересува, ако му кажа, че баща ми е наел господин Съдърланд да те разследва. Което е много съществен детайл.

— И докъде ще стигнеш?

— Доникъде. Ти си се погрижил да няма никакви признаци за умишлени действия. Но подценяваш способността ми да надушвам интригите.

— Това не е роман.

— За съжаление. Но ако беше, щях веднага да те заподозра. Част от работата ми е да установявам какви са мотивите на героя, нали? Целта му трябва да е ясна, иначе историята няма да има крака, на които да стои. Е, Ноа, твоята е кристално ясна. Защо си примабил татко в провинциалната къща, докато аз — много удобно — бях извън града, особено след като сме разделени. Защо ти, който обичаш да ти се прислужва, си настоял Максин да си остане в града? Излъга ме за Надя. Излъга ме, че си започнал изобщо да пишеш. И за какво още си ме излъгал? За Уърлд Вю? Сигурно. Бих се обзаложила на всичко, което ми е скъпо. Когато Морис Блум съвсем открито спомена за онази тайна среща пред мене, ти успя някак си да се измъкнеш. Защити си гърба, като си информирал татко за нея, ако случайно един от двамата ни надуши нещо. Но тогава аз не бях убедена в твоята невинност, а сега

съм още по-убедена, че си виновен. Мисля, че татко те е разгадал. Защо иначе ще наеме господин Съдърланд? Мисля, че е знаел за мръсните ти интрижки. Може би дори е имал доказателства. И когато ти го е казал, ти си го убил. Надявам се да не си извършил убийство с мисълта да си подсигуриш сделката с Уърлд Вю, защото ако е така ще бъдеш ужасно разочарован. Разбери го, Ноа, „Мейдърли прес“ ще остане независимо издателство, каквото винаги е било.

— Марис! Внимавай, Марис! — гласът му бе нисък, но трептеше заплашително. Той посегна и стисна кичур от косата ѝ, навивайки го стегнато около показалеца си. За всеки, който би минал покрай тях, това щеше да изглежда като проява на нежни чувства. Но той дръпна косата достатъчно силно, за да я заболи. — Ти трябва да разбереш това — каза той. — Никой няма да ми попречи да притежавам това, което искам.

Тя бе имала право да се страхува от него вечерта, преди да замине за Джорджия. Скритото насилие, което бе усетила в него, наистина съществуваше. За миг бе зърнала злото в природата на Ноа, което вече не искаше да дреме спокойно. Но странно, вече не се боеше от него. Той бе загубил способността си да я стряска и да я плаши. Изсмя се леко.

— И какво ще направиш, Ноа? И мене ли ще ме бутнеш по стълбата?

— Даниел сам си беше виновен за смъртта. Той се вбеси, реагира безразсъдно, за момент забрави физическите си ограничения и си понесе последствието. Ако искаш да обвиняваш някого, обвинявай него. Но — продължи той с меден глас — ще призная, че смъртта му беше много навременна.

Тя отстъпи и тъй като той още я държеше за косата, рязкото движение опъна кожата на главата ѝ. Болката беше достатъчно остра, за да изтръгне сълзи от очите ѝ. Но Марис почти не я усети. Защото дръпването в паметта ѝ беше още по-остро.

„Всъщност нейната смърт беше много навременна.“

Тя беше прочела този ред десет пъти или може би повече. Беше ключово място в диалога, затова се бе съсредоточила върху него. Беше разигравала различни варианти как това изказване да бъде подобро или подсилено, но след като изпробва няколко промени, бе заключила, че не му трябва нито подобряване, нито подсилване. Беше свършено

— точно такава, каквото си беше. Студената му искреност беше преднамерена. И това правеше изказването още по-потресаващо. С помощта на това просто изречение Паркър бе отворил прозорче към тъмната страна на героя си. Тя осъзна това и бе разтърсена.

— Ти си Тод.

Ноа зяпна:

— Какво? Кой?

Мислите се прескачаха в главата ѝ, носени като лодка от ураганен вятър, но една от тях се отдели и изкристализира в краткото изречение: „Това не може да бъде съвпадение.“.

По-яростно, отколкото някога бе смятала, че ще може, тя изкрещя:

— За последен път, Ноа, пусни ме!

— Разбира се, скъпа — той разви кичура коса от пръста си. — Свободна си да си вървиш, сега, когато се разбираме един друг.

Тя седна в колата си и включи двигателя. Преди да затвори вратата, го погледна с нескрито отвращение:

— Нямаш представа колко добре те разбирам.

„ЗАВИСТ“

ГЛАВА 22 — КИЙ УЕСТ, ФЛОРИДА, 1988

Беше един от онези дни, когато думите просто не искаха да дойдат.

Рорк притискаше главата си с две ръце, стискаше я като пъпеш, опитвайки се да накара думите да излязат през порите му. Но без полза. Нищо не се получаваше. Дотук бе прибавил точно две и половина изречения към ръкописа си. Общо деветнадесет думи. За изминалите три часа курсорът му седеше на едно и също място и му намигаше.

— Проклетник! — прошепна той към курсора и нарочно написа: „Тревата е зелена. Небето е синьо.“. — Виждаш ли, копеле такова? И аз мога да пиша изречения, когато поискам.

Нямаше никакво значение, че вчера, когато не беше на работа в клуба, бе писал много. Цели шестнадесет часа бе посветил на писането, без да яде, без да пие. И бе произвел повече от двадесет страници — плод на усиления му труд. Но еуфорията бе траяла само до събуждането тази сутрин, за да открие, че лошите духове са се промъкнали през нощта, докато е спал, и са му откраднали вчерашното вдъхновение.

Разочарованието му беше толкова голямо, че по едно време помисли изобщо да спре да пише за днес, да си вземе някоя видеокасета или да отиде на плажа, или пък малко да полови риба. Но подобни измъквания лесно се превръщаха в навик. Беше твърде удобно да се извинява, че в момента е блокирал. Блокирането можеше да се превърне в постоянно и именно тази ужасна възможност го задържа разтреперан на стола му, накара го да продължи да се взира в празния екран, от който му се присмиваше мигащият курсор.

— Рорк!

Три етажа по-надолу се чу хлопване на врата и тичащите стъпки на Тод отекнаха по стълбите. Напоследък той работеше допълнително през обедните часове в ресторанта. За Рорк отсъствията на Тод бяха

добре дошли, защото можеше да остане сам в апартамента, без да се разсейва от това, че наоколо му има някой.

Обърна се навреме, за да види как Тод нахлува през вратата.

— Какво става? Пожар ли има? Много би ми се искало!

— Продадох.

— Колата ли? — това беше първото, което изплува в главата на Рорк. Тод непрекъснато се оплакваше от колата си.

— Книгата! Продадох книгата! — бузите му се бяха зачервили, очите му блестяха трескаво, хилеше като реклама за зъбна паста.

Рорк го гледаше слисано.

— Чу ли какво казах? — извиси се гласът на Тод, превръщайки се в почти пронизителен писък. — Продадох ръкописа си.

Рорк се изправи неуверено.

— Т-т... това е страхотно. Дори не знаех, че ти... Кога си го предложил?

Тод успя да си придаде малко по-скромен вид, без да сваля от лицето си огромната усмивка.

— Не ти казах. Хрумна ми да го изпратя, ей така, преди два месеца. Не се надявах да постигна нещо, защото се страхувах — Господи, направо бях уверен! — че ще получа още една отрицателна рецензия. А днес, преди по-малко от час, ми се обадиха, докато бях на работа.

— Издателят е имал служебния ти телефон?

— Ами да. В придружителното писмо изброих всички възможни начини по които могат да се свържат с мене. За всеки случай, нали разбираш? Както и да е, мениджърът на клуба — този проклет педал — изникна изведнъж пред мене и вика, че някой ме търсел по телефона в офиса. Каза, че личните разговори не били позволени и ако обичам, да съкратя дрънкането си до три минути. Сякаш кой знае колко работа имахме — изсумтя той. — От половин час не бях паркирал и една кола. Помислих, че или ти се обаждаш, или някоя от мацките — за Тод съседките им бяха „мацките“. — Представих си, че тоалетната може да се наводнила или нещо такова, нали разбираш? Но вместо това — вместо това — тоя ми се представи като редактор, каза, че е прочел ръкописа ми, и че направо бил потресен. Иска да го публикува. Едва не напълних гащите, човече. После си помислих, че ти или някой друг, може би оня скапан педал, си прави шеги с мен,

нали разбираш, че прави някой номер. Обаче не. Тоя редактор продължи да възхвалява произведението ми, започна да изброява персонажите по име. Просто така се беше захласнал от книгата ми, че нямаш представа.

Той изведнъж изду бузи и после изпухтя.

— Нали ме слушаш? — почти изкрещя Тод. — Мамка му! Стоя си тук и си приказвам за разни преговори, а още не съм го осъзнал. Продадох книга!

Рорк се насили да се размърда, насили се да си придаде възторжено изражение, пресече стаята и силно стисна Тод в прегръдките си, потупа го по гърба, вдигна го от пода, честити му напълно в стила на общежитието:

— Поздравление, човече. Здравата се потруди. Заслужаваш го.

— Благодаря, Рорк.

Тод го отдели от себе си, погледна го право в очите и протегна ръка. Стиснаха си ръцете, но тържественото настроение не трая дълго. След секунди Тод зави като противовъздушна сирена, затанцува из апартамента като подивял макак.

— Не знам с какво да започна — извика той през смях.

— Обади се на Хадли — предложи Рорк.

— Хадли да ходи да се чука. Не показва никаква вяра в мен. Защо да му съобщавам добрите си новини? Знаем — каза той, потривайки силно ръце. — Ще празнуваме. Ще си направим парти. Ти и аз. Аз плащам.

Рорк, чувствайки, че му се празнува по-малко, отколкото някога би предположил, понечи да разтърси отрицателно глава.

— Не трябва да...

— Знаем, че не трябва. Ама искам. Тая вечер аз уреждам всичко.

— Трябва да работя.

— Я кажи майната ѝ на работата!

— Лесно ти е да го кажеш. Продаде книга.

Това изречение като че ли върза възел на опашката на макака. Тод спря да подскача и се обърна към Рорк. Няколко мига го гледа изучаващо.

— А-а! Сега разбирам. Вкисна се, защото аз продадох книга преди тебе.

— Не, не съм.

— Е, това е хубаво — каза саркастично Тод. — Защото ако се беше вкиснал, щеше да се държиш като глупак, а не като най-добрия ми приятел в най-щастливия ден на живота ми.

Наистина. Държеше се като глупак. Дивата ревност го превърна в бодливо свинче, полагаше ужасно старание да съсипе най-щастливия ден в живота на своя най-добър приятел.

Не че щеше да бъде различно, ако ситуацията беше обратната. Тод би се държал също така зле, може би още по-зле. Щеше да се цупи и да се оплаква от несправедливия живот. Щеше да се чувства обиден и да сипе сарказми и накрая щеше да стане жесток.

Но откога Тод Грейсън се беше превърнал в неговото мерило за добро поведение? Харесваше му да мисли, че е по-изтънчен човек и по-добър приятел от Тод. Харесваше му да мисли, че има по-силен характер и е по-цялостен.

И Рорк лепна на лицето си една фалшива усмивка.

— Хайде де, по дяволите, мога да се пиша болен. Нека оня тъп педал да ме уволни. Кога започва партито?

Тод каза, че му трябва малко време да уреди някои подробности. Рорк се съгласи; и той искал да приключи работата си за днес. Когато щастливецът излетя да урежда партито, Рорк се отдаде на мрачното си настроение. Изпълни се с отмъстителни чувства.

Взираше се в екрана на компютъра, чудейки се защо е бил така прокълнат с такова изгарящо желание да сътвори нещо, но му липсва способността да го направи. Защо Господ му крои такива мръсни номера? Подмамва те с една мечта, снабдява те с достатъчно талант, та тази мечта да ти се види постижима, после задържа мечтата точно отвъд линията на възможната ѝ реализация!

Започна да си повтаря като мантра колко е щастлив заради успеха на Тод. И наистина беше. Беше. Но беше и огорчен. Огорчен от потайността, с която Тод бе предал ръкописа си. Не се бяха договорили всеки да съобщава на другия, когато предаде някакъв ръкопис, но със сигурност бяха свикнали да постъпват така. Тод не беше нарушил никакво свещено правило, но на Рорк така му се струваше. Той безмилостно искаше да припише успеха на Тод на чистия късмет, на щастливия обрат на нещата, на бавните реакции на книжния пазар, дори на някой редактор с не особено изтънчен вкус, докато в същото време си признаваше, че подобни мисли са нечестни. Тод бе работил

усилено. Беше талантлив писател. Беше се посветил на занаята и заслужаваше да бъде публикуван.

Но Рорк усещаше, че самият той го заслужава повече.

Тод се върна след един час, носейки по бутилка шампанско за всеки, и настоя да ги изпият, преди да преминат към втората фаза от празнуването.

Втората фаза включваше Мери Кетрин. Един неделен следобед, скоро след като бе пометнала, Рорк я бе извел на сладолед. Тя гледаше с някаква горчива усмивка щастливите млади майки с колички, вираше се в бебешките личица. Тогава му призна, че Тод е бил бащата на детето, което бе загубила.

— Това копеле трябва да е имало някакво шесто чувство. Оттогава насам ме избягва.

Месеците минаваха. Двамата се държаха учтиво, но хладно един към друг. Нищо не напомняше безумната страст, която хвърляше Тод на седмото небе, там, в бара, при Мери Кетрин. Бяха се превърнали в обикновени познати.

Днес пукнатината между тях и причината за нея бяха далечен спомен. Облечена в три парченца от луминесцентно син плат, не поголеми от пощенски марки, които трябваше да минат за бански костюм, Мери Кетрин пристигна готова за партито. Дойде тъкмо навреме, за да им помогне да довършат шампанското.

— Не е честно! — развика се тя. — Оставили сте ми само две глътки.

— Там, откъдето дойде това, има още, скъпа — тупна я Тод по задника, после я целуна по устата първо нежно, а после със съжаление, обърна я и я побутна леко към Рорк. — Тя е твоя тази нощ, приятел, не казвай, че никога нищо не съм ти давал.

— Утешителна награда ли? — в добронамерения въпрос едва-едва се прокрадваше рязка нотка.

— Можеш ли да си представиш нещо по-добро?

Мери Кетрин уви ръце около врата на Рорк, притисна гърдите си до неговите и потърка чатала му със своя.

— Аз нямам нищо против, отдавна съм си те харесала.

И пъкна езика си в устата му. Шампанското бе раздвижило кръвта му. Нейният вкус беше прекрасен. Усещаше я страхотно силно. Харесваше я. Бе претърпял удар по егото си и Тод се опитваше да му

го компенсира. Би бил същински задник, ако решише да отклони съчувствения жест на приятеля си. И се зае да я целува.

— Ей — каза Тод след няколко мига. — Трябва ли да ви поливам с маркуч?

Свякоха се със смях по стълбите и се натъпкаха в и без това тясната кола на Тод. Той ги закара на пристанището, където бе наел корабче от един стар морски вълк, Хач Уокър. И преди бяха наемали корабчета от него. Държеше най-ниските цени в Кий Уест и не придиряше много, ако човек просрочи времето и се върне по-късно.

Уокър и без това не беше особено дружелюбен, но днес бе изпаднал в особено свадливо настроение. Никак не му се искаше да даде едно от корабчетата си на трима души, които явно си бяха пийнали. Рорк се бе напил достатъчно с шампанско и бе ужасно възбуден, когато пристигна на пристанището, защото в колата Мери Кетрин му бе изтанцувала един специален танц, седнала в скута му, и сега хич не му пукаше какво мисли този старец за тях или за това колко алкохол са погълнали. Веднага щом подписаха договора за наемането, Тод скочи на борда и се покатери на пилотския стол. Рорк се качи с несигурни стъпки, обърна се и подаде ръка на Мери Кетрин, която едва не се стовари върху него, стъпвайки на палубата.

— Рорк, внимавай — изкикоти се тя, блъскайки се в него.

Махна весело на стария Хач, докато отвързваше въжетата и ги хвърляше на палубата.

— Луди хлапета — измърмори старецът.

— Мисля, че не ни хареса — промърмори Мери Кетрин.

— А пък аз мисля, че си се облякла прекалено много.

Рорк посегна да развърже горницето. Тя изписка и взе да го удря по ръцете, но протестите ѝ не бяха сериозни. Рорк се измъкна, хвана горницето и го размаха като знаме над главата си, докато Тод бавно извеждаше корабчето от пристанището. Когато отминаха шамандурите, той пусна машината на пълен ход и то зацепи водите на Атлантика.

Тод бе обявил, че това ще бъде честване, което никой от тях няма никога да забрави, и явно говореше сериозно. Рорк бе смаян от екстравагантностите на приятеля си. Хладилните сандъчета, които беше донесъл на борда, бяха натъпкани с маркови питиета. Бе поръчал

храна от известен деликатесен магазин, който с достатъчно оправдано самочувствие се наричаше „Блаженството на епикуреца“.

— Това е салата от скариди — облиза Рорк пикантната майонеза от ъгъла на устата си.

— Нека аз да го направя.

Мери Кетрин възседна скута му и започна да облизва майонезата с език. Бе приела присърце ролята си на утешителна награда, посвещавайки се изцяло на него — готова да го развлича и да изпълнява всяко негово желание. Или да го превърне в хедонист. Във всеки случай той нямаше намерение да се бори срещу това.

Тайната на нейния аборт бе изковала изключителна връзка между двамата им. Когато бяха насаме, я наричаше Шийла. Макар че флиртуваха често и открито, приятелството им бе останало платонично. Тя му бе дала недискретни аванси, но Рорк се бе правил, че не ги забелязва, защото не искаше да разваля хубавото приятелство.

Но когато тя засмука устните му, той се запита какво толкова ужасно ще стане, ако приятелството им включва и секс. Ще бъде приятел с Шийла, но няма да прави секс с Мери Кетрин. Кой е казал, че двама души не могат да бъдат едновременно приятели и любовници? Защо да не се възползва от „желязото“, с което го бе надарила природата, от невероятната ѝ фигура, от ловкия ѝ език и ръцете ѝ, които не преставаха да си намират работа в банските му? Може би Тод ѝ бе платил за днешните услуги. Е, и? Тя беше добро хлапе, опитваше се да си изкарва почтено хляба, използвайки онова, с което я бе надарила природата.

Възможно беше да е дошла тук, само за да накара Тод да ревнува. Той нямаше да допусне това да ги притеснява. В действителност тази нощ не би допуснал нищо да го притеснява.

Майната му на писането. Майната му на издаването. Майната им на думите, дето не искаха да идват. Майната ѝ на Мери Кетрин. С това свършваше неговият списък със задачите днес. Окончателно. Писна му до смърт да бъде все такъв примерен бойскаут. През цялото време да се трепе. И за какво? За нищичко, ето за какво.

Щеше да се тъпче с тая разкошна храна, докато не се пръсне. Щеше да се налива, докато не се напие до смърт. Щеше да остави Мери Кетрин да изпробва върху него всичките номера от обширния си репертоар, щеше да се забавлява тая нощ, дори това да го убие.

Рорк се събуди с Мери Кетрин, просната върху него. След яростния секс в миниатюрната каюта и двамата бяха капнали. Ужасно жаден и примиращ от нужда да се облекчи, той се измъкна изпод нея. Тя измърмори някакви нечленоразделни звуци и посегна да го задържи, но без особено желание.

Той успя да се измъкне и вдигна панталоните си от пода. Беше му необходимо доста съсредоточаване и след няколко безуспешни опита успя да вмъкне краката си в крачолите.

Когато се появи, залитайки, на палубата, още закопчаваше панталоните. Тод бе стиснал бутилка „Бакарди“ и се взираше в звездите. Като чу Рорк, той се обърна и се усмихна.

— Оживя ли?

Рорк разтегна ластика на банския си и надникна вътре.

— Всичко е налице и наред, сър.

Тод се разкикоти.

— Съдейки по шума, имаше моменти, когато помислих, че трябва да сляза там да те спасявам.

— Имаше моменти, когато аз мислех, че би могъл да дойдеш — и той се облекчи през парапета.

Тод запитва:

— Тя направи ли ти оня номер с палеца?

Рорк оправи панталоните си, обърна се, усмихна се, но не каза нищо.

— О, забравих. Сър Рорк никога не споделя пикантните подробности. Истински рицар.

Рорк се наклони да се поклони, но се сети, че в сегашното му положение това би било рисковано, затова се задоволи само трмаво да отдаде чест.

Тод махна към един от сандъците, пълни с лед.

— Вземи си нова бутилка.

— Благодаря, но нещо ми се вие свят, не мога да стоя прав.

— Ти ревнуваш.

Рорк се подпря с една ръка на външната стена на кабината.

— А?

— Ревнуваш.

Рорк вдигна рамене.

— Може би — и се усмихна слабо. — Добре де, малко.

— Малко повечко, Рорк. Малко повечко.

Тод вдигна бутилката с рома към окото си като телескоп и погледна през нея към Рорк.

— Признай си го, мислеше, че ти пръв ще продадеш книга.

Стомахът на Рорк беше разбъркан. Хоризонтът се люлееше. Посоката, която взе разговорът, също накара стомаха му да се свие.

— Тод, не бих могъл да бъда по-щастлив.

— О, би могъл. Ако ти беше продал твоята книга днес, щеше да бъдеш много по-щастлив. И Хадли щеше да бъде. Мисля, че той направо се захласва по ръкописите ти. Твоята работа го замайва, нали? Какво беше казал — че било чест и било привилегия да рецензира писанията ти — Тод отпи от рома. — Такива работи.

— Ти си чел писмото му до мене?!

— Много умно от твоя страна да си наемеш пощенска кутия, но много невнимателно от твоя страна да оставиш писмото в джоба на дънките си. Нямах дребни да платя за доставката на пица, видях дънките ти на пода, където ги беше захвърлил. Пребърках джобовете да търся пари и измъкнах един тлъст кокал.

— Не трябваше да четеш пощата ми.

— А ти не трябваше да ме лъжеш за въодушевлението на Хадли от твоята работа и за това, че хич не бил въодушевен от моята.

— Какво ти пука какво бил мислил Хадли за работата ти?

— Не ми пука. И двамата останахте изиграни. Аз продадох книга. А ти не си.

— Добре. Хайде просто да спрем да говорим за това.

— Не. Не мисля, че ще спра.

Тод бавно се изправи. Държеше се по-уверено на краката си, отколкото би трябвало, и това накара Рорк да се запита дали е пил толкова много, колкото изглеждаше. Тръгна по палубата с хищническа, злобна стъпка.

— Какво те яде, Тод? Ти спечели. Хадли сбърка.

— Може би, за писанията ми. Но не и за другото.

— Другото?

— Моят характер. Спомни си колко пълен с недостатъци съм аз. Подтикван от алчност, ревност и завист. Тези нежелателни качества на характера, над които се възнасяше Хадли.

Стомахът на Рорк се преобърна, когато преглътна топка жлъч.

— Това са глупости. Аз не обърнах никакво внимание.

— Но аз обърнах.

Всичко стана изведнъж. Тод се хвърли към него и замахна към главата му с бутилката. Ударът попадна върху слепоочието на Рорк и дори това да беше боен чук, не би могъл да го удари по-зле. Той изрева от болка и обида.

Но все пак не беше толкова пиян, че да не забележи как бутилката отново се издига над главата му. Сниши се тъкмо навреме, за да избегне следващия удар. Тя се разби в стената на кабината и ги заля с парченца стъкло и ром.

Тогава Тод отново нападна яростно и ударите му се посипаха върху лицето и главата на Рорк. Повечето от тях улучиха целта си, чупейки хрущяли, цепейки кожа. Замаян, но разярен, Рорк започна да му отвърща. Стовари един юмрук в устата на Тод и усети как зъбите хрущят под кокалчетата му. Заболя го, но Тод го заболя повече. От устата му рукна кръв.

При вида на кръвта Рорк изпита първична и мощна радост. Във всеки друг момент той би се учудил колко много задоволство извлича от това, че е разкървал физиономията на Тод. Подтикван от ревност, искаше ръцете му целите да се облеят с кръвта на Тод. Искаше да го накаже за това, че е успял пръв и че го накара да се чувства като последния неудачник.

Но гневът му беше нищо в сравнение с този на Тод. Жаждата за кръв у Тод бе ескалирала до дивачество. Ръмжейки като животно, той се хвърли върху Рорк с нокти и юмруци.

Гневът на Рорк скоро утихна. Той беше готов да отстъпи, да се охлади, да обяви примирие. Но не и Тод. Той не отстъпваше. Дори и когато приятелят му смири агресивността си и само отблъскваше ударите, за да се предпази.

— По дяволите, стига.

— Никога не стига! — стиснатите зъби на Тод бяха целите окървавени. По устните му се пукаха мехурчета. — Никога не стига.

И отново се хвърли в атака.

— Кво става? — Мери Кетрин се появи на отворената врата на кабината, гола, само с една златна гривна на глезена. Когато никой не ѝ обърна внимание, тя пристъпи залитайки на палубата. Кракът ѝ настъпи парче стъкло. — Ау! Ама какво става тука, бе?

— Млъквай!

Тод се извъртя към нея и ѝ нанесе удар, който попадна на равнището на кръста. Кървящият ѝ крак вече я бе извадил от равновесие. Ударът я отхвърли назад. Хромираният парапет я удари по сгъвката на коленете. Тя размаха ръце и се преметна през борда с писък, който утихна миг след като тялото ѝ падна във водата.

Рорк се втренчи в празното място, останало след нея на перилата, и моментално изтрезня.

— Тя е много пияна, не може да плува!

И веднага се гмурна във водата. Солта защита отворените рани по лицето му и той излезе на повърхността, отчаяно ловейки въздух с уста. Бореше се с гаденето, предизвикано от огромното количество алкохол, и може би със сътресението, получено от удара с бутилката.

Но не обръщаше внимание на всичко това. Порейки водата, той мигаше, за да проясни зрението си, и отчаяно се оглеждаше по повърхността, за да види някакъв знак от момичето.

— Виждаш ли я? — викна той към Тод, който стоеше на палубата, загледан надолу към него, а кръвта капеше от брадичката към гладките му гърди. — Тод? Господи, чуваш ли ме? Виждаш ли я?

— Не.

— Включи фаровете.

Тод стоеше, вирайки се във водата, явно изпаднал в шок.

— Мамка му.

С бумтящо сърце и пръскаща се от болка глава Рорк се гмурна под повърхността. Макар че ужасно го смъдеше, той остана с отворени очи. Но нямаше полза. Със същия успех би могъл да плува в шише мастило. Не виждаше дори собствените си ръце, докато махаше с тях, търсейки на сляпо, надявайки се да открие момичето.

Остана под повърхността, докато не можеше повече да понася паренето в дробовете. Подаде се отгоре, пое си огромна глътка въздух. С изненада видя колко се бе отдалечил от корабчето. Добре че Тод се бе отърсил от шока и бе включил подводните фарове. Те разпръскваха нереално зелено сияние около корабчето, но светлината не стигаше достатъчно далеч.

Макар че усещаше ръцете и краката си пълни с олово, а мозъкът сякаш бе престанал да ги контролира, Рорк заплува обратно към

кораба. Тод правеше нещо на левия борд. В гърдите на Рорк потрепна надежда:

— Намери ли я? Там ли е?

Тод се върна към десния борд.

— Не я ли закачи?

Да я закачи ли? Та това не беше риболовен излет. Какво му става на Тод?

— Обади се на бреговата охрана. Не мога да я намеря. О, Господи — когато осъзна ситуацията, изхлипа. Тя можеше вече да е мъртва. Мери Кетрин... Шийла... можеше да се е удавила, защото той не бе могъл да я спаси. — Викай бреговата охрана — повтори той, преди отново да се гмурне под повърхността.

Знаейки, че е безполезно, Рорк заплува с отворени очи, но без да вижда нищо, размахваше ръце, но без да хване нищо. Все още не искаше да се предаде. Ако имаше дори най-малък шанс тя да се бори за живота си, да търси отчаяно помощ...

Той се гмуркаше отново и отново, излизаше само колкото да си поеме дъх преди пак да се гмурне, спускаше се толкова дълбоко, че ушите му започваха да пищят.

Излезе за последен път на повърхността, страхувайки се, че няма да може да го направи, страхувайки се, че се е гмурнал прекалено дълбоко. Най-накрая усети въздуха. Залапа го здраво, вкарвайки го в дробовете си. Не би могъл да се потопи още веднъж. Беше прекалено уморен дори за да преплува разстоянието до кораба. Уморено зацепи водата, едва успявайки да се държи отгоре.

— Тод — извика пресипнало. — Тод!

Тод се появи на парапета. Очите на Рорк бяха замъглени от дразнещата солена вода. Виждаше като през пелена.

— Не мога да я намеря. Вече не мога да гледам. Хвърли ми спасителния пояс.

Тод тръгна да вземе спасителния пояс и Рорк уморено се запита защо вече не го е приготвил.

Изтощен, той копнееше да затвори смъдящите си очи, но се уплаши, че ако го направи, ще потъне под повърхността и ще се удави, преди да е събрал достатъчно енергия, за да се спаси. Очите му обаче явно се бяха затворили от само себе си. Сигурно е било за не повече от

миг, бе загубил съзнание, защото се стресна и се свести, когато моторът на корабчето забръмча.

Тод не трябваше да пуска мотора. Трябваше да му пусне спасителния пояс. Ако бреговата охрана беше получила координатите им, те трябваше да останат на място, докато не получат помощ. Беше ужасна глупост да пусне извънбордовия мотор, докато той и Мери Кетрин са във водата, толкова близо до кораба.

Тези мисли прекосиха ума му за част от секундата не като отделни думи, а като напълно оформени цялостни заключения.

— Тод, какво правиш?

И той зарита с крака и вяло задвижи ръце в движение, което наподобяваше плуване, но все едно се опитваше да прокара някакво желе в подвижни пясъци. В края на краищата нямаше защо да се опитва и да плува. Погледна. Тод насочваше корабчето към него. Но странно — караше го прекалено бързо, за да е безопасно.

— Ей!

Това беше кошмарен вик, когато отваряш уста и се опитваш да изкрещиш, но не можеш да издадеш и звук и това увеличава ужаса от кошмара. Той се опита да размаха ръце, но всяка от тях тежеше сякаш най-малко по един тон. Дори не можеше да ги вдигне от водата.

— Тод — изграчи той. — Обърни наляво! Аз съм тук! Не ме ли виждаш?

Виждаше го. Гледаше право през него през пластмасовия шит, който закриваше рубката. Светлините на таблото изписваха гротескна маска по ожуленото му и подуто лице. Очите му пламтяха в червено като адски факли.

Рорк изкрещя за последен път, преди страхът да го накара да се гмурне под повърхността. След секунди го погълна една страховита, задушаваша вихрушка. Ужасът вкопчи нокти в него. Чист, съвършен ужас. Такъв, какъвто малцина са имали нещастieto да изпитат. Толкова абсолютен ужас, че смъртта пред него изглеждаше като благословия.

Ужас, надминат само от болката. Мъчителна и неизмерима.

Болка, която нацепва тялото и убива душата.

ГЛАВА 32

Надя пристигна в бара, облечена в прилепнала черна рокля с примамливо дълбоко деколте и с шапка за коктейли — едно от онези произведения на шапкарското изкуство, с воалетка, която покриваше половината лице. Чантичката, украсена с черни пера, висеше от рамото ѝ на тънка златна верижка. Невероятно изкусителна. Придаваше ѝ вид на „фатална жена“.

Докато вървеше през бара, хората се обръщаха след нея. Барът беше пълен с обикновената манхатънска тълпа. Някои я заговаряха, докато минаваше. Тя махна на трима, седнали на една маса в ъгъла.

Когато стигна до масата на Ноа, той бе изпълнен с гордост, че най-изтънчената жена в тази зала идва тъкмо при него. Прегърна я нежно, но внимателно. Положи приятелска целувка на бузата ѝ и прошепна:

— Бих могъл още тук да те чукам.

— Винаги романтичен — и тя се настани на пейката до него.

— Мартини?

— Непременно.

Той даде поръчката на сервитьора, който бе притичал до масата секунди след пристигането на Надя, а после се обърна към нея с усмивка.

— Познават те тук.

— Познават ме навсякъде.

Той се засмя на нейната самоувереност.

— Липсваха ми остроумните ти отговори. Много отдавна не съм те виждал.

— Оная глупава кавга.

— О, стара история — той си пое дълбоко дъх. — Ах, твоят предизвикателен парфюм.

— „Шанел“.

Той поклати глава и се ухили дяволито.

— Секс. Колко лошо, че не можеш да го бутилираш. Би направила състояние — възхитеният му поглед се плъзна по лицето ѝ. — Изглеждаш сензационно. Харесва ми воалетката.

— Благодаря.

— Придава ти мистериозен вид, който е невероятно секси — и притисна бедрото ѝ под масата.

— Много си се настроил тая вечер. Отдавна ти липсвам, а?

— Да, но имах други задължения.

— Разбира се, имал си — тя като че ли започна да изучава с интерес украшенията от пера по чантичката си. Прокара ръка по гладките флуоресциращи перца. — Имал си достатъчно работа да изпращаш тъста си във вечния му път.

— С ужасно много речи.

— Мисля, че възхвалите са били много вълнуващи.

— Това беше сбогуване, каквото Даниел Мейдърли заслужаваше, предполагам. Но се радвам, че свърши. Сега ние, останалите, можем да престанем да аплодираме живота му и да започнем отново да си живеем нашия.

— По принцип ти обичаш да си в светлината на прожекторите. Помислих, че ролята на лоялния и съкрушен зет би ти харесала.

Той положи ръка на сърцето си.

— Постарах се — мартинитата им пристигнаха. Те се чукнаха и отпиха. — Всъщност не беше чак толкова зле, освен че трябваше да обуздавам истерията на Марис.

— Нима за нея не е било естествено да бъде развълнувана?

— Поведението ѝ излизаше от рамките на нормалното — Надя престана да разглежда перцата и погледна към него. — Жена ми си е втълпила, че аз съм бил отговорен за падането на баща ѝ по стълбата — той се вгледа в очите на Надя зад воалетката. — Можеш ли да си представиш?

Тя вдигна чашата с мартини към устните си.

— Да. Мога.

Втренченият ѝ поглед го вбеси. Той нарочно се направи, че не е разбрал.

— Марис винаги е била лесно възбудима, но този път стигна до крайност.

— На погребението изглеждаше невероятно спокойна.

— Така е. Но след като свърши, тя загуби всякакъв разум. Накара местната полиция в Масачузетс да предприеме повторно разследване на фаталния инцидент.

— И?

— Естествено, не намериха нищо, с което да потвърдят подозренията ѝ.

— Колко щастливо обстоятелство за тебе.

— Щастието няма нищо общо с това, Надя.

— Сигурна съм, че е вярно — тя зарея поглед към тълпата, говорейки почти на себе си. — Ако ти си бутнал стария джентълмен по стълбата, сигурно си бил достатъчно умен, за да не те хванат.

— Не съм. Но си права. Щях да бъда достатъчно умен да не ме хванат. И ето за това ти толкова много ме харесваш.

Тя се извърна пак към него.

— Истина е. Никога не бих се обвързала със загубеняк. Никога не бих привързала фургона си към залязваща звезда. Само към изгряваща.

— Толкова си приличаме, че чак страх ме обхваща — навеждайки се по-близо до нея, той добави поверително: — Най-малкото, другите би трябвало да ги хваща страх — отпи самодоволно от мартинито си. — Във всеки случай, Даниел е мъртъв и погребан. Ето това е добра новина.

— За Бога, Ноа — тя се огледа наоколо, сякаш страхувайки се, че може да са ги чули. — А каква е лошата?

— Не е лоша, скъпа. А по-добра. Смъртта му беше последният гвоздей в ковчега на моя брак. Сега той е непоправимо разстроен.

Тя вдигна чаша за тост.

— Поздравления или съболезнования?

— Решително първото. Защото имам дори още по-добри новини от тази.

— Не мога да ги дочакам.

— Сигурна ли си, че искаш да ти го кажа тук и сега? Може да те накара да изпаднеш в оргазъм.

— Някога да си ме виждал да отклонявам подобна възможност?

Усмивката му стана още по-широка.

— Преди случайно да падне по стълбата, аз убедих Даниел да подпише пълномощно. То ми позволява да продам „Мейдърли прес“ на

„Уърлд Вю“ и Марис не може да направи нищо срещу това.

Надя разшири изумено очи.

— Но как така? Ти не притежаваш „Мейдърли прес“, за да го продаваш.

— Надя! Ето те! — Морис Блум внезапно се материализира от другата страна на масата.

Ноа не го бе забелязал да идва и това нахлуване никак не му хареса. За тази вечер бе планирал да се напие, да се навечеря и да уговори Надя да му възвърне благоволенieto си. Преди да продължи със сделката с „Уърлд Вю“, той искаше да я размекне. Беше му необходима добра позиция в пресата, а никой не можеше да осигури това по-успешно от Надя.

И ето ти сега, изтърси се самият Морис Блум. Важната клечка от „Уърлд Вю“ изглеждаше както винаги безцветна в сивия си костюм, сивата риза и сребрият връзка. Според Ноа дори зъбите и венците му имаха нездрав сив цвят, когато той им се усмихна.

— Отначало не те видях и помислих, че съм се объркал — обърна се той към Надя.

— Не би могъл да се появиш в по-подходящ момент.

Тя се измъкна иззад масата и за огромно смущение на Ноа влетя в прегръдките на Блум. Устните им се докоснаха. Когато целувката свърши, тя нежно поправи вратовръзката му.

Блум я изгледа от глава до пети одобрително.

— Изглеждаш направо страхотно!

— Радвам се, че мислиш така. Купих го, мислейки за тебе.

— Сензационно.

Комплиментът му я накара да примигне кокетно, което съвсем не беше в нейния стил. Блум галеше талията ѝ с многозначителна фамилиарност. Тя бе извила ханша си към него, един неин трик, който караше мъжа да не мисли за нищо друго, освен за секс.

Макар че му обръщаха внимание, Ноа със същия успех би могъл да представлява и някое от произведенията на поп-арта, окачени по стените. Цялото му тяло вибрираше от гняв. И още нещо, нещо, което рядко му се случваше — от унижение. Хората бяха забелязали, че сега Надя си разменя нежности с Блум. Той бе загубил най-популярната жена в залата в полза на един безцветен сив плешивец.

— Готов ли си за едно питие, скъпи? — запита го тя.

— Четеш ми мислите. Както винаги.

Надя даде сигнал на сервитьора, който притича и взе поръчката на Блум. Не се върна на пейката до Ноа, а седна на стола, който Блум дръпна за нея. Сега те двамата седяха срещу него от една и съща страна на масата.

Тя беше толкова близо до Блум, колкото беше възможно, без на практика да е седнала на стола му. Гърдите ѝ се наместиха удобно край лакътя му. Ръката на Блум почиваше на бедрото ѝ — високо над коляното, собственически.

Ноа беше сигурен, че тази публична проява на страст е само от полза за него. Надя се държеше нарочно предизвикателно. Това го караше да пожелае да се пресегне през масата и с един шамар да ѝ избие дяволите от главата.

Тя бе планирала тази малка сцена. Той ѝ се бе обадил, докато се връщаше от Масачузетс, след драматичния опит на Марис да го обвини, и я бе поканил на вечеря.

— Сега може свободно да ни виждат заедно — бе ѝ казал той.

Надя беше отново предишното свръхсексуално същество с невероятно многозначителни думи и всеки дъх, който поемаше, беше пълен с еротични обещания. Бе казала в колко часа и къде да се срещнат, сякаш не можеше да дочака срещата. Но вместо това го бе подмамила в един дяволски женски капан.

Добре. Ако на нея ѝ се иска да се занеса с новия си приятел пред него, хубаво. Това не променяше нищо — само дето сексуалният ѝ живот щеше рязко да тръгне надолу. Ако се съдеше по бледата физиономия на Блум, дяволски трудно щеше да ѝ бъде да вкара малко кръв в пениса му.

След като прие с благодарност напитката си от сервитьора, Блум се обърна към Ноа.

— Секретарката ми каза, че сте се обадили днес и сте помолили за среща.

— Точно така. В светлината на неотдавнашната трагедия, сполетяла семейството ми...

— Моите съболезнования, впрочем.

— Благодаря — той махна едно невидимо косъмче от маншета на ризата си. — Смъртта на Даниел налага временно да променим плановете си. Сега вече можем да продължим оттам, докъдето бяхме

стигнали. Много ще ви хареса развитието на нещата, на всичко, което се случи, откакто говорихме за последен път. Какво имате предвид за утре?

— Наистина сега не виждам защо да се срещаме утре.

„Сега“ беше смущаващо наречие. „Сега“ показваше, че ситуацията се е променила. Ноа избягваше да гледа към Надя и се стараеше да не промени спокойния израз на лицето си.

— А защо?

— Ноа и аз тъкмо щяхме да говорим за това, когато ти дойде, Морис — намеси се Надя. — Явно има някакво объркване — и тя отпрати измъчен поглед към Ноа. — Ужасно съм смутена.

— Е, тъй като изглежда, че аз тук съм единственият, останал в неведение, може би вие ще ме осветлите.

Надя погледна към Блум, сякаш го молеше за съвет, но той само сви рамене. Прокарвайки долната си устна по зъбите, тя се обърна отново към Ноа.

— Мислех, че някой трябва вече да ти е казал. От уважение към Даниел аз вече цяла седмица се занимавам с тази история.

На Ноа започна да му става ужасно горещо. Изпитото едно-единствено мартини не би могло да бъде причина за потта, която се стичаше по гърба му. Почувства се така, сякаш е научил резултата от биопсия, взета от тестисите му.

— Каква история?

Влизайки в центъра на вниманието, Надя се примъкна още по-близо до Блум.

— Един път, изневиделица, Даниел Мейдърли ме покани в къщата си на закуска. Беше същата сутрин, когато заминавахте за провинцията. Кой да предположи, че пътуването ви ще завърши така трагично? Бих искала да мога да предвидя това, тогава щях да настоявам той да остане — тя погледна Ноа право в очите. — Както и да е — продължи Надя, разтърсвайки леко глава, сякаш за да се върне към разказа си, — той ми каза всичко, но ме помоли да изчакам няколко дни, поне докато Марис се върне от Джорджия.

Блум гледаше Надя така, сякаш всеки момент щеше да впие устни в шията ѝ. Тя разсеяно галеше opakото на дланта му, все още лежаща на бедрото ѝ.

Ноа се насили да се усмихне.

— Още не си ми казала същината на тази изключителна история.

— Даниел е назначил Марис за председател на борда на „Мейдърли прес“. Мислех, че той ще ти каже, докато сте двамата в провинцията. Не ти ли е казал? Е... може би е смятал, че е редно Марис да бъде осведомена първа.

Тя се вгледа внимателно в него и прокара пръсти нагоре по столчето на чашата с мартини.

— Ти ме накара да повярвам, че Даниел Мейдърли е на ръба на оглупяването. Но докато говорех с него, разбрах, че е вярно тъкмо обратното. Той напълно владееше умствените си способности. Съвършено добре разбираше какво прави.

Всички капилляри в тялото на Ноа се бяха разширили. Зад очите, зад тъпанчетата, зад всеки квадратен инч от кожата си той чувстваше увеличения натиск на кръвта. Успя някак да се усмихне.

— Даниел нямаше особено добро мнение за тебе, Надя. Мисля, че просто си е направил една хубава шега за твоя сметка.

— Тази мисъл и на мен ми мина през ума. Всички го познаваха като скрит човек. Затова отидох при някой си господин Стърн, адвоката на Мейдърли, за да потвърди историята. И той я потвърди. Назначението на Марис не подлежи на обсъждане. Тя може да предаде пълномощията си само ако подаде оставка.

Ноа отлепи език от небцето, където бе залепнал.

— Любопитен съм защо не ми го спомена преди, Надя, например, когато говорихме днес през деня.

„Или вечерта, когато говорех с теб от провинцията“ — помисли той. Тази кучка тогава вече е знаела. И се е забавлявала за негова сметка.

— Не си бях у дома.

— А сега нима си?

— Спестявам ти неудоволствието да го прочетеш в моята колонка. Утре го пускат — тя му се усмихна съчувствено. — Честна дума, Ноа, помислих, че досега трябва официално да са те информирали. Предполагам, че след като с брака ти е свършено, вече не принадлежиш към вътрешния кръг. А си само наемен работник.

— Искаш ли още едно питие, Ноа?

— Не, благодаря, Морис. Закъснявам за една среща — ако не излезеше оттам, ако не се отдалечеше от Надя, или щеше да я убие,

или да експлодира. Но пред свидетели не му се искаше да прави нито едното, нито другото.

— О, моля те, не си тръгвай — произнесе Надя с галовен глас. — Толкова неща имаме да празнуваме. Изпълни се едно от най-съкровените желания на Морис. „Уърлд Вю“ купи „Бекър-Хау“. Ти познаваш Оливър Хау, сигурна съм, защото двамата с Даниел бяха стари приятели. Всъщност тъкмо Даниел свърза Морис с него. Даниел знаеше, че „Уърлд Вю“ търси да купи издателство и че Оли Хау би погледнал с добро око на предложението им — нещо, което не беше характерно за Даниел.

— Бях хвърлил око на „Мейдърли прес“ — обади се Блум. — Но тъй като Марис застана начело...

— Според мене, беше честно да му кажа — вметна Надя.

— И Марис даде абсолютно ясно да се разбере, че няма намерение да го продава, затова аз реших да купя друга компания.

Ноа стискаше зъби така силно, че го заболяха.

— Колко хубаво!

— Платих доста много, но какво, по дяволите! — изкиска се Блум. — Лесно ще си върна инвестицията. „Бекър-Хау“ е наистина по-малко издателство от „Мейдърли прес“. Но не за дълго — и той намигна на Ноа. — Сега ти ставам конкурент, отваряй си очите.

„И троянски кон, с който влезе вътре, безкръвен кучи син такъв“, помисли Ноа. Погледна театрално часовника си.

— Наистина трябва да тръгвам. Вече закъснявам.

— Почакай! Това не е единствената добра новина — и Надя протегна лявата си ръка през масата. — Ти пропусна да забележиш — или беше прекалено учтив да споменеш — че нося безсрамно огромен диамантен пръстен. Морис и аз се женим следващата неделя в „Плаза“ — тя отправи лъчезарна усмивка към Морис, после се обърна отново към Ноа. — Три часа. Ще бъдем съкрушени, ако не си там.

ГЛАВА 33

„По дяволите Майкъл Стротър!“

Да ругае приятеля си — бившия си приятел, както изглеждаше — беше единствената нова мисъл в ума на Паркър. Той изключи сърдито компютъра, завършвайки поредния непродуктивен сеанс по писане. Бе седял пред него целия ден, с ръце на клавиатурата, чакайки изблика на вдъхновение, който така и не дойде. Това положение се повтаряше с обезпокояваща редовност.

Работеше над следващата книга на Макензи Руун. Дек Кейтън се бе превърнал в невероятно скучна персона и нямаше какво да каже. Вече не беше нито негодник, нито забавен. Лошият тип беше невъобразимо зъл; истинска карикатура. А момичето... Паркър не харесваше и момичето. Беше плиткоумно и тъпо същество.

Не бе чувал нищо за Майк, откакто той обяви, че напуска и изчезна от къщата. Оттогава не беше съчинил и едно свястно изречение. Старият сякаш го беше проклет — с някоя от клетвите, научени от местните чернокожи от южния край на Сейнт Ан. Майк бе омагьосан от езика и от обичаите им, предавани от поколение на поколение още от африканските им прадеди. Паркър не даваше пукната пара за магии, вълшебни напитки и други подобни бабини деветини. Но може би, в края в краищата, в тях имаше нещо.

Когато Майк беше тук, Паркър непрестанно търсеше усамотение и тишина, за да пише. Но сега с учудване откри колко му липсва суетенето на стария човек наоколо. Улови се, че се вслушва да долови стъпките на Майк или дрънченето на съдове в кухнята, затварянето на някоя врата, бръмченето на прахосмукачката някъде из къщата. Звучите щяха да го разсеят приятно. Да го успокоят. Защото се чувстваше ужасно сам.

Преди години, докато лежеше в болниците с разни непознати, докато за него се грижеха способни, но безлични сестри, той се бе чувствал ужасно лишен от приятели. Напълно сам. Ето тогава негов

другар стана Омразата. Въображаемият му приятел. Спасителният му пояс.

През годините, които последваха, имаше моменти, когато Омразата беше изтощителен другар. Особено след като криминалните му романи започнаха да се харесват, на него му писна Омразата да се навърта постоянно наоколо и никога да не го оставя на мира. Стана досадна. Той искаше да се освободи от нея.

Понякога я изригваше, надявайки се, че ще си тръгне сама, но това не ставаше. Тя оставаше при него и той никога не успя да се застави да я изгони. Вместо това всеки ден я подхранваше, поддържаше лоялността ѝ към него, докато връзката им се превърна във взаимна зависимост. Тя имаше нужда от него, за да оцелее. Той имаше нужда от нея, за да се мотивира.

Сега Майк си бе отишъл и той отново бе останал само с Омразата — със своя верен, но паразитен съюзник.

Изпитваше огромно самосъжаление, но иронията не му убягна. Сам си беше предизвикал нещастieto. „Горкият. Но погледни го по този начин, Паркър, прошепна той на себе си. Краят вече се вижда.“

Последният зар бе хвърлен, когато изпрати ръкописа на „Завист“ на Ноа. Вече беше късно да премисля. По един или друг начин всичко щеше да свърши, краят щеше да дойде. Всичко, което бе направил, казал или написал в миналите четиринадесет години, имаше точно тази цел. Всичко се свеждаше до настоящия момент.

Какъвто и да бъдеше изходът, независимо дали щеше да е благоприятен за него или не, той не бе постигнат лесно.

Паркър бе добил световна слава, но никой не знаеше името му. Бе пожелтал славата срещу анонимността. Имаше пари, но нямаше за какво да ги харчи. Притежаваше прекрасна къща, но тя не беше дом. Споделяше празните стаи само с призрака на обесения. Нуждата му да си отмъсти му бе струвала единствения му истински приятел. В крайна сметка, тя му бе струвала и Марис.

Усещаше липсата ѝ като физическа болка. Ако беше жена или дете, щеше всяка вечер да плаче, докато се унесе в сън. Движеше се из къщата, докосваше нещата, които я бе виждал да докосва, вдишвайки дълбоко с надеждата да долови парфюма ѝ. Беше покъртителен. Също толкова смахнат, колкото и побърканата леля на професор Хадли, която

живееше на тавана с горчиво-сладките си спомени и със страха си от пресни плодове.

Марис беше съществено звено в интригата му, но той не бе очаквал тя да придобие такова значение за самия него. Тя бе присъствала в живота му за кратко време, но бе станала най-същественният елемент за него.

„Вторият по важност елемент“, поправи се той.

Ако тя беше най-важното, той щеше да остави Ноа в ръцете на дявола, както Майк го бе посъветвал, и да прекара остатъка от живота си, обичайки Марис и позволявайки ѝ да го обича. През нощта, когато не можеше да заспи, се унасяше в блянове. Представяше си себе си и нея на плажа, как хвърлят пръчка на едно куче, как наблюдават няколко тромави смеещи се деца да строят пясъчни замъци. Същинска поздравителна картичка. Рекламен постер на „Кодак“.

Той преживяваше любовта си с нея по-често, отколкото бе полезно за умственото му здраве. Господи, колко хубаво беше! Но може би най-хубавото от всичко беше, когато я прегръщаше. Само това. Когато я прегръщаше плътно. Чувстваше сърцето ѝ да бие под дланта му, чувстваше дъха ѝ върху кожата си. Позволявайки си да забрави за няколко секунди, че има само тази една нощ с нея и че на сутринта ще я нарани ужасно и непоправимо.

Марис беше единственият елемент от интригата, който би могъл да го накара да промени намеренията си и да завърши нещата по съвсем различен начин.

Но не би могъл, дори да искаше. Защото отмъщението, което търсеше, не беше само заради него. То беше и заради Мери Кетрин. Той може и да не заслужаваше възмездие, но Шийла със сигурност заслужаваше. Според повечето морални критерии, тя във всички случаи щеше да свърши зло. Но той знаеше, че не е така. Това възхитително тяло бе дом на една нежна и великодушна душа, посвоему нещастна, но беззловна. В много отношения тя бе невинна. Ноа я бе убил.

Също толкова сигурно, колкото и че бе убил Даниел Мейдърли.

Паркър се надяваше, че Марис и властите щателно разследват смъртта на Мейдърли, защото разказът на Ноа беше извънредно подозрителен. Всичко сочеше, че това е негова работа. Но той се съмняваше, че някой може да намери някакво уличаващо го

обстоятелство. Ноа щеше да се погрижи да не го намерят. Щеше да направи така, че смъртта на стареца да изглежда като трагичен инцидент и обясненията му как се е случило щяха да бъдат извънредно обосновани. В това отношение дарбата му беше несъмнена.

Откритата агресивност не беше в неговия стил. Той беше доста по-умен и по-рафиниран. О, разбира се, би могъл да се защити в юмручна битка. Паркър още носеше белега над веждата, за да му напомня. Но истинската сила на Ноа не беше физическата, а мисловната. Силата му беше в неговото коварство. Той маневрираше потайно. Не можеш да го видиш, че се е приближил, докато не стане прекалено късно. Това го правеше най-опасното животно на планетата.

Но Ноа имаше и един основен недостатък: не понасяше някой да му вземе най-хубавото.

Когато Ноа прочетеше ръкописа на „Завист“, веднага щеше да хване първия полет за насам. Нямаше да може да устои. Книгата щеше да изиграе ролята на червена кърпа, размахана пред лицето му, и просто не беше в стила на Ноа Рийд да пренебрегне това.

Ако Ноа се беше сетил за Паркър през всичките тези изминали години, вероятно си го беше представял такъв, какъвто го бе видял за последно — победен неприятел, заплаха, която е елиминирал.

Ако не поради друга причина, щеше да дойде на Сейнт Ан от чисто любопитство. Щеше да дойде да види колко е остарял Паркър. Щеше да дойде да види с очите си какво толкова интересно е намерила жена му в неговия бивш съквартирант.

Ноа щеше да дойде.

И когато дойдеше тук, Паркър щеше да го очаква.

* * *

Лекцията, насрочена за осем часа, тъкмо щеше да започне, когато Марис паркира колата, взета под наем, в паркинга, запазен за посетители на университетското градче. Беше лятната сесия, затова нямаше толкова много студенти, които да оживяват лекционните корпуси, както щеше да бъде, когато есенният семестър започнеше след Деня на труда.

Макар че никога не бе идвала тук, нямаше нужда някой да я ориентира или да пита някого. Университетското градче не беше подобно на онова, описано в „Завист“. То беше онова, което се описваше в „Завист“.

Не се намираше много далече от полицейския участък в провинциалните части на Масачузетс, откъдето тя бе тръгнала преди по-малко от двадесет и четири часа. Беше се върнала в Ню Йорк, усещайки, че трябва спешно да направи нещо, докато в главата ѝ отекваха думите на Ноа: „Смъртта му беше толкова навременна“. Тя позвъни от клетъчния си телефон, за да запази билет за самолет до Нешвил, потегли от полицейския участък на началник Рандъл към офисите на „Мейдърли прес“ в центъра на Манхатън, нарушавайки всички ограничения за скоростта.

Бе планирала да остане в офиса само толкова, колкото да размени няколко думи с асистентката си и да провери пощата, преди да се върне в къщата на Даниел да опакова багажа си, а после да се изстреля към летището навреме за късния вечерен полет.

Но нещата не се развиха съгласно плана. Появата ѝ в офиса накара асистентката да подскочи.

— Слава Богу, че сте тук. Опитах се да се свържа с вас по клетъчния ви телефон.

— Батерията ми се изтощи преди около час.

— Не мърдайте — секретарката вдигна телефона. — Кажете на господин Стърн, че тя току-що дойде — натисна един бутон. — Той ми каза, че е абсолютно наложително да говори днес с вас, Марис.

— За какво? Каза ли?

— Не. Не престава да се обажда от рано сутринта. Предполага, че ще дойдете.

— Имах една работа извън града.

Тя нямаше време за дълги разговори с адвоката. Асистентката ѝ се извини.

— Той ме накара да му се закълна, че ще му се обадя, когато говоря с вас. На втора линия е.

Марис отиде в кабинета и седна зад бюрото си. Щастие беше, че седна, защото новините, които Стърн ѝ предаде, я разтърсиха.

— Господин Мейдърли имаше намерение да обяви решението си, след като се върнете от Джорджия. Мисля, че искаше това да бъде

тържествена церемония. За нещастие, той нямаше тази възможност, но както излиза, извънредно удачно е подбрал времето, когато да направи всичко това — Стърн млъкна и след миг добави: — Надявам се, че сте доволна.

Тя беше дълбоко развълнувана, разбирайки, че баща ѝ е оказал толкова голямо доверие.

— Страшно много.

Стърн бе продължил да ѝ излага подробностите, но най-важното, което тя чу, беше, че баща ѝ е поверил бизнеса, над който бе работил цял живот. Нямаше да носи отговорността с лекота, но щеше да я носи с огромна гордост.

Стърн се бе изкашлял деликатно и бе казал:

— Лично на вас остава да решите дали да задържите господин Рийд на работа. Господин Мейдърли ми довери, че дори ако той остане тук на по-маловажна позиция, това би предизвикало неудобства с оглед предстоящия ви развод.

Значи беше разбрал. Разбира се, че бе усетил. Не бе избрал случайно времето за своя ход. Може би Даниел го бе планирал от известно време насам, разбирайки, че след разтрогването на брака ѝ би могло да последва една грозна борба за надмощие. Той се бе погрижил подобна борба изобщо да не може да се разгори.

— Честно казано, баща ви вече не вярваше, че господин Рийд действа в интерес на издателството — каза адвокатът. — Но както ви споменах, от вас зависи дали да го задържите в компанията.

— Благодаря ви, господин Стърн. Много ви благодаря — завърши Марис разговора.

— Няма нужда да ми благодарите. Надявам се, че ще искате да продължа да изпълнявам задълженията си.

— Това се разбира от само себе си.

— Поласкан съм — той замълча, после запита: — Кажете ми, госпожо Мейдърли, как се чувствате като една от най-облечените с власт жени в Ню Йорк?

Тя се засмя.

— Точно сега ли? Чувствам, че трябва да побързам, за да не изпусна самолета.

След този разговор и след като предаде поръчките си на своята асистентка, тя реши да остави колата в един паркинг наблизо до офиса

и да вземе такси до къщата на Даниел.

Където я очакваше нов шок.

Докато се изкачваше по стъпалата, една лимузина спря на завоя. Надя Шульър изскочи оттам още преди шофьорът да бе имал време да заобиколи колата и да ѝ отвори вратата.

— Здравей, Марис — бе облечена в черна рокля и коктейлна шапка, която на всяка друга жена би изглеждала комично, но Надя бе достатъчно самоуверена, за да носи подобно нещо. — Разбирам защо не искаш да говориш с мене. Знам, мислиш, че не съм достойна и подметките ти да обърша. Но имам нужда да ми отделиш една минута от времето си.

— Нямам нито една минута. Бързам.

— Моля те. Подсилих се с две мартинита, преди да дойда.

Марис размисли няколко секунди, после нерешително даде знак, че ще я изслуша.

Чу смаяна разказа на Надя за нейната закуска с Даниел.

— Казаха ми, че е имал тайнствен посетител. Ти си последният човек, за когото бих се сетила.

— И аз мисля така. Смях се, когато той ми се обади и ме покани. Имах чувството, че нарочно ме кани в момент, когато икономката му я няма. Но същинският шок дойде, когато ми каза за оня двусмислен документ, който Ноа щеше да го кара да подпише. И ми предложи да ми съобщи изключителната новина за твоето повишение. Поздравления.

— Благодаря.

— Разказът за предаването на властта във вашето издателство ще върви в колонката ми утре. Господин Мейдърли ме помоли да го задържа една седмица. Съгласих се. Разбира се, тогава нямах представа, че... той няма да може да го прочете.

Марис бе още по-изненадана, когато видя в очите на Надя сълзи, които дори воалетката не можеше да скрие.

— Баща ти беше джентълмен, Марис. Дори и спрямо мен — тя закри уста с ръката си и след няколко секунди продължи. — Искане ми се да го бях предупредила да не тръгва.

— С Ноа ли?

Тя кимна.

— Може би дори по-добре от теб знам какъв предател може да бъде Ноа. Никога не съм смятала, че може да стигне дотам, че да извърши убийство. Но когато чух при какви обстоятелства е умрял господин Мейдърли, започнах да се питам.

— Аз също.

— Наистина?

Тогава Марис ѝ каза за срещата си в масачузетската полиция в присъствието на Ноа.

— Ако той е бутнал татко по онези стълби, лесно се отърва.

— Онази сутрин, докато се сбогувах с баща ти, трябваше да кажа нещо. Трябваше да го предупредя.

— И аз имах възможност да го предупредя, Надя. Но и аз не го направих.

— Предполагам, че всички сме подценявали Ноа.

— Предполагам.

— Впрочем нашето с него е вече минало.

— Не ме интересува.

Надя кимна. Разбираше презрението на другата жена, защото беше напълно заслужено.

— Точно преди да дойда тук, имах удоволствието да му кажа за промяната във властта, за това, че от баща ти е преминала към тебе. Не мисля, че го прие добре. Внимавай, Марис.

— Не ме е страх от него.

Надя се втренчи с възхищение в нея.

— Не. Вярвам, че не те е страх — наклони глава за миг, после отново смело погледна Марис в лицето. — Никога не чувствам вина за нещо. Но това беше от редките изключения. Благодаря ти, че ме изслуша.

Марис кимна и се обърна към стъпалата, но преди да стъпи на първото, отново се обърна. Морис Блум бе излязъл от лимузината и отваряше врата пред Надя. Кимна учтиво към Марис, но тя се обърна към Надя.

— Защо, според теб, татко те е поканил на закуска и ти е разказал тази история?

— И аз се питах хиляди пъти. В крайна сметка стигнах до едно заключение.

— Бих искала да го чуя.

— Той е знаел, че Ноа те мами, но господин Мейдърли беше твърде възрастен, за да защитава честта ти, като тръгне да го бие. Затова искаше да използва моята колонка, за да го срита в зъбите. Знаеше, че Ноа ще претърпи публично унижение, когато статията се появи и цял свят ще види черно на бяло как момчето чудо на книгоиздателския бизнес се озовава изведнъж по бели гащи — усмихвайки се на иронията, тя добави: — И без съмнение баща ти е виждал акт на поетична справедливост в това, да привлече вниманието на тайната любовница на Ноа с една история, на която тя не може да устои.

— Без съмнение — каза Марис, усмихвайки се нежно. Всички бяха подценили баща й.

— Марис, ако това означава нещо за тебе...

— Да?

— Мисля, че му бе забавно да го направи. Онази сутрин беше много въодушевен.

— Благодаря ти, че ми го каза. Това означава много за мен.

Стигна на летището след по-малко от половин час и влезе през вратата за заминаващи пътници точно когато викаха пасажерите за Нешвил. Беше си направила резервация в сравнително евтина хотелска верига близо до летището и се стовари на леглото без дори да се съблече. Сутринта бе хапнала надве-натри и после бе карала два часа, докато стигна до университета.

Сега, докато минаваше по павираните улички на университетското градче и си спомняше вълнуващите събития от вчера, почти не й се вярваше, че е тук. Усещането, че вече е виждала всичко това, не я изненадваше. Тя беше идвала тук преди — чрез страниците на книгата на Паркър. Макар той да бе дал фиктивно име на университета, описанията му бяха ужасно точни.

Запъти се право към сградата на общежитието, знаеше съвсем точно къде е разположена. Беше точно както я бе описал Паркър. Триетажната постройка с капаци на прозорците и двете редици крушови дървета край алеята бе изоставена сега, през лятото, но тя можеше да си представи колко оживена ще бъде, когато наесен дойдат новите й обитатели.

От сградата на общежитието тя се отправи по пътеката, по която бе вървял Рорк в онази намръщена ноемврийска утрин, два дни преди

ваканцията за Деня на благодарността. Живият разказ на Паркър я отведе до учебния корпус, където беше кабинетът на професор Хадли. Тя се качи по стълбите, където един състудент бе поздравил Рорк.

Коридорът на втория етаж се простираше пред нея — дълъг, мрачен, пуст и тих. Отмина само един кабинет с отворена врата. Някаква жена работеше на компютъра, но не забеляза минаването на Марис.

Продължи надолу по коридора към кабинет 207. Вратата беше леко открената, както онази сутрин, когато Рорк се бе приближил до нея с курсовата работа в раницата си. Сърцето ѝ тупаше лудо, също както неговото, когато бутна леко вратата и тя се отвори.

Възрастен мъж седеше пред бюрото си с гръб към нея.

— Професор Хадли?

Той се обърна.

— Здравейте, Марис.

Тя се опря на рамката на вратата и потисна една привидно скромна усмивка.

— Майк.

— Сядайте.

Той взе една купчина книги и списания от единствения наличен стол в стаята, сложи ги на пода покрай няколко подобни купчини от материал за четене. Марис седна на стола, без да откъсва очи от него.

Той ѝ се усмихна.

— Знаех, че накрая ще се сетите. Какво ви даде ключа?

— Преди няколко дни отгатнах, че Рорк е Паркър. Поне в някои отношения. Вчера Ноа произнесе нещо, което беше почти цитат от книгата. Колко навременна била смъртта на баща ми за него.

— Както беше смъртта на майка му. Тя му позволи да се премести във Флорида веднага.

— Отдавна трябваше да се сетя, че вие сте Хадли.

— Честно казано, радвам се, че не се сетихте. Описанията на Паркър невинаги бяха ласкателни. Бих се обидил, ако ме разпознаехте в тях.

Очите ѝ се зареяха в претъпканата с книжа стая.

— Паркър е описал дословно кабинета ви. Каква длъжност заемате в университета?

— Професор емеритус.

— Това е чест.

Той изсумтя.

— Празна титла, която не означава нищо. Само това, че си твърде стар, за да правиш онова, което обикновено си правил. Ще стоя в този кабинет до смъртта си. За награда по веднъж на всеки семестър изнасям една лекция върху Фокнър на около двестатина отегчени млади хора, които са там само защото са длъжни. Поласкан съм, ако поне един от тях остане буден по време на лекцията. Освен това нямам никакви други отговорности.

Тя каза тихо:

— Обзалагам се, че Паркър е стоял буден на всичките ви лекции.

— Той беше изключителен. В книгата си не е преувеличил чувствата ми към „Рорк“ и към разцъфващия му талант. Може би дори ги е омаловажил.

— Вярно ли е, че сте го спасили от пристрастяване към наркотиците?

— Както много пъти съм казвал, той сам се спаси. Бе станал зависим от болкоуспокояващите. Като се има предвид какво бе преживял, не мога да кажа, че го обвинявам. Но бе стигнал дотам, да взима хапчета по-скоро за да притъпи емоционалната си болка, а не нещо друго. Аз само разбудих тревогата в него. Именно той премина през ада на абстиненцията и после като шибнат с камшик се върна във форма — Майк се усмихна. — Предполагам, че ще е честно да кажа, че аз съм му дал този камшик.

— И въпреки всичко той ви е задължен.

— Както и аз на него. Бях удостоен с привилегията да работя с един невероятно талантлив автор.

— Колко жалко, че не е толкова добър като характер, колкото като писател.

Майк се вгледа в нея за момент, после се пресегна към бюрото и бутна към нея един ръкопис, вързан с широк ластик. Тя погледна към най-горния лист и устните ѝ се свиха горчиво.

— Чела съм го.

— По-голямата част от него — поправи я той. — Не целия. Има нещо, което не сте прочели. Прочетете го, преди да осъдите Паркър прекалено сурово — той стана и се запъти към вратата. — Отивам за кафе. Мога ли да ви донеса нещо?

ГЛАВА 34

Една от най-силните черти в личността на Ноа беше способността му да отрича, че нещо не е наред. Отказвайки да приеме, че има пречка, беше все едно, че няма пречка, която да признае.

Сутринта след катастрофалната му среща на мартини с Надя, той взе такси към „Мейдърли прес“, като се правеше, а всъщност вярваше, че ще успее да си пробие път с манипулации до решението на този проблем и да си осигури трайни позиции в дългосрочна перспектива.

Радваше се, че „Мейдърли прес“ остава автономно издателство. „Уърлд Вю“ си беше купила бял слон. „Бекър-Хау“ години наред се държеше само на нокти и всички в бранша го знаеха. Оли Хау беше още по-упорит от Даниел. Не се поддаваше на бързите промени и концепцията за електронните издания изобщо не го блазнеше.

Ноа щеше лично да се погрижи това сливане да се превърне в огромен провал и Морис Блум да стане за посмешище на целия бранш, най-напред, защото се смята за издател и после, защото се е оженил за една курва. Всеки мъж, с когото се ръкуваше, вероятно бе притежавал парченце от жена му. Колкото до изключителната история на Надя, той щеше да я отрече.

Даниел го нямаше, за да я потвърди. Надя вероятно лъжеше относно това, че Стърн е потвърдил. Ноа щеше да настоява, че тя е написала всичко напук на него. Щеше да признае, че двамата с Надя са имали кратка и неразумна авантюра, за която той сега дълбоко съжалява. Как внезапната смърт на тъста му го накарала да види колко погрешно се е държал и го върнала към съпругата му и светостта на техния брак. Когато скъсал с Надя, тя си отмъстила, измисляйки тази история за него и неговото семейство.

Когато шумотевицата утихнеше, никой нямаше да си спомня за подробностите. Многобройните преразкази щяха да замъглят фактите. Никой нямаше да знае на какво или на кого да вярва. Той щеше да излезе от цялата бъркотия практически неопетнен и с образ на високо

честен човек, задето си е признал една извънбрачна афера и публично е поискал прошка от жена си за нея.

От жена си.

Марис беше гвоздеят на този план. Той разчиташе тя да не обърне внимание на историята на Надя. Тя нямаше да даде на Надя удовлетворението да я отрече или потвърди. Но работата отиваше по-нататък. Какво трябваше да прави той, ако в действителност Даниел бе предал на Марис контрола на „Мейдърли прес“? Да кажем, че адвокатът Стърн знаеше за предаването на властта и имаше документи, с които да го докаже. Тогава какво?

Добре. Той щеше да продължи. Щеше да каже, че Даниел го е осведомил за това, докато са били в провинцията. Да! Говорили са надълго и нашироко и Ноа се е съгласил, че Марис трябва да има титлата и властта, която върви с нея. Но Даниел го помолил да ѝ помага в това. Да ѝ бъде съветник. Да пази гърба ѝ от мародери, да я предпазва да не попадне в клопка.

Да, това беше много добро. И кой би се осмелил да му противоречи!

Може би щеше да признае, че известно време е хранел надеждата да слее „Мейдърли прес“ с един медиен гигант, и се е срещнал с Блум, за да разиска този въпрос. Но сега, когато Даниел бе починал, той се надяваше да работи рамо до рамо с Марис, за да запази и дори да укрепи „Мейдърли прес“.

Превъзходно.

А какво да направи по въпроса с личните им взаимоотношения? Проблемът беше деликатен, но не и невъзможен за решаване. Той успяваше много лесно да я успокоява. Може би трябваше да прояви по-специален интерес към тази книга, която толкова много я вълнува. Щеше да ѝ предложи лично да се заеме с публикуването и да направи така, че тя да постигне огромен успех. Това щеше да ѝ хареса.

Или може би щеше да предложи да направят повечко опити да създадат наследник, който да продължи династията. Разбира се, това бе физически невъзможно, но тя щеше да бъде щастлива в неведението си, докато той не измислеше нещо друго, за да я държи заета и податлива на манипулациите му.

Имаше няколко възможности, сред които да избира. Беше уверен, че една от тях щеше да запълни сегашната пукнатина помежду им.

Накрая оставаше и проблемът с частния детектив. Той би могъл да се задълбае достатъчно, за да разкрие оная мръсна работа във Флорида. А ако го направеше? Това също беше една история, достойна за съжаление, и нищо повече. Не го бяха обвинили. Възкресяването на инцидента можеше да породи някои неблагоприятни спекулации по негов адрес, но той щеше да каже, че всички тези слухове са злонамерени клюки.

След като си изработи всички тези решения, той влезе с бодър и оптимистичен вид в асансьора, изкачи се с него и забърза към кабинета си. Дори асистентката му Каръл седеше очаквателно на бюрото си, кършейки ръце сякаш искаше да му се хареса.

— Едно кафе, моля те, Синди.

— Господин Рийд, той...

Ноа преплува покрай нея и влезе в кабинета си, спирайки така внезапно, сякаш се бе натъкнал на стъклена стена.

— Стърн?

Що се отнася до външния вид, този адвокат и Хауърд Банкрофт бяха на практика взаимозаменяеми. Същата плешива островърха глава кимна, когато мъжът изрече кратко:

— Господин Рийд.

— Какво, по дяволите, правите в моя кабинет на бюрото ми?

Без да обръща внимание на ругатнята, Стърн махна към двамата мъже до него.

— Тези господа работят в моята юридическа фирма. Съгласиха се да ви помогнат да си опаковате личните вещи. Проект, който ще наблюдавам лично. Имате един час за изпълнение на задачата, през което време ще ви освободя от вашите ключове за този кабинет и от пропуска ви за сградата. След това ще ви придружа навън през изхода към Петдесет и първа улица. Когато ми предаваше условията за вашето незабавно уволнение, госпожа Мейдърли наблегна особено на това. Тя не искаше да ви причинява каквито и да било затруднения, като ви кара да излезете през главния вход. Според мене, това беше много мило от нейна страна и повече, отколкото заслужавате — с бързо движение на ръката той накара помощниците си да се раздвижат. Погледна часовника си. — Часовникът цъка. Мисля, че би трябвало да започнем.

Синди се процеди през вратата и застана пред него.

— Извинете ме, господин Рийд. Един доставчик не иска да ми даде този пакет, ако вие лично не подпишете обратната разписка.

Тя беше най-удобното нещо, върху което да излее гнева си. Ноа се извърна към нея с искрящи очи.

Тя отстъпи, но му бутна в ръцете пакета и успя да каже:

— От някой си господин Паркър Ивънс.

* * *

Марис тъкмо бе дочела ръкописа, когато Майк се върна. Тя седеше неподвижна, положила страниците в скута си. Беше се взирала в последния ред, докато буквите започнаха да се размазват.

„Болка, която разкъсва тялото и убива душата.“

Понеже бе озадачена от този ред и от редовете преди него, не забеляза, че Майк се е върнал, докато той не я побутна по рамото.

— Спомних си, че обичахте чай. Надявам се, че този ще ви хареса.

Тя кимна безмълвно и взе горещата пластмасова чаша от ръката му. Той седна на креслото пред бюрото си. Когато разкъса едно пакетче със синтетичен подсладител, звукът като че ли отекна неестествено силно в малката стая.

— Едно или две? — запита Майк.

— Едно. Благодаря.

Тя свали стегнатата пластмасова капачка от чашата си. Майк изсипа съдържанието на пакетчето в ароматния димящ чай, после й подаде пластмасова бъркалка. Марис продължи да бърка дълго след като подсладителят се бе разтворил.

— Това не е край, нали? — запита тя.

Майк се намръщи, загледан в кафето си.

— Той не е показал последната глава дори на мене. Не съм сигурен дали я е написал. Може да е много мъчително за него да я напише.

— По-мъчително от това ли? Господи — възкликна тя. — Невероятно е. Не мога да повярвам, че се е случило.

Майк я изглежда многозначително. Казаното от нея звучеше метафорично, защото на практика тя вярваше на всяка дума от разказа

на Паркър. Ноа бе направил това с приятеля си. Тя знаеше, че го е направил. Знаеше, че е способен на това.

— Какво е станало после, Майк?

— Тод...

— Ноа. Това не е измислица.

— Ноа се е върнал в пристанището. Както се споменава в пролога. Разиграл истерия. Казал, че Паркър е полудял. Злоупотребил с момичето. Нападнал приятеля си. Сбили се. Момичето паднало през борда, както и Паркър. Ноа се опитал да ги спаси.

— Сигурно е влязъл във водата, за да намокри дрехите си и да изглежда така, сякаш ги е търсил.

— Приписал всичко на яростния изблик на Паркър, на неговата завист.

— Естествено, излъгал. Но ужасно сполучливо. Всички му повярвали. Бреговата охрана организира издирване.

— А Мери Кетрин?

— Тялото ѝ не било открито. Официално започнали да я водят умряла от удавяне.

— А какво станало с Паркър?

Майк отпи от кафето, преди да отговори, отлагателна маневра, която тя веднага прозря.

— Паркър бил намерен онази нощ по чиста случайност. Един рибар го забелязал. Координатите, които Тод бил дал на бреговата охрана, били „приблизителни“.

— Тоест, различаващи се с мили от истинските.

— С мили. След като прекарал часове наред във водата, било цяло чудо, че Паркър бил още жив. Шокът може би му спасил живота. Непрекъснато движел ръце, за да не потъне и да не се удави, но Господ знае как изобщо е могъл да го прави. Краката му били смлени от перките на извънбордовия мотор. Когато рибарите го забелязали, го взели за животински труп, хвърлен за примамка. Нали разбирате, толкова много кръв имало около него.

С трепереща ръка Марис остави настрана чая си, недокоснат след първата глътка.

— Седмици наред състоянието му било критично — продължи Майк. — Но някак си оживял. Краката му били съшити парче по парче.

— Каза ми, че е претърпял няколко операции. А какво ли е правил Ноа през цялото време? Сигурно се е страхувал, че Паркър ще разкаже своята версия на историята и ще убеди властите в истината.

— Аз ви дадох доста съкратен отчет — обясни Майк. — Години отидоха, за да възстановят краката на Паркър. В първите няколко дни травматолозите работели само за да го държат жив. В края на краищата бил изваден от критичното състояние, но седмици наред се борил с инфекцията. Няколко достатъчно силни наркотици, за да го държат в безсъзнание, освен за кратки периоди. А през останалото време не спирал да крещи и да ги моли да го убият. Поне така ми призна.

Марис закри треперещите си устни с ръка, която бе студена и безжизнена. Сълзи замъглиха очите ѝ.

— Загубил огромно количество кръв. Може би точно заради това не ампутирали веднага краката му. Страхували се да не умре от загуба на кръв върху операционната маса. Или са искали състоянието му да се стабилизира, преди да предприемат такава травматична интервенция. Само правя предположения. Не знам със сигурност. Научих всичко това дълго след като се бе случило. Никой не ми съобщи за инцидента. Разбрах много по-късно по чиста случайност.

Когато той укрепна достатъчно, за да започне с възстановителния процес, не даваше и дума да се изрече, когато някой от консултиращите го лекари споменеше ампутация, дори и частична. Честно казано, не знам защо уважиха желанието му. Може би защото беше млад човек. Може би... не знам — повтори той, вдигайки рамене. — Божествена намеса? Провидение? Може би докторите просто са се възхищавали на силната му воля и са решили да я уважат. Както и да е, не му отрязаха краката. Решиха да ги възстановят, доколкото беше възможно.

— Видях белезите му.

— Видимите. Онези, които не можете да видите, са още по-дълбоки.

— Причинени от предателството на Ноа.

— През тези седмици, докато Паркър се е борел за живота си, Ноа разигравал театро пред властите. Няколко я Мери Кетрин да оспори неговата версия за случилото се. Повярвали на неговата дума срещу тази на Паркър. Той обрисувал Паркър като ревнивец, завистлив и луда глава, който се напил и започнал да буйства. Нападнал Ноа.

Когато Мери Кетрин се опитала да ги разтърве, Паркър избухнал и я бутнал през перилата. Инерцията от замаха накарала и него да полети през борда.

Когато лекарите позволиха на следователите да го разпитват, Паркър вече трябваше да се защитава. Изправен пред тези фалшиви обвинения, по собствените си признания той оставил козовете си в ръцете на Ноа. Проявил се точно такъв, какъвто Ноа го описал — ревнив, завистлив, луда глава, с тенденции към насилие. Ожесточеното му отричане го карало да изглежда по-скоро виновен, отколкото невинен. Лежейки в болничното легло, той заплашвал да убие лъжливия си приятел — Майк се усмихна. — Предполагам, че много добре е употребявал както литературния английски, така и познанията си по улична лексика. Мога да си го представя как се дърпа от каишите с пяна на уста.

— Сигурно не преувеличавате.

— Във всеки случай, той се превърнал в бесен маниак не само за себе си, но и за другите. Повярвали на Ноа, а не на Паркър. Обвинили го в непредумишлено убийство заради удавянето на Мери Кетрин. Когато бил достатъчно добре, за да излезе от болницата, бил заведен на съд. Не възразил срещу нищо.

— Защо? — възкликна Марис. — Бил е невинен.

— Но се е чувствал отговорен.

Тя поклати глава.

— Съгласен съм с вас. Но Паркър се е обвинявал, че не е могъл да я спаси. Ноа не присъствал на процеса на Паркър, но изпратил видеокасета с показания. Бил смирен, изпълнен с тъга, говорел меко и едва ли не се разплакал. Казал, че съжалява, задето трябвало да разкаже ужасната истина за онзи ден. Казал, че тогава се била случила двойна трагедия. Мери Кетрин се удавила. Умряло и неговото приятелство с Паркър Ивънс. Мислел, че го познава, но само за часове неговият най-добър приятел се превърнал в негов враг. Казал, че двамата с Паркър били по-близки и от братя. Но когато Ноа успял пръв, това променило Паркър. Ноа гледал искрено в камерата и хлипал: „Не разбирам какво се случи с Паркър през онзи ден. Стана потаен, склонен към разврат и убийство“. Мисля, че цитирам вярно.

Марис си пое дълбоко дъх и го изпусна бавно.

— И така, Ноа пристигна в Ню Йорк, покрит със слава заради „Изчезналият“.

— А Паркър отиде в затвора.

— В затвора? В затвора ли? — тя наведе глава и подпря чело на дланта си. — Той ми каза веднъж, че е прекарал години наред в болници и „други заведения“. Никога не бих допуснала, че става дума за затвора.

— Поради изключителните обстоятелства на неговия случай, както и поради физическото му състояние, беше изпратен в леко охраняван затвор, позволили му да продължава с рехабилитационната си програма и физиотерапията. Освободили го, след като излежал двадесет и два месеца от осемгодишната присъда. Може би щеше да бъде по-добре, ако държавата го беше задържала по-дълго. Не успяваше да се справи самостоятелно — той я изгледа изпод вежди. — Вярвам, знаете, че беше изпаднал доста ниско, когато аз чух какво се е случило с най-успешния ми ученик и тръгнах да го търся.

Тя хвана страниците на ръкописа и ги изравни.

— Съжалявам, че изобщо срещнах Ноа Рийд. Обичах го, Майк. Или поне мислех, че го обичам. Бях омъжена за него. Искях да имам деца от него. Как не можах да видя какво представлява!

— Не сте гледали. Не сте знаели, за да се вгледате.

— Но трябваше да забележа признаците. Знаех, че тук е учил в университет, но той никога не говореше какво е правил, преди да дойде в Ню Йорк. Дори никакви случайни забележки. Нямах никакви спомени, никакви снимки, само една като момче заедно с майка си и баща си. Не поддържаше връзка със стари приятели. Не се отдаваше на спомени. Казваше, че предпочита да живее в настоящето, вместо да се връща в миналото. И аз като глупачка приемах това обяснение без никакви въпроси. Защо никога не ми хрумна, че той крие нещо?

— Недейте да се осъждате строго, Марис. Ноа е като двама различни хора, обитаващи едно тяло. Не само вас е успял да заблуди.

— Това само ключ в интригата на „Завист“ ли е било, или вие наистина сте написали на Паркър писмо, в което го предупреждавате да пази гърба си от Ноа?

— Написах едно писмо, много подобно на това, което Паркър ни прочете на глас. Почти същото.

— Значи, вие сте прозрели какъв е Ноа, а той е бил само ваш студент. Аз бях негова съпруга. Не особено добра оценка за моята прозорливост.

— Не забравяйте, че и Паркър е живял с него. Почти шест години, тук в университета, а после във Флорида. От време на време е забелязвал следи от егоизъм и самовлюбеност, но едва когато онази нощ се е озовал във водата, е проумял колко зъл всъщност е Ноа.

— Вярвам го. Наскоро и аз можах да зърна това негово тъмно лице — поглеждайки към страниците, които още лежах в скута ѝ, тя прокара пръсти по най-горния лист с жест, подобен на ласка. — Паркър не е зъл като Ноа. Но е жесток — вдигайки глава, за да погледне към Майк, тя запитва: — Защо той направи това, Майк?

— Отмъщение.

— А защо въвлече и мене?

— Извинявам се, че и аз участвах, Марис. Още от самото начало се чувствах неудобно. Никак не ми хареса, когато ви опознах — той се облегна в креслото си и се съсредоточи върху ъгъла на тавана, докато подреждаше мислите си. — Нали разбирате, в оная проклета видеокасета с показания Ноа обвини Паркър в разврат с Мери Кетрин.

— И той превърна обвинението в действителност. С мене.

— Нещо такова. Успехът на Паркър с книгите на Макензи Руун трябваше да му бъде достатъчен. Но не беше. Най-доброто отмъщение, което можеше да измисли, е да напише историята на това, което се е случило между него и Ноа, и да го напише достатъчно добре, за да привлече вас — уважаваната издателка.

— Която по една случайност е съпругата на Ноа.

— Мисля, че идеята му дойде, когато прочете, че Ноа се е оженил за вас.

— Значи аз съм била елементът, който е задействал интригата.

Майк кимна мрачно.

— Всяка добра интрига има един компонент, който свързва всички останали. Общата нишка, която съшива парчетата.

— И какъв трябва да бъде краят?

— Той не пожела да ми каже.

— Може би не е предвидил край. Може би е искал да ме заблуди, да спи с мене, да може да се присмее на Ноа — вероятно това отмъщение му е било достатъчно.

Майк реагира на горчивината, която тя не можеше да прикрие.

— Не оправдавам това, което той направи, Марис. Но мога да го разбера. Паркър или чувства всичко дълбоко, или изобщо не чувства. Това е единственото ниво на опит, което има значение за него. Иначе защо да се притеснява? Как би могъл да не вложи толкова страст в отмъщението си? Искал е Ноа да усети поне частица от мъката, която е изпитал самият той. Искал е Ноа да разбере какво значи да бъдеш измамен и предаден на ен-та степен. Затова Паркър ви примами да дойдете при него. Вие двамата предадохте Ноа, като спяхте...

— О, Господи! — тя посегна и хвана Майк за ръкава. — Ето че сега разбрах интригата му.

— Неговата?

— Интрига. Краят ѝ — тя облиза устни и заговори бързо. — Току-що цитирахте видеокасетата с показанията на Ноа. Той казал, че Паркър е станал потаен, склонен към разврат и...

— Към убийство — довърши Майк, удряйки се по челото. — Господ да ме убие, какъв стар глупак съм. Толкова много интриги съм анализирал, че би трябвало да видя накъде се е запътил. Затова не ми показва последната глава.

Марис разтърси глава, за да прогони безредните мисли.

— Паркър е направил всичко, в което Ноа го е обвинил. Освен... — и погледна тревожно Майк. — Не би могъл — каза тя пресипнало. — Не биха му стигнали силите. Знам, че е така.

— И аз не вярвам.

Но никой от двамата не изглеждаше убеден.

— Той не е способен на това — наблегна тя. — Иначе нямаше да бъде привлечена от него, нямаше да...

— Да го заобичате.

— За Бога, Майк. Влюбих се в главния герой от „Изчезналият“ и пренесох тази любов върху автора. Вижте докъде ме докара това. Вече не вярвам на чувствата си. Вярвах, че Паркър поне се интересува от мене. Ако не бях го повярвала, нямаше да спя с него. Но може би отново греша. Може би...

Тя притисна ръка към сърцето си, спомняйки си колко жесток бе Паркър в онази ужасна сутрин. Като се вземат предвид цялата болка и обида, огорчението и гневът, кипели в гърдите му през последните четиринадесет години, вероятно бе способен и на убийство.

Според него Ноа бе откраднал живота, който той бе планирал за себе си. Значи, око за око. Животът на Ноа за онзи, който Ноа бе взел от него. Животът на Ноа в замяна на този на Мери Кетрин.

Ето на това тя би могла веднага да повярва. Паркър би могъл да убие не за отмъщение, а заради справедливостта. Той бе харесвал онова момиче. Бе го смятал за свой приятел и бе изпитвал съчувствие към него. Бе се почувствал в правото си да търси разплата заради нейната смърт.

Тя се изправи.

— Трябва да го спрем.

Но стигайки до вратата, спря рязко. Беше се притеснила ненужно. Сплете пръсти и опря чело в тях като за молитва.

— Слава на Бога — обърна се и заговори на Майк. — Още не сме закъснели. Ноа не знае, че писателят, с когото работех, е Паркър. Не е прочел „Завист“.

Майк прокара ръце по лицето си и изстена:

— О, не.

ГЛАВА 35

Току-що слязъл от наетото корабче, което го бе докарало от континента, Ноа влезе в бара на Тери със снизходителна походка, която веднага го изстреля начело на списъка на заплашените видове.

Местните жители по принцип не харесваха пришълците от континента, но особено не им се нравеха такива, които ги гледаха с вирнат нос. Още щом видяха Ноа Рийд, го намразиха. В действителност дори нямаше да му позволят да привърже корабчето на пристана, ако Паркър не бе пуснал мълвата, че очаква един познат от север да дойде при него. Ако някой забележеше подобна личност, трябваше да го насочи към бара на Тери, където Паркър щеше да го чака.

Ноа се приближи към Тери и се обърна към него с едно грубо „Хей!“

Мъжът, който тъкмо отваряше бутилка бира, я плъзна към един от редовните клиенти, без да обръща внимание на Ноа.

— Не ме ли чухте?

Тери премести изподъвканата сламка от единия край на устата си към другия.

— Чух ви. Който иска да говори с мене, подбира тона си, иначе по-добре да се маха. А сега изчезвай от тук.

— Май вече си изчерпа кредита, Ноа.

Като чу гласа му, Ноа се извъртя. Паркър му се усмихваше широко.

— И времето.

Ноа изгледа Паркър и инвалидната му количка с дълъг, оценяващ поглед.

— Тя ми каза, че си сакат.

Тери измъкна една бейзболна бухалка изпод бара. Един от редовните посетители посегна към ножа в калъфа, привързан на колана му. Другите само се навъсиха.

— Тя ми каза, че си много докачлив — отвърна Паркър, без да сваля усмивката от лицето си. — Но аз и без това си го знам.

— Пак почваме да се заяждаме, а? — разсмя се Ноа. — Не бях осъзнал колко много ми липсваш.

— Интересно. А ти изобщо не ми липсваше. Искаш ли бира?

Ноа хвърли поглед към Тери.

— Май че не.

Паркър даде знак с глава на Ноа да го последва.

— По-късно ще се разплатим, Тери.

— Няма проблеми.

Всички в бара ги загледаха, докато двамата излизаха през остъклената врата навън в непоносимата горещина.

— Нервен си, Ноа.

Ноа се намръщи.

— Защото съм дошъл да те видя ли?

— Не, но да влезеш в бара на Тери с такива обувки — той погледна към обувките на Ноа, чиято марка — „Гучи“ — бе изписана със златно на видно място. — Много са фантазе.

Ноа не обърна внимание на лекото заяждане и свали сакото.

— Хубав климат — подхвърли той саркастично.

— С нещо ми напомня на Кий Уест.

Ноа не се стъписа, но и не отговори на поредното заяждане.

Паркър го поведе към гейтъра.

— Качвай се.

— Брей, брей — и Ноа се настани на яркожълтата седалка. — Такова нещо няма да видиш на Парк Авеню.

С помощта на ръцете си Паркър се вдигна от количката и седна на шофьорската седалка, после сгъна количката и я сложи в багажника. Включвайки мотора, каза:

— Станал си чиста проба янки снобар, Ноа.

— А ти просто си остарял.

— Болката и страданието щяха да го сторят и с тебе.

Следващите пет минути минаха в пълно мълчание. Ноа показваше явна липса на интерес към острова. Държеше очите си приковани към тесния път пред тях, не коментираше пейзажа, дори не го гледаше. Паркър, от друга страна, отговаряше на поздравите на хората, покрай които минаваха.

Когато една жена го поздрави от верандата си, Ноа се обърна към него.

— Ти да не си местната знаменитост?

— Просто единственият сакат на острова.

— Виждам.

— И единствения професионален писател, когото познават.

— Та ти още не си продал дори оная своя книга!

— Не, но книгите на Макензи Руун се продават като презервативи в публичен дом.

Най-накрая. Най-накрая успя да изтръгне една неприкрита реакция от Ноа. Засмя се на смаяното му изражение.

— Не знаеше ли? Ами... изненада!

С апломб, който Паркър добре помнеше, Ноа бързо се окопити.

— Значи затова си могъл да си позволиш хубавата къща и лоялния слуга, за който говореше жена ми.

Паркър веднага долови собственическите нотки в гласа му, но нарочно не им обърна внимание.

— Опитвам се да направя от къщата дом. Но още много работа е необходима. А моят лоялен слуга взе, че ме напусна тази седмица.

— Как така?

— Мисли, че съм скапаняк, и каза, че вече не иска да ме види.

— И наричаш това лоялност?

— О, той ще се върне.

— Сигурен ли си?

— Напълно сигурен, да.

Слънцето бе залязло зад линията на дърветата, когато стигнаха в рушащата се памукочистачна. Падащият здрач я правеше да изглежда още по-изоставена, отколкото на дневна светлина. Лозите, които я обвиваха, сякаш се бяха вкопчили още по-плътно в нея, като че ли за да я запазят от настъпващата мрачина.

Ноа хвърли поглед към руината.

— Разбирам какво имаше предвид, като казваш, че мястото се нуждае от още много работа.

Паркър се обърна към багажника, за да извади инвалидната количка и да я постави на земята.

— Това не е домът ми, а една интересна постройка. И щом си тук, нека ти представя малко парченце от местната история.

Подкара количката към памукочистачната и на Ноа не му остана друг избор, освен да го последва. Когато се озоваха вътре, залязващата слънчева светлина се процеждаше през цепнатините в стените. Дупките в тавана прожектираха миниатюрни дискове светлина на пода. Изглеждаха като разпилени монети. Иначе интериорът тънеше в дълбоки мрачни сенки. Въздухът беше толкова тежък и неподвижен, че почти изискваше съзнателни усилия, за да го вдиша човек.

Като екскурзовод, репетирал безброй пъти репликите си, Паркър показва на Ноа някои части от памукочистачната и разказа историята ѝ и легендите около нея.

Ноа се умори от монолога и прекъсна Паркър посред изречението.

— Прочетох книгата ти.

Паркър бавно обърна количката и се озова с лице към него.

— Разбира се, че си я прочел, Ноа. Нямах да дойдеш тук, ако не беше. Кога я получи?

— Тази сутрин.

— Бърза реакция. Мечтата на всеки писател.

— Стигаше ми само да прочета първите няколко страници, за да разбере интригата. Впрочем, доста добре е написана.

— Благодаря.

— Наех частен самолет, за да пристигна възможно най-скоро. Докато летях, прегледах останалата част от ръкописа.

— Но ти вече познаваш историята!

— Знам, че никога няма да види печат.

Паркър комично сви рамене.

— Ето на, виждаш ли колко може да сгреша човек. Аз пък си мислих, че може би след всичките тези години си готов да облекчиш съвестта си.

— Стига с тия глупости, Паркър — гласът на Ноа изплющя като камшик в тишината. — Предполагам, че тази „Завист“ е ръкописът, за който толкова лудее Марис.

— Тъкмо това е. Тя е прочела всяка дума. Няколко пъти. Харесва историята. Харесва концепцията, динамиката на конкуренцията между приятелите. Казва, че героите са живо очертани. Мисли, че Рорк е принц, а Тод е... е, не е принц.

— Тя много лесно се впечатлява от мелодрамите.

— Грещиш. Тя е добър редактор.

— Ученичка, която се прави на голяма.

— Тя е изискана дама.

— Господи! — Ноа се изкиска. — Ти си я чукал, нали?

Паркър стисна зъби и отказа да отговори, което накара Ноа отново да разсмее.

— Ах, Паркър, Паркър. Косата ти побелява, лицето ти има повече бръчки, отколкото линии има по пътните карти. Но някои неща не са се променили. Все още си любовникът кавалер, който никога не казва с коя е спал.

Той поклати глава развеселено.

— Дамите винаги са ти били слабото място. Разбира се, знам защо си имал това изгарящо желание да вкараш Марис в леглото си. Искал си да ми сложиш рога. И много труд си си дал, затова се надявам, че не си бил чак толкова разочарован. Тя не може да се нарече горещо маце, нали?

Той отправи нарочно остър поглед към скута на Паркър.

— Или може би ти си благодарен за какъвто и да било вид сексуална дейност. И се радваш дори на такива дървенячки като Марис — почеса замислено носа си отстриани. — Но пък има такъв разкошен триъгълник... ако си оставил лампата светната, сигурно си забелязал.

На Паркър ужасно му се дощя да го убие още в този миг. Искаше да го гледа как умира бавно и в агония, докато усеща адските пламъци да ближат глезените му.

Явно безразличен към убийствените подтици, които подклаждаше, Ноа продължи:

— Не че се оплаквам от Марис, нали разбираш. Тя със сигурност свърши полезна работа.

— Даде тласък на кариерата ти.

— Точно така — той се приближи. — И трябва да знаеш, Паркър, че няма да допусна нищо или никой да ми отнеме това, което съм постигнал. Тази твоя книга никога няма да бъде публикувана!

— Всъщност, Ноа, аз не я написах за публикуване, написах я за себе си.

— Като катарзисна автобиография?

— Не.

— Като позволително да чукаш жена ми?

— Не.

— Търпението ми се изчерпва, Паркър.

— Написах я, за да те докарам тук, на моя почва, за да мога да гледам лицето ти, когато умираш, точно както ти ме гледаше от кормилото на онова корабче онази нощ.

Ноа изсумтя.

— Какво? Ще ме прегaziш с инвалидната количка ли?

Паркър само се усмихна и извади малко апаратче от джоба на ризата си.

— О, разбирам. Ще ме усмъртиш с дистанционно.

— Аз притежавам тази сграда — произнесе Паркър, сякаш водеше приятен разговор. — Харесва ми. Хубава атмосфера. Но някои хора смятат, че ще е опасно, ако деца се загубят тука. Тоя изоставен кладенец, изобщо... — и врътна палец към кладенеца. — Затова реших да направя една услуга на съгражданите си и да я унищожа.

Той натисна един бутон на дистанционното. Някъде от сенките в далечния ъгъл се раздаде силно пукане, придружено от искра. Стреснат, Ноа се завъртя и загледа как един пламък изскача от старото дърво.

Паркър тласна силно количката си към него. Усещайки движението, Ноа се обърна и се хвърли върху Паркър. Всекидневните му занимания във фитнес залата поддържаха мускулите му гъвкави. Рефлексите му бяха добри. И той му нанесе няколко силни удара.

Но мускулите на ръцете и гърдите на Паркър бяха изключително добре развити от годините, когато се бе налагало да разчита на тях. Той отби повечето атаки на Ноа и имаше достатъчно сила, за да се задържи на количката си. Но истинското му предимство беше в това, че знаеше как се бие Ноа. Ноа се биеше мръсно. Ноа се биеше, за да победи. И не го беше грижа как точно ще победи.

Когато Ноа започна да го изтласква към кладенеца, Паркър не бе учуден. Започна да се защитава. Заразмахва безпомощно ръце и Ноа лесно отбиваше ударите му. Усещайки, че Паркър отслабва, Ноа започна да го напада все по-силно. Отчаяната борба на Паркър само увеличаваше решителността на Ноа да го победи. Той започна да връхлита още по-яростно, още по-сляпо, като хищник, разярен от кръвта.

Тогава, в съвършено подходящия момент, Паркър натисна спирачката на инвалидната си количка. Тя ухапа гуменото колело и количката рязко спря. Ноа не бе очаквал това. Инерцията го хвърли напред. Луксозните му обувки стигнаха до ниския перваз на кладенеца и той се препъна. Ноа политна и после пропадна в нищото.

Отчаяните му викове звучаха като адско ехо от писъците на Мери Кетрин, докато падаше през перилата на корабчето.

Паркър дишаше неравномерно и силно. Изтри окървавения си нос с ръкава на ризата.

— Копеле такова! — крещеше му Ноа.

— Значи падането не те е убило!

— Да ти го начукам!

— Хич не умееш да губиш, Ноа. Един сакат те надви. Ти това ли беше намислил за мене? Да ме бутнеш в тоя кладенец? Защо, според теб, непрекъснато споменавах за него? За да ти го напомня, Ноа. Всеки уважаващ себе си писател би трябвало да разбере цялата работа.

— Извади ме оттук!

— О, не бъди такова бебе, Ноа. Той не е толкова дълбок, колкото Атлантика. И доколкото знам, вътре няма соленоводни месоядни. Обаче за змиите, виж, това не знам — добави той, сякаш едва сега се бе сетил.

— Какво ще направиш? Ще го наводниш и ще ме удавиш ли?

— Довери ми се. Само трябва да не преставаш да плуваш изправен, докато стигнеш догоре.

— За какво е всичко това?

Паркър взриви още един заряд.

— Има още дванадесет такива, Ноа. Но далеч, преди да съм взривил и последния, ти вече ще се задушаваш. Вдишването на пушек не е толкова драматично, колкото да те поглъща океанската вода, която наводнява дробовете ти, или пък да бъдеш изяден от акула, но въпреки това е страшно ефективно, не си ли съгласен?

— О, ти ме плашиш, Паркър. Очакваш да повярвам, че ще ме оставиш да умра тук?

— А защо да не повярваш? Аз съм убиец. Сам си го казвал. Не помниш ли? Хайде де, поразмърдай паметта си. Сигурен съм, че ще си спомниш. В края на краищата трябва да си репетирал оная сълзлива реч поне сто пъти. Сълзите са убедителен аксесоар. Дори и аз без

малко да ти повярвам. Допреди онзи ден на корабчето ние бяхме като Давид и Джонатан, а после аз станах потаен, със склонност към разврат и убийство. Това не размърда ли нещо в паметта ти?

— Аз бях... Аз бях...

— Ти беше решил да ме пратиш в затвора. И след като си излежах присъдата, мисля, че е честно да извърша и престъплението.

Ноа мълча известно време и после каза:

— Мисля, че глезенът ми е счупен.

— О, сърцето ми се къса.

— Слушай, Паркър, боли ме.

— Ами защо влезе там, Ноа?

— Добре де, това, което направих, беше погрешно. Уплаших се. Избягах. Когато разбрах какво съм направил, нямаше друг начин, освен да направя това, което и направих. Мога да те разбера, че ми имаш зъб. Но нямах друг избор.

— Както не остави и на мене избор, като ме пусна да умирам в океана. Не беше ли достатъчно? Трябваше ли да оставиш и Мери Кетрин да умре?

— Няма да се справиш с това — каза Ноа с променен глас.

— О, мисля, че ще се справя. Ти се справи.

— Хората ще видят дима и ще повикат пожарната.

— Тя е на другия край на острова. Ще се задушиш, докато стигнат дотук.

— И ще те обвинят.

— Не мисля така. Всички от бара на Тери чуха обидната ти забележка. Знаят, че жена ти е живяла няколко седмици под моя покрив. Ще си помислят, че си дошъл тука от Янкиленд да ми сриташ задника. Но за тях аз съм горкият сакат човек — техен съсед. Така че на кого, мислиш, ще повярват? На кого мислиш, че ще изберат да повярват? Само трябва да им кажа истината. Скарали сме се. Ти си ме нападнал и ето разкъравения ми нос за доказателство. Загубил си равновесие и си паднал в кладенеца. За съжаление аз вече съм сложил зарядите и не мога да спра неизбежното. Опитал съм се да те спася, но безполезно. Аз съм сакат, не помниш ли?

Той надникна над ръба и се усмихна на Ноа, чието лице изглеждаше като бледен овал, взряно към него от дъното на сухия кладенец.

— Това е също толкова достоверно, колкото историята, която ти разказа на бреговата охрана, не мислиш ли?

— Паркър, Паркър, изслушай ме.

— Извини ме за миг — той натисна бутона и още един заряд се възпламени.

Пламъците вече лижеха дървото на външните стени на две места, пробивайки си път към галерията.

— Спри това, Паркър! — изкрещя Ноа.

— Не.

— За Бога!

— За Бога ли? Не искаш ли да кажеш заради тебе, Ноа? Мисля, че дори Бог ще разбере и ще прости всичко, което ти сторих. Помислих да те застрелям и цялата история да свърши. Щях да се оправдая със самозащита и щяха да ме оневинят. Но тогава се сетих за часовете, когато се носех в оня шибан океан, преди да ме спасят. Спомних си часовете, които прекарах в невероятни мъки в болниците. И застрелването ми се видя някак си прекалено милостиво за тебе. Трябваше да чакам цели четиринадесет години. Ако те постигнеше бърза смърт, това щеше да бъде почти благословия. Мислех да ти отрежа топките и да те оставя да умреш от загуба на кръв, както без малко щеше да стане с мене. Но ми се стори много мръсна работа, а не можех да се сетя за уместно оправдание.

И един ден, когато седях тук, измисляйки интрига за един роман с Дък Кейтън, и се улових, че гледам този кладенец, тогава ей така — каза той и щракна с пръсти — ми хрумна една идея. Представих си те как се бориш за въздух, от очите ти текат сълзи, а носът ти се запушва. Толкова се възбудих, че едва не свърших.

Впрочем, благодаря, приспособлението ми си работи добре. И Марис може да е била омъжена за тебе, но никога не е била твоя съпруга. Ти изобщо не я познаваш. А, докъде бях стигнал? Да, да. Накарах един приятел, който живее на острова, да сложи тия заряди вместо мене. Съвсем просто. Като автоматично възпламеняване на фойерверки. Пуснах съобщения, че ще изгоря тая сграда. Нали разбираш, контролиран пожар. Както някога са горели полетата със захарна тръстика тук на острова. Малко пламъци, много пушек.

Сега вече миризмата на пушека се чувстваше ясно.

— Паркър, трябва да ме изкараш оттук.

Паркър се засмя.

— Аз самият мога лесно да изляза. Имам колела. А ти —
напротив — си в капан.

Ноа опита друг трик.

— Добре, искаш да ти се моля. Моля те. Извади ме оттук.

Паркър се закашля от дима.

— Съжалявам, Ноа. Дори и да исках, вече е много късно. Трябва
себе си да спасявам. Ще се лиша от удоволствието да те гледам как
умираш, но...

— Паркър! Не го прави — захленчи Ноа. — Моля те, не ме
оставяй да умра. Какво мога да ти кажа?

Паркър го загледа, лицето му внезапно стана сурово и от него
изчезнаха всякакви следи от ирония.

— Кажи, че съжаляваш.

Ноа спря да хленчи, но замълча упорито.

— Изобщо, знаеш ли истинското име на Мери Кетрин?

— Какво значение има?

— Казваше се Шийла. Би трябвало поне да знаеш името на
момичето, което пометна твоето бебе.

— Нямахме никакво бебе. Това са женски трикове. Клопка.

— Значи си знаел — измърмори Паркър. — Питам се.

— Стара история, Паркър.

— Грешен отговор. Много си е навреме. Ако искаш да излезеш
оттук жив, Ноа, признай, че бутна Мери Кетрин през борда и не
направи нищо, ама нищичко, за да се опиташ да я спасиш.

Ноа се поколеба.

Паркър хвана колелата на количката си и започна да я обръща.

— Чао.

— Почакай. Добре. Това, което стана с Мери Кетрин...

— Шийла.

— Шийла. Това, което стана с Шийла, беше моя грешка.

— И с мене. Ти нарочно подкара корабчето към мене.

— Да.

— Кажи го.

— Нарочно подкарах корабчето към тебе.

— Защо?

— Аз... опитвах се да те убия и да го направя да изглежда като нещастен случай. Искях да ми се махнеш от пътя.

— От кариерата.

— Точно така.

— Затова ли уби Даниел Мейдърли?

— Проклет да си!

— Ти си го убил, нали? — извика Паркър към него. — Признай си или ще се задушиш. Ако най-напред не се напикаеш от страх и не се удавиш.

— Аз...

— Как го направи, Ноа?

— Предизвиках го. За оня стар негов приятел — евреина. Той се ядоса и тръгна към мене. Аз се защитих...

— Ти си го бутнал.

— Добре.

— Кажу го!

Изпаднал в отчаяние, Ноа простена:

— Бутнах го. Не трябваше, но го направих. За по-сигурно.

Паркър се закашля от дима. Той щипеше очите му.

— Ти си изверг. Мизерно човешко същество. Убиец — поклати със съжаление глава. — Но не си достоен да те убивам.

Паркър подкара количката си назад. Изпаднал в паника, Ноа го завика от дъното на кладенеца. Той се скри от погледа му, само колкото да вземе въжето, което бе приготвил специално за този момент. Провеси го в кладенеца, за да го види Ноа.

— Сигурен ли си, че искаш да те спася? Ще отидеш в затвора, знаеш го.

— Хвърли го долу — Ноа посягаше отчаяно нагоре, мъчейки се да хване края му.

— Знам как се чувстваш — каза му Паркър. — Знаех, че краката ми са унищожени. Бих направил всичко, за да спра болката. Всичко, освен да умра. Мислех, че искам да умра. Но когато онези рибари се насочиха към мене, аз се хванах за тях с колкото сили ми бяха останали.

Той спусна въжето на Ноа, който го сграбчи като в несвяст.

— Увий го няколко пъти около гърдите си и го завържи здраво — нареди Паркър.

— Готово — извика Ноа, когато се върза. — Изтегли ме.

Паркър даде на заден ход, дърпайки въжето.

— Готов ли си? Ако няма къде да се опреш с крака, опирай се на стената.

— Глезенът ми...

— Добре, само полека. Недей...

Тъкмо щеше да каже „да дърпаш“. Но бе прекалено късно.

ГЛАВА 36

В паническите си усилия да се спаси Ноа бе дръпнал рязко въжето. Паркър не бе пуснал спирачката. Дръпването го изхвърли от инвалидната количка и той се приземи на пода сред наслоената мръсотия.

— По дяволите!

— Какво? Какво става? Паркър?

Няколко секунди Паркър лежа там, опрял чело на пода. Пое си дълбоко дъх. После се надигна на лакти, допълзя полека към кладенеца и надникна долу.

— Издърпа ме от количката.

— Седни пак вътре.

— Приемам предложения по какъв начин да го направя.

— Направи нещо.

Гласът на Ноа се прекъсваше от отчаяние. Дори от дъното на кладенеца можеше да чуе прашенето на горящото дърво. Димът ставаше все по-гъст.

— Паркър, трябва да ме извадиш оттук.

— Аз съм сакат, не забравяй — и той поклати тъжно глава. — Признавам, не исках интригата да завърши по този начин. Никога не съм искал да умреш. Исках да ти покажа какво е да си смъртен. Да изпиташ този невъобразим ужас. Исках да те изплаша, за да си признаеш греховете. Исках да паднеш на колене и да ме молиш за живота си. И ти го направи. Предполагаше се всичко да свърши дотук.

Той се засмя.

— Разбирам, че си изпаднал в паника, Ноа, и че умът ти работи само за да измисли как да се спасиш. Но се надявам, че мислиш достатъчно ясно, за да схванеш иронията на ситуацията. Помисли си. Аз съм единствената ти надежда за спасение. Но съм безсилен да те спася, заради раните, които получих от тебе. Какво богатство на ситуацията, а? Срамно е, че нито един от нас няма да има

възможността да го използва в книга. Това е една от онези вътрешно присъщи иронии, които толкова обичаше професор Майк Стротър.

Когато спомена името на техния наставник, разстоянието между тях като че ли се стопи. Очите им се срещнаха почти осезателно.

Паркър произнесе бавно:

— Имаш още един грях да изповядаш, нали, Ноа?

— Аз трябваше да бъда първият, Паркър. Трябваше да бъда.

— Професор Стротър нямал вест за никого от нас повече от година. Всичките му писма се връщали неотворени с надпис „Неизвестен адрес“. Бил смутен и леко обиден от внезапното ни и необяснимо изчезване. Не е знаел, че ти си продал „Изчезналият“, докато не го видял в местната книжарница. Познал веднага заглавието и името ти. Купил си една книга. Бил любопитен да види как си оформил ръкописа си. Искал да види дали си включил някое от неговите предложения. Естествено, бил горд, че един от неговите студенти е написал такъв успешен роман, за който се говори по коктейли, фризьорски магазини и полицейски участъци, книгата, оглавяваща всеки списък на бестселъри.

— Паркър...

— А сега си представи учудването на професор Стротър, когато той се настанил в креслото си да чете, нагласил си лампата, отворил своя екземпляр от „Изчезналият“ от Ноа Рийд. И прочел първата страница от моята книга. От моята книга, Ноа!

— Онова писмо! — извика Ноа към него. — Стротър винаги те фаворизираше. Винаги смяташе, че ти имаш повече талант. Мислеше, че ръкописът ти е адски готин. Веднъж, когато те нямаше, влязох в компютъра ти и разпечатах едно копие. Сложих отгоре моето заглавие и го предадох с моето име.

— И когато го продаде, трябваше да се отървеш от мене. Незабавно. Още същия ден.

— Такъв беше планът.

— Обзалагам се, че си се напикал, когато се оказа, че съм жив.

— Стреснах се, но не изпаднах в паника. Веднага сложих твоята книга в моя компютър, а моята — в твоя. Не би могъл да докажеш нищо на властите, защото тогава те бях обрисувал като нестабилен и склонен към насилие.

— Стротър винаги е признавал, че градиш умели интриги.

— Нашият скъп професор беше следващата ми грижа, но аз реших, че ако той изобщо излезе и се опита да ме разкрие, ще...

— Ще намислиш как да се отървеш от него.

— Винаги съм можел да го правя.

— Досега.

— Поне ще умра, като знам, че ти идваш след мене. Дори можеш да ме изпревариш в ада.

— Така ли мислиш?

— Не можеш да пълзиш достатъчно бързо, за да излезеш оттук сега, Паркър.

— Не, но мога да вървя достатъчно бързо.

И тогава, докато Ноа го гледаше с нарастващо неверие, Паркър се изправи на колене, а след това стъпи на краката си.

— Ти, копеле такова...

— Това е запазената марка на Макензи Руун — каза Паркър, отпращайки му една усмивка. — Да остави последния ход на интригата за последния момент.

— Ще те убия, Паркър. Ще те пратя в ада. Ще...

— Добре ли сте, господин Ивънс? — помощник-шерифът Дуайт Харис се втурна през вратата, придружен от двама други помощници.

— Изтощен съм — каза му Паркър. — Иначе съм добре.

Той натисна един бутон на дистанционното и пламъците веднага угаснаха.

— Пожарната кола е отвън. Тъкмо взехме да се тревожим.

В същия момент струите от пожарните маркучи обляха външните стени със силно съскане.

— И аз самият започнах да се безпокоя — каза Паркър.

— Тия димни машини са живи убийци — помощник Харис огледа опушените стени. — Май постройката ви мъничко е пострадала.

— Виждала е и по-лоши времена. Освен това, струваше си.

— Значи го хванахте?

— С всяка обвиняваща дума — Паркър издърпа ризата от панталона и свали закрепения на колана му касетофон. Откачи го от проводника на микрофона и го предаде на шерифа. Леко се намръщи, докато откъсваше микрофончето, залепено на гърдите му. — Благодаря ви за тая машинка, помощник Харис.

— Няма нужда да ми благодарите. Радвам се, че ме потърсихте. Това може би ще бъде единственият голям удар в кариерата ми.

И двамата си стиснаха ръце.

Ноа продължаваше да крещи, но помощникът не му обръщаше внимание.

— Нека да се запозная с вашия гост, господин Ивънс. Дайте да го извадим оттам — махна Харис на другите двама помощници, които стояха с въжета в ръце.

— Как сте там долу, господин Рийд? Полицейският началник в Масачузетс сигурно няма търпение да чуе какво имате да му казвате за падането на тъста ви. От моя участък вече се свързаха и с хората във Флорида.

Паркър се обърна, символично оставяйки Ноа в ръцете на дявола, както Майк му бе препоръчал.

Бе смаян, но не и изненадан, когато видя стария си приятел, застанал пред широко отворената врата на памукочистачната. Майк, изглежда, винаги се появяваше точно когато най-много му трябваше.

Марис стоеше до него.

Помощник Харис забеляза колебанието му и притича до него.

— Бяха се запътили насам с количка за голф. Хванах ги, преди да нахлуят тук и да развалят работата. Страшно много усилие ми струваше да ги задържа отвън. Тревожеха се за вас.

— Страх ги беше, че Ноа ще ме убие ли?

— Не, сър. Страх ги беше, че вие ще убиете него.

Паркър се усмихна.

— Питам се откъде ли им е хрумнало.

— Старият каза нещо за вашата интрига. Каза, че госпожа Мейдърли я е разкрила, разбрала е какво ще стане.

— Това не ме изненадва.

Придвижвайки се по мръсния под със скована неуверена походка, наследство от предателството на Ноа, той бавно излезе навън. Майк сякаш знаеше, че му е необходимо сам да извърви този път, и не се втурна да го подкрепи. Приблужи на една ръка разстояние до него, преди възрастният човек да го попита дали иска количката си.

— Благодаря, приятелю.

Майк отиде да вземе количката, а Марис продължи да стои вкаменена, втрещена в него.

— Ти мислеше, че съм парализиран ли?

Тя кимна.

— Така си и помислих. Прецених, че е най-добре ти да продължаваш да вярваш в това. За да успее планът ми, трябваше и Ноа да мисли така.

Той реши, че може да ѝ каже всичко.

— Карам кола, когато мога. Това е може би най-доброто, на което съм способен. На което изобщо ще бъда способен.

Една сълза се търкулна по бузата ѝ.

— Няма значение. Никога не е имало.

— Най-хубавият подарък, който някога съм получавал в живота си, беше тази чаша със светулки.

Паркър галеше гърба ѝ, след като двамата бурно се бяха любили.

— Светливки.

Той се засмя.

— Бързо се учиш. С малко помощ би могла да станеш съвършена южнячка.

— Беше много хубава нощ. Най-хубавата. С изключение на тази сега.

— Марис, онази сутрин, след това...

— Шшт. Сега разбирам защо трябваше да бъдеш толкова отвратителен.

— Наистина ли?

— Трябваше да ме изпъдиш, преди да докараш Ноа тук.

Той вдигна брадичката ѝ, за да може да види лицето ѝ.

— Но ти знаеш, че те използвах, за да го примамя.

— Първоначалният ти план вероятно е бил той да ни хване. Ето така.

Паркър погледна прегърнатите им тела.

— Точно така.

— Но това се промени, когато ти се влюби в мене. Не би могъл да ме изложиш по такъв грозен начин. Затова ме нарани, за да ме предпазиш. Направи така, че със сигурност да си замина.

Той я погали по бузата.

— Толкова си умна, че ме удивяваш.

— Значи имам право?

— Напълно. Особено за това, че се влюбих в тебе.

— Влюбил си се?

— Влюбен съм. В сегашно време — той вдигна лицето ѝ към своето и я целуна така, че не оставаше никакво място за съмнение.

— Има нещо, което не мога да разбера — каза тя, когато целувката най-накрая свърши. — Знам, че си обещахме да не говорим за това тази нощ, но бих искала да си изясня нещо.

Бяха се споразумели, че тази нощ няма да говорят за нищо. Пред тях лежах месеци, може би години съдебни процеси, преди Паркър да бъде реабилитиран и Ноа да бъде осъден и наказан за престъпленията си. Тя трябваше да управлява издателство, а той имаше да пише книги. Още не знаеха как ще поделят времето си между Ню Йорк и остров Сейнт Ан. Марис още дълго щеше да скърби за смъртта на баща си, а Паркър се колебаеше дали да разкрива самоличността на Макензи Руун пред хилядите му почитатели. Предстояха им още много неща, но бяха решени да свършат цялата си работа.

Бяха решили, обаче, че утрешният ден ще започне чак след изгрев-слънце и че заслужават цяла една нощ, за да се наслаждават един на друг.

— Не бих искал Ноа да идва в леглото с нас — каза той.

— Разбирам. И съм съгласна. Но това не е точно за него.

— Добре. Само едно изречение и после смятам да направя още от ония неща, които правихме досега.

— Обещавам — каза тя и се усмихна. — Майк е открил, че „Изчезналият“ е всъщност твоята книга, обаче със заглавието на Ноа.

— Точно така.

— И се е опитал да се свърже с теб и да получи обяснение.

— Почти година му отнело, докато попадне на следите ми. Но книгата вече се беше изчерпала.

— Защо Майк не е разобличил тогава Ноа?

— Защото го заплаших, че ще му отнема живота, ако го направи.

— Защо?

— Бях в ужасно състояние, Марис. Бивш студент, който изглежда като просяк и живее като такъв. Бях инвалид в инвалидна количка. Едва след години физиотерапия получих възможността да вървя, ако това може да се нарече вървене. Когато Майк ме откри, бях слаб,

изтощен. Пристрастен към хапчетата — той поклати упорито глава. — Не исках да се изправам срещу Ноа в такова мизерно състояние, докато той беше коронованият принц на книжния свят.

— И се радваше на успеха, който по право се падаше на тебе.

— Реших да изчакам, докато бъда силен и уверен.

— И успял.

— Това също. Исках да се изправа срещу него като равен, когато имам веществени доказателства, за да подкрепя претенциите си, че е откраднал моята книга. Знаех, че може да ми отнеме години, но бях склонен да чакам.

— Изненадана съм, че си накарал Майк да се съгласи.

— Той не се съгласи, просто се предаде.

— Защото...?

— Защото се заклет, че иначе няма да напиша нито дума, докато съм жив.

— А! Това трябва да го е убедило.

И след като той отговори на въпроса ѝ, тя се изтегна върху него и отвори бедра. С доволно изпъшкване той се вмъкна в нея и започна да прави леки тласъци нагоре.

— Хм. Невероятно талантлив сте, господин Ивънс.

— Да, а пък освен това мога да пиша доста прилични книги.

Тя се надигна, все още върху него, плъзна ръка назад между краката му и започна да го гали. Той изруга през зъби.

— И вие си имате вашите таланти, госпожо Мейдърли. Откъде сте научили този номер?

— Прочетох го в една твоя книга.

— По дяволите, колко съм добър!

Тя продължи да го гали, докато той не я дръпна отново върху себе си и я задържа здраво през кръста, усилвайки тласъците. Неравното му задъхано дишане замираще между гърдите ѝ. Накрая той се успокои и главата му се отпусна на възглавницата. Тя отмахна косата от влажното му чело.

— Добре ли ти беше?

— И още ми е — той обхвана лицето ѝ в длани, целуна я и прошепна в устните ѝ: — Ама здравата се оляхме.

— Нямам нищо против. Бих искала едно бебе.

— Аз мога да живея с това.

— Или две.

— Още по-добре.

— Паркър?

— Хммм?

— Накарай ме да свърша.

Тя беше готова. Необходими бяха само няколко движения.

После, докато лежаха с лице един към друг, опрели глави на възглавницата, той прокараваше пръст по крехката ѝ ключица и тя изведнъж каза:

— Познах те още първия път, когато ме целуна. Вечерта, когато се срещнахме.

Движението му замря в ямката под рамото ѝ. Той вдигна очи към нейните.

— Какво?

— Тъкмо затова тази целувка ме разтревожи. Защото те познавах. И не само те познавах, но те познавах добре. Интимно. Бях прекарала толкова много нощи с тебе, попивайки всяка дума. Твоята книга беше като лично любовно писмо. Все едно я беше написал за мене. Само за мене. Когато ме целуна, това беше толкова познато, сякаш си ме целувал така хиляда пъти — тя докосна с обожание всяка черта от лицето му. — Толкова отдавна те обичам, Паркър. Години наред. От деня, когато за пръв път прочетох „Изчезналият“.

Той преглътна с усилие.

— Когато заговори за книгата с такава страст... ти си я схванала, Марис — каза той с радост. — Схванала си точно каквото съм искал да предам с тези персонажи и с тази история. Господи, като те слушах да говориш за нея, сърцето ми щеше да се пръсне. Можеш ли да си представиш колко трудно ми беше да не ти кажа, че аз съм авторът? Че си се влюбила в мене, а не в Ноа?

— Защо не ми каза?

— Не можех. Не тогава. Не още. Освен това, страхувах се, че няма да оправдая очакванията ти.

Тя прокара пръсти по косата му.

— Ти ги надмина, Паркър. Ти създаде моите фантазии, а сега ги осъществяваш.

Започнаха да се целуват дълго и дълбоко и когато накрая се откъснаха един от друг, тя го запита какво е било оригиналното

заглавие на книгата.

И той й каза.

— Да, наистина... — усмихна се лениво Марис. То й харесваше много повече.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.